Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel | Title:	Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1824; Vol. 25
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Aarhuus, 1818-1833
Fysiske størrelse | Physical extent:	60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°
1 1 57 0 8 00095 1

+Rex

Det Kgl. Bibliotek
130025464045

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Læsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Fem og tyvende Bind.

Trykt i Aarhuus Stiftsbogtrykkerie.

1824.

BIBLIOTHECA REGIA BERNENSIS

Indhold.

Side

Den Ubekjendte fra Venezia. Fortælling af Baron de la Motte Fouqué.....1
Rosalba, eller Opvaagnelsen i Benedictinerkirken.....22
Dronningen af Frankriges Chemise.....48
Utroskab og Troskab. Fortælling af Louise Brachmann..49
Avisfrieriet. Comedie af S. S. Blicher.....77
Lillosøen, af Washington Irwing.....110
Napoleon tog Gift.....115
En mærkelig Optegnelse.....116
Snorrige Maader at hilse paa.....118
Sorgens Farver.....119
Et Bidrag til Magnetismens Historie.....120
Cross Readings.....121
Advarsel mod Snørliv.....122
Frikjendelsen.....128
De overeensstemmende Ønsker.....128
Güldencrone..... —

Nattergalen. Fortælling af Prätzel.....129
Vallisneria.....193
Maler Raphael og Pottemagerdatteren.....203
Scene af Lord Byrons Privatliv.....212
Hvorlænge har der levet Mennesker paa Jorden?.....214

Side
Toni. Fortælling af Caroline Pichler.....222
Mærkværdige Idiosynkrasier.....231
Et Nattstykke, af Gustav Schilling.....233
Servietkrigen.....238
Barnemorderſken. En ſand Kriminalhiſtorie.....239
Konſtnere i Danmark.....246
Johanna Shore.....249
De tre Hvileſteder.....250
Lord Byron.....251
Endnu en Mindeblomſt paa Wormſkjolds Grav.....254
Cimbria til Kongen, ved Hans Hjemkomſt.....255

Dødningbruden. Et neapolitanſk Sagn af Caroline Pichler.....257
Den ſorte Uriel. Fortælling af Wilibald Alexis.....305
Den keiſerlige Fredsmægler. En Hiſtorie fra Keiſer Carl den Stores Tid.....343
Barnemorderſken. (ſluttet.).....364
Digteren Petrarca's Kroning.....369
Hjemreiſen fra Lyſtleiren. Fortælling af Clauren.....372
Roſa Vivier, en franſk offentlig Piges Hiſtorie.....395
Navnene.....399

Den Ubekjendte fra Venezia.

„Luk Gadedøren, Margrethe, sagde gamle Mester Ehrenfried: og slaae Skoden for. Hører Du? Skoden for! De Herrer Studenter have ifinde at gjøre sig lystige paa Gaderne iaften, og da er det vel bedst at præcavere sig, især da vi boe saa eenligt her i Stuen. Jeg vil lukke Vinduesskoderne og tænde Lys." — „Men hvorledes skal da vor gamle Logerende komme ind, kjære Bedstefader? spurgte Pigen: I veed jo, han er endnu ude blandt de gamle Hedninggrave." — „Lad ham blive der, mit Barn, saalænge han vil, men saa maa han ogsaa finde sig i, at vendte lidt udenfor. Jeg synes overalt slet ikke om hans hele Haandtering, og begynder skammeligen at fortryde, at jeg, da jeg tog ham i Huset, lovede Hr. Professoren, ikke at jage den underlige Logerende ud." — „Ih, Bedstefaer, var det da ikke haardt nok for den stakkels Hr. Professor, at han maatte forlade det skjønne Huus, han havde arvet efter sin Fader? Jeg er ret hadelig paa de slemme Creditorer, som nødte ham dertil. Hr. Professoren seer altid saa venlig ud, er heller ikke saa

gammel som de andre Professorer, og kan mange herlige Historier fra den forgangne Tid, der ere saa smukke og gyselige at høre paa. Og Du kan troe, den underlige Logerende er i Grunden heller ikke saa slem som han stundom lader til." — „Kan være, Barn, men jeg havde skullet blive i mit gamle Fædrehuus. Naar jeg gaaer der forbi, bliver jeg ret saa vemodig. Det var langt bedre der." — „Og dog græd Du saa ofte der!" — „Som Du tager det, Margrethe! Nu, jeg har gjort det for at føie den gode Hr. Professor. Havde han blot villet blive her. Ogsaa uden Leie! Men det vilde han jo intet høre om. Gaae nu for Alting, mit Barn, og luk Gadedøren i." — Og Margrethe gjorde som den Gamle bød. Tregange dreiede hun Nøglen om i Laasen, skjød Jernskoden for, og nu sad de To ret hemmeligt og behageligt sammen i den mildtoplyste Stue.

„Skal jeg nu læse Dig Noget fore, lille Bedstefaer?" spurgte lille Margrethe. Venligt nikkede den Gamle, idet han af en Skuffe tog Blyant, Linial og Papiir, for, som han vel paa den Tid pleiede, at udkaste Tegninger for sine yngre Konstfæller, thi han var Snedkerlaugets Oldermand. Derfore holdt han heller ingen Svende meer, men levede gandske indgetogen, pleiet af en eneste Pige og sin fromme Datterdatterlil — Det kjære Barn havde slæbt den store i Pergament konstigt indbundne Foliant hid, og læste, sættende sig ligeoverfor Bedstefaderen, som følger:

„Det begav sig desligest engang i Søstaden Venezia, at en Gondolier (saalunde kalder man sammesteds dem, som befordre Folk frem og tilbage ad Vandkanalerne for Færgeløn) antog en fremmed Roerkarl af gandske forunderlig Størrelse og Styrke. Hverken Gondolieren eller nogen Anden vidste at sige, hvorfra han var kommen. Nogle Lærde have villet mene, at denne Roerknegt, der ikke kunde tale, men vel drikke dygtigt og hilse høfligt, var et forhexet Dyr, som en Trold havde iført Menneskegestalt. Det være nu som det være vil: Gondolieren var tilfreds med Karlen, thi spiste og drak han end for fem, saa arbeidede han igjen for ti. Hans Herkomst brød han sig ikke om. Deri handlede han nu saare ilde, thi en ærbar, christelig Husfader skal ikke tage Nogen i sit Brød, hvis Tro, Herkomst og Vandel han ei tilbørlig kjender."

Dybt sukkede den Gamle, og lod sit ærværdige hvide Hoved synke i den rynkede Haand. Margrethe tang og saae forundret paa ham. Da samlede han sig, og sagde smilende: „Læs Du kun videre, Barn. Det var Intet. Jeg tænkte kun, det havde dog været meget bedre, om — læs Du kun videre, mit Barn." Margrethe vedblev:

„Og det traf sig engang, at en berømt Sortekonstner bad Gondolieren om tre dygtige Roerkarle til en meget lang og ilsom Fart ved Nattetid, og meente Denne at gjøre bedst i, at lade ham faae den stumme Kæmpe allene. I Begyndelsen gik ogsaa Farten meget godt. Men midt om Natten hørte

man et frygteligt Hyl i Vandgaderne, og formeente mange Mennesker, deri at gjenkjende Troldens Røst. Nogle behjertede Ungersvende styrtede ogsaa til med Fakler og Vaaben. De saae just, hvorlunde den gevaltige Roerknegt stod høit oppe paa Gondoldækket og stampede det stedse dybere ned i Vandet, hvorhos han spillede Bold med den lille Sortekonstner, saa Hovedet skiltes fra hans Skulderbeen. Omsider sank Roerkarlen tilligemed Skibet dybt under Bølgen. Næste Morgen har man paa mange Steder opsamlet Troldens sønderlemmede Legeme. Men det Allersæssomste var, at der ved Havbredden, saa Mile fra Staden, fandtes en druknet Elephant. Intet Menneske begreb, hvor sligt et fremmed Dyr var kommet hid til disse Strande. Rimeligviis har vel Trolden forvandlet den uhyre Skabning til et Menneske, og skaffet den til Venezia, for derved at udføre en eller anden gruelig Daad. Saadan er nu, fordi han maaskee ei har taget Tid og Constellation nøie iagt, for denne sinde mislykket. Nogle vilde vide, at Magieren egentlig har været en over al Maade deilig Yngling, forelsket i den venezianske Hertugs Gemalinde. Elephantkarlen har da vel skullet hjelpe til at føre hende bort, eller vel endog til at omvælte den hele Stad og Republik. Saadant er imidlertid, som ovenmeldt, ved Nigromantens Uforsigtighed tilintetgjort for denne sinde. Heraf lære vi nu — "

Margrethe hindredes ved en vild Larm paa Gaden at læse videre. Engsteligt saae hun til Vinduerne, og hviskede omsider: „Ak, Bedstefaer, men de Herrer Studenter ere da ogsaa forskrækkelig ly-

flige i denne Aften!" — „Det er nu deres Maneer! smilte den venlige Gubbe: Derom bryde Du Dig ligesaalidt som om en susende Foraarsstorm. Bliv Du kun ved at læse uforstyrret, kjære Barnlille!" —

Margrethe vilde gjøre som den Gamle sagde; men da tordnede pludseligt tre saa vældige Slag mod Vindues-skoderne, at hun grædende lod den skjønne gamle Bog synke af sine Hænder, og skjulte det blegtvordende Ansigt under Bordet. Ikke saaledes den vakkre Mester. Rask fremskridende mod Vinduet sagde han med al sin Stemmes Kraft: „Hvem understaaer sig at turbere en fri Borger i hans eget Huus? Lad Nidingen derude tale og nævne mig sit Navn, hvis han virkelig er saa kjæk, som det behager ham at stille sig an! Her boer Ehrenfried, Oldermand for det agtbare Snedkerlaug!" — Udenfor hørte man en sagte angstfuld Jamren, der ret sælsomt trængte igjennem Studenternes larmende Jubel og lidt efter lidt hendøde med denne. — „Hvad var det?" sagde Bedstefader og Datterdatter, betragtende hinanden med Forundring.

Studenterne vare dragne hen paa Torvet, hvor de sluttede en Kreds, vildt slyngende de gnistrende Fakler i Luften, og hvæssende de lange dragne Kaarder paa Stenene. Adskillige Professorer skulde bringes et Pereat; ham især, Margrethe nys havde talt om med saamegen Kjærlighed. Vel pleiede han nemlig, at behandle Studenterne ret mildt, men revsede ofte deres Vildskab og kaade Streger paa en saa vittig-skarp og tillige saa dyb-alvorlig Maade, at de ikke vidste, hvor de skulde hen. Nu haabede

de, for stedse at bortskræmme ham fra dette dem ubeleilige Censorat, og vare dertil især ophidsede af en fremmed Student, ved Navn Marcellin, der som Reisende havde levet her i nogle Uger, og var vorden hele den vilde Sværm saare dyrebar ved den Kjækhed og Kraft, hvormed han, skjøndt langt ud over de sædvanlige Studenteraar, begyndte og fuldbragte gale Streger; tillige agtede de ham Alle for hans ualmindelige Aandsgaver og Kundskaber. Til Professor Nordenholm syntes han at bære et dybt indgroet Had. Han kunde neppe taale at høre ham nævnes, havde aldrig været at overtale til at gjøre ham et Besøg, og frydede sig gandske usigeligt og overlydt, da han havde bragt dette Tog mod ham istand. — Men nu stod den hele vilde Ynglingshær udenfor Nordenholms nuværende Vaaning, og alligevel raabte hundrede Stemmer længe forgjeves: „Marcellin! Marcellin!" Omsider kom han, gandske bleg og aandeløs; moisomt støttende sig ved sin Kaarde, sneg han sig frem af Hoben. Forundret og spørgende omringede Seniorerne ham; sælsomt spillede det blinkende Fakkelskjær paa hans blege, fordreiede Aasyn. „Er det ret, synes I? sagde han vredt til de Hilsende: Ere I da gandske forrykte, at I hidse mig paa en gammel underlig Snedkerolddermand, og bilde mig ind, det er Huset, Professor Nordenholm har arvet efter sin Fader!" — „Jh ja vist boer Oldermanden i dette Huus, svarte En af de unge Herrer vredt: men hvem har da hidset Dig paa ham? og hvorfra veed Du noget om Nordenholms arvede Huus, Du som aldrig vilde høre det Rin-

geste om ham, det forekommer mig besynderligt!" — Marcellins Studenterære fandt sig ved Udtrykket „besynderligt" alvorlig krænket, man kom stedse dybere ind i den besynderlige Strid, og det varte ikke længe, før han i sin Vrede havde udfordret to Seniorer til Tvekamp næste Dag. Tumultuerende skiltes Forsamlingen ad, uden at der blev noget af det besluttede Pereat. Med et alvorligt Vemodssmil saae Nordenholm efter dem fra sit med gamle Bøger halvtildækte Vindue, thi for hans Sjel svævede Mindet om et lignende Optog, hvori fordum hans Jordlivs kjæreste Glæde havde forladt ham.

Mester Ehrenfried og Margrethe havde imidlertid sat stille og tause ligeoverfor hinanden. „Læs ikke videre idag, sagde Oldingen omsider: Nattens Indbrud synes mig saa vildt, og denne Historie var mig ogsaa forunderlig over al Maade. Flyt Din Rok hid til Bordet, og syng mig en af Dine smukke Viser." Venligt nikkede Margrethe, og begyndte flinkt at dreie det snurrende Hjul, men ingen Sang vilde frem fra det ængstede lille Hjerte; meget mere var hun tilmode, som om der endnu iaften maatte hændes noget grueligt, skjøndt det paa Gaderne var atter stille som sædvanligt. — Og hun syntes at have anet ret. Thi pludseligt gik det frem og tilbage over dem med tunge Skridt i det samme Kammer, den endnu ikke hjemkomne Logerende beboede. Derimellem hørte man en grufuld Vaanden, som fra et frygteligængstet Menneskebryst. Taus pegede Margrethe mod Loftet, Oldingen rev sin gamle Pallask fra Væggen, bad nogle Øieblikke stille, og gik der-

paa mod Døren. Ak, Bedstefaer, kjære Bedstefaer, tag mig dog med!" Den Gamle havde imidlertid sat Lys i Lygten, nikkede til det angestfulde Barn, og skred foran. Med begge Smaahænder holdt hun sig fast i hans Trøieskjød. Stedse tydeligere hørte de, idet de stege op ad den smale Steentrappe, hiin sælsomme Skrigen og Vaanden i den fraværende Logerendes Kammer. Nu stode de ved Døren; et Lys blinkede dem imøde gjennem Nøglehullet. „I Guds Navn! raabte Mester Ehrenfried: Hvem driver sit Væsen derinde?" — Vildt fløi Døren op i samme Øieblik, og: Hussah! Halloh! Hvem forstyrrer mig?" hylte det indenfra saa afskyelig galt, at den Gamle uvilkaarligt vaklede et Skridt tilbage, og Barnet sagte jamrende skjulte sig bagved ham. Midt i Kammeret stod den Fremmede, hyllet i en blodrød Kappe.

„Hvad stønner og vaander I Jer saa grueligt for heroppe, sagde Mesteren efter nogen Taushed med gjenvunden Fatning: og ad hvilke Veie er I hjemkommen i mit fastillukte Huus?" — „Hvad jeg stønner, hvad jeg vaander mig for? halvt sukkede, halvt lo den Gamle vredt: Ei, det staaer jo Spøgelserne frit paa Galgebakken, hvorfor da ikke Den, som betaler sin Leie rigeligt og rundeligt til rette Tid. Her er Jer Leie for dette Halvaar, der ligger den paa Bordet. Hvorledes jeg er kommen hjem? Hm, hvad er det for Snak! Gadedøren stod jo paa viid Væg, da jeg kom." — „Naa da, sagde Mester Ehrenfried koldt: saa maa jeg ret alvorligt bede Jer, at flytte endnu i Morgen den Dag, thi

saadanne Logerende, som tillaasede Døre synes at staae paa vid Væg, lider jeg nu engang ikke i mit Huus." — „Det vil dog komme an derpaa, haanloe den Fremmede: om jeg flytter eller ei. I veed, hvad I har lovet den forrige Huuseier saavelsom mig. Vær nu for det første saa god at modtage den forfaldne Leie." — Skjævt seende til det paa et Bord optalte Guld, sagde Ehrenfried: „For Øieblikket skjøtter jeg ikke om Eders Penge. Tilmed seer jeg, at I atter bringe saadanne kuriøse gamle Dubloner med Navnet Venezia paa. Og jeg har alt forrigegang sagt Jer, jeg er ingen Vexelleer, og vil intet have at skaffe med de sælsomme Mynter, om jeg end kunde vinde Skilling paa Skilling derved." — „Dennegang bringer jeg ingen venezianske Dubloner, loe den Fremmede huult: gammelsachsiske Guldmynter er det, som Eders Forfædre kjendte dem vel for et Aartusinde siden. Og kjende I tossede Mennesker dem ikke meer, saa maa den forrige Huuseier, den underlige, superkloge Nordenholm, besørge dem vexlede. Men mig lade I i Fred, eller tage hvad Eders er!" — Og da Mester Ehrenfried uvillig vendte ham Ryggen for at gaae, slog han sin Dør saa heftigt i, at Lyset sluktes i Laternen. Langsomt ravede Bedstefader og Datterdatter ned ad Trappen og kom sig først igjen af deres Skræk, da de i den venlige lille Stue igjen fik Lyset tændt. Men da kaldte ogsaa Mester Ehrenfried strax paa Pigen, og bød hende flux at hente Professor Nordenholm, og var han end gaaet tilsengs,

han maatte reise sig igjen, og komme til ham endnu i denne Time.

Det varede ikke længe, da traadte Professoren ind i Stuen, saare bleg og forstyrret. „I vil tale med mig om den Logerende? ikke sandt? sagde han med sagte Røst: Ak Gud, jeg kunde tænke det! Men lad Margrethe gaae tilsengs. Jeg har Meget, meget Sælsomt at sige Jer, og det kunde let hænde sig, at vi ei blive færdige før over Midnat.“ Ehrenfried gav Margrethe et Vink at gaae tilsengs. Han og Nordenholm satte sig nu høitideligt ligeoverfor hinanden ved det runde Bord, og Denne begyndte, efter nogle Øieblikkes dybsindig Taushed, som følger:

„Først maa jeg minde Eder om en stor Smerte, kjære Mester, og tillige om den eneste Punkt i Eders hæderlige Liv, som det behagede Eder, at bedække med et gjennemskueligt Mørke, men — jeg kan ikke andet! Jeg elskede Eders for ti Aar siden forsvundne Datter, og der var ogsaa en Tid, da hun syntes at komme min Tilbøielighed imøde. Hendes mig saa smertelige Forsvinden blev mig, som formodentligen ogsaa Eder, en Gaade.“ Den Gamle gav ham et Vink at tie, og syntes at raadslaae med sig selv. Endelig sagde han: „Mig er hiin frygtelige Begivenhed ei saa gandske uforklarlig, som I maaskee mener, kjære Herre, skjøndt den vel ikke kan være noget Menneske smerteligere end mig. Men naar jeg overlægger Alt — Eders Redelighed, Eders Aabenhjertighed, Eders Kjærlighed til mit lille Datterbarn, og hendes til Eder, saa hør da, hvad jeg veed om min ulykkelige Datter: „Det kan nu være

tolv Aar siden, da traadte en smuk ung Herre ind til mig i mit stille Huus, og efter at han ret nøie havde taget Alting i Betragtning paa mit Værksted, bad han, jeg vilde antage ham som min Læredreng. I kan tænke, at jeg først besvarte Sligt som en høflig Spøg, men da den unge Herre forsikkrede, det var hans fulde Alvor, at lære det ædle Snedkerhaandværk fra Grunden af, han havde i mig fundet den konstrige Mester, og veeg ikke fra min Side, før jeg havde meddeelt ham al min Konst og Vidskab, da sagde mit bedaarede Hjerte Ja, og min Tunge sagde det efter. Og dog vidste jeg hverken hvem den Fremmede var, eller hvorfra han kom. Men som en Forhexet tog jeg ham til mig, og kaldte ham paa hans Forlangende: Ludibert Vendelstern."

„Ludibert! sukkede Nordenholm: Ak, i min Historie kommer ogsaa en Ludibert fore. Men videre, kjære Mester! Var det da denne Ludibert, som bedrog Jer for Jer englehuldе Datter?"

„Ingen Anden paa Jorden! svarte den Gamle mørk: Vel viste den onde Forfører sig slink og dygtig til Haandværket, saa jeg endnu aldrig har havt hans Lige i min Lære. Derhos slog han konstfærdigen paa Harpe, og sang himmelsøde Melodier til dens Klang, fægte kunde han som den bedste Mester, derhos viste han i al sin Vandel Velanstændighed og Tugt. Summa, han bedaarede mig hver Dag mere og mere, indtil mine Øine to Aar efter skrækkeligt oplodes. De Herrer Studentere havde just, som nu nys, gjort en Aftenpromenade gjennem Byen. Morgenen derpaa fandt jeg paa min Datters Kammer

i hendes Sted kun et Papiir med disse Linier." Han stod op, aabnede et Skab i Væggen, og fremtog to Breve, hvoraf han rakte Professoren det Ene. Gjenkjendende den Elsktes Skrifttræk, læste Nordenholm under Taarer:

„Mig kalder en stor Lykke, min hjertelskte Fader, men I havde aldrig givet mig Eders Samtykke. Levvel og ængst Jer ikke? Jeg haaber, ja jeg veed det gandske vist, at vi engang ville gjensees under tusindgange tusinde Glæder."

„Det er da rigtignok beskæmmet, dette Haab! sukkede den Gamle, og foer med Haanden over de graanende Bryn: Ikkun Eet er vist, men det er ogsaa gandske vist, og derfor være Herren priset evindelig!" Han tog Huen af og knugede den, stillebedende, mellem de foldede Hænder. Derpaa sagde han roligen: „Hele fire Aar hørte jeg Intet fra hende. Da laae en yndig Morgenstund lille Margrethe udenfor min Dør som et stakkels Fjerdingaarsbarn; i Kurven hos hende laae dette Brev." Det læste han selv med fast Stemme, som følger:

„Ved hellig Præstehaand er jeg forenet med min Ludibert, og den Lille, jeg her sender Eder under tusind Taarer, er vort i lovligt Ægteskab fødte Barn. Forbander I mig ikke, saa tag imod den stakkels Lille, og opdrag hende, indtil jeg kommer at afhente hende; thi endnu maa hendes Tilværelse dølges. Min Ludibert elsker mig, Glands og Høihed omstraaler mig, men — ak, troe mig, hjertenskjære Fader, med stille

Længselstaarer, og med det hede Ønske, ret snart at torde betræde Fædrehjemmet, mindes Eder uafladeligt

Eders Agnes."

„En Mængde Guld og Sølv og Ædelstene, vedblev den Gamle: laae hos i Kurven. Det har jeg da naturligviis strax afleveret her i St. Ursula's Hospital, som Noget, der var testamenteret det af en from i fremmed Land Hensovet. Men intet Øieblik betænkte jeg mig paa, for Alle og Enhver at erklære, min Datter var gift langt herfra, og den Lille var mit Datterbarn. Ingen tvivlede om Sandheden af mit Udsagn; Barnet gav jeg en christelig Opdragelse, og saaledes er det, under Guds Beskjermelse forblevet indtil denne Dag."

Nordenholm greb Oldingens Haand, bøiede sig over den, og græd bitterlig. Omsider sagde han: „Ak, kjære Mester, vistnok lider I haardt, men I lider uden Brøde, derfor bærer I Korset freidig og stærk. Jeg derimod — ak, med mig er det langt anderledes! thi skjøndt jeg fra Begyndelsen af intet Ondt var mig bevidst, saa dæmrede dog lidt efter lidt meget Ondt op i min Sjel. Det skete nemlig først ved hiin af Eder nys omtalte Fest, hvorved jeg, som en lystig Ungersvend — ak, dobbelt lystig, fordi jeg dengang havde Haab om Eders huldе Datters Kjærlighed — fremmarscheerte i Række og Geled med de andre Studenter. Efter Optoget gjennem Gaderne jubilerede vi i en festligtsmykket Sal, da indtraadte en Maskeret i glimrende Dragt. Vi

havde før seet ham iblandt os, og troede forvist, det var en lystig Kammerat, der vilde have sin Spøg med os. Nu bøiede den Ubekjendte sig med Værdighed og Alvor, bedende om Tilladelse til, at torde andrage noget for Selskabet. Han fik den eenstemmigen, og bad os nu, paa Ære og Samvittighed erklære, om det var ret, at en Elsker bortførte sin Elskte, naar han var tilsinds, fremtidigen at holde hende høit i Ære som sin Ægtehustru, men ei var istand til, at naae sin og hendes Lykke paa anden Maade? — Han taug, og Stemmerne for og imod tonte ivrigt mellem hinanden, dog udtalte de Fleste, henrevne af forvovent Vin- og Ungdomsmod, et kjækt Ja, og ak, kjære Mester, jeg var iblandt dem! Det var det første isandhed afskyelige Feiltrin i mit Liv, og først nylig hørte jeg af Eders Mund, hvor voldsomt jeg derved ogsaa hjalp til at nedrive mit timelige Held!"

Han skjulte sit Ansigt i Hænderne og taug. Tilgivende lagde den gamle Mand sin Høire paa den Angergivnes Hoved. Styrket reiste Nordenholm sig atter, og vedblev:

„I det Øieblik jeg udtalte hiint usalige Ja, greb en rasende Lystighed mig; jeg forekom mig selv saa sælsom og vild, og styrtede mig stedse galere ind den bedøvende Larmen og Drikken og Syngen. Saalunde hørte jeg da kun halvt, at den Fremmede bestræbte sig for, med ziirlig ædle Ord at hverve modige Staldbrødre til Fuldbyrdelsen af den nu hartad af Alle billigede Daad. Vildt faldt jeg ham i Talen, han fornærmedes, rev Maasken af, og et

gandske fremmed, men magelos skjønt Ynglingsansigt blussede mig vredt imøde. „Mit Fornavn er Ludibert, sagde han: min Stammes Navn er fyrsteligt, men jeg har ikke Lyst til at nævne det idag. Lad det være Eder nok, og mød mig nu flux i ærlig Tvekamp!" Rask var Alting ordnet, og jeg, der hidtil havde anseet mig selv for en uovervindelig Fægter, styrtede strax i Kampens første Øieblikke, blodig og bevidstløs til Jorden for min Modstanders uhyre Overmagt. Hans Kaarde sad dybt i mit Bryst. — Da jeg, flere Uger efter, igjen blev mig selv bevidst, dirrede mørke Rygter om min tilbedte Agnes's Forsvinden i mit Øre. — Ak, kjære Mester, mit Bæger var endnu ikke fuldt! Thi hvad der før havde været mig poetisk Lyst: at udstudere gamle underlige Tryllesformeler og andre magiske Konstistykker, det drev nu Fortvivlelse over Agnes's Tab mig til, om jeg muligen derved kunde erfare, hvor paa Jorden min tabte Elskede byggede og boede. — Ak kjære, ærværdige Mester, ikke dette strænge, straffende Blik! Gud være priset! misbrugt det Hellige har jeg aldrig."

Forsikkrende rakte han sin Høire mod Ehrenfried, mild og medlidende tog Denne mod Haandslaget, og gav ham et Vink at blive ved, som han da ogsaa gjorde med følgende Ord:

„Jeg vidste, at det var muligt, at forfærdige et Speil, hvori Maanens Straaler opfangedes saaledes, at de i hemmelighedsfuld Reflex fremstilte Alt, hvad der foregik paa den Jordhemisphære, man befandt sig paa. Sligt et forunderligt Redskab bragte

jeg med usigelig Møie istand, og en Aften Klokken elleve, klar stod Fuldmaanen just paa Firmamentet, begyndte jeg i Haven ved dette Eders, dengang mit Huus, mit hemmelige Experiment.

At man ogsaa maatte see mit Billed, hvis det faldt i Speilet, selv fra den fjerneste Plet paa Jorden, var mig velbekjendt, men jeg tænkte kun paa Agnes. Det var, som om et hjelprigt Væsen ledte min Haand ved de paa Lykke og Fromme anstillede Speilvendinger. Thi kun fremmede sælsomme Skikkelser vare svævede mig forbi i ubekjendte Egne, da — det var mod Syden — o Mester, o Fader! endnu staaer det sødt og kjært for mit Øie — der lystvandrede Agnes i en blomstrende af Pinier trindt omkrandset Orangelund — "

„Eders Øine funkle af Henrykkelse! afbrød Oldingen ham utilfreds: Men I skal og bør ikke fryde Jer ved Mindet om et ugudeligt Hexeværk. Forkynd mig med Alvor og Ruelse, hvad I saae." — Og ydmygt seende mod Jorden, sagde Nordenholm med dæmpet Røst:

„I det klare Maaneskin vandrede Agnes, pragtfuldt smykket, ved Ludiberts Arm. End holdt jeg speidende mit Hoved saa, at Speilet ei kunde optage det. Da traadte I pludseligt i Haven, Mester; i Speilet saae jeg først Eders just dengang. dødsblege Træk. Forfærdet, og frygtende, at ogsaa I skulde faae Agnes at see, styrtede jeg mig over Glasset, saae mit eget fordreiede Aasyn deri, og sønderknust fadtl det konstrige Værktøi i tusinde Stykker ud af min skjælvende Haand."

„Jeg mindes det endnu, som var det idag! sagde den ærværdige Mester: men af alle de Speilbilleder saae jeg Intet, thi en Sky af Vemodstaarer svævede for mine Øine. Dengang stod endnu ikke al min Fortrøstning og alt mit Haab til Gud. Grædende laae jeg paa mit Leie, da var det, som hviskede En mig i Øret: Stat op! i Nordenholms Huus er der En, som veed, hvor Din Datter færdes! Og jeg fulgte, og det var dog vist ingen god Aand, der sagde saa. Da jeg nu saae Eder saa forfærdet, gik jeg ogsaa strax, som I selv veed, taus tilbage, og talte aldrig til Eder derom."

Imidlertid hørte de, hvorlunde den sælsomme Logerende ovenpaa igjen begyndte at jamre og vaande sig. „Gud forbarme sig! raabte Nordenholm forfærdet: Ak, kjære Mester, hjelp mig at bede!" Og de bade, og Alt blev stille. Da sagde Mesteren: „Nu tier han! Siig det kun reent ud, Hr. Professor, at ogsaa han hører til Eders mørke Mirakelrige."

„I har gjættet ret! sagde Nordenholm: Thi da jeg nu vidste, at Agnes var at finde Syd paa, begav jeg mig paa Reisen med den sidste Rest af min Formue. For imidlertid at vorde mere anseet underveis, vandt jeg forinden Doctor- og Professortitlen, og nu gik det rask afsted. Da I fandt lille Margrethe, var jeg ikke her. Ak, hvad jeg fandt, var ikke saa huldt! Frygtelige Forbindelser reve mig ned i deres Hvirvel. Til Venezia var jeg kommen. Da talte man til mig om en Sortekonstner, der

vidste at afsløre Alt, hvad hemmeligt var i hele Naturen, og da jeg endnu stedse søgte Agnes forgjeves, giorde jeg mig bekjendt med ham, og netop han er det gruelige Væsen, der nylig hylte og stønnede over os. Et Hjem, sagde han, maatte han have, hvis hans Konster skulde lykkes, og derfor maatte jeg love ham en Plads i mit Huus for bestandigt — men da han var hidkommen, holdt han ikke Ord; han foregav, at Agnes's Billede kun aabenbarede sig for ham under gandske dunkle Slør. Tilmed sagde man alt i Venezia, han var egentlig kun et Spøgelse — en for Aarhundrede siden ved egen uforsigtig Troldom sønderlemmet Sortekonstners urolige Spøgelse."

„Ak, min Gud! sukkede Ehrenfried: jeg frygter, Margrethe har iaften læst mig hans Historie fore. Det være nu som det vil, ud af Huset maa han, og det i denne Nat." — Og paany tændte han Lygten, tog sin Pallask under Armen og skred modig opad Trappen. Nordenholm vovede ei at sige ham imod. Skjøndt skjælvende i sit Hjerte, fulgte han den Gamle paa den frygtelige Vandring.

Verten bankede paa sin Logerendes Dør. Langsomt gik den op, vel aabnet af en usynlig Magt, thi i den anden Ende af Kammeret sad den gruelige Gjæst paa Gulvet i sin røde Kappe, omkring ham bævede en blaalig Flamme. Fuld af haanende Stolthed stirrede han paa de Indtrædende og sagde med huul Røst: „Der bliver Intet af, idet mindste ikke i Eders Levetid!" Nordenholm sukkede dybt af beængstet Bryst. Da udbrød Mester Ehrenfried høitideligt: „I Guds Navn byder jeg Dig nu at flytte,

og aldrig meer at vende tilbage inden disse mine fire Vægge! Naa? Gaaer Du? Opir mig ei, thi ved Gud —

Da reiste sig den Røde meget iilsomt, og skred ud af Døren, idet han hviskede til Nordenholm: „Udenfor — eja! Sand i Øinene! Fald og Død!" Dermed var han forsvunden. Med roligt Huusfadermod lyste Ehrenfried omkring i Stuen, for at see, om Trolden ikke havde ladet noget blive tilbage. Han fandt Intet. Kun Leien laae endnu paa Bordet, optalt i ældgamle Guldmynter. „Hm, sagde han grublende: beholde disse Penge, vil jeg ikke, og dog er det paa den anden Side en Guds Gave, man ei tør nedgrave eller kaste bort. Vi ville bære Guldet hen til St. Ursula's Hospital."

Og i Morgendæmringen vandrede Mester Ehrenfried og Nordenholm opad den skjønne Lindegang, der fører til Ursulashospitalet. Da slog en forvirret Larm mod deres Øren. En Hob Studenter nærmede sig langsomt, midt iblandt dem bares en Haardtsaaret. En Nonne, tættilsløret, traadte ud mod Toget. Sagte lagde man den Saarede ned, Studenterne flokkedes om ham i Kreds, medens hun undersøgte hans Vunde. Sagtehviskende fortalte man Nordenholm og Ehrenfried, hvorlunde den fremmede Student Marcellin med stor Færdighed havde afvæbnet den Ene af de udfordrende Seniorer og derpaa aabenhjertigen tilstaaet sin Uret fra igaaraftes; derpaa havde Begge af Hjertet forsonet sig med hinanden. „Med den anden Strid, blev den Fortæl-

lende ved: vilde det udentvivl taget samme Ende, hvis ikke en gammel, sælsomt udseende Mand pludseligt havde blandet sig imellem os. Uafladeligt mumlede han en Mængde uforstaaelige Ord, og saae derhos gandske misfornøiet ud. Vildere og vildere fægtede de Kæmpende. Pludseligt bukkede den Fremmede sig, tog Haanden fuld af Sand, og strøede det, lig en heel Sky, iblandt de Fægtende. Høitleende raabte han: „Godmorgen, Hr. Oldermand! Jeg fik dog min Krig frem! Nu ad Venezia til! Eja! Sand i Øinene! Død og Fald!" Og borte var han. — Da vi havde fattet os lidt, saae vi begge de Fægtende blodige paa Jorden: Senioren død, Marcellin som I see ham her, Sekundanterne ere flygtede." — Gysende traadte Ehrenfried og Nordenholm den Døende nærmere. Gjenkjendende Professoren reiste Marcellin sig i Dødens Krampetræk og stønnede: „Fordømte Sortekonstner, Dig var Døden svoren! Stirrede ikke ogsaa Dit Troldeaasyn ud af Speilet, da Du for min søde Hustrues Øie fremtryllede hendes blege hentærede Faders Taarebilled? O dengang, i Orangelunden ved Neapolis! — I det klare Maanskin! — Husker Du? — Og i qvælende Anger vendte hun sig fra mig, og sønderrevet var vor kjærlighedsglødende Pagt, og jeg har ikke kunnet gjenfinde hende paa den hele vide, vide Jord. Hid kom jeg da, at hevne mig paa Dig — og maa nu friste Døden selv — og nu vare dog alle Hindringer overvundne, og hende jeg har lidt saameget for, havde jeg nu ført hjem som Hertuginde i Pragt og Glæde — og nu er hun borte, og jeg dør —"

En lydelig Mumlen foer igjennem Kredsen. I hede, stille Taarer stod Nordenholm der som et Vemodsbilled; men Ehrenfried bøiede sig ned over den Døende, og sagde mildt: „Snart stædes I nu for Guds Aasyn, kjære Herre; for Eder staaer en Mand, hvis Hjerte I har martret til Døden. Men jeg kjender, Himlen være lovet, Den, der bød os tilgive vore Skyldnere. See, jeg tilgiver Eder af gandske Hjerte, og farer I ogsaa heden med forsonet Sind, vil der nok paa hiin Side Graven findes En, der i grændseløs Kjærlighed veed at udslette Eders Brøde." — Marcellin-Ludibert rakte Ehrenfried og Nordenholm sin kolde Haand, smilte, sukkede og døde.

Nu først saae man, at Stiftsdamen laae afmægtig ved den Henfarnes Side. Med kraftig Omhu løftede den Gamle hende op; atter sig selv bevidst, bortviste hun alvorligt vinkende al Hjelp, og vandrede hjemad. Studenterne havde imidlertid lagt Liget paa en Baare af Grene, medens Nordenholm, underlig styrket ved Ludiberts forsonende Afsked, med al sin vanlige Kraft og Klarhed sagde dem, hvad de indtil videre havde at gjøre. Hilsende med Tak og Ærefrygt drog Skaren bort.

Stiftsdamen havde vinket den gamle Ehrenfried efter sig, og stod med ham under det fromme Huses Porthvælving, fordybet i Alvorstale. Ogsaa Nordenholm vinkede den Gamle hid, sigende: „Den fromme Frue har noget at aabenbare os Begge."

Og tilbage bølgede Sløret fra hendes Pande, og for dem stod Agnes, vel bleg og forvandlet

saa lang og smertefuld en Tid, men dog strax kjendt af Faderen og den fordums Elsker.

I alvorlig, gudhengiven Stemning mindedes de Tre nu alle strandede Jordønsker med blid og smilende Taalmod, og klarlig skuede og udtalte de Alle, hvad de i Fremtiden havde at gjøre eller lade herneden.

(Fr. de la Motte Fouqué.)

Rosalba, eller Opvaagnelsen i Benedictinerkirken.

En kold Gysen foer over mig. Jeg vaagnede og hørte Klokken slaae. Saa tidt jeg end gned Øinene, fandt jeg mig dog ikke i min Seng. Bag ved Pillerne i Choret, hvor jeg var indslumret under en langvarig Musik og ved de klare Lys, saae jeg mig nu i Mørke. Ingen var blevet den Sovende vaer, da Gudstjenesten var endt.

Uagtet Folkenes Spøgelsehistorier havde i min Barndom været Frugten af den vel forbudne, men derfor mere søgte Traad for min Indbildningskraft, saa manglede det mig dog ei paa Mod. Min Fader var Chef for et Regiment og Soldat med Liv og Sjel, saa min Opdragelse var temmelig streng. Jeg blev ofte tvungen til ved Nattetide at gaae igjennem de skumleste Steder. Disse i Begyndel-

sen med haarde Ord befalede Forsøg havde givet mig Fatning og en den ydre Verden foragtende Troesighed.

Jeg kjendte derfor ikke til nogen egentlig Frygt, ja, den Tanke, at befinde mig ene i Mørket i den brygtede Benedictinerkirke, havde endogsaa smigret min barnagtige Stolthed, naar ikke Kulden havde været. Halvsøvnig famlede jeg med Hænderne bag Orgelværket; Blæsten susede gjennem de sønderslagne Ruder, et blegt Maaneskin opgik gjennem det dybe Mulm og viste mig de tolv Apostler, som hugne i Træe og malede med glindsende Farver, stode i Legemsstørrelse ved Chorstrappen. Den gamle Billedhuggers Fromhed havde begavet Judas Iscarioth med et høist vederstyggeligt Ansigt; i Maaneskinnet syntes det dobbelt ængsteligt og grinte mig følt imøde. Jeg samlede alt mit Mod, og gav den rødhaarede Forræder et Øresigen. Ikke aldeles uden Gysen skyndte jeg mig efter denne Heltegjerning ned af Trappen.

Da jeg kom ned i Kirken omgav Natten mig med skummelt Mørke. Den hellige Lampe, som endnu skinnede, spredte et svagt Lys, men nok for at lade de høie Hvælvinger og tykke Piller med sine mangfoldige Zirater kaste Kæmpeskygger ned om mig. Men langt fra at dette Syn gjorde mig bange, forhøiede det snarere mit Mod. Jeg erindrede mig en Begravelse, hvis Billeder, Faner og Vaaben jeg ofte havde seet paa under Gudstjenesten, og det med inderlig Fornøielse, og besluttede at eftersee, om Døren var aaben dertil. — Men saa hastig og ufor-

færdet jeg end begyndte at gaae derhen, undlod dog ei mit Hjerte at banke med stærke Slag, da jeg uformodet saae et klart Lys skinne paa Hvialteret, og —en Engel svæve mod mig ned ad Korsgangen.

Ja, en Engel maatte det være! Den skjønne Skikkelse lignede saa fuldkommen de vingede Smaae, som jeg saa ofte havde seet afbildede; dens Klædning hvid, og det gyldne, lange, nedhængende Haar var prydet med en Krands af Stjerner og Roser.

Netop i Begreb med at flygte, saae jeg endnu engang efter Skikkelsen, som nærmede sig. Engelens barnlige, venlige Ansigt, dæmpede min Frygt, og den Befaling, som jeg havde faaet af min Fader, at gaae rask mod alle Aander, holdt mine Fjod tilbage.

Jo længere jeg betragtede den hvide Skikkele, jo mere overtydedes jeg om dens himmelske Herkomst. Den skjønne Engel greb smilende min Haand, og begyndte at tale ret fortrolig med mig. Hvad vi egentlig talte med hinanden, husker jeg ikke længer, men erindrer kun saameget, at vi legede som Børn med hverandre, og at den lille Engel vilde just til at fortælle mig noget, da en stærk Allarm paa Kirkedøren forstyrrede os.

„Kom, vi vil skjule os her!" sagde Engelen, og pegede til Riddergraven. Men en alvorlig, sortklædt Mand skred fremad, Porten aabnedes, og Engelen forsvandt. Min Informator og nogle Andre, som havde søgt mig indtil langt ud paa Natten, og først nylig havde faaet at vide, at man havde seet mig i Benedictinerkirken, vare gandske glade

over, at de fandt mig, og førte mig hjem til min Fader, hvis Huus laae ikke langt fra Kirken.

Min Frygt for at blive straffet, var dennegang unødig. Mine Forældre glædedes over at see den tabte Søn igjen, for hvis Liv de havde været saa bekymrede. Jeg blev hurtig lagt i Sengen, — og kunde først igjen forlade den efter sex Ugers Forløb. Forkjølelsen og den heftige Angest havde paadraget mig en stærk Feber. Formodentlig havde Engelen ofte besøgt mig under Feberen, thi man forsøgte idetmindste at udforske mine Hændelser i Kirken. Men af Frygt for at blive udleet, iagttog jeg den dybeste Taushed mod Enhver. Oftere end forhen søgte jeg nu Eensomhed og Skumring, thi jeg nærede et hemmeligt Haab, at min Legekammerat igjen vilde besøge mig.

Men fire Aar hengik, uden at mit Ønske blev opfyldt. Denne Mellemtid svækkede vel Erindringen om Engelen, men alligevel havde dens Aabenbaring gjort mig menneskesky. Jeg havde en dunkel Følelse, som om jeg ikke hørte med til dem; mine ældre Søskende og Ungdomsbekjendtere elskede jeg ikke, og de Fuldvoxne skyede jeg. Barndomsglæderne syntes at være svundne fra mig, og blot naar Julenatten kom, hvori jeg havde seet Engelen, var jeg munter og aaben for ethvert Indtryk af min Alder.

Den fjerde Juletid var just forbi, og Engelen atter udebleven. Jeg overtalede mig nu selv til aldeles at fordrive Tankerne om denne Drøm, da just en Hændelse vakte den paa det behageligste. I O., hvor vi boede, havde Klokkeren og Skole-

mesteren Tilladelse til at opføre aandelige Skuespil med sine Lærlinge. Saa lidet jeg end længtes derefter, maatte jeg dog gaae derhen med min Moster, som altid beskyttede mig, jeg veed nu ikke om af Medlidenhed eller Kjærlighed,

En munter Musik forkyndte et pastoralt Forspil; det usle Tæppe oprulledes, Drenge og Piger i østerlandsk Dragt laae under den med Maane og Stjerner lysende Himmel mellem hvidmalede Faar paa Marken, men for mig forsvandt strax denne Herlighed, thi — i blaa Hyrdedragt med sølvbroderet Hyrdetaske og Stav, prydet med Baand, fremtreen en lille Pige paa omtrent ti Aar, og sang mellem de andre Hyrder en gammel Hyrdesang, og hvis ikke Alt skuffede mig, var dette søde Barn ingen anden end — Engelen!

Forgjeves viste de hellige tre Konger sig i al deres Herlighed for Herodes; forgjeves gjorde Denne, paa sin Guldpapirsthrone, de heftigste Trudsler mod den nyfødte Judæ Konge; forgjeves sluttedes Skuespillet for idag med et komisk-gyseligt Barnemord. Saamegen Glæde end de Andre yttrede, forblev jeg dog stum. Den søde Hyrdinde fremkom ikke mere, saameget jeg end haabede det, og min skuffede Forventning opvakte en saadan Kulde hos mig mod det Hele, at jeg uagtet al min Tvang, neppe kunde takke den godmodige Moster, da jeg sagde hende Farvel.

Med hemmelig Længsel priste jeg alle dem lykkelige, som kunde bivaane den næste Komedie; men Ingenting i Verden havde formaaet mig til at udbede mig Forlov, som desuden ogsaa var bleven mig

nægtet. Fra denne Tid af deelte Engelen og Hyrdinden sig i mit Hjerte, og voldte mig ubegribelige Følelser. Mit indre og ydre Væsen vare som adskilte fra hinanden, idet jeg med den strængeste Punktlighed forrettede alt, hvad som forlangtes af mig, men iøvrigt syntes at være den koldeste, følesløseste Dreng, mens jeg i Stilhed dannedes til at blive en Aandeseer og Sværmer.

Saaledes hengik atter nogle Aar. Jeg var imens bleven stor og var nu femten Aar gammel. Undervisningen ophørte, undtagen i de fremmede Sprog og Militairvidenskaben. Jeg blev først Cadet og snart derefter Fanejunker i min Faders Regiment. — Den større Frihed, som jeg herved erholdt, var mig temmelig velkommen, men alligevel undveeg jeg alle Selskaber. Ingen af mine Kammerater huede mig, og jeg Ingen af dem; mine ledige Timer tilbragte jeg ved Læsning, eller ogsaa ved Jagt og anden Omkringsværmen.

Paa en Novemberdag, da jeg gik paa Jagt med min Hund, den eneste Følgesvend, som jeg kunde lide, saae jeg en usædvanlig Mængde Mennesker at gaae igjennem den aabne Kirkedør. Det var Allehelgensdag, da Ømhed og Andagt offre Taarer, Bønner og Høstblomster paa elskede Bortgangnes Grave. Kun En af mine Søstre, som hed Therese, og som jeg havde meget elsket i min Barndom, var begraven her. Neppe erindrede jeg mig det, førend mit Sværmerie paa en sælsom Maade sammenblandede Engelens og hendes Sjel,

og jeg overlod min Skydetaske til min Hunds Bevogtning.

Den tidlige Morgen, den høitidelige Stilhed hvormed de Kommende hist og her bade deres Bønner paa Gravene, eller frembare fromme Gaver, bøiede og rørte mit Hjerte. Jeg havde ikke længe gaaet mellem Gravene, da jeg fik en hvid Skikkelse at see, hvis Ansigt var skjult af en stor Straahat, knælende paa en Grav. Hun bad andægtig paa sin Rosenkrands, men saae lidt op, da jeg forstyrrede hende ved mit Forbigaaende, og — man kan tænke, at min Puls slog hurtigere, og at min Kind rødmede, da jeg kjendte Engelen og Hyrdinden i hende.

„Er jeg Eder her iveien?" spurgte hun mig, maaskee fordi jeg saa urolig stirrede paa hende, den høist fine Skikkelse mellem Barn og Pige, og reiste sig op. Hendes rene Stemme og Blik forøgede mit Sværmerie. — „Iveien for mig? svarte jeg: Ak nei! For hvis Sjel beder I paa denne Grav?" — „Jeg beder for alle Sjele her! sagde hun langsomt: jeg troede at I søgte denne Grav. Jeg veed kun een Sjel, for hvilken jeg kunde bede til Gud, men Liget hviler ikke her." Hjertelighed og Uskyldighed fremgik i hendes Blik, ligesom en spæd Blomst for Solens milde Straaler. Mine Ord syntes ikke at forekomme hende længer fremmede; et Forhold som mellem Søskende opkom imellem os. Jeg spurgte om hendes Navn, ikke just fordi jeg saameget ønskede at vide det, men fordi Talen saaledes føiede sig, og jeg haabede at høre Navnet: Therese.

som nu havde lydt mig skjønnere end alle andre. Men hun kaldte sig Rosa, eller, som hun sagtere tillagte: Rosalba. Med levende Glæde viste hun mig sin Rosenkrands. „Den har ogsaa Taarer, sagde hun smilende, og kyssede den: see bare, hvorledes den skiftes med Sølverfarve, og hvor smukt Korset her af Perlemor er poleret." — „Taarer?" spurgte jeg, mere nysgjerrig end forundret. — „Ja vist, man kalder dem Gudsmoders Taarer. De voxe i Klosterhaven hos Urselinernonnerne, og en Nonne, som elsker mig inderlig, ak, I troer ikke hvormeget, har foræret mig Rosenkrandsen, og jeg bliver en Nonne, og vil tage dette Paternosterbaand med mig i Graven." — — Hun vedblev saaledes længe endnu at skildre Klosterlivets Glæder for mig, hvorledes alt var saa reent og blankt i Cellerne, at der var saamange smukke Billeder, saamange herlige Bøger og Blomster. Alle hendes Tanker vare rettede paa Klosteret, og hun syntes neppe at kunde vente til Tiden kom, da hun engang skulde aflægge Klostereden. Ogsaa jeg blev tilsidst indtagen af hendes Sværmerier, og saae en Himlens Datter i hende, var med hende henrykt i den tredie Himmel, saa at Virkeligheden faldt tungt paa mig, da nogle Andægtige bleve opmærksomme paa os, og med deres Blikke bøde mig: ikke længer at forstyrre Stedets Fred.

Jeg blev forunderlig tilmode, da jeg atter var ude i det Frie, og tabte mig i dyb Eftertanke. Saa ivrig end min Jagthund sporede, og forundret saae iblandt tilbage efter mig, saa forblev Alt dog sikkert for mit Skud. Jo oftere jeg tænkte paa den sidste

Samtale, destomere forekom det mig som en Drøm, saa at jeg neppe kunde overtydes om, at jeg, som nu vandrede gjennem disse Marker og Skove, var En og den Samme, som havde hørt og oplevet alt dette. Den nedgaaende Sol vakte mig omsider af mine Grublerier og mindede mig om, at jeg ikke idag var, som ellers, gaaet hjem til Middag. Jeg skyndte mig derfor saameget desto hurtigere, og det faldt mig nu ind, at det var paa en Gravsteen, at Rosalba havde knælet. „Du skulde dog have eftersee, hvem det er, som ligger der begravet, tænkte jeg: for at kunne kjende Stedet."

Da jeg atter kom forbi Kirkegaardsporten, stod den aaben. Jeg gik derfor ind, for at gjenfinde Stedet. Ikke længe havde jeg søgt, før jeg troede at have funden det. Jeg bukkede mig ned for at læse Inskriptionen, og saae — min Søster Thereses Navn, og netop Aarsdagen, da hun var død.

Enten jeg nu havde taget Feil af Stedet, eller det Hele var en Hændelse, saa gjaldt dette ligemeget for en Yngling, som jeg da var. Therese's og Rosalba's Aander smeltede atter sammen i Eet, og jeg havde anseet Den som min sværne Fjende, der vilde have berøvet mig denne Drøm. Men det behøvede jeg aldeles ikke at frygte for; og jeg havde ikke opdaget min Hemmelighed paa selve Sottesengen for min Skiftefader. Den blev mig en Stjerne, hvis Straaler kun oplyste min indre Himmel. Min ydre Karacteer forblev sig aldeles liig, og jeg havde aldrig været saa strænge i mine Pligters Opfyldelse, aldrig saa ivrig i mine Studeringer, som nu.

Ved ſtræng Flid havde jeg ogſaa efter nogle Aars Forløb ſamlet mig adſkillige Kundſkaber, ſom gjorde mig ſkikket til en ſtørre Virkekreds. Min Fader, ſom ſtod i en uafbrudt Brevvexling med Generalen Grev von Z., ſagde til mig, at jeg om kort Tids Forløb ſkulde afreiſe til ham. — For mig var mit Opholdsſted, Regimentet og min Faders Huus temmelig ligegyldigt, og jeg havde alt forlængſt opgivet, at gjenſee Engelen eller Roſalba. Men jeg beſluttede alligevel, endſkjøndt min modnere Alder havde ſat min Barndoms Sværmerier i temmelig Skygge, at beſøge Kirken, hvor Engelen var forſvundet. Tilmed raadte min Forſtand mig ikke til at lade det være, thi jeg troede, at jeg havde ſelv ſkuffet mig, og anſaae det derfor tjenligt, for at dæmpe min Phantaſie i Fremtiden, at overtyde mig om, at denne Grav ikke indeholdt andet end enhver anden, om denne Overbeviisning end ikke førte til andet, end bitter Daddel mod mig ſelv.

Klokkeren, en gudfrygtig, godmodig Gubbe, ſtudſede noget, da jeg yttrede mit Ønſke for ham. Dog behagede denne Nysgjerrighed hos en ung Soldat ham, og han anſaae ſig ſelv og Kirken for hædret derved. Han bad mig derfor at komme igjen om Aftenen, da Kirken var frie for alle Betjenterne. Det ſkumrede, da jeg gik ind i Kirken; min Ledſager ſtod færdig med en Blindlygte og ſit Nøgleknippe. Han fortalte mig, inden han aabnede Gitteret, at denne Grav havde tilhørt Rigsridder von Ss. gamle, nu aldeles uddøde Slægt,

og nævnte de berømteste af dem, som laae her, og deres Bedrifter. Denne Families Historie syntes at høre blandt hans Favorit-Emner. Vi stege ti tolv Trappetrin ned. Synet af de hensmuldrende Liigkister, som stode i temmelig langt Perspectiv fra hinanden, var lidet lokkende. Pladerne paa dem vare for størstedelen sorte og ulæselige af Alder og Fugtighed. Misfornøiet over, at det, som min kolde Fornuft havde spaaet mig, nu indtraf i Virkeligheden, og stemt til alvorlige Tanker i Liighvælvingens Taushed, vilde jeg netop til at aabne Graven, da Lysstraalen faldt paa den sidste, fortklædte Kiste, som efter Udseende havde den nyeste Sølvplade. Jeg tog Lyset fra min Ledsager, for at lyse mig; men min udstrakte Arm begyndte at ryste, da jeg læste Navnet: Rosalba. Familienavnet havde, som det lod, i Begyndelsen været tilsat, men var udskrabet.

„Rosalba? spurgte jeg min Ledsager med langsom Røst: ogsaa af denne Slægt?" — Klokkeren betragtede mig opmærksom. Han syntes at ville svare, men besindede sig, og sagde efter nogle Sekunder: „Jeg veed det ikke. Der i Himlen hedder hun vel Rosalba. Hun var en hvid Rose, en saadan, som nok aldrig blomstrer meer paa Jorden." — Han taug, som om han havde sagt for meget. Alle mine paatrængende Spørgsmaal vare forgjæves. „Gravenes Stemme, sagde han med værdig Alvorlighed: svinder for de Levende. Her hviler jo Alle i Fred."

Jeg kunde ikke vende mine Øine fra Ligkisten, og uden næsten at vide det, faldt jeg paa Knæe og bad en sagte Bøn. Den Gamle saae forundret paa mig og faldt paa Knæe ved Siden af mig. Da vi havde reist os, trykte han min Haand, og vilde aldeles ingen Gave modtage for sin Uleilighed. I min Sjels Inderste lød uophørligt de Ord: „Hun var en hvid Rose, en saadan, som nok aldrig mere blomstrer paa Jorden!“ De skildrede min Bedende paa Thereses Grav med de herligste Farver. Min Troe paa Aabenbaringer fra det ubekjendte Land, var atter meget styrket.

Tiden til min Afreise nærmedes. Afskeden fra min Faders Huus, fra Slægtninge og Bekjendtere blev mig let. Jeg høiagtede mine Forældre, var taknemmelig imod dem og andre, som havde meent mig det godt; men min strænge Opdragelse, og siden min Kjærlighed for Aandeverdenen, havde qvalt den barnlige Kjærligheds Ømhed.

Min Reise og Opholdet mellem Fremmede, som jeg traf i ***, lærte mig snart at indsee Nødvendigheden af, ikke at undsly Andre, men at søge dem. I Generalens Huus (han var endnu en midaldrende smuk Mand), fandt jeg den ønskeligste Leilighed; han behandlede mig ikke som Fremmed, men som en fortrolig Vens Søn, og hædrede mig efter nogle Prøver, med adskillige vigtige Forretninger. Efter

en Maaneds Forløb var jeg ikke allene udnævnt til hans Adjutant, men ogsaa en i hans Huus daglig ventet Gjæst.

Nu blev mig ogsaa skjenket Venskab, en Følelse, som jeg hidtil ikke havde kjendt. Generalen havde to Børn, af hvem han var meget stolt. Sønnen, Grev Frands, tjente ved Garden, og havde kunnet været anseet for en af de vakreste Ynglinge, naar ikke hans Udseende havde været saa mørkt. Men dette kunde ikke afholde mig fra ham; jeg skattede hans Alvor, desuden var hans hele Væsen interessant og hans Artighed tiltrækkende, saa at jeg ofte følte mig fristet til at spørge ham om et eller andet. Jalmindelighed vare vore Tanker eens; men var dette ikke Tilfældet, tjente det endnu mere til at befæste vor gjensidige Agtelse.

Hans Søster, Gabrielle, var ham lig i Forstand og Følelse, og tillige En af Hovedstadens første Skjønheder. Hendes ranke Skikkelse gav hendes Ungdom noget ret guddommeligt, og hendes Øine, de mørkeste, ildfuldeste og venligste man kunde see, vare et tro Speil af hendes Sjel, saa at man vidste hendes Tanker inden hun havde sagt dem. Uagtet hendes gamle Moder levede adskilt fra sin Mand, og man holdt hende ene for Aarsagen til de hyppige Uenigheder, vare dog Gabrielles Naturgaver ikke forblevne ubemærkede; men deres høiere Uddannelse kjendtes især, da hun efter sin Moders Død kom igjen til Hovedstaden. Hendes usædvanlige Forstand beskæmmede inden kort Tid alle Læ-

rerne; hun kjendte det vigtigste af Alt, som er værd at vide; i Sang og Dands, Tegning og Musik, gjorde hun mere, end man billig kan fordre af en Dilettant.

Det var derfor intet Under, at disse elskværdige Søskende bleve mit Hjerte dyrebar, saa at jeg med Begjerlighed søgte enhver Leilighed til at kunde være i deres Selskab, saa at en Promenade tilhest, et Jagtpartie, et Besøg i deres smukke Have eller ved hendes Clavecin, var min kjæreste Tidsfordriv. Den gamle Greve syntes ret godt at kunde lide det; han satte sin Lid til mine Grundsætningers Strænghed, og troede, at min Karacteer skulde ved Gabrielles Omgang erholde en finere Dannelse, og hans Søns en stadigere Retning ved min.

Jeg tilstaaer gjerne, at den indtagende, med saa mange Fuldkommenheder udrustede Gabrielle, truede med at forjage mine Aandesyner. Ofte mindedes jeg vel i eensomme Øieblikke Engelens eller Rosalba's Aabenbaring, og glædede mig derved i stille Henrykkelse; men det forekom mig dog nu som Drømme, eller af en exalteret Indbildningskraft fremsprungne Hændelser. Derfor indtog Virkeligheden saameget desto hellere mit Hjerte, da jeg efter nogen Tids Forløb ei kunde længer tvivle paa, at Gabrielles Venskab for mig havde taget en ømmere Retning. Nu var da Tiden forhaanden til at vise mig denne ædle Families Fortrolighed værdig, om det skulde skee med den helligste Strid i mit Indre,

og undvige ethvert Skridt, som kunde angre mig eller den ædelsindede Gabrielle. — Men saameget jeg endog samlede min hele Styrke for at vise mig som en undergiven og yndet Fremmed i Grevens Huus, saa gjorde dog Frantses Venskab og Gabrielles Godhed, alle mine Forsæt tilintet.

Den Første tog mig med sig allevegne, hvor han kunde vente at finde sin Søster og hendes Veninder; jeg var nærværende, naar Gabrielle tegnede, spillede eller læste; jeg saae hende made sine Nattergale, vande sine Blomster og udenlandske Planter; kunde jeg da forblive kold, naar hun venlig bød mig være velkommen; naar hun hemmelig for de andre, men begribelig for mig, vendte sig til mig; naar hun nævnede en Plantes Navn for mig; naar hun tilfældig hvilede sin Arm paa min; naar hendes Øie mødte mit, som intet andet Øie kunde møde? Ak, hvor ofte var jeg ikke paa Veien til at trykke denne Haand til mine Læber, og hvilken Strid kostede det mig at lade det være.

En Dag hentede min Ven mig, for at besøge Gabrielle, der hemmelig havde i nogen Tid været sysselsat med at fuldende et Mariebillede, hvorpaa hun arbeidede med inderlig Kjærlighed. Da vi traadte ind i hendes Værelse, lød fra det næstilstødende, Sang og Harpespil os imøde. „Tys! sagde Frants: Jeg kjender ikke Røsten. Skulde det maaskee være den længe ventede Selskabsdame, som Gabrielle talte om igaar?" — Vi listede os hen til Døren, hvorfor der hang et grønt Gardin over Ruderne, og

hørte efter nogle enkelte, men dybt i Hjertet gribende Toner, næsten i Psalmetone den i Nonneklostrene almindelige Sang: Dormi Jesu, mater ridet &c.

Stemmen og Spillet taug; men vi stode endnu Haand i Haand, ligesom fastgroede til Stedet. „Kom!" raabte endelig min Ven med glødende Blik, og rev Døren op. Vi fandt Gabrielle foran Stafelien med den hellige Jomfrues Billede, som i et smilende Landskab bøiede sig hen over det slumrende Jesusbarn. I nogen Fraskand sad, med Hovedet støttet til Harpen, en Fremmed, der næsten var klædt som en Nonne, og hvis Ansigt skjultes halvt af et nedfaldent Slør. Begge Fruentimmerne vendte sig mod os; jeg studsede tilbage af Glæde, thi den Fremmede var min unge Hellige, var — Rosalba!

Ogsaa Rosalba betragtede mig eftertænksom med sine himmelske, sjelfulde Øine, og syntes at gjenkjende mig. Dog fandt hun det, ligesom jeg, ikke raadeligt, at nævne noget om vort fordums Bekjendtskab.

Gabrielle fortalte os nu med glædetindrende Blikke, at den af hende saa længe omtalte Selskabsdame nu endelig var kommen, og skulde blive saa længe bestormet med Bønner af hende, indtil den lille Grublerske glemte sin engang fattede Beslutning: at gaae i et Kloster. Naar man saae dem Begge i Øinene, saa blev det virkelig tungt at bestemme, hvilken af dem, der skulde vinde Seier over den Anden.

Det varede ikke længe, saa var Rosalba det fjerde uadskillelige Led i vores Kjede, og paa snart Venskab og Fortrolighed, Himlens skjønne Døttre, ikke talte nogen Hemmelighed mellem os, saa nævnede jeg ogsaa en smuk Aftenstund, da vore Hjerter aabnedes, om Engelen, Hyrdinden og den Bedende blandt Gravene, men af Forsigtighed kun som om en halv Drøm.

„Det er ingen Drøm, min Ven! svarte Rosalba med bly Inderlighed: et Tilfælde har omgivet den lille jordiske Pige med ufortjent himmelsk Glorie. I veed, Frøken Gabrielle, at min Moder døde tidlig, og at jeg blev opdraget hos Sakristanen i O. I Julemessen synge sædvanligviis nogle som Engle klædte Børn, en latinsk Sang. Min Fosterfader forundte mig denne barnlige Glæde, og gav mig ydermere en Rolle med i Hyrdespillet. Rigelig udsmykket med Sølverblomster og malede Blade af en Nonne, som elskede mig, kunde jeg ikke vente, til Messetiden kom, men sneg mig gjennem den fra vort Kloster gaaende Gang til Kirken, imens min Fosterfader var beskjeftiget med at sætte Voxlysene paa Alteret og bringe endeel andre Ting i Orden. Der fandt jeg ved et Underværk denne elskede Ven. Allarmen paa den udvendige Kirkedør forskrækkede mig, og af barnagtig Frygt søgte jeg at skjule mig paa det første det bedste Sted. At I siden traf mig ved Søster Thereses Grav, var mindre et Tilfælde. Uden Hensigt gik jeg hen til Kirkegaarden, blot fordi Dagen gav Anledning dertil, og den fromme Stik huede mig. Ingen laae begravet der,

for hvem jeg isærdeleshed vilde bede. Jeg opsøgte de smaae Grave fremfor alle andre, fordi jeg selv var saa godt som et Barn, og læste Inskriptionerne paa Stenene. Jeg fandt da Eders Søsters Navn, og erindrede mig, at jeg saae hende ligge i Liigkisten, bleg og skjøn. Denne har du dog seet, tænkte jeg, og hvis hun maaskee svæver som en usynlig Engel over Liget, saa seer hun dig, og kan maaskee kjende dig igjen. Paa hendes Grav skal du bede."

Saaledes kunde jeg da nu forklare Underet, saa nær som Liigkistepladen i Begravelsen, men derom dristede jeg mig ikke til at spørge; og, oprigtig sagt, saae jeg mig ugjerne min Troe bersvet. Men Maaden og Stemmen, hvormed Rosalba fortalte alt, aabenbarede i hende en her paa Jorden vandrende Engel. Jeg lovede i Stilhed at elske denne med samme Inderlighed, men ogsaa med samme Reenhed, som den formeente Indvaanerinde i Himmelen.

Ogsaa paa Grev Frants's glødende Sjel havde den hulde Fortællerindes Uskyldighed gjort et dybt Indtryk. — „Du kunde let falde til Din Undertroe, sagde han sidenefter: og lykkelig er Den, som kan drømme saaledes."

Jeg blev snart derefter, paa Generalens Anbefaling, Ritmester, men dette forandrede aldeles ikke

mit Forhold til Huset. Sonnen syntes bestandig inderligere at slutte sig til mig, og Gabrielle gav mig uophørligt, saameget som hendes Stand tillod det, Beviser paa hendes Venskab. Forgjeves skulde jeg have væbnet mig med Grundsætninger, naar ikke Kjærlighed til Rosalba havde været min Skytsengel. Men hun selv — ak, hvad hun var for mig! Hendes hele Væsen henrykkede mig og opfyldte min hele Sjel, og hensatte mig midt iblandt Menneskene til et skjult Paradiis.

Hendes Beslutning, eller, som hun kaldte det, hendes Himlen og Ursulinernonnerne givne Løfte, syntes i Begyndelsen at modstaae enhver jordisk Magt; dog begyndte hun efter nogen Tids Forløb ikke at tale derom, og det forekom mig ogsaa imellem som om hun var tvivlraadig. Den Tanke, at kunde kalde denne Engel min, fremsteeg da i min Sjel; dog vovede jeg ikke, at lade Nogen skue i mit Inderste, ikke engang den mig saa hengivne Grev Frants, og allermindst den Hellige selv. Denne Hemmelighed var min Vellyst og min Smerte, som jeg ikke vilde dele med Nogen.

Denne Tilbageholdenhed havde let kundet være Aarsag til mit hele Livs Ulykke, hvad siger jeg? Har den ikke virkeligen gjort det? Engang vare Frants og Gabrielle, imod Sædvane, kjørte ene ud, og man sagde, at de kom først silde hjem igjen. Ikke saameget Ønsket at see Rosalba, hvis Billede bestandig stod for mig, som Sædvanen, førte mig ind i Haven. Jeg gik omkring i Gangene; Maa-

nen oprandt i sin herligste Glands. Da blev jeg Rosalba vaer i et Vindue, hun støttede Hovedet paa Haanden og saae op mod Himlen med de skjønne Øine, hvori Taarer glindsede. Jeg tabte mig i dette Syn, men vovede ikke at forstyrre hende, som syntes at bede, og satte mig derfor i en Buskatse, og begyndte at skrive nogle Vers, for at indprente mig den skjønne Bedendes Billede.

Jeg var ikke færdig, da Ordet: „Forræder!" lod bag ved mig. Jeg saae mig om, blev Grev Frants vaer, som havde seet over min Skulder, og nu drog Kaarden. — „Hvem vover at elske hende uden jeg?" raabte han heftig, uden at høre mig, da jeg vilde tilfredsstille ham. — „Ha, længe har jeg havt denne Mistanke! Næsten forend jeg kjendte hende, har Du rovet mig hendes Kjærlighed; og — min maa hun blive, eller jeg døe!"

Jeg kastede mig om hans Hals, jeg besvoer ham ved alt hvad der var mig helligt, at fatte sig; jeg søgte at tage Kaarden fra ham; men med en Rasendes Styrke rev han sig løs, og der var ikke andet for mig end at gribe til Forsvar. Neppe gav han mig Tid til at gribe Værget.

I Begyndelsen anvendte jeg al den Koldsindighed imod ham, som var mig mulig; men min Skaansomhed syntes endnu mere at opirre ham. Ja, da Rosalba kom til, forskrækket over Allarmen, og med oprakte Hænder, med flyvende Haar, raabte paa mit Navn; da jeg, i det Haab at dette Syn skulde afkjøle hans Hede, veeg nogle Skridt tilbage, da

syntes hans Raserie at opflamme i fuld Lue. Tænderskjærende gik han atter ind paa mig, og endskjøndt jeg søgte at holde ham tilbage, saa fik han dog, efter en kort Fægtning, hvori han var aldeles forblindet af Vrede, et Stik i Brystet.

Han forsøgte endnu et Stød efter mig, men det feilede. Ved hans Fald blev jeg iiskold om Hjertet; Rosalba og jeg styrtede hen over ham; han syntes blot at ralle. Jeg betænkte mig intet Øieblik, men løb for at tilkalde nogle Tjenere.

Man gjorde Anstalter til at bære den Saarede ind i Huset. „Tænk paa Eders Redning, tilhvidskede en gammel Hovmester mig næsten grædende: inden Generalen" — dette Ord slog som en Lynstraale ned for mig. „Jeg? — fly? sagde jeg sagte for mig selv: aldrig!"

Jeg lod min ulykkelige Ven mellem Tjenerne, og begav mig øieblikkelig til hans Fader. Denne kom mig venlig imøde, men bævede tilbage for mit Aasyn. „Tag min Kaarde, Hr. General! raabte jeg til ham: Dom mig, men dom mig ikke uhørt! Min meest elskede Ven er falden for denne Haand!"

Greven gik hurtig nogle Skridt hen imod mig. Min Bekjendelse syntes at afvæbne ham. Han bar Ulykken som en Mand. „I finder selv, hvilken Tidende i bringer mig. Bliv her til jeg kommer igjen — eller — fly ogsaa. Gud, Gud! min Søn!"

Han lod mig forblive ene og ubevogtet. Saa fuld af Uro, jeg endogsaa var, saa faldt det mig dog ikke ind at flygte. Jeg var Greven formegen

Taknemlighed skyldig, til at jeg ikke idet mindste burde retfærdiggjøre mig for ham. — Bleg, men fattet, kom han efter en Stund tilbage. „Endnu er ikke alt Haab ude, sagde han ligesom for at trøste mig: hvordan kom det til denne Yderlighed imellem Jer?" — Jeg fortalte ham alt med den muligste Skaansomhed mod Frants, og sagde intet Ord, som jeg ikke torde edelig bekræfte. Han lod mig tale ud, og gik derpaa med stærke Skridt frem og tilbage.

„Jeg kjender Eder, jeg kjender min Søn, sagde han med sagte Røst: jeg kjender Ungdommens Hede! Hvad I har sagt mig, levner ingen Tvivl i min Sjel. Bliv kun her, som om intet var forefaldet. Ingen uden mine troeste Tjenere og Chirurgen veed noget deraf, og jeg har bedet dem at tie stille; og hvis alligevel noget rygtes, saa stol paa min Beskyttelse."

Jeg vilde falde ned for hans Fødder, men han rakte mig sin Haand, og sagde, idet han bortørrede en Taare: „Er det ikke sandt, I hadede aldrig min Frants? I tilgiver ham, hvis han dør? O Rosalba! usynlige Haand, som griber mig i Stilhed!" — Efter disse Ord førte han mig til et Sidekammer, og bad mig at forblive der til næste Dag.

Hvilken Nat jeg gjennemvaagede, behøver jeg ikke at skildre. Alt i Dagbrækningen trøstede den alderstegne Mand mig med, at Frants endnu levede og skulde blive reddet; strax derpaa kom han igjen og forsikkrede mig, at intet var bekjendt om Duellen. Chirurgen havde foregivet, at Grev Frants

var anfaldet af en Blodstyrtning, som oftere forud var hændet.

Paa Generalens Befaling begav jeg mig nu atter til min Bolig. For at erholde Underretning om Frants's Tilstand, gik jeg daglig noglegange hen til Grevens Huus, dog uden at vise mig for Gabrielle eller Rosalba. — Efter omtrent sex Uger gav Lægen Haab om hans Frelse. Faderen var meget glad derved, og førte mig nu selv til Gabrielle og Rosalba. Jeg opdagede med Angstelse, at Sorgen havde gjort et dybt Indtryk paa dem. De trykkede min Haand, og neppe var Generalen borte, førend de med Skaansomhed forsøgte at indføre den gamle fortrolige Tone, uden at tale om det Forefaldne.

At dette ikke lykkedes, kan man let formode. Men saameget dette end bekymrede mig, blev jeg dog langt smerteligere saaret, naar Rosalba, vel tilfældigviis, men som det lod, med Hensigt, forklarede, at hendes fattede Beslutning, at blive en Nonne, nu var taget, og at hun inden et Fjerdingaar skulde aflægge Løftet.

Var det min ulykkelige Handling, som bevirkede denne Standhaftighed hos hende, eller hvad var det, som bortskræmmede hende fra mig?

Lægernes Efterretning om Frants's Tilstand, blev daglig bedre; Generalen troede, at det nu var Tid, at føre mig til ham. Da vi traadte ind, rakte Frants mig sin Haand, men ligesom angrende det, spurgte han hurtig med dyb Røst: „Elsker Du Rosalba?" — „Vær en Mand, min Søn! faldt Ge-

neralen ham i Talen, og satte sig ved hans Seng: Det er Dig tilladt, og Du bør elske hende, men det er ogsaa Din Ven tilladt, thi hun er — Din Søster!" — „O bild mig ikke saadan noget ind!" skreg Frants med bitter, trodsig Kulde. — „Jeg tilgiver den Syge dette! sagde Generalen: Men saa tungt det bliver mig, maa Du høre mig. Jeg haaber, at I skulle skilles som Venner og elske hinanden inderligere end forhen."

Generalen fortalte nu, ikke uden Anger og Bedrøvelse, en Deel af sit Levnet. Selv havde hverken han eller hans Kone været Aarsag til Misfornøielsen mellem dem indbyrdes. Uden Tilbøielighed og blot af Convenients havde han ægtet hende, som udmærkede sig hverken ved Skjønhed eller Aand. Nogle Aar taalte de hverandre, og maaskee var der med Tiden opkommet en ømmere Tilbøielighed mellem dem, hvis han ikke havde lært at kjende Frøken Rosalba von S. Hende fattede han Kjærlighed for, da han endnu var en blomstreude, glødende Mand. Ingen kan see hendes Billede, som endnu hænger i Galleriet, og laste ham derfor. En fremmed Konstner har selv malet det og leveret det til Hoffet, hvorfor han erholdt en stor Belønning. Denne Frøken synes ogsaa at høre til hine ideale Skikkelser, som blot behøve et Blik for ingensinde at glemmes. Hun var ham ogsaa hemmelig hengiven, uden at hun ret kjendte sin Følelse. Men tilsidst vaagnede Grevindens Skinsyge, Frøkenen blev nu opmærksom paa sig selv, forskrækkedes over sin Tilstand og forlod Hoffet. Langtfra at hendes Bort-

reise bidrog til at gjenstifte Fred imellem Ægtefolkene, tjente den mere til at forøge Misfornøielsen. Greven saae i hende sin Lykkes Forstyrrerinde, og hun i ham den Pligtforglemmende. Familien lagde sig derfor imellem og bevirkede en frivillig Skilsmisse.

Nogle Aar vare alt henrundne, da Greven endelig opdagede den smukke Flygtning, og hans Kjærlighed udbrød nu atter i heftig Flamme. Forblindet af sin Lidenskab bedrog han hende ved den Forsikkring, at han var skilt fra sin Kone, og seirede over hende i et svagt Øieblik. — I Følelsen af sin Blyhed, Forskrækkelse og Anger, og nærmest Døden, forbandede hun sin Forfører. Men hos den Familie, hos hvem hun opholdt sig, kunde hun ikke oppebie Udfaldet af sin Skam, og maatte tilsidst antage sin Elskers Forslag, at flytte til en Ven i O. Her blev hun under Navn af en Officeerenke forløst med en Datter, som man lod kalde Rosalba, men siden efter Rosa. Moderen døde ved sin Nedkomst af Sorg hos en Ungdomsveninde, den samme Ursulinernonne, som siden tog Datteren til sig. Hun var den sidste Spire af den gamle Slægt von S., og bisattes i Familiebegravelsen. Barnet blev overgivet til Sacristanens Hustru, hvis Barn kort forud var død, indtil endelig Generalen besluttede at tage hende til sig, som Gabrielles Selskabsføster.

Frants sad en Stund og saae stivt hen for sig, uden at tale. Generalen vilde nu gribe hans Haand, da saae den Syge op imod ham med græsselige Øine, trak sin Haand tilbage og fik et Anfald af Raseri. Tjeneren og Lægen kaldtes til, men hans

Heftighed og Modstand at tage noget ind, gjorde ethvert Forsøg frugtesløs, og en Blodstyrtning endte hans Liv førend Dagen frembrød.

Mit Ophold i et Huus, som ved mig var styrtet i den dybeste Elendighed, blev mig nu utaalelig. Neppe var den unge Greves Liig bragt ud af Huset, førend jeg anholdt om min Afsked, for at gaae i fremmed Tjeneste. Jeg fik den, og tillige den Forsikkring, at Generalen ikke havde noget Had til mig. Afskeden fra Rosalba og Gabrielle var mig saare tung, thi jeg blev overtydet om, hvor høit de elskede mig Begge. Nogen Tid derefter fik jeg et Brev fra Rosalba, kort førend hun aflagte sit Klosterløfte, og saae deraf, at hun havde af Tilbøielighed for mig vaklet i sin Beslutning, men at hun paa den ulykkelige Dag, da jeg saae hende i Vinduet, fik Gabrielles Kjærlighed til mig at vide, og strax tog sin Beslutning. Hun kaldte mig sin Broder, og tog Afsked med mig for denneſides Graven. Gabrielle giftede sig nogen Tid derefter med Fyrst L.

Fem Aar derefter blev Ursulinerklosteret ophævet. Jeg ilte hurtig did, meldte mig hos Abbedissen og spurgte efter Søster Therese, som Rosalba havde ladet sig kalde. En Taare stod den værdige Forstanderske i Øiet, og hun svarte med skjælvende Røst: „Dernede hviler hun mellem Gudsmoderstaarer og hvide Roser. Hun har nævnet Eders Navn, inden hun døde. Saadanne Blomster flyttes tidligt til deres Hjem.“

(O. H. von Löben.)

Dronningen af Frankriges Chemise.

(fortalt af Mad. Campans, forhenværende Kammerfrue hos Dronning Marie Antoinette.)

Den franske Hofetikette var i Ludvig XVI Tid utaalelig. Ved Dronningens Paaklædning f. Ex. tilkom det Æresdamen at gyde Vand i Vaskebækkenet og give hende Chemisen paa. Var en Prindsesse af den kongl. Familie tilstede, saa aftraadte Æresdamen hende denne sidste Forretning, dog ikke umiddelbart, men hun gav Chemisen til den første Kammerfrue, som rakte den til Prindsessen. Engang hændte sig om Vinteren, at Dronningen, fuldkommen afklædt, ventede paa sin Chemise; jeg (Mad. Campans) holdt den allerede i Beredskab; Æresdamen traadte ind, trak hurtig sine Handsker af, og modtog den. Pludselig bankedes paa Døren, og ind traadte Hertuginden af Orleans; hun trak ligeledes sine Handsker af, for at tage imod Chemisen, der af Æresdamen blev rakt til mig, og af mig til Prindsessen. En ny Banken paa Døren, og Grevinden af Provence traadte ind. Nu blev Chemisen overrakt til hende ligeledes. Dronningen stod imidlertid med Armene overkors for Brystet og frøs — Madame bemærkede dette, lod sig altsaa nøie med at kaste sit Lommetørklæde fra sig, beholdt Handskerne paa, og rev i sit Hastværk Dronningens Hovedtøi af, idet hun trak Chemisen paa hende.

Utroskab og Troskab.

Grev Delconti til Baron Rohr.

Venedig, den 1ste Mai.

Allerede igjen et Brev fra Delconti, vil Du sige, men jeg kan ikke hjelpe Dig, jeg har engang givet Dig mit Ord paa, at jeg skriver Dig Alt, hvad Behageligt eller Ubehageligt, der maatte møde mig, og jeg holder samvittighedsfuldt dette Løfte, men dennegang er det noget Behageligt, jeg har at melde Dig. Jeg har gjort en ung Romers Bekjendtskab, den smukkeste Mand, jeg endnu nogensinde har seet, han hedder — dog jeg vil kun slet og ret kalde ham ved hans Dobenavn, og det er: Oscar; han bereiser Italien gandske incognito, han vil ogsaa see Schweitz og Tydskland. Hvormeget beklager jeg, at jeg er lænket fast her, og at jeg ikke, i hans Selskab, kan gjøre denne herlige Reise. Kunde jeg blot give Dig en ret levende Beskrivelse over ham. Hans Moder er født i Sverrig, hans Fader er en Italiener, og Oscar forener begge Nationers Dyder i sig, uden at besidde nogen af deres Feil. Dristig, livlig, fyrig, og let opflammet, men kun for alt Stort og Ædelt, er han Italiener, uden at være hevngierrig, vred og falsk, og paa den anden Side er han standhaftig, sm, eftergivende, som om han allene stammede fra Norden. Hans egentlige Navn veed jeg ikke, og jeg vil altsaa stedse kun nævne ham Oscar for Dig. Hans Skjebne, saa-

meget jeg kjender til samme, er den, at han er riig, og at han er fød i Rom, at han har en smuk Brud der, som han tilbeder, og hvem han er urokkelig tro; dette Vidnesbyrd kan jeg give ham, thi jeg var selv utallige Gange Vidne til, at de deiligste Damer ved det allerfineste Koketterie søgte at drage ham til sig, og at de lode den ene Mine springe efter den anden, og han skjenkede dem ikke engang et venligt Blik, eller nogensomhelst anden Opmærksomhed; han afskyer Utroskab i høieste Grad, og ofte siger han: „før døe, end bryde Troskaben mod min Cornelia.“ O Rohr! det er en herlig Mand, mit hele Hjerte hænger ved ham, og han har sluttet sig til mig med broderlig Hengivenhed. Det er nu to Maaneder siden, at han har forladt Venedig, og han skriver næsten hver ottende Dag til mig; han har skjenket mig sin hele Fortrolighed, jeg føler mig lykkelig ved hans Venskab. Lev vel, kjære Rohr, og bliv ikke iversyg paa Oscar, Du har jo samme Ret til mit Venskab.

Mathilde, Comtesse Glorenburg, til Baronesse Helden.

Herrndorf, den 21de Juli.

Ak, Caroline, jeg kan nok sige, at siden jeg var hos Eder i Heinsee, er min Ro forsvunden; jeg er gandske forandret, jeg kjender mig ikke selv mere. Allerede meget ofte har mangen en smuk Mand ind-

gydt mig en heel Dags Interesse, men saadan en Følelse har jeg endnu aldrig fornummet. Jeg er saa gandske greben af den, at jeg sidder hele Timer og drømmer, og endnu ret levende forestiller mig Alting, hvor glade og muntre de to første Dage i Heinsee vare, hvor tilfredse, hvor overgivne vi Alle, da den tredie Dag kom, vare paa hiint glimrende Bal; da traadte Din Fader ind med den smukke, høie Fremmede, og Alle, alle Øine vare med Stundsen heftede paa det fortryllende Syn; vi troede Alle idetmindste at see en Konge for os. Din Fader forestillede ham for hele Selskabet, og kaldte ham slet og ret Hr. Waller; hvor stolt den skjønne Gestalt da bukkede, som om han vilde gjøre Din Faders Ord til Løgn. O min Caroline! Denne Waller glemmer jeg aldrig. Jeg seer ham endnu i dette Øieblik, hvorledes Alt, hvad der af Damer kun kunde gjøre nogen Fordring paa Erobring slokkede sig om ham. Han oversaae dem Alle, og syntes ei engang at bemærke det, og naar han saa atter stod i Mændenes Kreds, hvor overskyggede han saa de Andre, der vilde gjelde for saa Meget, og i Sammenligning med ham, ere et Intet. Jeg maa tilstaae Dig, Intet glædede mig mere, ingen Dands, thi han dandsede jo ikke med; Samtale var mig imod, thi han talte jo ikke med mig; selv de Hyldinger, jeg modtog af flere af de tilstedeværende Herrer, og som maaskee til anden Tid kunde have moret mig, vare mig i høieste Grad modbydelige, thi han, hvem jeg ene havde ønsket at behage, han

overſaae mig gandſke. Jeg maatte gjøre megen Vold paa mig ſelv, for at ſkjule mit onde Lune, og først nu udøser jeg mit Hjerte for Dig. Jeg kan ikke beſkrive Dig, hvilket Indtryk det gjorde paa mig, da jeg Dagen efter ſpurgte om Waller, og jeg fik til Svar, at han allerede var afreiſt. Fra dette Øieblik af følte jeg en Utilfredshed, der indtil nu ei endnu har forladt mig. Ak! maaſkee ſeer jeg aldrig ham mere, efter hvem mit hele Væſen ſaa uimodſtaaeligen længes. Lægerne have tilraadet min Moder Schwalbacher-Badet, jeg ledſager hende derhen; maaſkee adſpreder denne Badereiſe mig. Derfra ſkriver jeg Dig atter til.

Waller til Grev Delconti.

Frankfurt, den 25de Juli.

Fra Schweitz har jeg ſkrevet ſlittigere til Dig, fordi jeg fandt flere mærkværdige Gjenſtande der, at meddele Dig, men Tydſkland kjender Du ſelv; en Beſkrivelſe over Egnene vilde ikke interesſere Dig, og ellers er ikke meget mødt mig, ſom er værd at beſkrive. Delconti, ſnart er jeg ved Maalet, og ſaa flyver jeg tilbage i min Cornelias, i mine elſkede Forældres Arme. O, jeg kan ikke oppebie det Øieblik, atter at ſee min Fædreby Rom igjen. Og hvorfor forlod Du den? hvi forlod Du Cornelia? hører jeg Dig ſpørge; jeg vil korteligen ſvare Dig derpaa. Min Fader, ſom ſelv har reiſt meget, vilde ikke, at jeg ſkulde ſætte mig i bindende Forhold,

førend jeg havde reist et Aar; tidligere hindrede mine Studier mig deri, senere min Moders hyppige Sygelighed. Denne ophørte, og jeg blev forlovet med Cornelia, men min Fader vilde ikke før lægge vore Hænder i hinanden, førend jeg havde bestaaet Prøveaaret. Da svoer jeg i mine Forældres Nærværelse for min Cornelia's Fødder: at jeg vilde være hende ubrødelig tro, og at Intet i Verden skulde være istand til at rive mig løs fra hende. Med blødende Hjerte reiste jeg bort, for at tilkæmpe mig den Elskede. Jeg reiste under et laant Navn, fordi Mit er altfor bekjendt, fordi jeg har altfor mange Slægtninge i hele Italien, og selv i Tydskland, og følgeligen havde været nødt til, overalt at gjøre Bekjendtskaber, der vare mig meget til Byrde; det er Aarsagen til mit Incognito. Men nu er et Aar snart tilende, endnu ti Uger, og jeg hviler ved Cornelias Hjerte, hvem jeg uden ringeste Bebreidelse kan skue ind i det funklende Øie. Det er bleven mig saa let, at bevare min Troskab; de tydske Piger behage mig ikke. Hvad er en tydsk Qvinde mod vore Romerinder, og Cornelia er den Skjønneste blandt de Skjønne! Jeg maa holde op, thi ellers finder min Begeistring ingen Ende. Jeg vil beskrive Dig en lille Excursion, jeg har gjort. Jeg hørte her for otte Dage siden, at Baron Helden, som boer en Miil fra Frankfurt, gav et brillant Bal, hvor den berømteste Skjønhed, saavel i Frankfurt som i hele Egnen, var nærværende, og at samme var en Comtesse Glorenburg, om hvem Alle talte med Henrykkelse. Jeg blev nysgjerrig, og gjorde mig den

Moro, Baldagen at kjøre derud, gav mig ud for en Forbireisende, og bad om Natteqvarteer; paa denne Maade blev jeg indført i det talrige Selskab. Der vare adskillige smukke Piger, den Smukkeste blandt dem erkjendte jeg for at være Comtesse Glorenburg, og jeg havde heller ikke taget feil. Hun er en meget fiin Blondine, og altsaa ikke efter min Smag; paa mig gjorde hun slet intet Indtryk, thi en Sammenligning med Cornelia kan hun ikke udholde, idet mindste ikke i mine Øine. Jeg blandede mig ikke i Damekredsen, som Du nok veed, at jeg aldrig gjorde, og underholdt mig bestandigen med Mændene. Tidlig reiste jeg atter bort med et frit Hjerte, og Dig kan jeg jo sige det, med et lille spodsk Smiil over tydsk Skjønhed. Om tre Dage reiser jeg herfra, besøger endnu et Bad, og paa Aarsdagen, som jeg forlod Rom, vil jeg ogsaa indtræffe der igjen. Lev vel.

Præsident Haager til Hofraad von Hören.

Schwalbach, den 6te August.

Hvad Nyt der er i Schwalbach, vil Du vide, Du skal strax faae det at høre. For det Første er den smukke Mathilde Glorenburg ankommen hertil, som jeg kjender fra Pyrmont, og om hvem jeg allerede har fortalt Dig saameget. Paa min Ære, det er den smukkeste Skabning, Jorden bærer. Alle her ere henrykte over hendes Skjønhed, og som Si-

destykke til hende blandt Mændene, er den berømte Waller her, som vi saae i Heidelberg, og hvor overalt selv Mænd med Beundring stødsede ved Synet af hans fuldkommen deilige Skabning. Saaledes gaaer det ogsaa her; kun de To, Waller og Mathilde, interessere hele Schwalbach, Waller Dameverdenen, og Mathilde Herrerne. Saameget for dennegang, jeg har ikke mere Tid at skrive, da jeg skal gjøre Visitter. Lev vel.

Mathilde til Karoline.

Schwalbach, den 7de August.

Vi have været her i fem Dage, og jeg har endnu næsten ikke havt et glad Øieblik. Denne Gaben, denne Trængsel, de slaue Herrers Smigrerier ere mig utaalelige, saavelsom Damernes Koketterie og Affekteren. Den eneste Glæde, jeg har her, er, at jeg har truffet en god Veninde her, med hvem jeg er bleven opdraget, og der for et Aar siden blev gift med Grev Seeberg; hun er en meget glad, livlig Skabning, og adspreder ofte mit onde Lune ved sit gode. Igaar kom hun aandeløs styrtende ind i mit Værelse, og fortalte, at Amor livagtigen vandrede om her i Schwalbach; alle qvindelige Hjerter, der hidtil havde stødt paa ham, vare allerede saarede, og selv de ældste Damer fik atter ungdommelige Følelser tilbage, med eet Ord, der var kommen en Fremmed hertil, der skal være af den meest fuld-

komne Skjønhed. Jeg tilstaaer det, jeg er nysgjerrig efter at see dette Phænomen. Mon han ligner Waller? Adieu.

Waller til Delconti.

Schwalbach, den 8de August.

Fire Dage har jeg været i Schwalbach, og heller ikke her vil det ret behage mig; naar man siedse gaaer om med et Hjerte, fuld af Længsel efter Gjenstande, der ere langt borte, saa lader det Nærværende sig kun slet nyde. Her ere mange Fremmede, blandt Andre Comtesse Glorenburg; jeg saae hende igaar i Concerten, men hun ikke mig; jeg stod tæt ved Døren, og hun sad foran, med en hvid Hat med Fjædre, der klædte hende gandske godt. Hun var meget opmærksom paa Musiken; jeg kunde altsaa blot ret nøie faae hendes Profil at see, og jeg maa tilstaae, at det forekom mig smukkere, end da jeg førstegang saae hende. I den korte Tid kan hun ikke have forandret sig, vil Du sige; vel! det maa altsaa være min Smag, der vakler. Det ærgrer mig, og jeg har derfor foresat mig, at undgaae hende — Du vil lee! Men det er ligesom en indre Røst raabte til mig, at flye hende. Idag er der Bal hos Præsident Haager, jeg er nødt til at gaae derhen.

Mathilde til Karoline.

Schwalbach, den 9de August.

I dette Øieblik kommer jeg fra et Bal hos Præsident Haager, og forestil Dig, Karoline, jeg træder ved Grevinde Seebergs Arm ind i Salen — der staaer han, siger hun, og støder til mig — og i samme Øieblik seer jeg en ung, rank Mand staae midt i Salen ved Siden af Præsidenten under den store Lysekrone. De mange Straaler, Lysene kastede ned paa ham, gjorde, at han stod der ligesom forklaret, og forhøiede hans Skjønhed, Jeg gik nogle Skridt videre frem, og gjenkjendte med Glæde og Bestyrtelse Waller — jeg gik forbi ham i den høieste Forvirring, han bukkede meget høfligt, men isvrigt var hans Adfærd ligesom i Heinsee, han dandsede ikke, han talte ikke med nogen Dame, altsaa heller ikke med mig. Jeg var saa adspredt og mismodig derover, at jeg kun mekanisk dandsede med og ei brød mig om Noget; mine Øine fulgte kun stedse den henrivende, smukke Gestalt, der med saa høi Anstand udmærkede sig mellem Mængden. Hans Øie mødte en eneste Gang mit, strax vendte han det bort; jeg bemærkede ikke noget Blik mere, som var vendt paa mig. Ved den sidste Valts kom jeg netop til at staae ved Büffettet, jeg var meget varm, og begjerte et Glas Lemonade, da lød gandske sagte den elskede Røst ved mit Øre: „Min Naadige, det vil være Dem skadeligt, drik ei!" Jeg saae mig om, og Waller stod ved Siden af mig, hans store, fyrige Øine sænkede sig ned paa mig; jeg neiede, og satte Glasset, ligesom adlydende en høiere Magt,

paa Bordet. Da jeg atter vendte mig om, var han forsvunden, og saaledes saae jeg ham ikke mere denne Aften. O, hvorfor maa han komme herhid, for aldeles at forstyrre min Ro!

Waller til Delconti.

Schwalbach, den 14de August.

Du maa ikke lee; med indvortes Undseelse tilstaaer jeg Dig allene, at denne Mathilde Glorenburg er bleven mig farlig. Men hvorledes dette gik til? spørger jeg mig ofte selv. Jeg saae hende paa Ballet, simpelt smykket med Asier, sandeligen skjøn, Alt var henrevet af hendes Yndigheder, jeg fandt hende selv smuk, men mit Hjerte blev dog urørt. Iforgaars belurede jeg hende i en lille Skov, hvor hun hviilte i Moderens Arme, med Taarer i de fromme Duesine; jeg hørte de milde Trøstens Ord, hun sagde til den syge Moder, jeg saae den inderligste Kjærlighed udtrykt i hendes Englemine, og uvilkaarligen tænkte jeg, hvilken Lykke, om hun elskede mig saaledes. Igaar laae jeg mod Klippevæggen, og ligeoverfor mig opdagede jeg ubemærket Mathilde, hvorledes hun understøttede en Olding, og med ledende Haand førte ham over en smal Sti; det er det, som drager mig til hende, denne Hjertensgodhed, dette kjærlighedsfulde Væsen. Jeg maa bort, Delconti! Jeg føler det, jeg maa bort! Cornelia kalder. Jeg har beregnet, naar jeg reiser

imorgen herfra, saa indtræffer jeg netop den Dag i Rom, paa hvilken jeg forrige Aar forlod det. I Overmorgen altsaa forlader jeg Schwalbach. — Mathilde — med vemodigt Hjerte, men det maa jo saa være.

Waller til Delconti.

Schwalbach, den 25de August.

Otte Dage ere forløbne, siden jeg skrev mit sidste Brev til Dig. Jeg er her endnu, ja, jeg er her endnu, fængslet til det Sted, hvor hvert Minut, jeg nu tilbringer her, forekommer mig at være en Forbrydelse, og dog har jeg ikke Kraft nok til at fly herfra. O Delconti, hvad skal det blive til? Men hør, hvorledes det er gaaet til: Med det Forsæt, at reise herfra, gik jeg til et Forsamlingssted, og nærmede mig Mathilde, der, omgivet af adskillige Herrer, sad med Grevinde Seeberg paa en Bænk. Uden at tage Afsked med hende, vilde jeg dog lade hende forstaae med, at jeg forlod Schwalbach. Jeg sagde til en Herre med høi Røst: „imorgen reiser jeg bort." Tilfældigviis faldt ved disse Ord mit Øie paa Mathilde; en paafaldende Bleghed foer over hendes ellers blomstrende Ansigt, hun saae paa mig med et høist vemodigt Udtryk, i hendes Øie traadte en funklende Taare, i mit Hjerte den lyksaliggjørende Tanke, maaskee at vorde elsket af hende, og jeg besluttede at blive. Efterat de, som omgave

mig, en Tidlang indstændigen havde bedet mig om, endnu ikke at forlade det behagelige Bad, sagde jeg: „Velan, jeg vil endnu blive her nogen Tid.“ O Delconti! Da saae hun paa mig med et Blik, som jeg aldrig glemmer. Hun var hele Aftenen saa munter, og jeg lykkelig. Ja, jeg er det endnu; naar kun min Samvittighed var rolig, thi Mathilde elsker mig. Jeg gaaer hver Dag engang til hende, der sidder jeg ved hendes Side, min Mund udsiger ikke Ordet Kjærlighed, men mit Øie siger det til hende. Jeg tillader mig intet andet, end at gribe hendes kjære Haand, og dog føler jeg det, hvormeget hun elsker mig. Fra den Tid mit Hjerte saa gandske har vendt sig til Mathilde, har jeg ikke længere Mod til at skrive til Cornelia, og naar en Dag efter den anden gaaer hen, og jeg ikke kommer, hvad vil Cornelia, hvad ville mine Forældre sige! Det overveier jeg ofte, og saa trykker jeg mig Haanden fast mod mit Hjerte, som om jeg med Magt vilde undertrykke Kjærligheden til Mathilde, og føler dog smerteligen, at det er forbi med min Lykke her i Livet, dersom jeg skal opgive Mathilde. O, hvad skal der endnu blive af mig! Jeg skriver Dig ikke til igjen, før jeg har fattet en fast Beslutning, indtil den Tid lev vel!

Mathilde til Karoline.

Schwalbach, den 26de August.

Jeg er lykkelig, min Veninde, og dog ulykkelig; lykkelig, thi Oscar elsker mig, ulykkelig, da jeg

kun kan slutte mig til hans Kjærlighed; hans Læber udtalte den aldrig. Hvad kan holde ham tilbage? Er hans Kjærlighed ikke sand, ligesom min, eller er han allerede knyttet til en Anden? Begge Dele ere lige skrækkelige for mig! Karoline, jeg frygter for, jeg er forloren! Følelsernes Vexel tillader ikke, at jeg skriver meget; Du maa altsaa allerede for denne gang nøies med disse Par Linier. Din

Mathilde.

Waller til Delconti.

Schwalbach, den 2die Septbr.

Den store Kamp er kæmpet, Pligten har seiret. Ja, Delconti, jeg har uforanderligen besluttet, for evigt at frasige mig Mathilde. Med blødende Hjerte har jeg opgivet mit Livs hele Lykke, og i dets Sted valgt, hvad der er ret, og skulde jeg end døe derover, det er alligevel fast besluttet, Cornelia bliver min Hu[illegible] siru, Cornelia, ved hvis Fødder jeg saa helligen har svoret en Eed, mine ærværdige Forældre have beseglet med deres Velsignelse. Jeg bliver aldrig mere lykkelig, aldrig! og Mathilde? O Gud! jeg kan ikke tænke paa hende uden den grændselsesse Fortvivlelse, og dog er hun opgivet, imorgen reiser jeg bort. O, gid Afskeden allerede var overstaaet! Maaskee overlever jeg den ikke. Hvorfra skal jeg tage Styrke? Beskrive Dig denne Smertensscene vil jeg ikke, jeg var ikke istand dertil. Fra Rom skriver jeg atter til Dig, før ikke.

Mathilde til Karoline.

Schwalbach, den 7de Septbr.

Hvor tager jeg Ord fra, til at skildre Dig, Du min deeltagende Veninde, min Smerte, min Fortvivlelse. Han er borte! Oscar er borte! og med ham Alt, Alt, hvad der giver mig Lykke, Glæde, Fred! For evig er han skilt fra mig, og jeg lever endnu? Det er nu tre Dage siden, at jeg med ængstelig Længsel forgjeves ventede ham paa den sædvanlige Tid, han pleiede at komme. Det var en mørk Aften, Stormen slog heftig mod Vinduerne; da slog Klokken halv ti, og Oscar traadte forstyrret og skjælvende paa alle Lemmer, ind i mit Værelse. Jeg havde ikke Mod til at spørge ham, hvad der fattedes ham, jeg blev siddende ubevægelig, og taug. Han traadte hen til Vinduet, og sagde lidt efter med en frygtelig Stemme: „Derude stormer det, men i mit Bryst endnu mere." — „Oscar!" sagde jeg smertelig. — Han vendte sig rask om til mig, jeg stod op, han styrtede til mine Fødder, greb min Haand, og hede Taarer faldt paa den. For førstegang slyngede jeg mine Arme om hans Hals, han trykkede begge mine Hænder til sit Bryst. — „Mathilde! sagde han sagte: jeg elsker Dig uden Grændser, men jeg maa for evigt forlade Dig! Spørg mig ikke, Elskede, hvorfor, og troe mig, det maa saa være." — Mit Hjerte stivnede, han stod op, og trykkede mig i sine Arme, jeg holdt ham krampagtigen omslynget, som om jeg ikke kunde give Slip paa ham. Saaledes stode vi næsten et Qvarteer, Begge maalløse, og holdt hinanden fast omarmede; da slog Klokken ti, han foer sammen, og min græsselige Smerte opløste sig i Taa-

rer, jeg hulkede ved hans Hals, han kyssede mine bævende Læber, langsomt lod han mig glide ud af hans Arme, jeg sank tilbage i Lænestolen. Han knælede endnu engang ned for mig, trykkede min Haand til sin Mund, uden at kysse den; jeg kunde ikke røre mig, det forkom mig som jeg drømte. „Mathilde! sagde han endnu engang med en Stemme, som knuste mit Hjerte: glem mig, at jeg allene maa være ulykkelig!" Han kyste mig ved disse Ord paa Haanden, sprang op, vred sine Hænder, trak hurtig i Klokkestrengen til min Kammerpiges Værelse, og vilde styrte afsted. Forfærdelsen over at see ham ile bort, gjengav mig Mæle og Bevægelse. „Oskar, Elskede! raabte jeg, og strækkede Armene ud efter ham: forlad mig ikke!" Da vendte han endnu engang tilbage i mine Arme, trykkede mig til sit Hjerte, og uden at fremstamme noget andet Ord end: „Mathilde!" suvede han sig ud af min Omfavnelse, og var borte. Forsvinde saae jeg ham endnu, men da vidste jeg ikke mere af mig at sige, indtil min Moder, min Kammerpige og adskillige Tjenestefolk stode omkring mig, og skrege og græde gandske høit. Jeg sagde blot, at jeg ikke befandt mig vel; de beroligede sig atter, min Hemmelighed blev dybt bevaret i mit Hjerte. Ingen uden Du veed den; men min Kummer, alle mine Nervers fuldkomne Slappelse, og Smerten i mine fortrukne Miner kan jeg ikke skjule, og min Moder, som næsten er gandske helbredet ved Brugen af Badet her, holder det for Sygelighed, og troer, at Adspredelse vilde være mig tjenlig. Hun vil derfor, at jeg skal reise med Grevinde Seeberg, som gaaer til Italien og Rom; jeg vil gjøre det, for ei at have Noget at be-

breide mig, men Intet er vel mere istand til at hjelpe Din stakkels Mathilde.

Cornelia Grevinde Ventoni til Laura von Sarini.

Rom, den 3die October.

Aarsdagen er forbi, og syv skrækkelige Dage til, og endnu er Oscar ei i sin Cornelia's Arme, og saa mange Uger, og der kommer intet Brev fra ham. Gud! hvad skal jeg troe? Om han var død, da vilde ogsaa Smerten over ham dræbe mig. Alle trøste mig med, at han sikkert kommer tilbage, selv hans Forældre, der maaskee i Hjertet ere ligesaa trøstesløse som jeg. Hvorfor skriver han da ikke? Hvad kan vel være Aarsagen dertil? Er han troløs? Nei! det ikke, derfor indestaaer mig Alt. Oscar kan ikke være troløs, saalidt som Cornelia. O! naar han kommer tilbage, og atter slutter mig saa omt i sine Arme som før, seer mig saa frit og aabent i Øinene, hvilken navnløs Henrykkelse vil jeg da føle! Gud! jeg hører Fodtrin i Sideværelset, om det var ham! Jeg maa bryde af — —

Fortsættelse efter nogle Timers Forløb:

Laura, det var ham, Fryd uden Lige! Hvo fatter min Lykksalighed? Han er der igjen, trofastelskende, som før. Med hvilken inderlig Følelse har han trykket mig til sit trofaste Hjerte! og da jeg spurgte ham: var Du mig tro, Oscar? da pressede han min Haand

med Taarer til sine Læber, og sagde: Cornelia, jeg er det evigt! — Laura, ak hvo har en saadan Elsker at opvise som jeg? O, kom snart hertil, at Du dog ogsaa engang kan see ham, denne herlige, skjønne Mand, af hvem hele Rom er stolt, som Din Cornelia

---

Oscar til Delconti.

Rom, den 8de October.

Min Kamp er belønnet, thi mine graahærdede Forældre velsignede mig med Glædestaarer over min Tilbagekomst, over min Troskab til Cornelia, og denne huldе, uskyldige Skabning har modtaget mig med den høieste Kjærlighed. Med hvilke rørende Ord har hun skildret mig sin Angst, sin Længsel, og hvor ofte sagde hun med en høiere Rødme paa hendes Kinder, og idet hun slog de store, sorte Øine noget ned: „Nei, nei, Oscar! troløs bliver Du ikke, det vidste jeg bestemt!" Og dette Hjerte, fuldt af Uskyldighed, Kjærlighed og Tillid til mig, skulde jeg forstøde? Nei! dertil var jeg ikke istand! Afskeden fra Mathilde havde snart reent tilintetgjort mig, paa hele Reisen levede jeg neppe. Men da jeg atter saae Roms Mure, mine Forældres Huus, faldt mig en Steen fra Hjertet, og da jeg saae Cornelia for mig, sænked den første Glædesstraale sig atter i Din Oscars knuste Hjerte.

Mathilde til Karoline.

Rom, den 6te November.

Tilgiv mig, at jeg taug saalænge, men hvad skulde jeg skrive? Mine Lidelser ere Dig nokſom bekjendte. Italien kjender Du af Reiſebeſkrivelſer; min vilde desuden være faldet meget slet ud, thi jeg har hverken Sands eller Interesse for Andet, end min ulykkelige Kjærlighed. Jeg lider ret meget, min gode Karoline, hav Medlidenhed med mig. Da vi kom til Rom, blev jeg saa ængstelig tilmode, jeg veed selv ikke hvorfor. Jeg vilde ønske, at vi ikke skulle blive der længe. Idag var jeg for førstegang i Peterskirken; jeg blev der saa gyselig tilmode, som om min hele Ulykke paa engang skulde styrte over mig paa dette hellige Sted; jeg bad ret inderligt, og mine Taarer flode uophørligen. Jeg kan ikke skrive mere, tilgiv mig det, og beklag Din Mathilde.

Oscar til Delconti.

Rom, den 8de November.

Delconti! Hun er her! Mathilde er her, jeg har seet hende idag i Peterskirken; hun knælede med foldede Hænder, bad saa inderligt, og den ene Taare rullede ned ad hendes blege Kind efter den anden. Jeg troede først ikke mine Øine, jeg nærmede mig til hende, uden at hun kunde see mig, og nu gjenkjendte jeg hende med Skræk, der som en Febergysen foer gjennem alle mine Nerver. Som fastgroet blev jeg

staaende paa en Plet; paa engang jog en Smerte igjennem mig: da samlede jeg mig, flygtede ud af Kirken, og her sidder jeg nu, og min Kraft til at bringe det store Offer, er ligesom lammet. Gud, Mathilde i Rom og jeg række en Anden min Haand! Hvorledes vil jeg kunne fuldbringe det? Og dog skeer det, og det saasnart som muligt. O Delconti! Ven, Broder, Skjebnen gjøre Dig lykkeligere, end Din Oscar!

Cornelia til Laura.

Rom, den 11te November.

Jeg er bedrøvet, min Laura, thi dersom jeg ikke allerede saalænge havde været overtydet om min Oscars Kjærlighed, saa vilde jeg troe, at han forstiller sig. Han har siden nogen Tid været saa sørgmodig, saa nedslaaet, ofte rigtignok ret øm imod mig, men ofte sidder han halve Timer ved Siden af mig hensjunken i Tanker, uden at tale et Ord med mig; spørger jeg ham, saa forsikrer han mig: naar Du først gandske er min, Cornelia, vil Du sikkert ikke mere see mig bedrøvet. Han kysser mig saa igjen, han bliver atter munter, men det forekommer mig, at denne Munterhed koster ham megen Tvang. Maaskee skuffer jeg mig; jeg troer, at min alt for store Kjærlighed altid lader mig see Spøgelser. Naar han kun først er min, da skal Du ingen Klager høre mere fra Cornelia.

Mathilde til Karoline.

Rom, den 14de November.

O Karoline! Mine Lidelsers Maal var ikke fuldt; endnu engang maatte jeg see ham, der har tilintetgjort min Rolighed. Vi hørte fortælle om en berømt Maler, som havde udstillet meget smukke Malerier. Jeg og Grevinde Seeberg gik derhen; strax ved Indtrædelsen var mig et Maleri, der stod i en Nische, særdeles paafaldende; det forestilte Adonis i Legemsstørrelse, og da jeg stod ret tæt foran det, var det Oscar, frappant truffet, kun Liv manglede ham. Tabt i Henrykkelse blev jeg staaende for dette Billede. — Skulde det vel vel være Hændelse, denne Liighed? sagde jeg halv høit. „Nei! svarte Maleren, der stod bagved mig, og talte lidet Tydsk: Originalen er Hertugen af Montevallo, og jeg maa tilstaae, at jeg aldrig har truffet Liigheden saa heldigen som her. Det er den smukkeste Mand, som jeg har truffet paa mine mange Reiser, og selv her i Rom; derfor valgte jeg hans fuldkommen skjønne Skabning, til at male en Adonis efter." Maleren gik bort, men jeg blev endnu bestandigen staaende og tænkte: mon vel Montevallo og Waller ere een Person? O nei! sukkede jeg; idet samme hørte jeg pludseligt en Stemme ved Siden af mig sige: Det er ham! Jeg saae mig om, og fik Øie paa en ung, smuk Dame, der gik ved Armen af en Ældre; hun kastede omme Blikke paa Maleriet, og talte Italiensk med sin Ledsagerinde. Indholdet af deres Samtale var blot den Liighed, der fandt Sted mellem Adonis og Hertugen. For ei at genere dem i Betragtningen af Konstværket, gik jeg

til den anden Side af Salen, og stillede mig foran et stort Tableau, der forestillede Helena's Nov. Der stode endnu Adskillige ved Siden af mig, den Ene sagde: „Der er han selv, Hertugen!" Jeg saae mig om, og for mine Øine stod Oscar ved Døren i en varm Samtale med Maleren. I samme Øieblik blev den unge Dame ham ogsaa vaer; hun fløi hen til ham, greb hans Haand med et kjærligt Smiil, og drog ham blidt hen til hans Portrait. Han saae venligt paa hende, og fulgte hende gandske langsomt. Jeg blev ubevægeligen staaende, mine Øine vare stift heftede paa den Elskede, og en navnløs Smerte greb mit Indre. Altsaa denne Hertugen af Montevallo, og hun hans Elskede, tænkte jeg. Nu blev det mig klart, hvorfor han sagde: spørg ei, Mathilde. Hvad kunde han have svaret mig Andet, end, jeg staaer for høit for Dig, eller, jeg er for ustadig, til længe at elske Dig. O Gud! saasnart kunde han glemme mig, den endnu bestandigen Elskede! I disse Betragtninger stod jeg fordybet, da forlod Oscar de Øvrige, og nærmede sig det Maleri, for hvilket jeg stod; hans Øie faldt paa mig, og studsende tumlede han et Skridt tilbage. Al Rødme forsvandt af hans Ansigt, han foer med Haanden op mod Panden, hans Læber bevægede sig, og den ene Haand strakte han ud til mig. Jeg samlede min Styrke, saae endnu engang ret vist paa den Elskede, og ilte ud af Salen. Til al Lykke havde Ingen bemærket denne Scene; jeg søgte Grevinde Seeberg op, og bad hende gaae hjem med mig, da jeg slet ikke var vel; hun gik strax bort med mig. Jeg havde strax skrevet Dig det, men jeg var saa svag, at jeg

i tre Dage ikke var istand til at føre en Pen, og endnu føler jeg bestandigen en Skjælven paa alle mine Lemmer. O, skriv snart til mig, men beklag mig ikke; thi snart har jeg jo overstaaet Alt.

Oscar til Delconti.

Rom, den 18de November.

Hvi forfølger Mathildes Billede mig, og lader mit Offer voxe op til Kæmpestørrelse! For nogle Dage siden gik Cornelia ud, for at see den berømte Maler Vinaris Malerier, jeg lovede at følge hende; da jeg kom derhen, var Cornelia der allerede. Efter at jeg havde beseet adskillige Malerier, vilde jeg til at betragte et af de større nøiere, og for dette stod — Mathilde, gandske sort klædt, som en Billedstøtte, livløs, uden Bevægelse. Jeg kan ikke beskrive, hvad der foregik i mig i dette Øieblik; kun saameget erindrer jeg mig, at jeg i første Øieblik holdt det for et Blændværk, thi min Phantasie, der ikkun altfor meget beskjeftiger sig med Mathilde, troer overalt at see hende, og selv naar jeg holder Cornelia i mine Arme, synes det mig ofte, at det er Mathilde. Men snart saae jeg, at det var Virkelighed, thi mit Øie mødte hendes, hendes Øie udtalte den høieste Kjærlighed, jeg var lykkelig i et Sekund. — Allerede vilde jeg, glemmende Alt omkring mig, styrte ned for hendes Fødder, da forlod hun hurtigen Salen, og i samme Øieblik kom Cornelia hen til mig, og sagde: „Oscar, Du er jo gandske

henrevet af dette Malerie, i en saadan Affekt har jeg endnu aldrig seet Dig." Cornelias Røst vakte mig af min Dvale, jeg svarede: jeg veed ikke hvad, undskyldte mig med et nødvendigt Besøg, og lod Cornelia være ene med sin Tante tilbage. Siden den Tid jeg atter har seet Mathilde, er der et Oprør i mit Indre, som jeg ikke kan beskrive! For at gjøre en hurtig Ende paa denne stedsevarende Kamp, lader jeg mig i Overmorgen vie til Cornelia; naar jeg engang er bunden, saa levnes der mig intet Valg mere. Ja Delconti, Dig ene har jeg tilstaaet det, at jeg aldrig mere bliver lykkelig, og at jeg, saa ulykkelig jeg end bliver, dog maa synes lykkelig. Mathilde vil hade mig, foragte mig, og jeg fortjener dog kun hendes Medlidenhed. Du allene kjender min lidelsesfulde Tilstand, og ogsaa Dig være det klaget for sidstegang; thi fra det Øieblik, Præsten har knyttet mig til Cornelia, skal der hverken til Dig eller nogen Anden strømme nogen Klage mere over mine Læber. Mine Forældre og Cornelia skulle aldrig ane, hvor ulykkelig jeg er, de skulle Alle blive lykkelige ved mig, Alle! Alle! jeg allene vorde ulykkelig! Oscar.

Cornelia til Laura.

Rom, den 19de November.

Imorgen bliver jeg viet til min Oscar; endnu igaaraftes bad han med Taarer og en Rørelse, jeg aldrig før har seet hos ham, at jeg dog den næste Dag

for evigt maatte vorde hans, og Du veed, jeg kan ei afslaae ham Noget. Imorgen altsaa vorder den største Jordelykke mig til Deel, thi han, for hvem sikkert enhver Pige gjerne hengav sit Liv for at besidde ham, bliver Min for evig. Glæd Dig med Din lykkelige Cornelia.

Mathilde til Karoline.

Rom, den 21de November.

Nu er Alt forbi. Han er for evig tabt for mig, ethvert Haab er forsvundet for mig, men han er skyldfri, og denne Tanke borttager en stor Steen fra mit Hjerte! — Igaarmorges kom vor snaksomme Vertinde til os, og fortalte med vigtig Mine, at Hertugen af Montevallo Klokken ti idag blev viet til den unge Grevinde Ventoni i Peterskirken; en navnløs Qval trængte sig gjennem hver Muskel af mit skjælvende Legeme. Den Troløse! tænkte jeg, samlede min Kraft, foregav, at jeg havde et nødvendigt Ærinde, og gik tilsløret til Peterskirken. Jeg knælede bagved Høialteret, saaledes at Ingen kunde see mig. Der var endnu gandske stille og tomt. Med Slaget 10 aabnede sig den store Dør, og Oscar traadte ind, over al Forestilling smuk, ved hans Haand den samme unge Dame, jeg havde truffet hos Maleren; efter dem fulgte et langt Tog af Bryllupsgjæster. Oscar gik med saa faste, rolige Skridt til Alterets Trin, og kom til at staae mig nærmest. Hans

Fatning fordoblede min Fortvivlelse. De bleve viede; hvert Ord var mig som et Dolkestik i mit jammerfulde Hjerte; men Oscar stod der uden noget Tegn paa Vemod; kun et Par Gange skiftede han Farve, og Alt hvad han sagde, sagde han med sagte, og som det forekom mig, uvis Stemme; men hans Øie var fast hæftet paa den lykkelige Brud, der stod skjøn som en Engel ved hans Side. Gandske hvid klædt, med en grøn Krands i de sorte Lokker, en fin Rødme bedækkede hendes sjelfulde Aasyn, hendes drukne Blik hang med et henrykt Smiil ved ham, for hvem jeg havde bortgivet tusind Liv, for kun een eneste Gang at staae ved Siden af ham som hans Brud, som denne Lyksalige. Ceremonien var tilende, de gik, og jeg sank til Jorden. Smerten over, nu saa gandske for evigt at være forladt af Den, som jeg elsker, ak, som jeg elsker saa høit, tvang mig til at fremstønne de Ord: O, jeg Ulykkelige! men da forlode mine Sandser mig. Da jeg atter kom til mig selv, var Kirken tom; med Møie stod jeg op, og vaklede hen til den Plet, hvor Oscar havde staaet, der faldt jeg paa Knæe, og bad Gud om, at give mig Kraft, at bære min Ulykke uden Knur, og ei at gjengjelde Oscar de Lidelser, han havde voldet mig. Nu gik den Forudfølelse, jeg havde havt i dette hellige Tempel, i Opfyldelse, thi nu forekom det mig, som om al Ulykke brød ud, og styrtede ned over mit Hoved. Med stor Anstrængelse forlod jeg dette, for mig saa sælsomt gyselige Sted. Neppe kom jeg i det Frie, før næsten mine Knæ sank med mig; med Anstrængelse af alle mine Kræfter sneg jeg mig langsomt videre, støttende mig til Søilerne af

den prægtfulde Kolonade, der paa begge Sider fører til den majestætisk ophøiede Bygning. Jeg kaster mit Øie paa den majestætiske Obelisk, der hæver sig stolt midt imellem disse herlige Søilegange, paa Bassinerne, fra hvilke Vandet springer i en saa uhørt Høide, tabt i Beskuelsen af disse Konstværker, svimlede jeg, og jeg var maaskee atter sjunken ned, dersom ikke en gammelagtig Kone havde grebet mig. Den Gode, der saae min Afmagt, tilbød sig, at ledsage mig hjem; jeg modtog det med Taknemmelighed. Da jeg kom tilbage til min Bolig, faldt jeg min gode Seeberg om Halsen, og aabenbarede hende Alt. — Jeg havde fundet en deeltagende Veninde i hende. Endnu sad hun trøstende ved min Side, da et fremmed Menneske traadte ind og overrakte mig en forseglet Seddel; jeg brød den, og gjenkjendte Oscars Haand. Med skjælvende Glæde læste jeg de Ord: „Tilgivelse, Mathilde, jeg synes Dig maaskee skyldig; men jeg er det ikke. Jeg har bragt mine Forældres Villie en tidligere hellig aflagt Eed, Dyden, Religionen, et stort Offer; mig kan Intet Andet lønne derfor, end at høre det eneste Ord: Tilgivelse! fra Dig. Oscar." — Den Fremmede ventede paa Svar: med skjælvende Haand skrev jeg til den saa fyrigt Elskede: „Tilgivelse og et evigt Levvel fra Mathilde!" Da jeg havde afsendt denne Billet, blev jeg lettere tilmode; at finde Oscar mere skyldfri, end jeg troede, tog dog en Deel af Smerterne fra mig. Saasnart jeg er kommet mig noget, forlade vi Rom, og jeg iler tilbage til min Families stille Kreds. Derfra faaer Du først atter Brev fra mig.

Oscar til Deleonti.

Rom, den 29de November.

Cornelia er min Kone, hun hænger ved mig med den reneste, inderligste Kjærlighed, der maatte røre det følesløseste Menneske, og derfor skal hun ogsaa vorde lykkelig. Mathilde er reist herfra, hun har tilgivet mig; jeg er tilfreds, rolig, jeg føler mig styrket til uden Knur og Klage at bringe mit Offer, skulde det end vare til mit Livs Ende. Paa dette Brev vil der længe Intet følge, min Ven; ei før skriver jeg Dig atter til, før jeg idet mindste fortjener en Deel af Cornelia's Kjærlighed. Lev vel! Evig Din tro Ven

Oscar Montevallo.

Cornelia til Laura.

Rom, den 30te November.

Han er min! Vi ere for evigt forenede; Intet ligner min Lykke. Han er den ømmeste, kjærligste Ægtefælle, der kan gives; min Glæde er saa stor, at jeg indbilder mig, at denne salige Følelse ligner Himlens Glæde. Meget kan jeg ikke skrive; kom selv, for at Du kan være Øievidne til Din Cornelia's overstrømmende Fylde af Lykkalighed.

Mathilde til Karoline.

Herrndorf, den 9de Januar.

Her er jeg atter i mit kjære Herrndorf, i mine Forældres og Søskendes Arme. Ingen vilde længer kjendes ved mig, saa forandret seer jeg ud; men mine Slægtninges Kjærlighed og den Elskedes Uskyldighed indgyde mig dog nogen Rolighed, og jeg haaber, at jeg med Tiden efterhaanden vil komme mig, men lykkelig, munter, glad bliver jeg vel aldrig mere. — Mine Forældre ønske, at see mig forsørget, og desaarsag har jeg valgt at blive Stiftsdame, at man ei skal komme paa det Indfald, at gifte mig hort; thi min Haand vilde jeg aldrig bortgive uden mit Hjerte, og dette er jo for evigt kun helliget Oscar. O, gid han maatte blive lykkelig! Det allene var endnu istand til at glæde mig. Saasnart Du vender tilbage fra Wien til Heimsee, iler jeg i Dine Arme. O gid dette Øieblik allerede var kommet, hvori jeg efter saa lang en Tid atter mundtligen kan forsikkre Dig, med hvilket inderligt Venskab Du elskes af Din Mathilde Glorenburg.

(Louise Brachmann.)

Avisfrieriet.

Original Comedie i een Akt.

Personerne:

Grundvad.
Mad. Grundvad, hans Kone.
Jomfrue Kumpedal, hendes Tante.
Sidse, hendes Pige.
Rasmus, Dennes Forlovede.
Pirouette
v. Frosch
Pauft
Viol
Svink
} Friere.

Handlingen foregaaer i Kiøbenhavn i Mad. Grundvads Dagligstue, om Formiddagen.

Første Scene.

Rasmus. Sidse.

Rasmus (kommer leende ind med en Avis i Haanden.) Nei! det er for galt — det er alt for galt!

Sidse. Hvad for noget?

Rasmus (som før). Det er kosteligt! Det er prægtigt!

Sidse. Saa sig mig dog, hvad det er, Du har saa godt af.

Rasmus (som før.) Ungdommen raser, sa'e Kjærlingen, hun sprang over et Halmstraae.

Sidse. Enten gaae Din Vei, eller lad mig høre, hvad det er for en kostelig Historie!

Rasmus. Ja Du skulle bareste høre: hvad mener Du vel, vores kjære (seer sig omkring) hun er vel ikke oppe endnu?

Sidse. Det troer jeg ikke.

Rasmus. Seer Du: vores smukke, dydzirede Jomfrue Kumpedal frier i Aviserne ha ha ha! Hør nu her (læser af Avisen): „En honet Jomfrue i sine bedste Aar, som eier en honet lille Formue, ønsker at indgaae et honet Parti med en Ungkarl eller Enkemand. (langsom og med Eftertryk) hun er at finde i Gothersgaden No. 65, 1ste Sal til Gaden idag Formiddag fra 10 til 12." Det er jo hende gandske bestemt.

Sidse. Intet andet! det har jeg længe vidst.

Rasmus. Saa — har Du det? See, see! Det var artigt! Naar man seer ret til —

Sidse. Hvad seer man saa?

Rasmus. At det er Jomfrue Sidse, som har givet hende det smukke Raad —

Sidse. Saa seer man gandske feil — jo vist! Det havde nok megen Rimelighed! Nei, men dersom man sagde, at det var Jomfrue Sidse, som selv havde havt dette Indfald, selv skrevet Avertissementet, og selv ladet det indrykke — saa saae man gandske ret.

Rasmus. Er Du da reent af Lave? Hvor tør Du vove saadant noget?

Sidse. Gjort Gjerning er halv forsvart.

Rasmus. Saa siger Prokuratorerne — men hvad er egentlig Din Hensigt?

Sidse. Det skal jeg snart forklare Dig: for det første, at ha'e lidt Løier imens min Madam er paa Landet, og for det andet var det jo ikke umuligt, at der kunde melde sig en Frier til vores kjære, velsignede Jomfru Kumpedal. Du kan da sagtens tænke, at vi gjerne saae hende vel forsørget; hun er en Plage for os stakkels Piger, og et dagligt Huuskors for min gode Madame, der blot taaler hende, fordi hun er hendes Moders Søster.

Rasmus. Hm, ja! det la'er sig høre.

Sidse. Skulle det nu mislykkes, saa er det jo ikke meer end det samme — Hvem har vel sat det i Aviserne? En eller anden Spøgefugl — mig tænker Ingen paa; men dersom det nu lykkedes, og vi bliver af med Orgelværket — hvem havde saa fortjent en Præmie?

Rasmus. Ja paa det Lag — om nu Madamen kom hjem imidlertid, mens Frieriet var allerbedst igang?

Sidse. Vist ikke! Hun bliver paa Landet en otte Dage endnu.

Rasmus. Det kan Du ikke være saa gandske vis paa; om hun kom alligevel?

Sidse. Jh! saa var vel Ulykken ikke saa stor — hun ville troe, at Jomfruen selv havde sat det i Aviserne og lee ad det Hele.

Rasmus. Jo hun er nok lattermild! jeg gad vidst, om hun har leet i de sidste 10 Aar, siden hendes salig Mand reiste.

Sidse. Jeg troer ikke engang, hun har smilet, stakkels Kone, det var ogsaa en kort Glæde! Kun i fjorten Dage havde de været gifte, saa maatte han afsted for at hæve den Arv i Holland.

Rasmus. Og man hørte da aldrig fra ham siden?

Sidse. Hverken fra ham eller Skibet — nei — de ligge paa Havsens Bund — ak ja — hun glemmer ham heller aldrig, der gaaer ingen Nat forbi, at jeg jo hører hende græde eller sukke.

Rasmus. Men hvorfor flyttede hun da egentlig fra Aalborg — fra Slægt og Venner?

Sidse. Slægt og Venner? Ja paa det Lag! Da han var borte, brød hun sig lidt om alle de andre — hun kunde ikke engang taale, at blive paa det Sted, hvor hun havde begyndt saa lykkeligt et Ægteskab, og desuden troede hun bedst at kunne have sin Eensomhed her i Kjøbenhavn. Jeg flyttede med, og jeg troer aldrig jeg forlader hende.

Rasmus. Ikke det? Tænker Du da vi kan boe hos hende, naar vi blive gifte?

Sidse. Det er ikke værd at tænke paa — den Dag den Sorg.

Rasmus. Det er godt nok, men skal jeg bie derefter?

Sidse. Det er Du vel nødt til — hun har lovet mig hvad vi behøver for at sætte os ned, men det staaer ingensteds skrevet; og dersom jeg nu forlader hende — det blev vist ikke tilpas.

Rasmus. Ja saa kan det have lange Udsigter — men Hillemæn! der kommer Jomfruen — jeg

kjender hende paa Gangen — er her ikke et Sted, hvor jeg kunde skjule mig? og allenfals være i Nærheden, om der skulle komme Nogen og gjøre sig unyttig —

Sidse. Du siger Noget — veed Du hvad — her inde i Garderoben — Du kan høre Alting; men pas paa Du ikke røber Dig. (lukker ham ind i et Sideværelse.)

Anden Scene.

Sidse. Jomfrue Kumpedal.

Jomfr. Kumpedal. Hm! Staaer man her gandske ledig paa Torvet? Ja jeg kan troe, naar Musen er ude, spiller Katten paa Bænkene.

Sidse. Nu blev jeg saamæn færdig med Stuen i dette Øieblik.

Jomfr. K. Jo man har et Stykke travlt, men meest med sin egen smukke Person, naar man venter sine Fyre.

Sidse. Gid Ingen havde flere Fyre end jeg! Og om jeg maatte være saa dristig at spørge, mon aldrig nogen Ungkarl har seet paa Jomfruen?

Jomfr. K. Pyt! Hvad bryder jeg mig derom! Lad dem see saalænge de vil, det slemme næsvise Kram, hæ!

Sidse. Jomfruen er nu saa grumme streng, men jeg saae nok, hvad jeg saae — paa sidste Maskerade —

Jomfr. Kumpedal. Det har nok været noget rart!

Sidse. Jeg veed nok, De kan ikke lide at høre det.

Jomfr. K. Saa! Da skal hun ikke troe, jeg daaner for det! Hun maa saamæn gjerne sige Alting for mig.

Sidse. Jo jeg saae en heel Flok unge raske Cavelerer, der altid rendte i Hælene paa Dem.

Jomfr. K. Paa mig? Er hun klog? Troer hun jeg var paa Maskerade.

Sidse. Var det ikke Dem, saa var det En, som lignede Dem saa accurat som den ene Søster den anden.

Jomfr. K. Tosse! Hun kunde jo ikke see mit Ansigt!

Sidse. De skulde bare hørt, hvad den Ene sagde!

Jomfr. K. Det har nok været noget sundt!

Sidse. Seer Du — sa'e han til den Anden — det er den smukke Jomfrue Kumpedal fra Gothersgaden, jeg kjender hende paa hendes Taille.

Jomfr. K. Slidder Sladder!

Sidse (seer ud af Vinduet.) Der kommer en Fyr herop, jeg tør sværge paa, det er ham.

Jomfr. K. Jsa! Hun gjør mig gandske forskrækket! (speiler sig) for en Skamfærd! jeg seer ud som en Natugle.

Sidse (afsides.) Ja saa omtrent. (Der bankes.)

Jomfr. K. Kom ind!

Tredie Scene.

De Forrige. Pirouette.

Pirouette. Tusind Forladels, min smuke Dahm! jeg spør, hvem af al to er den Mademoiselle?

Sidse (peger paa Jomfr. Kumpedal.) Det er hende, min Herre!

Pir. Ak! min charmant Dahm! Jeg er kom at kast mig paa Deres Fodder.

Jomfr. K. Jh, Gud bevars! Det er formegen Ære — maa jeg ellers spørge om min Herres Navn?

Pir. Jeg mik kal Jean Jaques Joseph Maria Henry Louis Bernadin Baron de la Pirouette.

Sidse. Det var da et deiligt Navn.

Pir. Og gammél, min Barn! gammél som Mettusalem.

Jomfr. K. Og Deres Ærende?

Pir. Min Hærind? At gjør en lil Mariage.

Jomfr. K. Jeg forstaaer Dem ikke.

Pir. Tant pis! Jeg mik tryk ut, meget ont paa Dansk eh bien! Jeg mik gift en lil smul med Mademoiselle.

Jomfr. K. Har jeg i mine Dage hørt Magen! Min Herre, vi kjende jo slet ikke hverandre.

Pir. Tant mieux, vi saa viid kun mange got om os.

Jomfr. K. (til Sidse.) Jeg troer ikke det Menneske er rigtig klog.

Sidse. Jo saamæn er han saa; men De høret nok, at det er en Franskmand — og Baron ovenikjøbet.

Pir. (afsides) ah! un morceau pour la bonne bouche mais qu' importe? il faut faire bonne mine!

Jomfr. K. (til Pirouette:) Jeg har altid hørt saameget godt om de Herrer Franskmænd; jeg haaber ikke, at De vil holde en slakkels Pige for Nar!

Pir. Point de tout! Mik Ingen aal for Nar; jeg er en Mand fra Ær og fra Adell.

Jomfr. K. Meget vel! Men jeg finder det dog noget besynderligt, at De som gandske Fremmed —

Pir. O Mademoisele! Jeg ar mange godt i Frankrik — jeg eie mange Slot — mais! saa kom la canaille, og begyn en lil smul Spectacle, og bræn min Us — og slaae ihjel mang Adelmand, og saa jeg mik promener en lil Tour til Dannemark, mais, naar di Pryß og di Keiserlik prykkel de slem Knæk di Bourgeois, jeg kom hjem og bliv en stor Ærmand.

Jomfr. K. Det kan have lange Udsigter, og imidlertid hører jeg nok, at min Herre intet har. —

Pir. Sølv og Guld meget lille; mais — her jeg viis Dem noget mange bedre, (tager en Prætension frem af sin Barm, og deraf en Lærreds Klud indsvøbt i Silke) da di Convent uational skar Ovd fra min Kong, jeg tog en lil Styke af sin — sin — foudre! hvordan sik kal den Kjol, som di bær ind paa sin bar Krop?

Jomfr. K. Fy, min Herre!

Pir. Fyminær? eh bien! den lil Styk Fyminær ar min Kong Louis sigsten baaren i sin Krop, da han fik døed; naar jeg kom jem til Frankrik, jeg for saa en petit Fyminær mig kjøb mange got.

Sidse. Nei see! Det er min Tro mange Penge værd. Den salig Konge har saamæn havt gandske kjønt Linned.

Pir. (kysser og forvarer det igjen.) Skal vær en Præcent til min Kone.

Jomfr. K. (afsides) Hm! Intet andet! Den Klud kan han beholde selv.

Sidse (til Jomfr. Kumpedal.) Den er indfattet i Guld! Men vi komme vist til at byde ham Frokost.

Jomfr. K. Aaja! Du kan dække til ham i Salen. (til Pirouette) Maa jeg byde lidt Frokost?

Pir. Jeg sie mang Tak, og spis Dem med min smuk?

Jomfr. K. Det frabeder jeg mig — vær saa artig — Sidse, gaae med og sørg for Hr. Baronen.

Pir. A revoir! (bort med Sidse.)

Fjerde Scene.

Jomfrue Kumpedal.

Skal jeg eller skal jeg ikke? Det er en vakker Cavaleer, det kan man ikke nægte — men hvor mon han da har seet mig? paa Maskeraden? Det er muligt — hvem kan lægge Mærke til alle de Her-

rer, der vimser omkring En? Men Financerne? Han er nok svag i det Kapitel. (Der høres Allarm udenfor.) Herrejemini! Hvad mon det er for en Dragon, der kommer stampende op ad Trapperne? (der bankes.) Kom ind!

Femte Scene.

Jomfr. Kumpedal. v. Frosch, siden Sidse.

v. Frosch. Schwerennoth! Hvat det jukker mig min Als af den Gukken efter di fordamte Hausnummers! Gehorsamer Diener!

Jomfr. K. Tjenerinde!

v. Frosch. Met Tilladelse — er det her den Jungfer boer, som sig vil forgifte?

Jomfr. K. De er nok gaaet feil.

v. Frosch. Schwerlich, min Skjønne! Er den Huus sin Nummer ikke fem og dreds?

Jomfr. K. Jo!

v. Frosch. Wohl denn; og Di er den Jungfer?

Jomfr. K. Det er et særdeles Spørgsmaal, min Herre — ja vel — jeg er Jomfrue Kumpedal.

v. Frosch. So har Dingen sin Riktikhet.

Jomfr. K. (afsides,) Det er et underligt Menneske. (høit) Maa jeg spørge om min Herres Navn?

v. Frosch. Mein Nahm er Frits Frantz, Ferdinand Filibert von Frosch, weiland Major in Schwarzberg — Sonderhausischen Diensten, jezt aber vil jeg som Oberst in den danske Armej indtræte.

Jomfr. K. Jeg gratulerer! Men Deres Besøg her?

v. Frosch. Kommer gandske natyrlich von die Zeitungen. Di, mein Allerliebste! seger en Man og jeg en Kone.

Jomfr. K. I hvem De saa er, skal jeg frabede mig Uhøflighedeer!

v. Frosch. Donnerwetter! er det Unheflighet? Har Di ikke selbst insitiret?

Jomfr. K. Nei, nu gaaer det forvidt.

v. Frosch. Ho! Det maa go meget videre, om der schal komme noget utaf — en Wort saa got wi siir og tiv. Vil De hafe mig til Dereses Hr. Gemal?

Jomfr. K. (afsides.) Hvordan skal jeg dog blive skilt ved dette gale Menneske? (høit) Min Herre, det fordrer Betænkning.

v. Frosch. Na! und wi lang skulle den være? Nær en Fæstning ikke kan holde sig, den maa ikke opvarte en Sturm, men allerkjæreste give sig over met den ferste den beste Trompeter. (Sidse kommer ind.)

Jomfr. K. (tilside.) Det er et forskrækkeligt Menneske.

S. Det er ogsaa En af de Herrer fra Maskeraden — jeg har nok seet, hvor tidt han har gaaet og patrolleret her forbi; men Jomfruen kan nu aldrig taale, at man taler om saadant noget.

v. Frosch. (afsides.) Nu holder hun Krigsret, om hun skal gifte sig paa Nade og Unnade.

Jomfr. K. Hm, hm! hvorledes skal jeg du blive ham qvit?

Sidse. Lad ham gaae ind til Franskmanden!

Jomfr. K. Det er ogsaa sandt! (til v. Frosch) Hr. Major, jeg veed ikke, om jeg maa byde lidt Frokost.

v. Frosch. Donnerwetter! Den Indfalt var got! Det kribler og krabler mig her om Hjertet, for jeg har ganske nüchteren en Par smaae Leitenanter expedirt.

Jomfr. K. Hvad har De?

v. Frosch. Jeg har barbirt en Par junge Herrer en Schmule; den Ene gav jeg en Erinnerung fra mig kvær über sin Mage; den Anden har jeg skilt ved Nas und Ohren paa et Hug.

Jomfr. K. Ah! Sidse! hent mig et Glas koldt Vand! de grusomme Mandfolk!

v. Frosch. Tausind Sakrament! um so war maae sich en Soldaterkune intet bride — nær Di først bliver Frau Obristin, Di ikke veet nogen Morgen, om jeg skal komme marschirende levende oder deet hjem om Aftenen. Pagatel, Pagatel!

Jomfr. K. Aa! Gud frie os! Men De glemmer Frokosten, vær saa artig at trine her ind og sæt Dem til Bordet!

v. Frosch. Jeg dakker mannigfaltig — jeg har rigtig nok even sat en stur Portion, aber — Di commandirer, und jeg mo parire Ordre.

(gaaer ind til Pirouette.)

Sjette Scene.

Jomfr. Kumpedal. Sidse.

Jomfr. K. Det er dog reſkeerligt, at lade ham gaae ind til Franſkmanden — jeg er bange, der ſkeer en Ulykke, naar de mærker, at de ere Rivaler.

Sidse. Det kan være ſlemt nok.

Jomfr. K. Om et Menneſke ſkulle miſte Livet for min Skyld — det forvandt jeg aldrig.

Sidse. Det forſtaaer ſig, det var meget ubehageligt; men paa den anden Side maa det dog være ret morſomt, naar man faaer ſaadanne Beviſer paa Mandfolkenes Kjærlighed — men tys! Der er En igjen ved Døren!

Syvende Scene.

De Forrige. Viol.

Viol. (langſomt og pathetiſk.)

Som naar en bælmørk Nat indhyller vore Fjed,
Og ingen Stjerne titter gjennem Mulmet ned.
Naar Solen da med eet i Middagslinien ſtaaer,
Og Maanen rødmende frem ved dens Side gaaer.
Ei anderledes er det med mig nu, da jeg
Opdager baade Sol og Maane paa min Vei.
Tillad da, at jeg først Dig, huldе Sol! tilbeder.
(Knæler for Sidse.)

Sidse. De tager feil, min Herre! jeg er kun Maanen.

Viol. Men (pegende paa Jomfrue Kumpedal.) tilgiv, englemæssige Sol! Deres Glands forblinde: de mig.

Jomfr. Kumpedal. Om Forladelse, min Herre! Det er mig virkelig en Gaade.

Viol. Ja hvad er ikke en Gaade? Livet er en Gaade, jeg er selv en Gaade — kun De formaaer at løse den.

Sidse (til Jomfrue Kumpedal.) Det er vist nok, han taler da deiligt for sig, hvem der bare kunde forstaae det!

Jomfr. K. Tør jeg bede De vil forklare Dem tydeligere!

Viol (reiser sig.) Velan! Jeg vil forsøge, at udtale mine uudsigelige Følelser: De seer her for Dem en Ulykkelig, en Bold for Skjebnen — miskjendt, hadet, forfulgt af Guder og Mennesker.

Jomfr. K. Gud frels os! Hvad har De da gjort?

Viol. Hvad har jeg gjort? Alt og Intet: jeg har elsket de deiligste Prindsesser og omfavnet himmelske Feer — jeg har frembragt Helte — jeg har atter tilintetgjort dem, jeg har sænket mig ned til Havets Afgrund, og atter opløftet mig over Stjernerne; jeg har badet mig i Morgenrøden, optændt min Sjel ved Æqvators Luer og afkølet den i Nordpolens Jis — forstaaer De mig?

Jomfr. K. Ja Ja — overmaade godt.

Sidse. Ja! Det er saamæn tydeligt nok. (sagte) Han er gal.

Viol. Jeg har kæmpet med Elementerne — jeg har besejret dem — gjort dem underdanige — jeg har været Engel og Menneske — Fugl og Fisk — Insect og Amphibie; men stedse har jeg savnet et vist: jeg veed ei hvad — jeg hader Livet — kun De kan forsone mig med det.

Jomfr. K. (afsides.) Det arme Menneske! Han er virkelig fra Forstanden.

Viol. Ja! jeg har begaaet en svær Forbrydelse.

Jomfr. K. (til Sidse.) Han gjør mig baade angest og bange — hvad skal vi da gjøre ved ham?

Viol. Hvori den bestaaer — det veed jeg ikke — det er skeet mig uafvidende — noget rædsomt, noget uhyre er skeet og skeet ved mig; men hvad — hvor — naar, det er skjult med et uigjennemtrængeligt Slør; til at løfte dette, har Skjebnen udseet Dem.

Jomfr. K. (til Sidse.) Jeg veed næsten ikke, enten han er forrykt eller det er en Skjelm, som stiller sig fjantet an. (høit og rask) Min Herre! Hvad fører Dem herhid? Hvem er De?

Viol. Hvem jeg er? O, kan disse forgrædte Øine — disse blege Kinder — denne furede Pande.

Sidse (afsides.) Denne lappede Kjole —

Viol. Dette skjælvende Hjerte ikke sige Dem, hvo jeg er?

Jomfr. K. Nei i Sandhed!

Viol. Nu saa lad da det døde Bogstav tale for mig! Lad disse min Muses spæde Poder —

Sidse (afsides.) Aus! Han er allerede gift.

Viol (tager en Bog frem og rækker Jomfr. Kumpedal.) Disse bly, beskedne Vinterblomster — de sødeste Timers skjønne Fostre fortælle Dem (med stigende Høihed) at jeg er Digteren — Mads Viol!

Jomfr. K. (afsides.) Aha, det er en Digter!

Sidse (til Jomfr. Kumpedal.) Det er en anden Sag! Jeg tænkte han var gal.

Jomfr. K. (høit. Jeg takker tusind Gange! Det er da en deilig Bog! Den er nok trykket i Aar?

Viol. Ja! og under de lykkeligste Auspicier gandske og aldeles i den mageløse Hoffmanns Smag, og saameget tør jeg forsikkre Dem: her findes ikke nogen af de gamle forjadskede Æmner; De skal hverken opdage Spor til Sandhed eller Moral — sligt hører hjemme paa Cathedre og Prækestole. — De kunde vel spørge mig, hvad Tendents mine Digte har? men dertil svarer jeg Dem: de har slet ingen — de maa ingen have, det er Særkjendet paa den nyere Poesie, at den veed ikke selv, hvad den vil; den poetiske Aare strømmer gandske vildt — blindt — forvirret; Digteren er saa at sige et dødt Instrument, hvorpaa Naturen spiller —

Sidse. Aa! Maa vi da ikke høre et lille Stykke!

Viol. Hjertelig gjerne! men nei, jeg vil ikke ved Declamationen bestikke Deres Indbildningskraft, eller kjøbe Deres Dom — mine Digte skulle tale for dem selv — jeg smigrer mig med, at De vil finde en vild, ubændig Phantasie, for hvilken intet er stort eller smaat, ædelt eller uædelt, helligt eller vanhelligt, men Alt ligekjønt, forudsat, at det er

enormt, urimeligt, utroeligt, umuligt, ja endogsaa rasende — sataniſk. Vil De til Exempel lægge Mærke til et Stykke, betitlet: „Skruptudsen eller den tolvgange forvandlede Prindsesse.“ Det er godt — det er extra. — Dog, jeg gaaer for at overlade Dem uforstyrret til Læsningen af mine Værker — og saa kommer jeg igjen for at forhøre, om De vil forene Dem inderligen med mig (vil gaae, men holdes tilbage af Sidse.)

Sidse. Vilde De ikke hellere nyde lidt Frokost? Herinde ville De finde to Kavalerer, som kan holde Dem med Selskab saalænge. (viser ham ind.)

Viol (idet han gaaer:)

Jeg gaaer med Pilen i mit Hjerte,
O! drag den ud, at ei min Smerte
Skal blande mig med Pluto's blege Skare.

(Gaaer.)

Sidse. Aa nei! Det har vel ingen Fare!

Ottende Scene.

Jomfr. Kumpedal. Sidse. Pauſt (lidt beſkjenket.)

Pauſt (taler langsomt og søger at skjule sin Tilstand.) En stadselig god Morgen! Er det den Jomfrue, som vil giftes med en Enke?

Jomfr. K. (til Sidse.) Det bliver for galt nu.

Sidse (til Jomfrue Kumpedal.) Aa! han mener det ikke saa galt, som han siger det.

Pauſt. Hvad behager? Ja for jeg ville nok ogſaa gifte mig, ſkal jeg ſige os, for det er nu ſaadan min Maneer, og det kan nu ikke være anderledes, hvad behager?

Sidſe. Ingenting.

Pauſt. Det er godt for Øinene, for jeg er da Marſkandiſer, kan jeg troe, det er nu ſaa min Maneer; det er mig, ſom er Marſkandiſeren her nede paa Gaden, det er nu min Maneer; jeg er den ſtørſte Marſkandiſer i Verden og handler med alle Ting i Byen; De kan ikke nævne mig nogen Ting, ſom jeg har; hvad behager?

Sidſe (til Jomfrue Kumpedal.) Ham tænker jeg ikke vi har nødig, at byde Frokoſt.

Jomfr. K. Fy! Det fæle Menneſke! Blot vi kunde faae ham bort med det Gode.

Pauſt. Madamen ſkal ellers inte troe, at jeg er ſaa ſlap ſom viſſe Folk; ja, nu veed jeg ſnart inte, hvor det var jeg ſlap.

Sidſe. Det veed jeg ſaamæn heller ikke.

Pauſt. Naa! Saa De veed det heller ikke, ja, hvor ſkal jeg ſaa vide det! Det er inte godt, naar man vil vide Alting. Jeg har desuden nok i mit Hoved.

Sidſe. Det kan man ſee.

Pauſt. Hvad behager? Og ſaa ſkal man heller ikke bryde ſig om Kjællingeſladder, for derſom Fruen ellers har iſinde, at De vil gifte Dem, ſaa var det ſlet ikke for tidligt, for jeg bliver lidt til Aarene, ſkal jeg ſige os; (til Sidſe) men det ſkal Madamen aldrig bryde ſig om. Det kan De jo

inte gjøre ved — En ung Gasse og en gammel Gaas — De veed jo nok, og gamle Katte — og gamle Piger — og gammel Viin —

Sidse. Og gammel Øl.

Pauſt. Ja hille den ſorte Jøde! Naar Øl er gammelt, ſaa er det — gammelt! Min ſalig Moer bryggede altid ſit Øl ſyv Aar efterat det var bleven gammelt, men hun var ogſaa probat. Det maatte Degnen bekjende. Han ſkulde gaae ligeud paa en Streg i Loftet, men det gik ud og ind ſom — Hvad behager?

Jomfr. Kumpedal. Min kjære Mand! Deres Nærværelſe —

Pauſt. Nei, jeg takker! Æren er min og mine Ord i Æren, og Deres i — nei — min Rendeſteen — nei hvad jeg vilde ſige, min Ære i Deres Rendeſteen —

Jomfr. K. Det kunde gjerne gaae i Opfyldelſe.

Pauſt. Saa jeg hører nok, De kjøber inte Noget idag, De ſkal ogſaa ha'e Deres egen Villie, for det var Synd at twinge Nogen.

Jomfr. K. De er gaaet feil, min kjære Mand.

Pauſt. Hvad behager?

Jomfr. K. De er gaaet feil.

Pauſt. Det kan gjerne være, det er nu ſaadan min Maneer, da vil jeg rigtig bede om Forladelſe.

Jomfr. K. Alt forladt!

Pauſt. Saa vil jeg ſige Adieu! og bliv inte vred, for jeg har havt den Ulejlighed —

Sidſe. Nei ſlet ikke,

Pauſt. (leder om Døren.) Hvordan ſkal jeg forſtaae det ſom ſynes mig underligt? Da jeg kom herind, veed jeg dog her var en Dør, men nu er der ingen, det er da Løier!

Sidſe. Jeg ſkal viſe Dem den. (lukker op for ham.)

Pauſt. Det var en anden Sag! Slap hun derud — jeg takker, jeg takker! Adieu, og vær ſaa god og kom ſnart igjen! (Gaaer.)

Niende Scene.

Jomfr. Kumpedal. Sidſe.

Jomfr. K. Det er dog gyſeligt! Veed Du hvad Sidſe? Jeg troer der maa være kommen en Raptus over alle Mandfolk idag.

Sidſe. Det lader min Troe til det.

Jomfr. K. Jeg kommer nok til at løbe fra Byen.

Sidſe. Det behøver De ikke! og desuden ville nok Cavalererne finde Dem, men jeg vil gaae ned til Gaardskarlen og lade ham paſſe paa, at der ingen beſkjenkede Folk kommer ind.

Jomfr. K. Ja gjør det! ellers ſkulle man dog troe, det Overhæng fik Ende engang. (Sidſe gaaer, og mødes i Døren af Svink.)

Tiende Scene.

Jomfr. Kumpedal. Sving.

Sving. (nærmer sig med tre dybe Bukninger, som Jomfr. Kumpedal besvarer med Reien.) Seer jeg for mig den elskværdige Dame, som attraaer at engageres af en vakker Chapeau til en Pas de deux igjennem Livet?

Jomfr. K. (afsides.) Han taler ligesaa forblommet som de Andre. (høit) Om Forladelse, min Herre, jeg gjør ikke meget af Dands.

Sving. Ikke? O det er Deres Spøg — De staaer jo der i den allerfuldkomneste tredie Position, og De skulle ikke elske Dands — denne første sublimeste af alle Videnskaber — det er aldeles umuligt; men ellers er det ikke denne Dands jeg mener; det er Dandsen paa Roser — Hymens Kjæde — Amors Allemande — Kjærligheds Reel —

Jomfr. K. Dem kjender jeg virkelig intet til.

Sving. Men De vil lære at kjende dem — De er keed af at figurere — De vil selv engang føre op.

Jomfr. K. (afsides.) Jeg troer, de har lukket op for Pesthuset idag, eller og det er en Laps, som vil holde mig for Nar. (vender ham Ryggen.)

Sving. Nei, min Fortræffelige! De maa ikke gjøre dos a dos — først chassere vi op til Brudeskamlen, derpaa føre vi ned og kaste af, og saa kommer Balance —

Jomfr. Kumpedal (vender sig til ham.) Med Tilladelse, er De Dandsemester?

Sving. Solodandser, min Dyrebare! forhen Solodandser ved Theatret; men der havde jeg en Rival, og to Sole paa een Himmel, veed De nok, gaaer ikke an — han misundte mig — bestak min Skomager — hvad skeer: i en Flic-flac sprang min ene Skye — jeg faldt — Parterret loe, og jeg — forlod Theatret for evig: nu danner jeg den tilvoxens de Ungdom. —

Jomfr. K. Saa De nu er Skolelærer?

Sving. Dandselærer, min Bedste! Dandselærer.

Jomfr. K. Ja saa!

Sving. Tillader De, at jeg viser Dem en Prøve paa min Maneer. Jeg har just opfundet nogle gandske nye Pas.

Jomfr. K. (affides.) Det var ikke saa galt, om jeg for intet kunne lære nogle nye Trin! (høit) Jeg er Dem meget forbunden for Deres Artighed.

Sving (bukker for hende og klapper i Hænderne og synger medens han fører ned og op med Jomfr. Kumpedal.) Dideldum, dideldum Fedellit lit lit o. s. v. (saasnart de begynde kommer Mad. Grundvad ubemærket ind, og bliver forundret staaende ved Døren.)

Ellevte Scene.

De Forrige. Madam Grundvad.

Jomfr. Kumpedal. (bliver Mad. Grundvad vaer, og slipper Svink med et Skrig.)

Mad. Grundvad. De dandser? Paa denne Tid — og med en fremmed Herre?

Jomfr. Kumpedal. Ja seer De — det er en god Ven af mig, som er saadan en rasende Elsker af Dands — han vilde endelig vise mig nogle nye Trin.

Mad. Gr. En god Ven af Dem? Hvad hedder han?

Jomfr. K. Hvad han hedder? — ja han hedder — ih! det er snorrigt, jeg kan ikke komme paa hans Navn.

Sving (til Jomfr. Kumpedal.) De maa tilgive, jeg har just en Time nu — naar den er ude, kommer jeg igjen. (gaaer med en Coupee.)

Tolvte Scene.

Jomfr. Kumpedal. Mad. Grundvad.

Mad. Gr. Kjære Tante! De tilbringer Tiden i min Fraværelse paa en gandske besynderlig Maade.

Jomfr. K. Ja, mit søde Barn! Det maa rigtignok frappere Dem, men — seer de (affides.) jeg er da ulykkelig! Hvad skal jeg gjøre ved de Mennesker derinde?

Mad. Gr. Jeg seer, hvad jeg aldrig havde troet — (man hører Allarm i Sideværelset.) Hvad er det! jeg synes jeg hører Nogen tale høit her i Nærheden.

Jomfr K. Aa! Det er Skræderen herinde, som skjændes med sin Kone. (sagte) Ak, min Gud! Hvad skal jeg gribe til? (høit) Men De er vist forkommet af Reisen — skal De ikke ha'e en Kop Kaffe eller Thee? paa mit Værelse, om De behager, — der er varmt. (Der høres atter Støi.)

Mad. Gr. Hør nu igjen!

Jomfr. K. Det er ogsaa forskrækkeligt, naar Ægtefolk saadan kan kives! De maatte langt hellere separeres, end leve paa den Maneer — det er fælt at høre paa! Skal vi gaae op paa mit Kammer?

Trettende Scene.

De Forrige. Pirouette. Frosch.

Pirouette. Jeg dal mange got dansk, mais — Di dal som en dydsk Æst —

v. Frosch. Donnerwetter! Mir daß? Hoho! Mossie parlez vous français, han kleer nok en Schmule? Jeg kommer wol til at barbire ham —

Pirouette. Mik int barbir, mais jeg Dem barbir sin stor moustaches.

v. Frosch. Tausind Sacrament! Kenner Di den liden Person som dingler hir vet min venstre Schinkel? Mit den jeg Dem skrive sin Skudsmaal!

Pirouette. Ok kenner Di den? (peger til Kaarden.) Den Dem skriv en passe port, som Dem hjelp igjennem Verden — inden Tim er ut, vi to gjør sammen paa Volden.

v. Frosch. Das wollen wier 'nmal probiren — herud Coujon!

Pirouette. ça suffit: allons!
(gaaer med v. Frosch.)

Fjortende Scene.

Jomfr. Kumpedal. Mad. Grundvad, siden Viol.

Mad. Gr. Saa det var Skræderen og hans Kone! Er jeg virkelig hjemme i mit eget Huus? Siig mig dog, bedste Tante! Hvad skal alt dette betyde?

Jomfr. K. Ak! Jeg veed det ikke, jeg veed det ikke!

Mad. Gr. Jeg i Sandhed 'langt mindre — har De leiet Værelserne bort — eller hvorledes.

Viol (uden at see Mad. Grundvad, med et Smørrebrød i den ene Haand og et Glas i den anden.) Det er nogle desperate Mennesker — de skjændes om Pavens Skjæg — om hvem der taler det Danske bedst eller galest, og derfor løbe de fra Maden; nei, min Udvalgte! Da skal jeg bedre gjøre Beskeed.
(declamerende.)

Imens Majoren Halsen paa Baronen knækker,
Jeg Halsen paa en Flaske gammel Rhinskviin brækker.
(gaaer ind igjen.)

Femtende Scene.

Jomfr. Kumpedal. Mad. Grundvad.

Mad. Gr. Nok en Skræder! Er her Bal eller Assemblee eller table d'hote? og denne Herre kalder Dem ordentlig sin Udvalgte!

Jomfr. K. Jeg er sønderknust. (synker som besvimet paa en Stol.)

Mad. Gr. Og jeg himmelfalden — min Gud! hvad er dog alt dette? Hvor er Sidse? Sidse! (ringer.) Det er en Gaade.

Sextende Scene.

De Forrige. Sidse.

Sidse (afsides, uden strax at blive seet af Mad. Grundvad.) Nu vil det gaae løs! Det var en forbistret Streg i Regningen — men jeg maa holde Ørene stive saalænge jeg kan. (høit.) Velkommen hjem, bedste Madam!

Mad. Gr. Ih saa sig mig dog for Himlens Skyld, hvad ta'er I Jer for her? Hvad betyde alle disse Optøier?

Sidse. Jeg veed det neppe selv — det var mig ogsaa gandske ubegribeligt — her kommer en Kavaleer efter en anden og frier til Jomfruen — men endelig fik jeg af en Hændelse fat paa Adressevisen og kan neppe troe mine egne Øine — her kan De selv læse. (flyer hende Avisen.)

Mad. Gr. (læser Avertissementet høit — imidlertid reiser Jomfr. Kumpedal sig og gaaer hen til Mad. Grundvad.)

Jomfr. K. (slaaer Hænderne sammen.) Ak Gud forbarme sig!

Mad. Gr. Ja! over alle Umyndige og Daarer! Naa, det havde jeg virkelig ikke troet, at De i den Alder kunne begaae en saadan Daarlighed, gjøre Dem selv til Latter — udsætte mit Huus for alle Galningers Overløb.

Jomfr. K. Ak, Du min Frelser! Jeg er gandske uskyldig i alt dette — jeg veed ikke mere deraf end Barnet i Moders Liv — det er en Skjelm — et Afskum, der har — ak!

Sidse. Det gjør mig virkelig ondt for hende.

Syttende Scene.

De Forrige. Grundvad, siden Viol.

Grundvad. Er det ikke her den Jomfrue boer, som har averteret i Aviserne, at hun ønsker et Parti?

Mad. Grundvad (uden at see sig om — til Jomfr. Kumpedal.) Bravo! Nok en Frier! Det er til Dem — vær saa god selv at tage imod ham!

Jomfr. K. Jeg arme, ulykkalige Pigebarn! Nei min Herre! Nei vist ikke! De ta'er feil, gandske feil.

Grundvad. Hm! Det er ikke muligt, her har jeg Nummeret optegnet — og man tør vel ikke saaledes holde Publicum for Nar! Hvem af Damerne skal jeg henvende mig til? Ingen svarer. Hm! Det er en besynderlig Maade: først inviterer man i Aviserne, og

naar saa en Frier melder sig, saa reitrerer man — Mine Damer! Skal det være Spøg eller Alvor? Er det Alvor, saa frier jeg ikke for mig selv, men for en velhavende Engellænder paa Cap, der har faaet det Indfald, at han endelig vil have en dansk Pige, det er ham det samme enten hun er ung eller gammel, riig eller fattig, smuk eller hæslig. Har ingen af mine smukke Damer Lyst til at dele en halvsnees tusind Pund med en rask Pebersvend? Det lader ikke til det! Nu, er det da Spøg — saa frier jeg for mig selv: De, min Deilige! som bestandig vender mig Ryggen! maa jeg ikke see Deres Ansigt? I Sandhed, Aversen er saa vakker, at jeg fristes til at raabe: Verte!

Mad. Grundvad. Min Gud! Hvilken bekjendt Stemme! (vender sig.) Ak, hvilken Liighed!

Grundvad (afsides.) Himmel! Denne Stemme, dette Ansigt vækker Erindringer — baade søde og smertelige. (Viol kommer ind og bliver i Baggrunden.)

Mad. Gr. Min Herre! I hvem De er — De maa tilgive at — at — jeg forlader Dem —

Gr. Og De maa tilgive, at jeg ikke forlader Dem — den Liighed jeg finder hos Dem med en Kone, jeg inderlig elskede —

Mad. Gr. En Kone — som — De elskede — De har altsaa været gift?

Gr. Ja — men kun faa lykkalige Dage.

Mad. Gr. Faa — Hvad? Hvor? Med hvem?

Gr. (afsides.) Gud! Hvad betyder dette — var det muligt? Desværre! Det er umuligt. (høit.) Ja elskværdige Ubekjendte! Jeg var forenet med en jordisk Engel — i dette Øieblik kan jeg ikke smigre — hun

lignede Dem; hvad hun hedte? jeg veed det neppe — dengang hedte hun ikke andet end Min! Hvor vi boede? for os var det i Paradiset — alle andre Mennesker kaldte det Aalborg.

Mad. Gr. Store Gud! (udstrækker sine Arme) Vilhelm!

Gr. Lovise! (synker til hendes Bryst.)

Sidse og Jomfr. Kumpedal (skrige begge paa eengang.)

Sidse. Gud skee Lov!

Jomfr. K. Ja det bekjender jeg.

Viol. Det er syperbt, det er guddommeligt, nydeligt! Der kan ikke tænkes et mere gedigent Stof — naar han nu blot imidlertid havde været forvandlet til en Sælhund eller en Hvalfisk!

Gr. Og jeg har Dig — Du lever — min evig elskede —

Mad. Gr. Ak Vilhelm! Saa er Du da ikke død?

Gr. Det troede Du? Hvorledes?

Mad. Gr. Jeg fik strax efter Din Bortreise gandske vis Efterretning, at det Skib, Du var paa, var forgaaet med Top og Tavl. Og senere Efterretning fik jeg ikke om Dig.

Gr. Nei, vel havde man Aarsag til at troe vi vare forliste, da vi i en Storm bleve fordrevne, og efter i flere Uger at være tumlede omkring i ubekjendte Farvande, endelig strandede paa Africas Kyst — hvorledes vi her bleve mishandlede og hvad vi — eller rettere — jeg led, thi de andre døde snart en efter en anden, det skal jeg ikke nu, denne lykkelige Time, fortælle Dig. Endelig efter flere Aars Forløb naaede jeg Cap, hvor jeg hørte af en

Bekjendt, som nylig var kommet fra Danmark, at Du, min Elskede, var druknet paa Overfarten til Kjøbenhavn; han sagde mig endogsaa Skipperens og de øvrige Passagerers Navne, jeg kunde altsaa aldrig tvivle derpaa. Ethvert Sted paa Jorden var mig nu lige kjært, og jeg blev paa Cap, hvor jeg snart samlede en Formue, som jeg havde besluttet at dele mellem mine Slægtninge i Danmark —

Mad. Gr. Og nu berøver jeg dem deres Arv.

Gr. Ikke saa gandske — jeg har nok til flere, og om jeg end var aldeles fattig — o, saa var Du mig dog Rigdom nok.

Viol. Det er skjønt sagt!

Jomfr. K. Hm, hm! Nu har jeg seet det med.

Mad. Gr. Min Vilhelm — Min nu og altid!

Viol. Det er fortræffeligt, romantisk, næsten episk, hvilket Fatum! hvilken Catastrophe! (nærmer sig til Grundvad) men jeg sætter nu, De havde fundet Deres Elskede død, eller vanvittig, eller som Maitresse hos en fornem Mand, eller under Skikkelse af en Hind eller en Solsort —

Gr. (til Mad. Grundvad.) Hvad er det for en Karl?

Mad. Gr. (til Grundvad.) Min Tantes Elsker.

Gr. Og det er Din Tante? (høit.)

Mad. Gr. Ja.

Jomfr. K. Jeg gratulerer af gandske Hjerte.

Attende Scene.

De Forrige. Rasmus (som er falden i Søvn, og falder ind ad Døren paa Theatret.)

Rasmus. Hei! Gevalt! Mord! Brand!

Alle. Hvad betyder det? Hvem er det Menneske?

Rasmus (reiser sig.) Om Forladelse! jeg sov en lille Smule.

Viol. Ogsaa godt! Han kommer som en deus ex machina.

Mad. Gr. Hvorledes kommer Du her i min Garderobe?

Rasmus. Det veed jeg min Tro ikke, jeg kan min Tro ikke huske det — det maa være gaaet til med Hexerie, for jeg har rigtig ikke været her.

Sidse. Jeg kommer nok til at forklare Sammenhængen.

Viol. Du vil løse Knuden? Aa nei vist ikke! Det er bedre som det er, saa bliver Hexeriet i sin Kraft.

Sidse. Siden jeg seer, at Alt har faaet saa velsignet et Udfald, saa vil jeg, i Haab om Tilgivelse, bekjende, at det har været mig — som — for at more mig lidt i Madamens Fraværelse —

Jomfr. K. Tak skal hun ha', Mammæsel! Hæ! det impertinente Dyr!

Mad. Gr. (truende.) Sidse! Det havde jeg ikke troet Dig til.

Sidse. Ak, bedste Madam! Jeg meente det ikke saa slemt, De maa endelig tilgive mig dennegang.

Mad. Gr. (favnende sin Mand.) Her staaer Din Tilgivelse.

Gr. (til Jomfr. Kumpedal.) Og Deres er paa Cap — om De selv vil.

Jomfr. K. Man skulle nok reise til Cap efter en Mand!

Mad. Gr. Men Rasmus?

Sidse. For at have en Trøster i Baghaanden, om Nogen skulle blive uhøflig, stilte jeg ham her paa Luur i Garderoben.

Mad. Gr. Og i det Sted har han taget sig en Luur — som en ærlig Vægter.

Rasmus. Det er gandske sandt, men nu er jeg gandske vaagen, og dersom jeg seer ret, saa troer jeg vist, at det maa være Deres salig Mand.

Mad. Gr. Ja vel salig i levende Live.

Rasmus. Det er mig min Troe forskrækkelig kjært.

Mad. Gr. Det var Dig vel heller ikke ukjært, om Du nu snart blev forenet med Din lille Sidse?

Rasmus. Nei det skal jeg aldrig nægte.
(Sidse kysser hendes Haand.)

Jomfr. K. Det gaaer rask her med Bryllupper, hæ!

Mad. Gr. De, kjære Tante, bliver vel hos mig som før —

Gr. Eller reiser til Cap for at blive Mistres Whimwhams?

Jomfr. K. Derpaa kan man betænke sig.

Gr. Men ikke i ti Aar.

Mad. Gr. Som Du paa at komme hjem til Din stakkels Louise.

Viol. (træder frem og declamerer pathetisk:)

Det skjønne Udfald mig begeistrer til en Ode,
Her er i Sandhed skeet hvad ingen af os troede.

(til Jomfr. Kumpedal:)

De i al Tugt og Ære søger Dem en Mand
I Kjøbenhavn — men finder ham paa Gothaabs Strand

Jomfr. K. Det er for Skam ikke sandt — seer De det!

Viol (til Mad. Grundvad:)

De søgte Ingen, og alligevel De fandt
Den Elskede, som Deres unge Hjerte vandt.

(til Sidse:)

Du, som det Hele har saa gandske net indledet,
Og denne smukke Plan saa kjækt som konstigt smedded,
Faaer ogsaa Lindring for Dit ømme Hjertes Spasmus,
Og bli'er forenet med Din dyrebare Rasmus;
Og jeg — paa Digterviis en Digters Lønning faaer,
At synge om den Lykke, som de Andre naaer.

(S. S. Blicher.)

Lillosøen.

Hør, Vinden suser,
Om steile Øe;
See Bølgen bruser
Paa Lillosøe.
De Nøver trille,
De Vinde spille
Om Elgas Øe.

See Skyggen, som stiger,
Med Harpen i Haand,
Fra Dødningeriger,
Det er Lillo's Aand.
De Strenge bæve,
Og Lokkerne svæve
I natlige Luft.

De blege Kinder
Paa Ynglingen der,
Den Taare, som rinder:
Det Lillo er.
Ak Lillo maa græde,
Til Elga qvæde
I tause Nat.

See Møen, som staaer
Ved Bredden hist;
Snart Tiden gaaer,
Den Midnatteqvist,

Den Taare rinder,
Og Tiden svinder,
Ak altfor brat.

Og Hænder de række,
Fornye den Troe.
De Armen udstrække
For tabte Roe.
Og Taaren falder;
Snart Hanen kalder
Til Gravens Hjem.

See Dolken, som sidder
I Møens Bryst;
Hun Hænderne vrider
Paa Søens Kyst.
Som røde Koraller
De Bloddraaber falder
I brusende Blaa.

Og bort de nu vandre,
Med Qval udi Sjel;
De ønske hverandre
Et bittert Farvel.
Og ned de nu stige
Til Dødningerige,
Bort de nu gaae.

Saa lyder den ærlige Bjergskottes Sang, som har opslaaet sin Bolig ved den mørke Lillosøes Bredder, dybt inde i det steile Grampians Fjelddale; saa-

ledes vil Enhver, som bereiser Høilandene, og farer over Lillosøe, høre den. — Alt mørkere og mørkere steg den steile Elga-Ø̈e med sine høie Fjelde, frem af Søens Favn. Vinden fyldte Seilene, min Skotte lagde Aarerne op, og spurgte; om jeg vel havde hørt noget om denne Ø̈e. Jeg bad ham at fortælle, og i sin naive Bjergdialect fortalte han:

„Det var paa den mægtige Fingals Tid, som Herren nok kjender, at her i Høilandene regjerede en Konge, som hedte Rogald, han havde sin Kongeborg hisshenne paa Ø̈en. Denne Konge havde en Datter, ved Navn Elga, som han havde bortlovet fra hendes tidligste Barndom til Wortigern, Konge i Inverness; men Knuden var, at Prindsessen ei kunde lide ham, thi I maa vide, gode Herre, at den Wortigern, var ret en hæslig Brudgom for saa yndig en Møe, som Elga var. Derfor var Elga ogsaa bedrøvet, og naar de venlige Terner lystigen dandsede og sang omkring hende paa den blomsterklædte Vang, da græd hun, istedenfor at stemme i med i deres glade Hymner. Ofte vandrede hun ene om paa Ø̈ens steile Klipper, med Taarer i det dunkle Ø̈ie. Men en Dag, som hun sad paa Klippeskrœntningen og skuede ned i Dybet, som laae roligt i det klare Maaneskin, blev hun i Vandets Speil et Billed vaer, der forekom hende som bekjendt, det var en Ynglings, i Haanden holdt han en gylden Harpe, hans Skjærf og Fjædre vare blaa, som Forglemmigei, skjøn Elgas Yndlingsfarve. Hun forskrœkkedes, og store Taarestrømme fløi hende ud af Ø̈inene; da vœkkede søde Harpetoner hende igjen. Hun foer

op, og see — ved hendes Side stod Ynglingen med Harpen. „Kjender Du mig ikke mere, Elga?" sagde han, smt bøiende sig over hende. — „Nei! svarte Elga rødmende: Hvem est Du, unge Barde?" — „Lillo er jeg, sagde Sangeren: hist ovre i Dalen, hvem Du tilsvor Kjærlighed, førend jeg foer til Norrig med Fingal." Kort — Løftet blev fornyet, og hver Aften hilste de Elskende de opkommende Stjerner og den venlige Maane, som var et Vidne til deres Kjærlighed, og kun i Baggrunden stod Wortigern, som et dunkelt Spøgelse. Elga blev muntrere Dag for Dag, hvilket ikke undgik Rogalds skarpe Øie — han opdagede Aarsagen, og i hans Hjerte kogte grusom Hevn. — En Morgen, før Solen forgyldte Kongeborgens Spire, ginge Rogald og Elga gjennem de lyse Enge ned til Stranden. Da tonede Accorder over Bølgerne. Elga, henreven af Tanken om den Elskede, stemmede i med. Rogald mærkede det, han sagde intet, men sprang flux i en Baad, som laae ved Stranden, og som en Pil skjar den gjennem Bølgerne, dreven ved Rogalds Kæmpearm. Snart var han ved Harpeslageren. Det var Lillo. „Lad mig prøve Din Harpe, unge Barde, sagdeRogald: ogsaa jeg er øvet i Strængeleeg." Med den ene Haand tog Rogald Harpen, og med den anden stødte han Lillo ud i Bølgerne, men, da Lillo holdt sig fast i Baaden, hævede Rogald Harpen, slog ham i Hovedet og Lillo sank, raabende Elga's Navn. Snart var Rogald igjen hos sin Datter. Fælt leende, sagde han til hende: „Der Elga, har Du en Harpe, som kan fornøie

Dig i de eensomme Timer." — „Der er jo Blod derpaa!" sagde hun, og en gyselig Anelse foer igjennem hende. — „Ja Elskerblod! svarte Rogald med hjerteskjærende Kulde: Trøst Dig, Elga!" — Man bar hende bevidstløs hjem. Men den kolige Aftenstund, den tause Nat og den oprindende Sol fandt Elga vanvittig paa Stranden. Rogald befalte, at bevogte hende, men Ingen vovede at standse den dybtsørgende Prindsesse, naar hun med udslaget Haar, forgrædte Øine, og i det hvide flagrende Klædebon gik ned til Stranden. Da besluttede Rogald at følge hende paa hendes Nattevandring. Da de vare komne til Stranden omfavnede hun sin Fader og sagde med Vanvids hele Præg: „O Fader, see der er Lillo!" Og see, Lillo's Skygge svævede paa Vandet, og Harpetoner lode over Søen. „Fader, hvad har Du gjort?" skreg Elga, vridende sine Hænder, og nye Taarestrømme styrtede ud af de forgrædte Øine; men rask drog hun Rogalds Daggert, og dybt stod den i hendes Barm. „Lillo, jeg kommer!" raabte hun, end engang tonede Harpen, og Elga var ei mere. Dette udholdt Rogald ei, han styrtede sig i sit Sværd, og Slottet forfaldt; thi man sagde, at Rogald ved Midienatstide vandrede om blandt Borgens Ruiner."

Her sluttede Bjergskotten. — Maanen gik op, da vi just seilede Ruinerne forbi, og heel underligt syntes os de hvide Mure at skinne i Maanens blege Skjær, mens Uglerne opførte en sørgelig Concert i de øde Haller.

(Washington Irwing.)

Napoleon tog Gift.

(Af Baron de Fains Memoirer.)

Natten efter at Napoleon havde underskrevet Afstigelsesacten, blev Tausheden i Palladsets lange Corridor pludseligen afbrudt ved hyppig Frem- og Tilbagegaaen. Slotsbetjenterne løb op og ned ad Trappen. Lysene i de indre Kabinetter tændtes, Kammertjenerne vare oppe, der bankedes paa Dr. Yvans Dør, man vækkede Stormarskallen og Hertugen af Vicenza, der blev sendt et Tilbud efter Hertugen af Basfano. Alle kom, og blev efterhaanden indladt i Sovekabinettet. Forgjeves lurede Nysgjerrigheden. Den kunde blot høre Sukken og Stønnen. Pludseligen kom Dr. Yvan ud, iilte ned i Gaarden, besteg en Hest og galopperede bort. Et uigjennemskueligt Mørke havde bedækket denne Nats Hemmelighed med sit Slør. Nu har man faaet Oplysning derom:

Under Tilbagetoget fra Moskau havde Napoleon forskaffet sig ved Dr. Yvan, hans Livlæge, det Middel, han vilde betjene sig af, for ei at falde i sine Fjenders Hænder. Det bestod af den samme Komposition, hvormed Condorcet dræbte sig i Fængslet. Han havde i hele Farens Tid baaret det i en Pung om Halsen, og siden omhyggelig bevaret det i sin Necessair. I ovenmeldte Nat syntes det Øieblik at være kommet, da han troede at burde tage sin Tilflugt til dette sidste Hjelpemiddel. Kammertjeneren,

der laae bagved den halvtillukte Dør, havde hørt Keiseren staae op, seet ham opløse Noget i et Glas Vand, drikke det, og lægge sig igjen. Snart havde heftige Smerter afvunget ham Tilstaaelsen om sit nærforestaaende Endeligt. Han lod kalde sin troeste Tjener, ogsaa Lægen blev kaldt hid. Da Denne erfoer hvad der var skeet, og hørte Napoleon beklage sig over, at Giftens Virkning ei var hurtig nok, saa blev han gandske forvirret, og skyndte sig bort fra Fontainebleau. Men der paakom Keiseren imidlertid en dyb Slummer, han kom til at svede meget stærkt, og da han vaagnede, var han til Alles høieste Forundring meget bedre. Smerterne havde lagt sig, og de befrygtede Symptomer vare heel ophørte. Der meentes, at enten havde den tagne Dosis været utilstrækkelig, eller Tiden havde svækket dens Gift. Da Napoleon vaagnede, skal han, forundret over at leve endnu, have grundet nogle Øieblikke, og derpaa sagt: „Gud vil det ei!" og overladende sig Forsynet, der havde bevaret hans Liv, fandt han sig i Skjebnens Villie.

En mærkelig Optegnelse.

Følgende Begivenhed, som tildrog sig sidstafvigte Aar, vil Undertegnede, der var tilstede i et Venneselskab hos en 40aarig Ven: Hr. Pastor Aagaard

i Aller, 2 Mile sønden for Kolding, helst fremsætte med den værdige Hr. Aagaards egne Ord:

„Sidste Himmelfartsdag, da jeg i Annexet Taps Kirke, oplæste Evangeliumet, og kom til de Ord: „De skulle borttage Slanger," bemærkede jeg, at nogle Fruentimmer i den øverste Stol sadde og hviskede, og saae stivt op til mig. Vel blev jeg noget opmærksom, men besluttede dog, at fortsætte min Tale. Da Tjenesten var forbi, gik jeg til disse Fruentimmer, og spurgte, hvad det var, de havde for? Svaret var: at der laae en Snog paa det lille Bræt neden ved Præstens høire Haand. Hvergang Præsten bevægede denne Haand henad mod Snogen, reiste den sig over et Qvarteer høit, og somme Gange syntes, at ville slaae til Præstens Haand. Jeg lod da Degnen gaae op og see om Snogen var der endnu? Han bekræftede det, og ragede den ned. Men hvorledes denne Snog var kommen der, har jeg ikke kunnet opdage eller udgrunde. At jeg ei bemærkede Snogen, kom vistnok deraf, at jeg er noget kort- og svagsynet. Meget ønsker jeg at kunne opdage Noget derom, thi Formodninger og Gjætninger synes ikke at være gandske sandsynlige."

N. Blicher,
Pastor emeritus.

Snorrige Maader at hilse paa.

Den Skik at hilse hverandre, er meget forskjellig blandt Jordklodens Beboere. Laplænderen trykker sin Næse haardt mod Næsetippen af den Person han vil hilse. Æthioperen griber den Besøgendes høire Haand og kysser den. Aconieren blæser ham i Øret og kløer ham i Nærheden af Maven med sin flade Haand. Indbyggerne paa Den Socatora kysse hverandres Skulder, og nogle andre af Philippinernes Øboere tage Foden paa Den, som de byde velkommen, og kløe sig i Ansigtet med. Naar to Negre møde hinanden og ikke ville eller kunne tale med hinanden, saa favnes de og lade deres Mellemfinger trendegange knirke. Chineserne lægge begge Hænder over Brystet, bøie sig ærefrygtsfulde og raabe: stin! stin! Sees de efter en lang Fraværelse, falde de Begge paa Knæe og berøre Jorden adskillige Gange med deres Ansigter. Faaer en af Madagascars fornemme Indbyggere Besøg af en anden, saa er det første han gjør, at tilbyde sin Gjæst den af sine Koner, som meest behager ham. Nogle af de philippinske Øers Beboere hilse hinanden ved at tage hinanden fat ved Ørene, og staaende paa eet Been at bukke sig. Vil en Otaheiter vise Nogen en særdeles Æresbevisning, saa klæder han baade sin Gjæst og sig selv gandske nøgen af. Magagaerne i Afrika hilse paa Fruentimmerne ved at tage fat i Næsen paa dem og stikke sin egen Næse ind i deres Mund. De fornemme

i Loango hilse paa hverandre ved at springe frem og tilbage; paa deres Konge hilse de ved at lægge deres Hænder paa hans Knæe og deres Hoved i hans Skjød. I gamle Dage var det Skik i Frankrige, at rykke et Hovedhaar af sig og give det til Den, man ret høfligt vilde byde velkommen.

Sorgens Farver.

I Italien sørgede Fruentimmerne indtil paa nogen Tid med hvidt, Mandfolkene i bruunt. I China er endnu det Hvide Sørgefarven. I Tyrkiet, Syrien og Armenien sørges der i blaat, i Ægypten guult, og i Æthiopien graat. Enhver af disse Farver har oprindelig sin eiendommelige Betydning: Hvidt er Sindbilledet paa Reenhed; himmelblaat tyder paa det Sted, hvortil Aanden opsvinger sig efter Døden; guult betyder Døden, som Enden paa hvert jordisk Haab, og viser Menneskets som et tørt Blad, der falder ned i Høsten; graat minder om Jorden, vor fælleds Moder; og sort, der nu over hele Europa er antaget til Sørgefarve, tyder paa den evige Nat. I Engelland sørger Kongen endnu bestandig med rød Paaklædning. Indtil Carl VIII var Hvidt Sørgefarven i hele Frankrige. Storkantsleren er den eneste Mand i hele Riget, som aldrig bærer Sorg. De tydske Enke-

keiserinder lægge aldrig Sorgen af, og deres Gemakker ere sort betrukne lige indtil deres Død. Pavens Frænder sørge aldrig ved hans Død, da man antager, at den Lykke, at have en Pave i sin Familie, er for stor til, at man skulde bedrøves over hans Bortflyttelse herfra til Himmelriget.

Et Bidrag til Magnetismens Historie.

Maria af Cleves var 16 Aar gammel, da Margarethe af Valois formæltes med Kongen af Navarra. I denne Anledning var der store Høitideligheder i Louvre. Det var en heed Dag og megen Trængsel, hvorover Maria gik ind i en Garderobe at skifte Linned. Noget efter kom Hertugen af Anjou tilfældigviis ind i det samme Kabinet, og satte sit Haar i Orden, samt torrede Sveden af sit Ansigt, hvortil han tog det første bedste Stykke Linned, som faldt ham i Haanden, og det var Marias Chemise. Han kom tilbage i Salen, saae Maria, og blev som forhexet, skjøndt han hidtil ikke havde værdiget hende et Øiekast. Hun var ham kjær fra denne Stund, og lige indtil hendes Død. Dog kan man, tilføier en Historieskriver, ei indestaae for, at samme tiltrækkende Kraft er i enhver Chemise.

Cross Readings.

(Af en tydsk Avis, ved at læse Spalterne ligeover.)

Her raste den 30te Septbr. den frygteligste Vind, Elisene, Prindsesse af Bulgarien, der i et fuldt Aar havde blæst hundrede sørgelige Eventyr i Skoven ved Hermanstadt. Hundrede tusinde Vinduesruder foranledigede en meget smuk Oper, der tillige med mange Skorstene og Tagstene, sat i Musik af Hr. Kapelmester Rösler, fløi om i Luften som Ayne. Stormen behagede overordentligt. Den unge Komponist hylte og raste hele Natten igjennem, viste ved dette første Værk af Omfang mange sønderslittede og med Rode oprykkede Træer med Originalitet; man bemærkede deri virkelige Limonadehytter, Ødelæggelsen gav Prateren mozartsk Sving. Hele Operen havde Udseende af en Skovhugst, og overgik al Forventning. Handlingen selv spærrede Spadseregangene. I Byen vare tildeels i et forfaldet Slot Ødelæggelserne skrækkelige; dog blev Ordenen, Politiet udøvede, oprørende. Den ulykkelige Prindsesse afvendte megen Skade. To Walakker skulde myrde Keiser Josephs Statue, hvis Uskyldighed syntes at vakle noget, men Himlen beskjermede den, og den faldt ikke, hvorimod Augustinertaarnet undflyede i Bondedragt, og kom under den grueligste Bragen lykkelig til Hermanstadt, styrtede sig med en Allarm, saa Jorden ryslede derved, for den forbausede Hertugs Fodder,

og blev endelig kastet paa de nærstaaende Huse, glad over den uventede Redning. Dog er Ingen kommen til Skade derved. En glimrende Fest endte det Hele.

Advarsel mod Snorliv.

Min fromme Moder (Fred omsvæve Dig!)
I min forlængst henrundne Barndoms Dage,
Saa mangt et Eventyr fortalte mig,
Hvoraf jeg end Erindring har tilbage.

Og stedse laae en Sandhed skjult deri,
Hvormed hun ømt mig søgte at formane
Mod Letsind, Stolthed og Coqvetteri;
Alt Sideveie bort fra Dydens Bane.

Saa, mindes jeg, fortalte hun engang
Blandt andet meer — ved Ovnens muntre Lue —
Mig om en Skjønhed af den første Rang,
En Pige, smuk som Englene at skue.

Med Øine, blaae som liflige Viol,
Af Elskovs kjelne Længsel ømt bedugged;
Med Guldhaar, som den blanke Middagssol,
Og som paa sneehvid Skulder stolt sig vugged'.

Paa Kinden blomstrede en Rose fiin;
Som tvende Rader Perler, hendes Tænder
Hvidt glimtede bag Læbernes Karmin.
Som Svaneduun var hendes spæde Hænder.

Og rank som Hebe — smækker som en Piil,
Og let hun var og vever som en Svale,
Besjelet af det tryllerige Smiil
Var hendes Skjemt og hendes Alvorstale.

Dog, Skjønhed er et lille Djævleæg,
Som ikke sjelden smaa Dæmoner huser,
Der uformærket Hjertets fine Læg
Til dybe, mørke, faste Folder kruser.

Den smukke Jutta havde kun den Feil,
At Skjønhed over alle Ting hun agted'
Den hele Dag hun stod foran sit Speil,
Og uafladelig sig selv betragted'.

Snart prøved' hun: om hvad der smukkest var,
Naar Munden den var stor, hvad eller lille;
Snart lærte hun det skjønne Miepar.
Til hist og her betydningsfuldt at spille.

Og saare sjelden var hun gandske glad,
Thi gustne Avind ofte hende plaged',
Naar Andres Kjoler mere stramme sad',
Naar andre Piger stundom og behaged'.

Thi var og hendes Pynt en Anstødssteen
For sorgløs Uskylds høie Himmelglæde.
Med snevre Skoe hun pined' sine Been,
Saa at hun knapt paa Jorden kunde træde.

Men endnu meer hun martrede sit Liv
Med Snørliv, Fiskebeen og med Blanchetter.
Hun vilde være som det smekkre Siv,
Hvoraf den lette Vidiekurv man fletter.

Og naar hun da var snøret ind saa smal,
Hun ønskte endnu mere smal at blive.
Og ingen Mode, være nok saa gal,
Forsømte hun sit Handsel strax at give.

Men naar Elendighedens Sønner kom,
Naar Armods Døttre græd af Hungersmerte,
De vistes bort, thi hendes Pung var tom,
Og Medynk fremmed var for hendes Hjerte.

Og Pengene var givet ud til Fjas,
Til Bal, Comedie og Masqverade,
Forlorne Kroller, Flor og Flitterstads,
Til Pudder, Skjønhedsvand og til Pomade.

Blandt Beilere hun valgte sig en Mand
Med høie Rang og mange, mange Penge,
Men uden Hjerte, Kundskab og Forstand;
Blot for end mere Stads paa sig at hænge.

Nu vilde hun et Snørliv lade sye,
Som skulde endnu meget meer indsnøre;
Og hver en Skræder i den hele Bye,
Sit Mesterstykke lovede at gjøre.

Men deres hele Møie var omsonst;
Hun utilfreds var stedse med sin Taille,
Og fuld af Vrede spotted' deres Konst,
Og skjeldte dem for „Fuskter og Canaille."

Da meldte sig en fremmed Skræddersvend,
Fra fjerne Land — i Konsten vel bevandret.
Det Rygte havde trængt sig til ham hen,
At hun et Snørliv ønskede forandret.

Og dertil var han saare vel istand,
Saa smal hun som en Syetraad skulde blive.
„Velkommen, raabte hun: min kjære Mand!
Forlang — hver Priis jeg villig er at give."

„Den første Dands paa Eders Bryllupsdag
Forlanger jeg", han vovede at sige.
„Det er vel ei saa vanskelig en Sag,"
Gjensvarte den forfængelige Pige.

„Men saa maa og mit Snørliv sidde net,
„Og hæve Barmen synlig i det Høie,
„Og være ret et nydeligt Corset
„Med Fjedre, for at jeg mig dog kan bøie."

„Vær rolig, svarte Max: Jer Villje skee!
„Til Eders Snørliv ei skal findes Mage.
„Men Lungen, frygter jeg, vil neppe lee,
„Og Aande kommer I knapt til at drage."

Og da han siden med Corsettet kom,
Og slutted' det om hendes runde Lænder,
Da var en fro Tilfredshed hendes Dom,
Og næsten kysted' hun hans magre Hænder.

Og som hun stod nu der i Høitidsdragt
Blandt Gjæsterne, som Bryllupsfesten feired',
Da ligned' hendes Liv en omvendt Tragt,
Ifald den kunde gispe efter Veiret.

Men ak! langtfra at tænke paa sin Gud,
Paa Troskabseed — paa Fremtids Fryd og Smerte,
Hun tænkte kun paa Max, mens hun stod Brud,
Saa klemte Snørlivet det arme Hjerte.

Og da den store Handling nu var endt,
Og Præsten huldt sit Amen høit forkyndte,
Blev Lysene i Høitidssalen tændt,
Og Aftenstundens glade Fest begyndte.

Da traadte Max i en Skarlagens Dragt,
Med ravnesorte Lokker om sit Hoved,
Til Jutta hen: „husk hvad I har tilsagt —
„Den første Dands, o Brud! har I mig lovet."

Hun smilte spodsk: „Min kjære, gode Mand!
„Hvad jeg har lovet, kan jeg nu ei sandse.
„Den første Dands jeg ei bortgive kan;
„Den maa jeg sagtens med min Brudgom dandse."

Hans Øie luede i dunkel Glands.
„Mit Arbeids Løn, den vil jeg ikke miste.
„Hvis I ei træder strax med mig i Dands,
„Skal Snørlivet paa Øieblikket briste."

Forfærdet for sin Skjønheds Trylleri,
Skjøndt neppe mægtig meer at drage Aanden,
Hun med et lille Suk fandt sig deri,
Og uden Blusel rakte hun ham Haanden.

Da viste han med eet en Hestefod,
Og tvende Horn ham vorte frem i Panden,
Og Tungen glødeb', tørstig efter Blod,
Og kort sagt, mine Damer! Det var Fanden.

„Forfængelige Skabning! lød hans Røst:
„Som offrer Helbred, sund Fornuft og Ære;
„Og sammenskrumper Hjertet i Dit Bryst.
„Af Dit Exempel andre Piger lære:

„Ei at angribe Herrens Helligdom,
„Ei paa Naturens Mesterværk at fuske.
„Forsnørte og fortabte Skabning! Kom!
„Din Skjebne skal man længe, længe huske."

Og flux han hvirvled' hende i en Dands,
Og stedse høiere blev deres Svæven;
Mens vild han luede i Svovelglands,
Til hele Brudefølgets Skræk og Bæven.

Tilsidst han svævede af Vinduet ud,
Og førte hende op paa Bjergets Tinde. —
Hvordan det siden gik den stolte Brud,
Man aldrig har erfaret nogensinde. — —

Men, søde Piger! Agt paa mine Ord,
Som jeg min Moders Ord har lagt paa Hjerte:
Ei Fanden længer vandrer paa vor Jord,
Men i hans Sted gaaer Sygdoms Sot og Smerte.

Og tænker Eder saa den Helvedqval,
For hvilken, som det Værste, jeg har skjælvet,
Naar I paa Sottesengen angre skal,
At Modelyst den aarle Grav har hvælvet.

(Hanna Irgens.)

Frikjendelsen.

En Britte blev engang anklaget,
Som den, om hvem det var opdaget,
At han var gift med Tre;
Men see!
Da Loven kun fordømmer den til Døden,
Som haver To, blev han frikjendt for Brøden.
Dog vil man ham en Smule Straf tilkjende.
Han nemlig leve skal med alle Trende.
Da Manden hørte denne Dom,
Han vendte sig fortvivlet om;
Og med en Kniv
Forkortede sit Liv.

(Castelli.)

De overeensstemmende Ønsker.

Hans talte stedse om sin første Kone
I saadan høi og kjærlig Tone,
At Elsebeth — den anden —
Hvergang slog Rynker udi Panden.
„Ak! sukked' han: De skjønne Dage
„Jeg kunde ønske mig tilbage,
„Da hun forsødede mit Liv! —
„Bliv ikke vred, min bedste Viv!"
— „Nei, ingenlunde, var Elises Svar:
„Jeg selv det samme Ønske har."

(Castelli.)

†

Güldencrone.

(Geheimeconferentsraad, Storkors af Dannebrogen og Dannebrogsmand, Lehnsfriherre til Baroniet Vilhelmsborg, Herre til Moesgaard og Marselisborg, forhenværende Stiftsbefalingsmand over Aarhuus Stift; født den 12te Marts 1765, død den 1ste Julii 1824.)

Ak, vel jeg veed: naar Døden grusom kaarer
Til Bytte Den, som bedst var Livet værd,
Da grændses Hjertet, og igjennem Taarer
Det matte Øie seer hans Fordefærd!

„Veed Du da ei: Hvad Godt paa Jorden findes
Imod en bedre Stjerne stunder hen,
Hvor Øiet ikke meer af Taarer blindes,
Men skuer klart sin Kjærlighed igjen?"

Ak, vel jeg veed: Vor arme Jord maa vorde
Med hver Dag ædnere, naar De, hvorpaa
Man sikkert stole kan i Skjebner haarde,
En efter Anden maa i Graven gaae!

„Veed Du da ei: Det Liv, som Jorden skjænker,
At tilfredsstille Aanden ei formaaer,
Og Hjertet løses først af sine Lænker,
Naar engang det i Døden stille staaer?"

Ak, vel jeg veed: Lang er den Søvn, som sovES
I Dødens stille Boliger, og at
Det, som paa Jorderig i Haabet vovES,
Forsvinder fage i den sidste Nat.

„Veed Du da ei: Et Lys der over Brimlen
Af Gaader staaer i Evighedens Hal,
Og hvad paa Jord der saaedes for Himlen,
I Himlen modnes og fuldendes skal?"

Saa veed da ogsaa jeg, at Han, som bares
Til Graven nys, med Hjertesuk og Graad,
Paa Støvets Viis kun døde; at forklares
Han skal i Himlen til en bedre Daad.

Jeg veed, at slukt er ei for evigt Dagen,
Naar Phosphor staaer paa Himlen blank og guul,
Da skal Han vikle sig af Dødens Lagen,
Og flagre op, en venlig Sommerfugl.

Jeg veed, Han hist skal Ærens Krone bære,
Og lønnes høit for hvad han bar og led,
Thi al sin Fryd, sin Kummer og sin Ære,
For Jesu Christi Kors Han lagde ned.

Jeg veed, at hist jeg skal med Glæde trykke
Den milde Haand, som ei mig synke lod,
Men lagde Grunden til mit Jordlivs Lykke,
Da raadvild jeg i vide Verden stod.

(A. F. Elmquist.)

Nattergalen.

Paa en Fodreise, jeg foretog mig i Slutningen af Sommeren 1815, kom jeg en Aften til en anseelig Landsby, der udmærkede sig ved sin fortryllende Beliggenhed, saavelsom de umiskjendelige Tegn paa indvortes Velstand, i hvilken jeg besluttede at overnatte. Jeg lod mig anvise et Værelse i Vertshuset, lagde her mine Reisefager fra mig, og begav mig atter fra den qvalme Stueluft ud i det Frie, i den Hensigt, at slentre en Timestid omkring endnu, og tage Byens Omgivelser i nøiere Øiesyn. Efter nogle Minuters Forløb befandt jeg mig atter i Nærheden af en gammel ærværdig Bygning, der, som en Forbigaaende paa min Forespørgsel sagde mig, var den fordums Herregaard, der nu allerede i en lang Række af Aar havde været gandske ubeboet. Stille og sørgeligt belyste Aftensolen med sine sidste Straaler de forladte Vinduer; alle Indgange, som førte til det Indre, vare lukkede; mellem Brostenene paa Gaardspladsen voxte høit Græs; overalt herskede der en dyb, gyselig Rolighed. Da en temmelig bred Flod syntes at spærre mig al videre Fremtrængen, var jeg allerede i Begreb med, atter at vende om, da ikke langt fra mig ned ad Strømmen til, en gammel brøstfældig Bro mellem Breddens Siv og Buskværk faldt mig i Øinene. Jeg styrede min Vei derhen, og kom ind i Slotshaven, i hvis skumle og gandske vildt tilvoxede Gange jeg en Tidlang vankede eensomt omkring. Da

blev jeg paa eengang, paa et midt i den ulyftelige Ørken værende friere Sted, en velklædt Mand vaer, som, fordybet i alvorlig Eftertanke, med ufravendte Blikke betragtede en Slaaentornvæg, der ragede op foran ham. Venlige Erindringer rørte sig ved dette Syn i min Sjæl; jeg troede at gjenkjende en gammel Universitetsven, og „Wallner!" udraabte jeg med glad Heftighed, før jeg endnu havde overtydet mig nøiere om Rigtigheden af min Formodning. Forskrækket vendte den af sine stille Drømmerier opskræmmede Beskuer sig om. Jeg havde ikke taget feil. Med udbredte Arme ilede vi hinanden imøde, for hjerteligen at hilse paa hinanden, da der næsten vare henrundne otte Aar siden vi sidst havde været sammen.

„Dig træffer jeg her? spurgte jeg med levende Forundring: Skulde Du have ombyttet Dit forrige Embede mod en Ansættelse her i Egnen?"

„Nei, ingenlunde! svarede han: Mit Hjem er over halvtredsindstyve Mile herfra. Men et vigtigt Forretnings-Anliggende, der ogsaa vil opvække Din Deeltagelse, har foranlediget denne lange Reise. Det har alt i nogle Dage holdt mig bundet her til Stedet, og kan let forhale min Tilbagereise til Hjemmet endnu længere."

„Et Forretnings-Anliggende? her i denne Landsby?" — „Ei andet! svarede han: Men lad os nu bryde af herom, og opsætte det Udførligere om denne Gjenstand til en mere beleilig Tid. Det bliver mørkt. Jeg er indbuden hos Præsten her paa Stedet, og tør paa ingen Maade lade vente længere paa mig. Du

ledsager mig derhen; jeg indestaaer Dig for den venligste Modtagelse!"

Med disse Ord omslyngede han min Arm, og trak mig, uden at oppebie min Indvilligelse, gjennem det yppige vilde Krat og Buskværk rask afsted med sig. Han var synligen forstemt; jeg gad derfor ikke, saa gjerne jeg end havde søgt at skaffe mig Oplysning om det Gaadefulde i hans Miner og Yttringer, for Øieblikket trænge videre i ham, og under temmelig monotone Samtaler, der kun angik ligegyldige Ting, ankom vi i Præsteboligen. I Dagligstuen befandt sig, foruden Præsten og hans Kone, tillige en yndig ung Pige, omtrent paa atten Aar, og en, efter Udseendet at dømme, i engelsk Krigstjeneste staaende Officeer, der bar den høire Arm i et Klæde. Strax ved det første Overblik, jeg havde kastet paa de tilstedeværende Personer, medens Wallner begyndte at forestille mig dem efter Rad, havde jeg i Tankerne allerede sammensat mig en Roman, hvori en Præstedatter og to Medbeilere spillede Hovedrollerne. Jeg havde imidlertid været altfor overilet med mine Formodninger; thi jeg erfoer snart, at Alvine — saaledes hed den smukke unge Pige — ei var en Datter, ja ikke engang en Slægtning af Præsten, og at Officeren var hendes kjødelige Broder. Jeg saae mig nødsaget til at lade min Romans Forviklinger hvile paa en anden Grundvold. En ved Broderens Begunstigelse og Medvirkning foranstaltet Bortførelse af en egensindig, barsk, stolt Faders eller Onkels Vold! tænkte jeg ved mig selv, og gottede mig hemmeligt ved Forestillingen om,

dog i det mindste hvad min Ven angik, ikke saa gandske at have forfeilet Sporet af de her herskende Forhold, da min Jagttagelse af den fortrolige Tone og Omgang, der herskede mellem ham og Alvine, ikkun kunde tjene til, mere og mere at bestyrke mig i den i Stilhed fattede Mening om Tingenes Sammenhæng. Heller ikke forsømte jeg, ved den første Leilighed der frembød sig, med et hemmeligt Sideblik paa Alvine, at hviske ham i Øret, at jeg nu snart saa temmeligen var kommen paa det Rene med mig selv angaaende Øiemedet af de vigtige Forretninger, der havde ført ham hid. Men han rystede paa Hovedet, trak paa Skuldrene, og et veemodigt Smiil fløi over hans Ansigt. „Du nærer en falsk Formodning! hviskede han til mig: Jeg har allerede været gift i tre Aar, og jeg lever i et meget lykkeligt Ægteskab med min Agnes. Slaae Dig derfor til Ro, og opgiv tillige Tanken om en her stedfindende hemmelig Elskovshandel!" — Dersom jeg skulde gjøre det Sidste, saa vidste jeg nu rigtignok ikke, hvad jeg overhovedet skulde gjøre mig for videre Tanker derom; kun ærgre mig kunde jeg over, at jeg paa Veien herhid havde drevet Beskedenheden for vidt, og viist mig altfor skaanende mod min Ledsagers mørke Sindsstemning, for nu i utilfredsstillet Nysgjerrighed at bryde mit Hoved med de gaadefulde Opgaver, som jeg ved egen Forsken og Grunden paa ingen Maade var istand til at løse.

De to Sødskende begave sig nu, ledsagede af Wallner, ind i et tilstødende Værelse, hvori de næsten forbleve en Time, medens den Samtale, de der førte, fra Tid til anden næsten voxte til den meest levende

Ordstrid. Da de vare komne tilbage, trak Præsten, der imidlertid uden synderlig gunstigt Resultat havde søgt at indvikle mig i en Samtale om de nyeste Krigsbegivenheder og Verdenstildragelser, i Klokkestrængen, som hængte ved Døren, og Aftensmaden blev baaret frem. Under Maaltidet saae Alvine, med Udtrykket af smerteligen vaagnende Følelser i det blege, skjønne Aasyn, taus og tungsindig ned for sig; hendes Broder, der i sine Miner og Bevægelser lagde rolig Trods og urokkelig Villiestyrke for Dagen, ridsede tankefuld med sin Gaffel hist og her paa den for ham staaende tomme Tallerken; Wallner søgte forgjeves at betvinge sin Mislune og Ærgrelse, der ikkun var bleven sat i heftigere Bevægelse ved de Forhandlinger, der havde været paa Bane i Sideværelset, og Underholdningen ved Bordet var følgeligen, da Herren i Huset næsten gandske alene førte Ordet i sin rolige, brede Embedsstiil, mere egnet til at falde i Søvn ved, end til at oplive. Jeg selv befandt mig, som uindviet Vidne til de her herskende, med venskabelig Tillid sælsomt blandede Uenigheder, bestandigen i den ubehageligste, piinligste Spænding, sad som paa Gløder, og takkede Himlen, da det endeligen kom til Afsked.

Vi havde snart naaet Værtshuset, der kun laae et Par hundrede Skridt fra Præsteboligen. „Jeg skylder Dig nu, sagde Wallner med dæmpet Stemme: den lovede Oplysning angaaende det Anliggende, hvis Behandling er Aarsagen til mit Ophold her i Egnen. Udentvivl behøver Du blot at høre Navnet Felseck, for strax med den klareste Tydelighed at kunne tilbagekalde Billedet af en fælleds Ven af os i Din Erindring."

„Hvor skulde jeg ikke kunne det! var mit Svar: Hverken Tid eller Afstand har været istand til at udslette Erindringen om ham af min Sjæl, og ofte, meget ofte har han endnu været Gjenstanden for min Eftertanke; ligesom dengang, da han, stille indsluttet i sig selv, og evigen hengivende sig til en lønlig Kummer, levede iblandt os, ved al Modtagelighed for Ungdommens Glæder, med streng Alvor nægtede sig sammes Nydelse, og hvorledes desuagtet hans Omgang havde saameget Tiltrækkende for os Allesammen. Du synes at have Efterretning fra ham. O, tal! Hvad er der bleven af ham siden vi skiltes?"

„Hans Skjebne ligger nu udfoldet. Hvad der var os dunkelt i hans Væsen og Adfærd, har opklaret sig! sagde Wallner, idet han trak en Brevtaske ud af Barmen og rakte mig den: Her vil Du finde Alt hvad der angaaer vor Vens glædeløse Livsforhold, optegnet af hans egen Haand. Imorgen tidlig gjøre vi en Spadseretour sammen, og jeg giver Dig da mundtligen endnu udførligere Underretning om alt Nærmere."

Han rakte mig Haanden til Afsked, og begav sig derpaa op paa sit Værelse. Jeg fulgte hans Exempel, og saasnart jeg befandt mig ene, gav jeg mig til at gjennemsee Brevtasken, og fandt efterfølgende, et Tidsrum af fem Maaneder omfattende Breve, hvilke jeg med Modtagerens Tilladelse her efter deres Orden meddeler den gunstige Læser.

M* i Februar 1815.

Den kjærlighedsfulde og trohjertige Tone, hvori Du, bedste Wallner, giver mig Din uforanderlige Deeltagelse i min Skjebne tilkjende, har qvæget og opmuntret mig som et Trøstesprog fra Himlen. Dog maa jeg tilføie, at Dine Lykønskninger i Anledning af den mig pludseligt og paa uventet Maade tilfaldne betydelige Arv, joge mig som Dolkestik gjennem mit Bryst. Ak, ikke letteligen gives der vel noget Menneske, hos hvem Lykkens Betingelser mindre ere knyttede til Gods og Guld, end netop hos mig! Tredive tusinde Rigsdaler! En Arv efter den for sex Uger siden i Residentsen afdøde Greve af W*. Nu har vel ogsaa Du allerede gjettet den skjulte Drivefjæder, der laae til Grund for den Gunst og Bevaagenhed, han altid har viist mig. Jeg selv anede allerede i flere Aar den egentlige Beskaffenhed af det Forhold, der fandt Sted mellem ham og mig, uagtet jeg bestandigen selv mod Dig iagttog den dybeste Taushed angaaende samme. Dengang, da han, hvergang Skoleferierne indtraadte, lod mig afhente fra den Pensionsanstalt, i hvilken jeg henlevede mine Drengeaar, til sit Landgods, havde jeg rigtignok endnu intet Begreb om dette nærmere Slægtskab, men holdt Yttringerne af den Velvillie han viste mig, for Tegnene paa en Tilbøielighed, han havde skjenket mig, som jeg vel tildeels havde Tilfældets Mellemvirkning at takke, drog min Fordeel deraf, og hengav mig i mit Hjertes Uskyldighed, glad og uden al Formodning om Det eller Det, til de Fornøielser, mit Ophold paa hans Slot ydede mig. Ak, netop fra hine Dage skriver sig den Ulykke,

der for evig har forstyrret min Sjæls Fred! Som et qvælende Spøgelse, der ei lader sig forjage eller bortmane ved nogen Besværgelses-Formular, forfølger Erindringen om de skrækkelige Følger af en ungdommelig Ubesindighed, hvori jeg der har gjort mig skyldig, mig hvor jeg gaaer og staaer. Hvad jeg har forbrudt er ei bleven ustraffet. Et med sig selv uenigt, forstyrret Liv, der sørgeligt har sneget sig hen i sin Formørkelse, ei opvarmet af nogen indre Ild, ei bestraalet af nogen ydre Glædesglands, har siden den Tid været mig til Deel; og med dette Liv opstiller jeg bestandigen det talende Bevis paa, at letsindige Streger, som kun den egne Samvittigheds Domstol drager til Regnskab, ofte ere sværere at afsone, end grove Forbrydelser!

Men vil ogsaa Du føle Dig tilbøielig, at tillægge hiin Handling, der har efterladt en saa skarp og undryddelig Brand i mit Hjerte, det mildere Navn af en ungdommelig Ubesindighed? Jeg er i Begreb med at fortælle Dig denne Tildragelse med alle sine Omstændigheder og gandske i Overeensstemmelse med Sandheden. Hvad der nu paa eengang, efter saa lang Hemmeligholdelse, foranlediger mig til denne Tilstaaelse, spørger Du? Intet andet, end den svage Straale af Haab, der siden Modtagelsen af Arven er oprunden i min Sjæl, Tanken, at ved sammes Anvendelse maaskee en Deel af den store Brøde, hvis Byrde saa dybt har nedtrykt mig, lader sig afsone. Den har tillige indgivet mig den Beslutning, omsider af egen Drivt at gjøre den Ven, der saa ofte med frugtløse Bønner har trængt i mig, til min lønlige

Kummers og Grœmmelses Fortrolige. Læs og dom! Til det grevelige Slot i G*, paa hvilket jeg som Dreng togange om Aaret pleiede at opholde mig adskillige Uger, stødte en stor, smukt indrettet Have, der frembød den meest udsøgte Tumleplads til mine Lege og Forlystelser, til hvilke jeg her torde overlade mig efter eget Godtbefindende. Ikkun Selskab manglede jeg, da Greven vel ikke udtrykkeligen forbød mig Omgangen med Gartnerens Søn Rudolph, der var i eens Alder med mig, men dog saa hyppigen advarede mig for Drengens uvorne Opførsel og Kaadhed, at jeg efterhaanden vænnede mig til, at ansee Samqvemmet med ham for en forbuden Frugt, og kun stjal mig til undertiden at give mig nøiere af med ham. Han havde ved daglig fortsat Øvelse tilegnet sig en ualmindelig, og af mig i mange Maader misundt Færdighed som Bueskytte, vankede hele Dage om i Egnen, og førte en uafbrudt Krig med Spurvene, hvis Hoveder han afleverede til Slotsfogeden, imod at erholde den derfor udsatte Priis.

En Eftermiddag finder jeg, idet jeg ørkesløs slentrer om i Haven, Rudolphs Flitsbue, som han har stillet op ved en Grœsbœnk. Jeg tager den, trœkker en Piil frem af Koggeret, som ligger ved Siden af den, gjør mig færdig til at skyde, og søger nu med begjerlige Øiekast efter en Gjenstand, som kunde tjene mig til Sigte. Da rasler det i Slaaentornhœkken ligeover for mig. Det er en Fugl, der hopper høiere og høiere op ad de ranke Grene, mellem hvilke den har sin Rede. En Nattergal! Saamangen Gang havde jeg staaet her i Nærheden, og med inderligste

Velbehag frydet mig ved dens Sang, medens det ei var tilladt Nogen af Landsbyens Folk, at betræde Slotshaven, saalænge denne Fugls Rugetid varede. Jeg vidste at det var den, jeg gjenkjendte den tydeligen. O Gud i Himlen! Endnu samme Morgen havde jeg med mine Penge afkjøbt Landsbydrengene adskillige Oldenborrer, ved hvilke de havde bundet Traader, for at redde dem af deres Plageres Vold og sætte dem i Frihed igjen. Aldrig havde jeg af grumsom Kaadhed saaret eller mishandlet noget Dyr. Hvad var der nu, idet jeg holdt det morderiske Vaaben i mine Hænder, paa eengang foregaaet med mig? Hvad Navn skal jeg give den forfærdelige Lyst, der overvældede mig i dette Øieblik, omtaagede mit Sind, qvalte alle Bevægelser af menneskelig Følelse i mig? Jeg veed det ikke! — Fingeren foer tilbage, og det stakkels Dyr, som selv Ufølsomheden havde skaanet, faldt, med den spidse Piil dybt i Brystet, blødende og døende til Jorden.

Raske Fodtrin nærmede sig; jeg kastede Flitsbuen fra mig, og sogte mig i det nærliggende tætte Buskads et skjulende Smuthul. Det var Greven selv, der paa Hjemveien fra en Spadseregang tilfældigviis kom forbi Slaaentornhækken. Ved første Øiekast var han underrettet om den her øvede Udaad; Flitsbuen, der laae paa Jorden, syntes ei at levne ham den ringeste Tvivl om Ophavsmanden til den, og jeg hørte, hvorledes han med vild, tordnende Stemme forbittret raabte paa Gartneren. Denne indfandt sig, blev af Greven, der fnøs af Harme, overøst med de meest oprørende Forhaanelser og Skjeldsord, og fik tilsidst

Befaling til, under Trudsel af det Værste, han havde at frygte, øieblikkigen at skaffe Drengen frem, at han, til Advarsel for hele hans tilkommende Liv, skulde modtage en Revselse, der svarede til hans afskyelige Handling. Alt det hørte jeg paa, og dog, dog kunde jeg ikke overvinde mig til, at træde frem af mit Skjul, og ved en angrende Tilstaaelse af min Brøde gjøre en Ende paa den uretfærdige og krænkende Behandling, den Tilkaldte maatte taale af sin heftige Herre. Undseelse, og Afsky for mig selv, forenede med den feige Frygt, ved et Skridt af den Art, for stedse at miste Grevens Gunst, og med den tillige det Velsignet, jeg nød paa hans Slot, indgjøde mig den haardnakkede Forstokkelse, der var fornøden, for at jeg skulde opsætte mig mod en Beslutning, hvis Udførelse min Samvittighed saa ivrigen gjorde mig til Pligt. Greben af en Dødsangest, forlod jeg mit Tilflugtssted, vankede, indtil Aftenens Komme, vildsomt omkring i den fjerneste Deel af Haven, angrende og forbandende min overlagte skændige Færd, og begav mig derpaa sky og frygtsom tilbage til Slottet. Imod hans Sædvane havde Greven, istedetfor at tænke paa Aftensmaden, efter den havte Ærgrelse og Fortræd, allerede begivet sig ind i sit Sovekammer, i hvilket man hørte ham gaae op og ned med heftige Skridt. Tjenerne i Huset stak hemmeligen Hovederne sammen, med Kjendetegn paa Mismod og Utilfredshed. Vigtige Ting syntes her at være forefaldne, medens jeg, martret af Samvittighedskvaler, havde trukket mig bort; men jeg vovede ikke, af Frygt for, mod min Villie at blive min egen Angiver, at lade

mig forlyde med noget Spørgsmaal, men fulgte, saasnart det kunde skee uden at vække nogen Mistanke, Grevens Exempel, og søgte ligeledes Eensomheden.

Ved en vildtforvirret Skrigen og Tummel, der tidligt næste Morgen opstod udenfor, blev jeg lokket til Vinduet. Karlene paa Gaarden, der havde været i Begreb med at gaae ud paa Markarbeide, bare et af Vand dryppende Liig, som de for et Øieblik siden havde trukket ud af Strømmen ved Slotsbroen. Det var — o, aldrig vil Erindringen om dette gyselige Optrin udslettes af min Sjæl! — det var den ulykkelige Gartner, der igaar forhaanet og beskæmmet var jaget ud af sin Tjeneste, i den sindsforvirrende Pine og Forlegenhed, hvori denne pludselige Omvexling i hans Skjebne havde styrtet ham, og af Fortvivlelse over den Beskæmmelse, han saa uforskyldt havde maattet lide, havde søgt og fundet sin Død i Bølgerne! Rudolph var allerede siden igaar sporløs forsvunden, og alle Bud, man havde sendt ud efter ham, for at opsøge ham, vare komne tilbage med uforrettet Sag. Enten havde Faderen virkelig, saaledes formodede den opbragte Greve i sin Begjerlighed efter Hevn, givet ham et hemmeligt Vink til Flugt, eller han havde ligeledes listet sig hemmeligen til, for at udforske Aarsagen til den heftige Raaben, at være et skjult Vidne til de Trudsler, Slotsherren havde udstødt, og i Overbeviisningen om, at enhver Forsikkring om hans Uskyldighed vilde være forgjeves, da der vare saa stærke Grunde til Mistanke forhaanden, og da han stod saa slet anskreven hos Greven, havde han hurtigen fattet den Beslutning, at friste sin Lykke

i den vide Verden; som han da desuden ofte allerede før havde ladet sig forlyde for mig med Ønsker og Planer af samme Natur.

Alt det var mit Værk! var en trettenaarig Drengs Værk, som sløvet og forhærdet mod de naturligste Pligter, af usselt Hensyn til egen Fordeel, kunde taale og tillade det, at Mistanken for den af ham øvede Udaad, blev væltet paa uskyldige Personer, som med forstokket, dump Rolighed lod det Sørgespil, der begyndte for hans Øine, komme til denne græsselige Udvikling; ja hos hvem det paa den Offredes Liig henkastede Blik kun var istand til at opvække Gysen og Rædsel, kun formaaede at berede en besmittet Samvittigheds udslettelige Qvaler, men hvis Læber det ei var istand til at aabne!

Faa Dage efter denne skrækkelige Tildragelse tog jeg, vendende tilbage til Pensionsanstalten, Afsked med hiin Egn, og har ikke seet den siden; thi ogsaa Greven, der ikke kunde udholde at blive der længere, gjorde snart derpaa Anstalt til for evigt at forlade det landlige Sæde. I største Hast bortforpagtede han Godsets Jorder med de til samme hørende Bygninger for en Spotpriis, lod Alting flytte ud af Slottet, og derpaa Indgangene til samme tillukke og tillaase paa det Omhyggeligste, gav den Deel af Tyendet, der var fød i Landsbyen, Afsked, og drog med alt sit Bohave til den langtbortliggende Residents, hvilken han siden den Tid lige til hans Død heller ikke har forladt.

Her har Du, min elskede Ven! — dersom jeg iøvrigt efter Meddelelser af saadant Indhold endnu

tør nævne Dig saaledes — den forklarende Oplysning angaaende en Kummer, der har budt Tidens lindrende Aande Trods, med Aarenes Løb slaaet dybere og dybere Rødder, og først da vil ophøre at tilsnøre og sammenpresse mit Hjerte, naar Gravens Fred omgiver mig. Jeg er tabt for frie Aanders Skaben og Virken! — Vel har den Omskiftelse, der nu er indtraadt i mine ydre Forhold paa en usædvanlig Maade, udrevet og opvakt mig af den stive, natlige Tungsindighed; men det er ei Følelsen af den *frisk opmuntrende Virkekraft*, nei, det er en Døendes sidste, de seierrigt kæmpende Dødsmagter moisomt aforistede Opadstræben, der, naar Legemet ligger under, endnu engang søger kraftigen at samle den med hiint svindende Aandsstyrke, for paa en tydelig og med Fornuften overeensstemmende Maade at give sin sidste Villie og sine sidste Ønsker tilkjende!

Jeg har allerede isinde om faa Dage at reise til G* for at bringe mit Forehavende istand. Derfra skal Du atter faae Efterretning fra mig. Den Afdøde efterlod, foruden den bortløbne Søn, endnu en treaarig Datter, der, sandsynligviis paa Grevens Foranstaltning, strax efter Faderens Død af Præsten der paa Stedet blev taget under Opsyn og Varetægt. Det er mit inderlige Ønske, at det maa lykkes mig, idetmindste mod hende nogenlunde atter at gjøre godt, hvad jeg engang har forsyndet mig mod hendes Fader, om der ikke tillige skulde tilbyde sig Leilighed, til ogsaa at indhente Efterretning om hendes Broders nærværende Opholdssted. At der ved Udførelsen af den Tanke, der beskjeftiger mig, maa anvendes megen

zart Forsigtighed, føler jeg vel; men angaaende den Fremfærd selv, der i saa Henseende bliver nødvendig, vil jeg ikke kunne komme til nogen fast Plan, førend jeg til Tid og Sted nærmere har prøvet Forholdenes Beskaffenhed. Gid ingen forstyrrende Hindring maa tilintetgjøre mig Opnaaelsen af det Maal, jeg har foresat mig!

G* i Marts.

Du vil sikkert gjerne skaane mig, kjære Wallner, for med en udtømmende Omstændelighed at skildre Dig de Følelser, med hvilke jeg i Forgaars ankom hertil. Det var en mørk, regnfuld Eftermiddag; Naturen sørgede endnu i sit vinterlige Gevandt, og kun enkelt Smaakrat under de tørre, løvblottede Buske, forbi hvilke Veien førte, tydede ved sine frembrydende Blade paa den forestaaende venligere Aarstid. Ligesom min Reise overhovedet, ved det barske, ugunstige Veirligt der siden en rum Tid vedbliver at herske, snart hist, snart her var bleven hæmmet og forhalet, saaledes gik ogsaa, da jeg omsider nærmede mig Maalet for samme, formedelst den dybe og slibrige Kjørevei, mit Indtog i Landsbyen saa langsomt for sig, som om en tungtbelæsset Fragtvogn mosommeligen blev trukken frem istedetfor min lette Reisevogn. Jeg logerede mig ind paa et Værelse i Vertshuset; men istedetfor i første Øieblik, ved at nævne mit Navn, at drage Folkenes Opmærksomhed og Nysgjerrighed hen paa mig, søgte jeg her først og fornemmeligst at komme

mig af den Udmattelse, den lange besværlige Reise havde havt til Følge for mig.

Igaar aflagde jeg mit Besøg hos Præsten, og blev, efterat jeg havde givet mig tilkjende, modtaget af ham med saa godmodig Hjertelighed, at det kostede mig Anstrengelse, at skjule Følelsen af indvortes Skamfuldhed for ham. Alvine — saaledes hedder den Pige, jeg besluttede at opsøge — lever endnu bestandigen hos ham, bliver elsket som et Barn af Huset, og befinder sig for nærværende Tid i en Landsby i Naboskabet, hvorfra hun først ventes tilbage om nogle Dage. Rudolph — tænk Dig engang! — er Capitain i engelsk Tjeneste, har i Spanien opsvunget sig til denne Rang, staaer i levende Brevvexling med sin Søster og Præsten, og haaber endnu før Foraarets Ende at indtræffe her i egen Person, for i nogle Maaneder at opholde sig i sit Hjem, som han for sexten Aar siden som Flygtning har forladt.

Et saadant Tidsrum pleier rigtignok i Naturen som i Livet at frembringe meget store Forandringer! Slottet, hvori der fordum herskede en saa travl Virksomhed, ligger tomt og øde, og ligner en Grav, man har opbygget over Jorden. Havérevieret, paa hvis Vedligeholdelse man engang anvendte saa betydelige Summer, er aldeles forgroet, Bænkene ere ødelagte, og ligge i Stykker raadnende og mulnende omkring paa Jorden. Hvor der før var magelige Gange og Løvhytter, frembyder sig nu en uigjennemtrængelig Tykning af Grene for Øiet. Den mellem høie Siv og Rør sig fremtrængende Strøm med sin brøstfældige Bro —

Nei, der gives dog Ting og Begivenheder, over hvilke Tidens omvexlende Magt ei formaaer at herske!

Jeg veed ikke, om jeg skal skjælve for Rudolphs forestaaende Ankomst, eller glæde mig til samme. Oppebie den vil jeg, og netop derfor ogsaa opsætte Udførelsen af mit Forehavende til den Tid. Blandt Indvaanerne i Landsbyen har Erindringen om Gartnerens beskæmmende og voldsomme Endeligt for længe siden ophørt at sætte Tungerne i Bevægelse. Ingen taler mere om hiin Tildragelse, og selv de Samtaler, der endnu føres angaaende Grevens Død, have, som det synes, ei været istand til at fornye og opfriske en Erindring, der er saa nøie knyttet til dette Dødsfald, i Gemytterne. I en afsides Krog af Kirkegaarden findes hans stille Grav. Intet Kors eller andet Mindesmærke betegner Stedet, hvor han sover. Om Aftenen silde har man baaret ham hid, uden Sang og Klang sænket ham ned i Jorden, og, for at udslette hans Minde indtil det sidste Spor, strax atter jævnet Jorden, efter fuldendt Begravelse. — „Hvor kan De undre Dem derover, bedste Herre!" sagde den gamle Kirkebetjent, for hvem jeg havde yttret min Forundring over denne ukjærlige Fremfærd: „Er det da ikke overalt, hvor den christne Tro bliver prædiket, den herskende og paa meget vægtige Grunde beroende Mening, at hverken ærlig Begravelse eller Gravhøi tilkommer en Selvmorder?"

Gysende trak jeg mig ved denne Forklaring tilbage fra Kirkegaarden, tog min Vei til de omliggende Marker, vankede endnu nogle Timer omkring i Egnen,

medens en kold Støvregn opfyldte Luften, og vendte først ved Nattens Frembrud, gjennemvædet og rystet af Kulde, tilbage til min Bolig.

6* i Marts.

Er det den klare skyfrie Himmel? ere det de venlige Solstraaler, der endeligen efter det langvarige umilde Veir have faaet Overhaanden, som have frembragt denne velgjørende Virkning paa min Gemytsstemning? eller maa jeg kun tilskrive det Bekjendtskab, jeg nyligen har stiftet med Alvine, Følelsen af den Vederqvægelse, der gjennemtrænger og opliver mit inderste Væsen? — Sælsomt nok maatte netop, da jeg for nogle Dage siden sad i Præstens Dagligstue, og begjerligen ventede paa den Hjemkomnes Indtrædelse, den første Solstraale i selvsamme Øieblik bryde gjennem de deelte Skyer, da paa Præstens: Kom ind! Døren til Sideværelset aabnede sig, og Alvine traadte ind til os.

Hvilken fortryllende Skabning! Hvor saa gandske det modsatte Billede af den trodsig-kjække, jagtelskende omkringdrivende Broder, saaledes som jeg dengang kjendte ham! En slank, yndig Gestalt, Uskyld og from Huldsalighed i de skjønne Ansigtstræk, sjælfuld Inderlighed i Følelsen i de mørkeblaa Øine, Sædelighed uden ængstelig Tvang i Ord og Miner, Tegn paa den fineste Dannelse i hendes hele Væsen og Adfærd.

Jeg maa formode, at Præsten ved forudskikkede fordeelagtige Skildringer af min Person, har lagt an

paa, at sætte mig i et gunstigt Lys hos hende. Hun hilste paa mig med saa indtagende Venlighed og Godmodighed, som om hun havde Synet af mig at anse som et lykkeligt Forvarsel om, at hendes med Længsel ventede Broders Ankomst vilde følge efter og ikke vare meget længe meer! Hun behandler mig ikke som en Fremmed, men som en gammel Ven og Bekjendt, hvem Livsforholdene atter, efter lang Fraværelse, have ført tilbage i hendes Nærhed, og den Tone, hun har antaget imod mig, har fra det Øieblik, jeg er bleven deelagtig i hendes Omgang, allerede naaet en saadan Grad af velvillig Fortrolighed, der med aandsbesnærende Magt sætter mig i saameget større Forvirring, jo mindre jeg, i den qvalfulde Bevidsthed om min Uværdighed, er istand til at gjengjelde den.

Et Under maa der til, dersom ikke denne nye Strid i mit Bryst, denne vilde Kæmpen med mig selv, denne uvisse Vaklen mellem Smerte og inderlig Fryd ikke gandske skal tilintetgjøre mig! Men hvorfor tager jeg, istedetfor at udtale det simple Ord, hvormed Du, ved Synet af disse Linier, strax noie og rigtigen vil betegne min Tilstand, min Tilflugt til ængstelige og undvigende Omskrivelser? — Jeg søger en frelsende Udvei for de gyselige Billeder, der omringe mig i Eensomheden, lig hevntruende Aander, og iler til hende! — Jeg skuer, for at sagtne den Storm, som raser i mit Indre, i hendes rolig-klare, mildtsmilende

Øine, og med velgjørende Aande begynder Himlens Fred at omvifte mig! — Hun begynder at tale om de forgangne Dage, om sin tidligste Barndoms dunkle og næsten udslettede Erindringer: om Orangetræerne, under hvilke hun har leget, om de grønne Løvhytter og Hække, om sin Broder, Flitsbueskytten! — En rædselfuld Følelse griber mig, Iiskulde gjennemfarer mit Bryst, jeg stjæler mig bort, og flygter nedslaaet og skjælvende atter til den fjerneste Eensomhed, for at bringe det bævende Hjerte i Sikkerhed for at forraades af Samvittigheden.

Du vil have Medynk med mig, og tillige smile uvilkaarligt, naar jeg nævner Dig det Sted, som det hidtil endnu bedst er lykkedes at frembringe en mildende Ligevægt imellem de mangfoldige, modstridende Følelser, der sønderrive min Sjæl. Det er det høie mørke Klokkekammer paa det nærliggende Kirketaarn! Til min Venstre, høit ud over Landsbyhusenes Gavle, Udsigten til Slotshaven med Strømmen og Broen; til min Høire, skraaes nedenunder, den afsides Krog uden Gravhøi paa Kirkegaarden; foran mig Præstegaarden og det med Vindruer omrankede Vindue, ved hvilket Alvine pleier at sidde, beskjeftiget med et eller andet qvindeligt Arbeide; rundtom mig en gyselig død Stilhed, som Perpendiklens eensformige, dorske Sving mere vedligeholder end afbryder.

Foraaret er i fuldt Komme; Solen gjennemtrænger Jorden med sine opvarmende Straaler, og overalt hvor det speidende Øie taber sig, rører sig et nyt, lystigt Liv. Ogsaa Vexterne i Præstens Have, der lader sig gandske overskue fra mit høie Stade, udvikle

sig mere og mere, og ikke sjelden viser Alvine sig, lokket af det milde Veirs indbydende Vink, ved de friskgrønnende Blomsterbeder, hvor hun, yndigen omstraalet af Dagens klare muntre Glands, gaaer op og ned i grundende Betragtning; medens jeg i frydløst øde Halvmørke sidder mellem bestøvede Spindelvæve, med stum Opmærksomhed følger ethvert af hendes Trin, og hensynker i tryllende Drømmesyner, indtil Timeklokken tæt over mit Hoved pludseligen med hæslig Larm begynder at slaae, opskræmmer mig, og bringer mig tilbage til mig selv.

---

* i April.

Den hele Varme, Venskab pleier at indgyde ædle Sjæle, opbyder Du, Wallner, for at trøste og berolige mig over mig selv. Du nærer den Overbeviisning, at Himlens Tilskikkelse umiskjendeligen netop i den Hensigt har ført mig i Nærheden af Alvine, for at helbrede mit syge Sind; og det mig meddeelte Raad, ei at dvæle længer med at følge dette formeentlige høiere Vink, klinger som en høitidelig Besværgelse, der tyder hen paa uigjenkaldeligt Vel eller Vee. Jeg maa paa den anden Side tilstaae Dig, at jeg kun med Rødmen kan tænke paa den Fylde af Veltalenhed, hvormed Du har gjort Dig Umage at bekæmpe mine Tvivl og at bevæge mig til at foretage mig et alvorligt Skridt. Mit Forhold til Præstens fortryllende Pleiedatter har — jeg veed ikke selv, om jeg skal beklage Tingenes Stilling, eller anse den for lykkelig —

efterhaanden udviklet sig saa vidt, at Alting ved en dristig mundtlig Tilstaaelse uden tvivl vilde være i Rigtighed. Vore Blikke mødes i alvorlig Betydningsfuldhed; vi spadsere Arm i Arm snart i Haven, snart omkring paa de nærliggende Marker; vi trykke hinandens Hænder, naar vi skilles og naar vi sees igjen! Kan det ikke kaldes, i et Tidsrum af nogle Uger, allerede at gjøre ret anseelige Fremskridt i Fornægtelsen og Afsløreisen af en Følelse, der i en Række af Aar syntes at lide af ulægelige Saar? — Men gandske lægte ere de heller ikke! Thi det henrykkende Velbehag, der qvæger mit tørstende Hjerte i hendes Nærhed, er og bliver stedse blandet med en Banghed, der øieblikligen faaer Overhaanden, og voldsomt tilsnører Struben paa mig, hvergang jeg i Sandsernes trylleriſk lokkende Ruus er i Begreb med at skride til dristigere Tilstaaelser.

Igaar henad Aften kom Præsten, idet Alvine forlod Haven, hvori vi havde beskjeftiget os hele Eftermiddagen med at saae og plante, for at gaae til huuslige Arbeider, hen til mig, tog fortroligen min Arm, og trak mig afsted med sig til den fjernere Deel af hans Have, hvor hans unge Træer stode plantede. „De har erhvervet Dem en riig Skat af nyttige Kundskaber, og besidder et følende Hjerte, kjære Felseck! begyndte han at tiltale mig med den ham egne rolige Venlighed: Men jeg holder Dem ogsaa for en Mand af Ære, og tør derfor saameget mindre frygte for,

at blive misforstaaet, naar jeg ikke længere kan andet, end berøre en Gjenstand, som Pligt og Samvittighed byde mig at tale om. Hvilke Hensigter nærer De i Deres Hjerte ved en fortroligere Forstaaelse med min Datter? Alvine er opvoxet og opdraget i simple, jævne Sæder. Ubekjendt med den store Verdens Færd og Væsen, er et fromt, barnligt Sind Hovedtrækket i hendes Character, klar og aaben speiler hendes Hjertes Reenhed sig i hendes Øine, og ligesom Snedighed og Falskhed ere hendes egen Sjæl fremmede, saaledes forudsætter hun ogsaa den samme uforstilte Aabenhed hos alle dem, der forstaae at vinde hendes Velvillie, og hvem hun føler sig drevet til at skjenke en nøiere Interesse. Ingensinde kunde jeg netop af Dem formode, at De skulde lægge an paa, at drive et nedrigt Spil med Pigens Uskyld og Uerfarenhed, at drage en eller anden Fordeel af hendes Gunst og Tilbøielighed, der ei paa det strengeste lod sig bringe i Overeensstemmelse med Ærens og Retskaffenhedens Love!"

„Nei, ved den alvidende Gud! ærværdige Ven! svarede jeg med glødende Livfuldhed: Til et saa skændigt Bedrag skal jeg aldrig være istand!"

„Jeg troer Deres Ord! vedblev han: alligevel maa jeg aabenhjertig tilstaae Dem, at denne Forsikkring endnu ei formaaer at berolige mig! Lad De os altsaa gandske uden Tilbageholdenhed komme til Forklaring angaaende et Anliggende, der angaaer et mig for dyrebart Væsen, til at jeg længere kunde vedblive i en ligegyldig Taushed derom. Alvine er Dem, som det lader til, paa det hjerteligste hengiven. Men jeg

beder og besværger Dem, alvorligen at betænke, hvad der vel tilsidst skulde blive af hende, om denne Hengivenhed efterhaanden blev til en Lidenskab, hvilken De, som dens Ophavsmand og Gjenstand, ei havde isinde at gjengjelde! eller om, i Tilfælde af en gjensidig Tilbøielighed, Deres ydre Forhold, hvis Beskaffenhed er mig aldeles ubekjendt, satte Dem ud af Stand til at at byde den Udkaarne et anstændigt Udkomme tilligemed Deres Haand!"

„Der hviler en frygtelig Skjebne over mig! svarede jeg med det hele Udtryk af den indvortes nagende Smerte: Hvad hjelper det at tilstaae Dem, at Alvine er mig dyrebarere, end mit Liv! Hvad hjelper det at tilføie, at jeg i den berørte Henseende gandske vist formaaede at byde hende et sorgfrit Liv, da jeg ved Grevens Død er kommet i en Velstand, der grændser til Rigdom!"

„Saa skulde jeg virkeligen have taget feil af Dem? tog Præsten med betænksom Alvor atter Ordet, efter at han i nogle Øieblikke havde betragtet mig taus og med skarptprovende Blik: De skulde altsaa i den saa flittigen pleiede Omgang med Alvine ei have søgt Andet end en flygtig Tidsfordriv, medens De allerede har skjenket en anden Gjenstand grundede Krav og Forrettigheder paa Deres Hjerte? Vel mig, at jeg, dreven af min indvortes Frygt, og som jeg haaber endnu i rette Tid, fattede den Beslutning, at skaffe mig Lys i denne Sag!"

„O nei, De nærer en falsk Mistanke! udraabte jeg: Aldrig har jeg været indviklet i Elskovshandeler med nogensomhelst qvindelig Skabning; aldrig har

seg paa saadan Maade pantsat Ære og Samvittighed! Gandske andre Følelser og Hensyn ere det, som, i sælsom indbyrdes Modsigelse her udøve en paa eengang tiltrækkende og tilbageskrækkende Magt over mig. Mørk og glædeløs er min Ungdomstid hensvunden for mig; Kamp og Lidelser have i sexten Aar været mine uadskillelige Ledsagere, og det synes, at min Bodsvelse først skal endes med mit Liv!"

„Bodsvelse?" spurgte hiin bestyrtet og forundret, medens jeg, vaklende til Siden, klyngede mig til Stammen af et Æbletræ, og begyndte at presse det glødende Ansigt mod dets fugtige Bark. „Jeg læste vel ofte Tungsind og Melankolie i Deres Væsen, men jeg var stedse langt fra, at holde dem for Yttringer af en brødebetynget Samvittighed! Felseck, hvad Navn har det Feiltrin, hvis Erindring nedtrykker Deres Sjæl med saa tyngende Vægt? Dvæl ikke længere med at meddele det ængstede Hjertes Hemmelighed til en faderlig Ven, hvis Kald det er, at forkynde Fred og Forsoning, at opløfte det nedslagne Sind, og at styrke og qvæge det lidende Gemyt ved trøsterigt Budskab. Med den hele Magt og Fylde af den Velvillie, jeg føler for Dem, modsætter min Følelse sig for, at holde Dem istand til en Forbrydelse. Men hvad det saa end er: den Gud, jeg tjener, er en Naadens Gud!"

En heed Taarestrøm brast ud af mine Øine. Mit hele Væsen syntes at ville opløse sig i de vildt mellem hverandre stormende Følelser af Qval og Anger. Jeg kastede mig med den indvortes Sønderknuselses vold-

somme Trang til Oldingens Bryst, og bekjendte ham stammende og hulkende Alt, Alt!

Den gamle Mand syntes dybt rystet. Det forekom mig endog, som om han var i Tvivlraadighed med sig selv, om han skulde blive hos mig eller forlade mig. Omsider fattede han sig, førte mig, medens Fuldmaanen med rolig Glands steg frem af Horizonten, endnu et Stykke videre, stod derpaa atter stille, og sagde med dæmpet Røst: „Naar dog selv den grooveste Misdæder, der ved moden Forstand og klart Overlæg lod sig forlede til Forbrydelser, ved en oprigtig Anger tør haabe Forladelse for sin Brøde hos den høiere Dommer: hvor skulde da den evige Forbarmers naadige Blik nægtes den trettenaarige Dreng, der af Letsindighed eller endog vel maaskee af Haardhjertethed begik en Handling, der strax havde været fuldkommen afsonet med den fortjente Revselse; men hvis Følger ikke kunne falde ham til Last, fordi netop han allermindst forstod at beregne dem. Meget naturlig var vistnok den Veemod og Bedrøvelse, De følte over, at have givet den første Anledning til Gartnerens sørgelige Endeligt; men ene og alene et ulykkeligt Sammentræf af Omstændigheder har bevirket, hvad De i Deres Gemyts altfor levende Uro er tilbøielig til kun at tilskrive Dem selv. Fat Dem derfor, og giv omsider, istedetfor længere at efterhænge en frugtesløs og fortærende Kummer, Livets velgjørende Følelser og Indtryk atter Rum i Deres Hjerte! Her er min Haand, og tillige den høitidelige Forsikkring om, at jeg selv i de Bebreidelser, De gjør Dem, finder de umiskjendeligste Kjendetegn paa en

ædel Tænkemaade, og at De efter den Tilstaaelse, De har gjort mig, ikke er sunken i Deres Værd hos mig!"

Den Tak, jeg gjorde mig Umage for at yde ham for denne kjærlige Overbærenhed og Skaansel, døde mig paa Læberne.

„Veed ellers nogen Anden af den Hemmelighed at sige, som De i dette Øieblik har anbetroet mig?" vedblev han efter en Pause.

„Foruden Dem er kun en Ungdomsven langt herfra, hvem jeg for to Maaneder siden skriftlig meddeelte samme, nøiere underrettet om den!" svarede jeg med en modløs Bedøvelse.

„Saa blive da ogsaa fremdeles Sløret, der bedækker den, uløftet! sagde han med blidt Eftertryk: Mindet om hiin Begivenhed, om hvis egentlige Sammenhæng man dengang desuden søgte at lade Mængden i uvis Tvivl, er gandske udslettet hos Omegnens Beboere. Ogsaa Alvine selv har aldrig faaet nogen anden Kundskab derom, end at hendes Fader, som hun overhovedet kun dunkelt formaaer at erindre sig, silde om Natten, da han vendte hjem til sit Huus, havde forfeilet Veien, og var forulykket i Vandet. Lad os i Fremtiden bestandigen iagttage en dyb og gavnlig Taushed angaaende de nærmere Omstændigheder ved denne Begivenhed! Den fremfor Alt beder jeg Dem at laane de Beroligelsesgrunde, jeg i mit Hjertes fuldeste Overbeviisning har gjort opmærksom paa, et villigt Øre, for at befrie Dem fra de mørke Tvivl og Forestillinger, der beherske Dem, og atter at komme i Besiddelse af en uforstyrret Aandsmunterhed!"

Alvines Stemme, der lød fra Huset af gjennem Aftenens Stilhed, gjorde en Ende paa denne Samtale. Jeg afslog paa den meest afgjørende Maade Præstens Indbydelse, at følge ham hjem, sprang ud gjennem en Haveport ved Siden af, og tog, i den endnu vedvarende Sindsrystelse, hvormed det nylig havte Optrin havde været forbundet for mig, min Vei til den nærliggende Kirkegaard.

Han mener det godt med mig! Hans Ord vare en deeltagende Vens beroligende, til Forsoning og Undskyldning skikkede Trøstesprog; men at stille mig tilfreds, det laae ikke i deres Magt! Disse vare de Foreſtillinger, der paatrængte sig mig, idet jeg, efter en kort Tid at have vanket om mellem de Hensovedes Hvileſteder, satte mig ned paa en Gravsteen, med Ansigtet vendt imod hiin afsides Krog paa Kirkegaarden, og Hovedet tankefuldt støttet i Haanden.

Brøde og Tilregnelse! — Hvo formaaer at bestemme det Punkt, hvor begge begynde at træde i Vexelvirkning med hinanden, naar vor egen Samvittighed ei formaaer det! Og kan der ventes en gyldig Dom af denne, saa er der jo ingen Tvivl om, hvilken Andeel i hiin Begivenhed, jeg har mig selv at tilskrive — saa er jeg jo allerede dømt! — Ungdoms Letsindighed! Mangel paa Indsigt og Forstand! — Dersom disse Indvendinger ere af saa tilstrækkelig Vægt; hvi tager den indre Dommer, som man jo troer at være fri for enhver forhadt Partiskhed, da ikke ogsaa et skaanende Hensyn til dem, og tilstaaer endeligen Glemselens Balsom en Adgang til det dødelige Bryst, efter den angrende Følelses Smertensoffer?

— Hvo som dengang med rask Arm voldsomt havde grebet hiin Mand, der hisset har fundet sit afsidesliggende Hvilested, og styrtet ham ud i Strømmen, havde været Loven hjemfalden, for at afsone sin Misgjerning paa Retterstedet, medens man med Veemod og Bedrøvelse havde nedsænket den Myrdede i Jorden og smykket hans Grav med Blomster. Men hans afsjælede Leer blev denne sidste Hæder nægtet, fordi Skuddet med Flitsbuen kun middelbart havde dræbt ham; og jeg kan ei komme til Afsoning og Renselse fra min Brøde, fordi der ei gives nogen synlig Domstol for deslige Forbrydelser!

Aldrig vil den gyselige Erindring om de Toner forlade mig, som trængte sig til mit Øre, og pludseligen opskræmmede mig af disse Betragtninger! Det melodiske Trylleri, der vugger ethvert følende Hjerte i sød Henrykkelse, Elskovsraabet i en stille Foraarsnat, den lyttende Naturs stille Glæde — den med lange, smeltende Toner begyndende Sang af en Nattergal i det tilgrændsende Buskads, var det, der fyldte min Sjæl med Frygt og Forfærdelse! Med den Jil og Behændighed, hvormed et ved Knaldet af den dræbende Bøsse opskræmmet Vildt forlader sit Leie, styrtede jeg bort, endnu længe forfulgt af de Toner, der med oplivende Vælde begyndte at udstrømme gjennem Luften i Nærheden af den flade Grav.

G* i April.

En i og for sig temmelig ligegyldig Omstændighed har hurtigen og uformodet fremskyndet den Erklæring, der hidtil kun behøvedes, for at stadfæste Forholdet mellem mig og den Elskede.

Jeg stod udenfor Haveporten med Alvine, og hjalp hende at see ud ad den Kant, hvorfra hun ventede en Veninde, der boer to Mile fra G*, og som havde lovet at besøge hende. Endelig kom Vognen lystigen rullende frem; den var neppe et Par hundrede Skridt endnu fra Præsteboligen, og de unge Piger tilvinkede hinanden allerede ivrigen og glade deres Hilsen med de flagrende Lommetørklæder, da Hestene paa eengang bleve skye for de omsvingende Vinger af en Mølle, Veien førte forbi, og, istedetfor at forfølge den lige Retning, dreiede af til Siden, og begyndte at jage afsted ad en smal Markvei, ved Enden af hvilken der vare dybe Leergrave. Naturligviis fløi jeg strax til, fik, ved at sætte over Grøfter og Gjerder, lykkeligen det tilsigtede Forspring, og snart lykkedes det mig at standse Hestene, ved et modigt Greb i Tøilerne, som Kudsken, en ung, uerfaren Bondedreng, manglede Styrke og Behændighed til at føre. Alvines Angestskrig havde imidlertid lokket adskillige tjenstrede Medhjelpere til; den ankomne Veninde blev i en fuldkommen bevidstløs Tilstand bragt afsted til Præsteboligen; jeg selv, som, før jeg naaede mit Maal, først paa en temmelig voldsom Maade var bleven slæbt et lille Stykke Vei afsted, følte en stikkende Smerte i mine Lemmer, og haltede langsomt efter Toget.

Jeg havde just naaet Noddehækken i Haven, da Alvine, med Udtrykket af ængstelig Bekymring og Uro i sine Miner, med hurtige Skridt kom mig imøde fra Siden af Huset. At see mig, udbrede Armene imod mig, falde mig om Halsen med den inderligste Ømheds Kjærtegn — alt det var et Øieblik's Sag! Glemte vare mine Sjæleqvaler og min legemlige Smerte; en sød Henrykkelsesruus bemestrede sig i Favnen af den fortryllende Pige mine Sandser, glødende Kys lukkede Læberne, der stammende og bævende prøvede at prise det lykkede Redningsværk som et med ædelmodig Selvopoffrelse forbundet Vovestykke, og vor Kjærlighedspagt var stadfæstet med utvivlsom Klarhed.

„Men nu heller ikke mere disse Dybsindighedens og Utilfredshedens mørke Ynker!" hviskede omsider den Yndige, idet hun med huldsaligt Smiil snoede sig ud af mine Arme, og med smigrende Haand foer mig hen over Panden.

„Min Sjæls Trøsterinde! Hvo kunde vide sig elsket af Dig, og endnu give nogen Utilfredshed Rum!" svarede jeg, i salig Forglemmelse af mig selv.

Nu bemærkede hun, at min høire Haand blødte. „O, hurtig ind i Huset! udraabte hun forskrækket ved dette Syn: Sandelig, Du er kommen til Skade, kom lad os ile, at standse Blodet og forbinde Haanden!"

„Nei, nei, Alvine! svarede jeg, da hun i altfor stormende Livfuldhed vilde trække mig afsted med sig: Kun Alt med behørig Besindighed! Endnu gaaer det i dette Øieblik ikke saa rask med mig, endskjondt hver-

ken Haandens Bløden eller Haltningen paa Foden just ellers har saa synderligt meget at betyde."

Ledet af Alvine med kjærlig Omhu, arbeidede jeg mig frem, og vi kom ind i Huset. Veninden var imidlertid gandske kommet sig af den udstandne bedøvende Skræk; Spørgsmaal og Erkyndigelser om andre Anliggender begyndte nu at beskjeftige de to Pigers Opmærksomhed, og snart blev der ikke ymtet det ringeste meer om det ubehagelige Tilfælde ved Mollen. Der hensvandt nu i Følelsen af uomskyet Sjælefred en Eftermiddag, hvis Lige jeg, saavidt min Erindring rækker, ikke veed at have oplevet Magen til. Alvines Blikke, der, med sød Hentydning paa den fortrolige gjensides Udøselse af vore Følelser, der havde fundet Sted imellem os i Haven, nu hyppigere end nogensinde før mødte mine, gjennemtrængte, som varmende Straaler fra Himlen, mit heftigt bankende Hjerte, og bestandigen forekom det mig, at den martrende Gemytsbeklemthed nu var aldeles beseiret og ophævet, deels ved den bestemte Vished om hendes Gunst og Tilbøielighed, deels ved den vedvarende Stikken og Brænden i mine Lemmer, som jeg havde tiltrukket mig ved min Beredvillighed til at hjelpe.

Pleier man ikke, om forresten et virkeligt Factum foresvæver min Erindring, ved begyndende Sjælesygdomme undertiden at bibringe den Lidende smertelige Indsnit paa flere Steder af Legemet, for, ved at give den mindre ædle Deel til Priis, ligesom at tilbyde Sygdommen et billigt Forliig, standse den i sit Løb, og bevæge den til at tage en anden Retning? Wallner! Lod der sig finde et saadant prøvet Middel til

Afledelsen af den indre Oval; med den meest opmærksomme Iver vilde jeg være betænkt paa, ved skarpe Instrumenter at opvække Følelsen af legemlig Smerte, og hele mit Liv uafladeligen holde den vedlige!

---

* i Mai.

I de sidste Dage af den afvegne Maaned er Alvines Broder omsider indtruffen her. En anseelig, ved mangehaande, tildeels meget eventyrlige Erfaringer, kraftig og determineret Mand, der med den fastgroede Alvor i de stærkt fremtrædende Ansigtstræk, med den stille glødende Flamme i Øiet, med den furede, af fortblege uregelmæssige Lokker overskyggede Pande, og med de dunkle Kinder, der ere blevne brune under fremmede Himmelstrøg, ved første Øiekast mere afskrækker end tiltrækker, men dog ved nøiere Bekjendtskab, trods hans barske Udvortes, lægger umiskjendelige Spor af en dyb og fiin Følelse for Dagen, og netop derved atter fuldeligen udsletter det ugunstige Indtryk, som den, hans Væsen tillige eiendommelige Djærvhed, der grændser til Ubehjelpsomhed, i Begyndelsen frembringer. Ogsaa Alvine, der med saa længselfuld Utaalmodighed fra Dag til Dag har seet hans Ankomst imøde, kan, som det synes, endnu slet ikke bestemme sig til, i denne kjernefulde, barskfremtrædende Gestalt at erkjende sin Broder og nærme sig ham med en Søsters fortrolige Hengivenhed. Med sky Ærefrygt dvæler hendes Øie paa den Tilbage-

vendte; aldrig vover hun, i hans Nærværelse, at gjentage de Ytringer af Henrykkelse, som hun før, hvergang der blot blev talt om hans nærforestaaende Ankomst, strax lagde for Dagen ved at hoppe og springe, og efterhaanden synes Glæden over Gjensynet af hendes eneste Blodsforvandt at være udslettet ved en vis dunkel indvortes Frygt for hans Gestalt. Men det vil give sig, naar hun først har tabt det blidere, til Virkeligheden vistnok just ikke svarende Billede, hun før hans Komme havde gjort sig af ham, af Tankerne, og mere vænnet sig til hans Omgang. Heller ikke undlader jeg, naar jeg er ene med hende, og hører de bange ængstelige Tvivl, som hendes Gemyt er opfyldt af paa Grund af Broderens frastødende Udvortes, af hendes Mund, at tale hans Sag, at gjøre hendes misfornøiede Sind opmærksom paa de ædlere og fortrinligere Aandsegenskaber, man bliver vaer hos ham, og netop derved at kæmpe mod den hemmelige Modbydelighed, der er i Begreb med, ved en Magt af en fremmed Natur, at blande sig ind i den naturlige Følelses velvilligere Ytringer.

Jeg selv har allerede uden ringeste Møie og Vanskelighed vidst at sætte mig i den bedste Forstaaelse med ham. Hans fra mit gandske forskjellige Livskald uagtet, synes han at finde Behag i mit Selskab, og den mellem os herskende Tone, som en Følge deraf, Dag for Dag at ville blive mere venskabelig og hjertelig. Begunstigede af det vedholdende milde og muntre Foraarsveir, sidde vi hele Eftermiddage i den store Hyldetræes Løvhytte nede i Haven, hvor han da i ukonstlede, men høist tiltrækkende Skildringer pleier

at meddele os de nærmere Omstændigheder ved de omflakkende Vandringer, han har foretaget sig fra det Øieblik han tog Flugten, ved den klare Anskuelighed, han forstaaer at give sine Beskrivelser, paa det meest levende at henflytte os snart til dette, snart til hiint Jordstrøg, og at udvikle et paa de underligste Skjebner og mødende Begivenheder rigt Liv for os. Ogsaa Præsten og Alvine tage næsten altid Deel i disse Underholdninger, og om disse end undertiden trække sig ud til seent paa Aftenen, har dog den levende, med saa rigeligt Stof forsynede Ordfører ingensinde Leilighed til kun i mindste Maade at beklage sig over, at hans Tilhørere af Overmættelse have unddraget ham deres Opmærksomhed.

Paa det Omhyggeligste og med største Overlæg søger han derimod at undgaae enhver nærmere Berørelse af de Scener, der ligge til Grund for hans Undvigelse af det fædrene Huus, og han og jeg have kun flygtigen og overfladeligen talt om vort tidligere Bekjendtskab og om hine Dages Forhold, da han stedse, hvergang tilfældigviis et Udtryk, der staaer i Forbindelse med saadanne Erindringer, undslipper ham, ligesom greben af en hemmelig Gysen, strax bryder af, og søger at dreie Samtalen hen paa en anden Gjenstand. Næsten vil den Mistanke indsnige sig hos mig, at han selv i sit Indre anklager sig for, ved sin hurtige Forsvinden, og den sor Faderen deraf udspringende Grædmmelse, at have givet den første Anledning til Sammes voldsomme Endeligt. — Kan og tør jeg roligen lade det skee, at et skyldfrit Gemyt, hildet i

Vildfarelse, ved deslige ugrundede Bebreidelser forgifter sig sin Fred? — Ifølge en fortrolig Meddelelse af Præsten, har den Formodning stadfæstet sig hos mig, at Rudolph hiin skrækkelige Eftermiddag var et skjult Vidne til den heftige Ordstrid, som udbrød ved Slaaentornhækken mellem hans Fader og Greven, og, sat i Skræk ved Indholdet af samme, ved en rask Udførelse af en forvoven Tanke besluttede at sætte sig i Sikkerhed for den rasende Slotsherres Hevn. I den Hensigt løb han, medens Grevens Vredesild endnu var i sit fuldeste Udbrud, lige hjem, samlede her i al Hurtighed nogle af de til hans Hensigt uundværligste Sager sammen, listede sig med sin Reisebyldt under Armen gjennem en langtbortliggende Bagport, tog Veien ad den nærmeste Skov, og saaes ikke mere fra den Tid af.

G* i Mai.

Endnu har jeg ikke ladet Dig vide, kjære Wallner, at jeg for nærværende Tid er ivrigen beskjeftiget med, ved Hjelp af hensigtsmæssige Boger, som jeg har laant af Præsten, at erhverve mig nogle foreløbige Kundskaber om Landhusholdningen, da jeg har besluttet at gjøre denne til min Hovedbeskjeftigelse for Fremtiden. Jeg er virkeligen af den Mening, at et Kald, der paa samme Maade opfordrer til uafbrudt legemlig Virksomhed, som den med sine simple Grundviemed, der kun ere henvendte paa Naturens Frembringelser, aldrig giver Eftertanken Anledning til, at

tabe sig i bundløse Drømmerier og Spidsfindigheder, vil endnu være det meest passende for min Sinds-tilstand; og jeg anvender derfor hvert Øieblik, den daglige Omgang med Alvine lønner mig, til Opnaaelsen af mit Ønske, ikke gandske uforberedt at bringe min alvorligen fattede Plan i Udøvelse.

Hvad siger Du til Kjøbet af en Avlsgaard, der, beskygget af gamle ærværdige Elme- og Lindetræer, paa den ene Side omgivet af en krystalklar Forellebæk, paa den anden Side af en stor Frugt- og Kokkenhave, med de til samme hørende Jorders rigelige Afgrøde tillige forbinder en behagelig og sund Beliggenhed? En saadan ligger der tre Mile herfra, søger, da dens nærværende Besidder har ifinde at sælge den og tiltræde en Forpagtning af større Omfang, en bemidlet Mand, der har Lyst til at kjøbe den, og da jeg for længe siden i Stilhed har været tilbøielig til at tilhandle mig en Eiendom af den Natur, saa er for Øieblikket uafladeligen al min Ønsen og Tragten henvendt paa denne. Ja, dersom Lykken endnu atter skal smile til mig paa denne Jord; saa siger en indvortes Stemme mig, at jeg kun kan finde den hisset, kun i de nyvalgte Livsforhold! Og saaledes fryder mit Hjerte sig allerede med stille Henrykkelse ved de yndige Drømmebilleder, til hvis virkelige Fremtræden det har faaet Udsigt og Haab. Hvorledes jeg gjør mig mine Hænders Flid til uafladelig Pligt og regelmæssigen i den tidlige Morgenstund vandrer ud paa min Eiendoms frie Marker, for i mit Ansigts Sved virksom og redeligen at forrette min Dagsgjerning; hvorledes jeg om Middagen vender hjem fra Arbeidet med den tilfredse

Bevidsthed, troligen at have forrettet min Dont, og søger at fremskynde de langsom-trætte Trin, jo nær-mere jeg kommer det venligfortrolige Tag, under hvil-ket en elsket Hustru venter paa mit Komme, og i Sund-hedsfylde blomstrende Børn, hvis Moder hedder Al-vine, juble mig imøde! — hvorledes Eftermiddagen bliver offret de mindre besværlige Havearbeider, og Aftenen med sit til Hvile og Forfriskning vinkende Smiil samler Kredsen af mine Elskede om mig, uden-for Husets Dør, under det gamle Elmetræ, der med sine grøntløvede Grene skjermende hvælver sig over det fredelige Sæde; ligefor Øiet det betydelige Gaards-rum med Markredskaberne, til begge Siderne de af røde Murstene opførte Avlsbygninger med deres reen-lige Vægge og Vinduer, tilhøire Porten og den Øiet synlige Forgrund af Haven, tilvenstre Udsigten til en Deel af den i Nærheden flydende Sølvbæk, der slad-drende glider hen over de glatte Stene — hvorledes Arbeide, egen Lyst har valgt, huuslig Sands uden Lede, simpel Roisomhed uden Næringssorger, ere Stiftere af en Skjebne, der skaber Himlen paa Jor-den for dem, der bleve deelagtige heri. O, Herre og Styrer af de menneskelige Skjebner! Et jordisk Paradiis synes at ville aabne sig for mig. Men tør mit i Haabets Henrykkelse følgende Hjerte gjøre Krav paa Nydelsen af en saadan Fylde af Lykke og Vel-gaaende?

Jeg er ikke i Tvivl om det Svar, jeg tør vente paa dette Spørgsmaal af Dit redelige Gemyt. Saa vid da, at ogsaa Alvine allerede kjender min Plan, glad har skjenket den sit Bifald, og tilligemed mig

seende det Øieblik imøde, hvori hendes faderlige Opdragers og Velgjørers Velsignelse skal knytte et uopløseligt Baand imellem os, har besluttet at dele alle min Fremtids Skjebner med mig. Hun er for Himlens Øine min erklærede Forlovede, og dersom der i mit Indre endnu er Noget, som opsætter sig imod, at jeg formeligen og høitideligen hos hendes Paarørende anholder om den Elskedes Haand, saa har denne betænksomme Dvælen og Nølen, efter al Sandsynlighed, ikkun den Omstændighed til sin gandske naturlige Grund, at jeg hidtil ikke gandske har kunnet komme i Rigtighed med Kjøbslutningen om Avlsgaarden; men som jeg haaber vil imidlertid allerede om faa Ugers Forløb den sidste Vanskelighed i Henseende til den berørte Gjenstand være ryddet af Veien, og Din rolige, betænksomme Ven da tillige tilstrækkeligen opmuntret til at foretage sig det endnu vigtigere, følgerigere Skridt.

G* i Mai.

Du nærer en uretfærdig og overdreven Frygt, kjæreste Wallner, idet Du med advarende Iver giver mig det Raad, at vogte mig for en altfor stor Aabenhjertighed i Henseende til en vis Punct, imod Alvines Broder. Jeg har maaskee, idet jeg fulgte det første Indtryk, udkastet Dig en altfor ufordeelagtig Skildring af hans Person; men kan og tør nu, efterat jeg har lært ham nærmere at kjende og nøiere iagttaget ham, med den meest uhyklede Forsikring fælde den

Dom om ham, at han er et ædelt Menneske, der med den retskafneste Tænkemaade tillige forbinder en saa varm og levende Følelse, som man neppe skulde vente og søge hos en Krigér, der har tilbragt den største Deel af sit Liv i Leiren. Han mener det godt med mig; jeg har de usvigeligste Beviser paa, at han er mig hengiven af sit gandske Hjerte. Og netop denne Overbeviisning har ogsaa allerede frembragt den Virkning paa Alvines Gemyt, at hun, efter mit Raad og Exempel, ligeledes har opgivet enhver Fordom imod ham, og har sluttet sig fortroligere og inderligere til ham. Ifølge denne venligere Hengivenhed udøver han for nærværende Tid ved den afgjørende Fasthed og Bestemthed i hans Væsen en ubegrændset Magt over hende, uden at dog endog det ringeste Spor af lønlig Modbydelighed længere synes at forene sig med Følelsen af den sig underkastende Hengivenhed, med hvilken hun i stedse vaagende Omhu og Opmærksomhed ivrigen søger at forekomme hans sagteste Ønsker og Vink.

Endnu har Rudolph ikke, saavidt mig er bekjendt, indtil dette Øieblik gjort noget Forsøg paa, nærmere at erkyndige sig om mine egentlige Livsforhold og Formuesomstændigheder; dog veed han, at jeg har isinde at bosætte mig her i Egnen. Ogsaa synes han at gjette min Tilbøielighed for hans Søster, endskjøndt jeg aldrig har yttret mig for ham derom, og, om ikke alle Mærker skuffe — at billige den! Jeg beder Dig, hvad Skemt og Uforønsket kunde jeg netop af ham have at vente, der, langtfra enhver letsindig Ligegyldighed, alligevel bestandigen iagttager en saa beskeden Taushed angaaende Anliggender, der kun altfor nær

angaae hans personlige Deeltagelse, om jeg ogsaa med den meest hensynsløse Aabenhed var tilbøielig til at udfolde alle mit Indres Hemmeligheder for ham!

Meget muligt og sandsynligt endog, at ifølge de Tegn og Mirakler, hvormed den politiske Himmel paany begynder at fyldes, Rudolphs Ophold iblandt os hurtigere seer sin Ende imøde, end han ved sin Ankomst maaskee troede eller anede. Sikkerligen vil, da der ingen Tvivl kan være om, at en blodig Krig snart vil bryde ud, hans Kald hurtigen, og hvo veed, om ei maaskee for stedse, kræve ham bort herfra. Himlen er Vidne til, hvor gjerne jeg havde deelt Alt hvad jeg eier med min Alvines Broder!

I dette Øieblik er jeg, i Præstens og de to Sødskendes Selskab, vendt tilbage fra en Lysttour eller snarere en Besigtelsesreise, vi imorges foretog os til Ulvsgaarden. I skjælvende, utaalmodig Begjerlighed efter den Dom, mine Ledsagere vilde fælde over det af mig trufne Valg, bankede Hjertet i Brystet paa mig, da vi omsider havde tilbagelagt den, gjennem yndige, af Foraarssolens Straaler malerisk oplyste Egne førende Vei, og naaet det venlige landlige Sæde. Adskillige Timer gik hen med den Forretning, der var Øiemedet for vor fælleds Udflugt. Med en Kjenders prøvende Mine gik Præsten ved Siden af Gaardens Eier overalt omkring, krøb mønstrende ind i hver en Krog, heftede sin særdeles Opmærksomhed snart paa denne, snart paa hiin Gjenstand, og bestormede

sin Ledsager med uendelig mange Spørgsmaal, for at skaffe sig en ligesaa nøiagtig Kundskab og Indsigt om de vigtigste som om de ubetydeligste Ting, medens Rudolph, efter at have kastet et flygtigt Overblik paa det Hele, gav sit Bifald tilkjende, derpaa afsondrede sig fra os, tog Plads paa en Granitsteen ved Bækkens Bred, og med alvorlige, tankefulde Blikke begyndte at forfølge Bølgernes Leeg. Alvine syntes dybtbevæget. Det Smiil, hvormed hun vendte sit Ansigt imod mig, idet jeg sagte spurgte hende om hendes Mening, var ledsaget af frembrydende Taarer, og det Svar, hun gav mig, indskrænkede sig blot til et sagte Haandtryk. Vi afsondrede os ligeledes fra den travlt undersøgende Betragter, og gik Arm i Arm, langsomt og hensunkne i Taushed, til Haven. Blomstrende Syrenetræer modtoge os, efter en kort Vandring, i deres skjulende Skygger.

„Meddeel mig nu ret oprigtigen Dine Tanker, min Alvine! afbrød jeg Tausheden: Behager denne Eiendom Dig? og troer Du at kunne føle Dig lykkelig her?"

„Behøver jeg vel, kjære Felseck, svarede hun: først ved Ord at gjøre Dig det tydeligt, hvorfor jeg er bleven saa stille og alvorlig ved Synet af disse Bygninger? Dette Steds Skjønhed overgaaer langt enhver Forventning, jeg havde gjort mig om det; men dog er det jo tillige det Sted, der skal optage mig i sin Midte, som vedvarende Vidne til min Fremtids Skjebne. Kan Du fortænke mig deri, naar jeg ved det alvorsfulde Syn af det, istedetfor at overlade mig til en ubunden Overgivenhed, giver Rum for Efter-

tanken, og ved Betragtningen af den forestaaende Omskiftelse i min —"

Hun standsede, og trykkede levende bevæget og rystet sit Ansigt mod mit Bryst.

„Hvor skulde jeg miskjende og mistyde en ligesaa skjøn som naturlig Følelse! udraabte jeg: Du staaer i Begreb med at forlade et Sted, Velbehag og Taknemmelighed knytte Dig til, hvor Du har henlevet en munter Ungdom, seet Dig elsket paa det inderligste, og hvor Følelsen af en grundfæstet og uforstyrret Lykke var bleven Dig til venlig Vane. Nei, Du søde Pige! Kun endnu dyrebarere bliver Du mig, dersom for Resten min Tilbøielighed for Dig kan voxe, ved Din Hengivenhed for Dit fædrene Huus. Men dersom den ømmeste Kjærlighed, forenet med den rastløse Stræben at grundfæste Din Ro og Tilfredshed, er istand til at yde Dig nogen Erstatning, saa skal Du aldrig have Aarsag til, med bittre Følelser at tænke paa det Offer, Du har bragt mig!"

„Det var just ikke det rigtige Udtryk! sagde hun med blid irettesættende Tone: Jeg føler mig ingenlunde med saa uopløselige Baand knyttet til mit fortrige Hjem, at jeg for deres Skyld skulde glemme Qvindens Bestemmelse. Jeg veed, at hun skal følge den Mand, hun elsker, hvorhen Skjebnen beslutter at føre ham. Og saaledes skal ogsaa Du, der er min Sjæl kjærere end noget andet Væsen i denne Verden, i mig finde Din trofaste og uadskillelige Ledsagerinde! — Ja, Felseck, vedblev hun, og slyngede sin Arm om min Hals, og kom mig saa nær med det smilende Engleaasyn, at hendes varme Aande berørte

mine Kinder: jeg vil blive Din Kone, med mit Hjertes hele Inderlighed vil jeg elske Dig, og uophørligen skal min Omhu finde sin sødeste Beskjeftigelse i, at gjøre Dig lykkelig!"

Kunde der vel gives et endnu høiere Punkt af Henrykkelse og Salighed, som en Dødelig var istand til at naae? Vaarens trylleriske Vifte og Livlighed rundt omkring mig, omringet af Blomster, med den fortryllende Skabning i mine Arme, med de henrykkende Følelser af tilfredsstillet Længsel i Hjertet, elskende og gjenelsket! — Kun moisomt lykkedes det mig, at fatte mig i denne Glædesrus, og atter at finde Udtryk og Ord til Skildringen af det nye Liv her skulde begyndes, af hvilket jeg i mit Hjertes Begeistring forsøgte at gjøre den venlige Tilhørerinde et Udkast.

„Nei, min Elskede!" afbrød hun mig med fyrig Livfuldhed, da jeg begyndte at berøre, at det skulde være en af mine første Bestræbelser, at forskaffe hende en hensigtsmæssig og til hendes Ønsker svarende Omgang i Egnens dannede Cirkler: „Nei, dersom Dine Grundsætninger og Anskuelser ikkun paa nogen Maade stemme overeens med mine, saa bring ikke den selskabelige Omgangs Glæder og Fornøielser paa saa alvorlig en Maade med i Anslag ved Inddelingen af vort daglige Liv, men lad os ikkun leve for os selv i den stilleste Indgetogenhed der er muligt. Det glade Mod, vi øse af vort eget Bryst, vil være fuldkommen tilstrækkeligt til at gjøre vor Lykke fast og varig her i Skjødet af denne skjønne, af Naturen saa venligt udstyrede Eiendom. Vi ville ikke savne nogle af hine larmende

Forlystelser, saalænge vi, ved troligen at holde ved vor nærværende Tænkemaade, ere os selv nok, og vi ville ikke lide Mangel paa noget høiere og mere lykksaliggjørende Gode, saalænge Kjærlighed og Fortrolighed vedblive at herske mellem os. Hører Du, Felseck? trofast Kjærlighed og inderlig ubegrændset Fortrolighed!"

Ved dette sidste, med saa vægtigt Eftertryk gjentagne Udraab, bævede min Sjæl, gjennemfaret af Rædsler ligesom Lyn, i sine lønligste Dybder; jeg følte mit Ansigt bedækket af en Gloden, der var tændt ved en Ild af en anden Natur, og fæstede de stive, gjennemtrængende Blik mod den tætte Løvvæg, der skjulte os for vore Ledsageres Øine. Da aabnede Haveporten sig knirkende, og Rudolph kom tilsyne. „I krybe jo i Skjul i det tætteste Buskads, som om I ei havde nogen god Samvittighed, eller som om I vare forelskede! raabte han til os med høi Røst, og bevægede Læberne til et flygtigt Smiil: Den Gamle stiger op og ned, og randsager endnu alle Kroge, for moisommeligen at tilbrokke sig den bifaldende Tilfredshed, hvilken et jævnt Naturmenneske, som jeg og mine Lige, nyder og føler paa eengang, ved det blotte Syn af saadant et landligt Sæde. Sandelig, Felseck! vedblev han, idet vi sluttede os til ham, og fortsatte vor fælleds Vandring til de fjernere Partier af Haven: Dette Sted har saameget Smukt og Indbydende ved sig, at jeg næsten kunde komme i den Fristelse, for stedse at hænge Kaarden paa Sømmet, leie mig ind hos Dig, og i Fremtiden føre et saa roligt og stille Liv her, som man kun altid var istand til at føre sammen."

„O, dersom Du vilde det, Rudolph! svarede jeg med gandske uforstilt Hjertens-Oprigtighed: Hvad i al Verden blev der da endnu tilovers for mig at ønske og begjære!"

„Naa, man kan ikke vide, om der ikke seent eller tidligt bliver Alvor af den Spøg! sagde han, med et Blik paa Alvine, ei uden kjendelige Tegn paa indvortes Overveielse: Smag for det vilde, ustadige Liv, for det urolige Vertskab uden Huus og Hjem, for den rastløse Omtumlen fra en Verdensegn til en anden, kan, som jeg allerede ofte har følt og mærket, aldeles ikke holde Stik i Længden. Hvo kan vel fortænke en ærlig Karl, som har forsøgt Livets Strabadser i Syden og Norden, deri, naar omsider Længselen efter en fast og rolig Plet vaagner i ham, og i fuldt Alvor den Tanke bliver levende i ham, at trække sig ud af Vaabentummelen til den udkaarne, stillere Krog, at ombytte Sværdet med Plovjernet, dyrke Kornmarker, istedetfor at hjelpe til at ødelægge dem, eller vel endog overgive sig til en romantisk Lediggang, og endnu paa sine gamle Dage blive til en arkadisk Hyrde!"

„Prøv det, kjære Broder! begyndte Alvine at tiltale ham med en spøgende Kjækhed og Frimodighed, som hun endnu aldrig før havde tilladt sig imod ham: Kast den blodige Kaarde fra Dig, for at gribe den frydelige Hyrdestav, og vær forvisset om, at Himlen da, for at gjøre Alt hvad der hører til Dit nye Kald fuldstændigt, ogsaa endnu vil føre en eller anden Chloe eller Daphnis til Dig! O, hvilket henrivende Skuespil maatte det være for mig, at see min Broder Ru-

dolph, klædt som Hyrde, smykket med zirlige Silkeflofer og et broget, flagrende Baand om Hatten, sidde paa Skraaningen af en Høi, hans Lam forsamlede rundt om ham i velordnede Grupper, og snart blæsende paa Pansfløiten, snart opfyldende Luften med tungsindige Sukke, snart i øm overstrømmende Følelse, istemmende en melodisk Klagesang over hans Beherskerindes Tyrannie. Sandelig! et Syn, som jeg ikke med nogen Priis skulde synes at kjøbe for dyrt!"

Med en Blanding af Forundring og Fornøielse saae Krigsmanden paa den dristig snakkesomme Pige, der ved Indholdet af disse Ord og Tonen, hvori hun sagde dem, saa gandske fjernede sig fra den Maade, hun ellers pleiede at udtrykke sig paa. Endnu en Tidlang narrede og drillede de to Søskende hinanden med den Gjenstand, der var bragt paa Bane, førend Samtalen atter begyndte at tage en alvorligere Vending. Men mit Sind var presset og beklemt. Med al Styrke var, ved de sidste Ord, Alvine havde sagt til mig førend hendes Broder kom, en Misklang opstaaet i mine saligste Følelsers opbrusende Udgydelse, og jeg gjorde mig forgjeves Møie med at bevinge den ved Tanken om hiint Optrins frydefulde Billeder. Himlen, der endnu for kort siden havde smilet saa mild og reen ned paa mig, syntes nu mere og mere at formørke sig for mine opstirrende Blikke; jeg troede at indaande en tykkere, tordenlummer Luft, der som en Taage indskrænkede min Synskreds, og med døsig Tunghed leirede sig paa Planterne og Buskene omkring mig, og det Eneste, jeg kun med klar Tydelighed formaaede at holde fast paa af alle de Billeder og Fore-

stillinger, der i en broget forvirret Vrimmel gjennemkrydsede min Hjerne, var den Overbeviisning, at jeg paa eengang og for stedse vilde vorde lettere, dersom jeg kunde bestemme mig til, ogsaa at gjøre de to Sødskende til Medvidere af hiin ulykkelige Hemmelighed, ogsaa at tilstede dem et uhindret Blik lige ind i mit Hjertes skjulteste Folder.

Seer Du, Wallner! Saaledes vil selv i den meest utvivlsomme Besiddelse af alle Hjelpemidler, der udkræves til Begrundelsen af den høieste jordiske Lykke, aldrig en ægte, reen Nydelse vorde mig til Deel! saaledes vil Slangen stedse lure under Blomsterne, forgifte mig de skjønneste Livsglæder, og ved sin haanende Hvislen evigen minde mig om, at jeg allerede tidligen og uigjenbringeligen har forbrudt min Ret til den uforstyrrede Tilfredshed, som kun en reen Samvittighed formaaer at yde!

Kjøbet af Avlsgaarden er iøvrigt saagodtsom afgjort, og Alt vilde allerede, da det jo slet ikke kommer mig an paa en Haandfuld Guldstykker meer eller mindre, gandske være bragt i Orden, havde jeg ikke overladt Præsten at afslutte den hele Handel, der, som han da i Intet er vant til at overile sig, ogsaa ved Udførelsen af denne Forretning gaaer tilværks med en Vaersomhed og Sparsommelighed, der grændser til Gnieri.

Men Tiden er ilet hurtigen bort, medens jeg har optegnet hvad der er mødt mig idag! Det er allerede langt over Midnat; Alt omkring mig er nedsunken i dyb, stille Rolighed, og Forbindelsen med Udenverdenen endnu kun nogenlunde igang ved Phalænernes Vingeslag, der, lokkede af Lysets Skin, af og til flagre

surrende mod Vinduet. Ogsaa paa Dine Øine, min Wallner, hviler Søvnen, og i gjøglende Drømme gaae maaskee just i dette Øieblik Din fjerne Vens Billede og Skjebner forbi Din Sjæl, medens han ene vaagen endnu underholder sig med Dig, og ei veed at give sin Skrivelse nogen bedre Slutning, end det Ønske, at Himlens Fred med uryggelig Troskab maa være Dig nær i Nattens Slummer som ved Dagens Dont!

— i Mai.

Rædselens Aander have opjaget mig fra Paradiset, og bortkyset mig derfra! Du har havt Ret, Wallner! Da jeg havde handlet mod Dit advarende Vink, var Alt fortabt for mig! uden Redning, uigjenkaldeligen Alting tabt for mig! I en Afstand af flere Mile fra G*, i Stuen i en usel Landsbykro, bedøvet af den tilstødende Skjenkestues Tummel, omlarmet af drukne Bønders Jubel, med skjælvende Hænder, med sønderrevet Sjæl gjør jeg mig rede til at nedskrive disse Linier — jeg Ulykkalige! Men jeg vil byde mig selv Trods, jeg vil underkaste den blødende Følelse en jernhaard Villiefasthed; og, ligesom jeg har prøvet, med uforfalsket Troskab at skildre Dig det kjærlighedsfulde Sinds Henrykkelse, saaledes skal ogsaa den Fortvivlendes Jammer, unævnelige Jammer, vise sig for Dine Øine i lige rolige Skrifttræk. Hør, hvorledes Alting gik til!

Jeg sad og sladdrede med Rudolph i Hyldelysthuset i vor Have. Det var henad Aften, og der var ellers

Ingen i Nærheden af os. Alvine var langt borte inde i Huset, beskjeftiget med at besørge Folkenes Mellemmad; Præsten befandt sig i sin Studereelue, og grundede over en ham tilsendt Text til en Liigtale. Rudolph var mere aaben, mere meddelende, mere venlig, end nogensinde før. Han skildrede mig, i den dybeste Følelses Udtryk, den Kjærlighedsforbindelse, der havde fundet Sted mellem ham og en smuk Spanierinde, trak, medens han talte, en omhyggeligen gjemt dunkel Haarlok frem af sin Barm, bedækkede den med Kys, og hensank omsider, efterat han endnu havde givet mig at forstaae, at hun, den engang havde tilhørt, forlængst slumrede under Jorden, i en dyb veemodsfuld Eftertanke. De fortrolige Meddelelser, hvori han nu oplukkede sit Inderste for mig, aabnede ogsaa mit Hjerte. Jeg begyndte at tale om det Forhold, der fandt Sted mellem mig og hans Søster, og tilstod ham, at ene og alene den hidtilværende Mangel paa et fast Hjem havde været Aarsagen til, at jeg ikke allerede før tydeligen havde erklæret mig for ham om dette Anliggende. Han hørte paa mig med megen Opmærksomhed, uagtet jeg vel kunde læse i hans Miner, at jeg ei fortalte ham nogen Nyhed; dog troede jeg tillige at bemærke, at et beskedent Spørgsmaal angaaende de Midler og Veie, der stode mig til Afbenyttelse til Kjøbet af hiin Eiendom, saavelsom til Grundfæstelsen af mit fremtidige Livsunderhold overhovedet, svævede paa hans Læber. Jeg tog ikke i Betænkning, gandske overeensstemmende med Sandheden at underrette ham om, hvorledes jeg fandt mig sat istand til et Foretagende af den Natur, deels ved min allerede for tolv Aar siden afdøde Moders Ef-

terladenskaber, men deels og fornemmeligen ved den for kort siden mig efter Greven tilfaldne betydelige Arv. Han rakte mig med Udtrykket af tilfreds Billigelse sin Haand, og den ubehagelige Følelse uagtet, der et Øieblik havde formørket den milde Rolighed i hans Ansigt, da jeg nævnede Greven, syntes Alt mellem os at være i den bedste Orden.

„Jeg takker Dig hjerteligen for den Fortrolighed, Du har skjenket mig, kjære Felseck! sagde han: og jeg veed ikke nogen bedre Maade, at gjengjelde den paa, end ved den frimodige Forsikkring, at jeg allerede for længe siden i Stilhed har lykønsket min Søster til Forbindelsen med en saa brav Mand. Der kan ingen Tvivl være om, at I To ville komme til at leve i et saa tilfreds Ægteskab, som det pleier at være Tilfældet mellem Personer, hvis Tænkemaade og Grundsætninger, ligesom Eders, stemme nøie overeens. Troe mig kun, ogsaa jeg er ingenlunde saa umodtagelig for den landlige Naturs simple Glæder, som det maaskee seer ud til, og ret levende træder i dette Øieblik den Samtale, vi iforgaars havde i Haven paa Avlsgaarden, i dette Øieblik for min Sjæl. Jeg vilde virkeligen anse den Dag for den lykkeligste i mit Liv, paa hvilken jeg kunde drage ind til Eder og sige: Her er jeg! Er det endnu Jeres Beslutning, at give en af sit Kald modig Krigsmand Ly under Jeres Tag og en Plads i Jeres Midte den øvrige Rest af hans Dage?"

Han havde endnu ikke udtalt, førend pludseligen Nattergalens Slag, der atter begyndte at lyde i nogen Frastand henad Kirkegaarden til, blandede sig med To-

nen af hans Ord. Denne Omstændighed, der syntes mig at indeholde en alvorligt manende Opfordring, frembragte en dyb, skjønt dennegang just ikke med Skræk og Angest forbunden Bevægelse i mit, desuden allerede levende oprørte Gemyt.

„Rudolph! sagde jeg, efterat jeg saameget som muligt havde søgt at samle mig: Førend vi forfølge den af Dig yttrede, og med mine inderligste Ønsker saa gandske overeensstemmende Tanke videre, lad os først i Forening bringe vore fælleds Meninger angaaende en anden Punkt, der endnu kaster en formørkende Skygge paa den mellem os indtraadte venskabelige Fortrolighed, i det Rene! Der hviler tungt en Hemmelighed paa min Sjæl, som jeg til min egen Beroligelse ikke længere kan og tør fordølge Dig, med hvem jeg snart agter at træde i et endnu nærmere Broderskab."

„En Hemmelighed?" spurgte han, idet han forskende heftede sine Øine paa mit Ansigt, og med spændt Forventning begyndte at rykke mig nærmere.

„Det, jeg har at meddele Dig, har i sexten Aar været min Roligheds uforsonlige Fjende, den uudtømmelige Kilde til min dybeste Sjælekummer! vedblev jeg med rokket Mod: Lad os nu som Mænd, med Fatning og uden Lidenskab, dømme om en Handling, der ved den uudslettelige Tilbageerindring om dens Følger, endnu stedse griber saa alvorligen ind i mit Liv, endskjønt den selv tilhører min tidligere Drengealder. Jeg var nemlig Den, jeg og ingen Anden, der hiin ulykkelige Eftermiddag ved et Skud med Din Flitsbue, som jeg havde fundet, dræbte Nattergalen i Slotshaven!"

„Hvorledes? — Du? stammede den Bestyrtede, blegnende og bævende: Og min Fader, min ulykkelige Fader! — Du kunde altsaa —"

„Vel kunde jeg have reddet ham! afbrød jeg hans Udraab: Du maa erfare Alt, Rudolph! Jeg holdt mig skjult i Nærheden, saae og hørte, hvorledes Greven mishandlede og overøste den Uskyldige med rasende Trudsler. Mit Hjerte bævede i Brystet af Undseelse og Anger, men istedetfor at træde frem af mit Baghold med den pligtmæssige Tilstaaelse af min Brøde, og underkaste mig den fortjente Revselse, undløb jeg, lod i mit Hjertes feige Frygt skee hvad der vilde, og vendte først silde om Aftenen tilbage til Slottet. Den næste Morgen trak man min Letsindigheds afsjælede Offer op af den dybe Strøm frem for Dagens Lys."

En dunkel Rødme bedækkede den Forbittredes Aasyn. „Ha, Elendige! skreg han, idet han med fnysende Raseri i sine Miner sprang op af Bænken: Letsindighed kalder Du den lumske, nedrige Ondskab, Du har udøvet? Hvorledes? og Du vover det endog, at begjære den Mands Datter, som Du har myrdet, til Kone? Forbandelse over Dig, Du skamløse, nederdrægtige Hykler!"

I dette Øieblik viste Alvine, som havde hørt det rasende Skrig, sig, et Angestens og Forfærdelsens Billede, ved Indgangen til Løvhytten. Men med en tirret Løves vilde Heftighed styrtede Hiin løs paa den af Rædsel stivnende Pige. „Tilbage med Dig, Ulykkalige! Tilbage! Her har Du intet videre at gjøre; thi, ved den levende Himmel! hellere vil jeg gjennembore Dig med mit Sværd, end at Du endnu skulde have nogen

Slags Forstaaelse med ham, med vor Faders Morder!"
— Da Alvine læste Bekræftelsen paa denne frygtelige Beskyldning i mine Ansigtstræk, vendte hun gysende sine, med Nat sig omhyllende, Blikke bort fra mig; Dødbleghed fløi over hendes Kinder, og hun sank afmægtig mellem Hyldebuskens Grene. Men den forbittrede Hevner omslyngede med behændig Iver og stærke Arme det spæde Legeme, løftede den Bevidstløse, der, liig den knækkede Blomst, lod Hovedet synke, op, og flæbte hende, tvers over Bederne, afsted med sig henad Huset til.

Efter en kort Stund forlod jeg ogsaa mit Sæde. Mine Tanker og Følelser syntes at ville opløse sig i Tilintetgjørelsens dumpe Livløshed, og dette rædselfulde Optrin havde for nærværende Øieblik kun levnet mig saamegen Bevidsthed, som der hører til, for med nogenlunde Tilforladelighed at kjende sig selv igjen. Med en Febersygs tumlende Svimmelhed, der afkræftet og udmattet ved det langvarige Sygeleie, han har været bundet til, for første Gang atter prøver de usikkre Skridt, listede jeg mig vaklende ud af Haveporten og hen til min Vaaning.

Nogle Timer efter, da jeg netop var ifærd med at pakke nogle Breve og Papirer af Vigtighed sammen, bankede det paa min Stuedør, og Præsten traadte ind.

„Felseck, hvor var Deres gode Engel i det Øieblik, De lod Dem forlede til denne uoverlagte, farlige Tilstaaelse? raabte han mig imøde: Ulykkelige, hvad har De gjort?"

„Jeg kunde ikke Andet! var mit Svar: Jeg maatte ogsaa for ham give mit pressede Hjerte Luft. En

dunkel Magt, jeg ei formaaede at modstaae, drev og tvang mig dertil. Jeg gjorde kun, hvad jeg ikke var istand til at lade være. Udfaldet af min fortrolige Tilstaaelse var rigtignok anderledes, end jeg havde haabet."

„Og hver Udsigt til Fornyelsen af den gode Forstaaelse synes for stedse at være tabt! vedblev han: Alvine strider og kæmper i qvalfuld Sjælsbevægelse med sig selv; hendes vredeflammende Broder, der i sin vilde Harme og Forbittrelse ei vil laane Øre til nogen blidere Foreſtilling, gaaer omkring og udstøder Forbandelser."

„Det, der kundgjorte sig i Alvines Blikke, da hun hørte min Brøde, svarede jeg: indestaaer mig for, at Tiden vil lindre hendes Smerte, og at hun efterhaanden fuldkommen vil berolige sig over Tabet af mig. Rudolph kan gjerne tæmme sig i sin lidenskabelige Heftighed. Han har ei nødig at frygte for, at det nogensinde skulde kunne falde mig ind, efterat han har søgt at brændemærke mig med Afskyens og Foragtens Stempel, ved lav Paatrængenhed at falde ham til Besvær; jeg skal end ydermere sørge for, at mit forhadte Aasyn aldrig skal møde ham igjen."

„Alt, hvad jeg her seer, synes at tyde paa Beslutningen om en hurtig Afreise?" sagde han i en forsagt Tone.

„Saaledes er det ogsaa, min kjærlige, faderlige Ven! svarede jeg: Der t o r jo Intet mere holde mig her tilbage, og jeg tænker derfor, endnu førend det er bleven gandske mørkt at forlade Landsbyen."

„O, Gud i Himlen! hvilken en gyselig Tingenes Forvandling!" raabte Oldingen, idet han traadte hen til Vinduet, foldede Hænderne over Brystet, og modløs

rystende med det sølvlokkede Hoved, begyndte at tabe sig i en tungsindig Grublen. Efter nogle Minuters Forløb forlod han sin Plads, nærmede sig til mig, og sluttede mig høitgrædende i sine Arme. „Felseck! sagde han: Jeg har hverken Lyst til at gjøre Dem Bebreidelser over den Maade, hvorpaa De idag hensynsløs har virket mod Opfyldelsen af alle Deres Hensigter, eller prøve paa at afholde Dem fra den Beslutning, hiin overilede Fremfærd har draget efter sig som sørgelig Følge. Lov mig ikkun, at De ikke fjerner Dem altfor langt, og at De snart ved skriftlig Meddelelse underretter mig om Deres nyvalgte Opholdssted!"

Her standsede han, og saae mig forskende i Øiet, ventende paa mit Svar. Jeg gav ham stiltiende det Vink, at ville fyldestgjøre hans Opfordring. „Jeg skal imidlertid, tog han atter Ordet: opbyde Alt, hvad der staaer i min Magt, for at virke til deres Bedste, og, om muligt, atter bringe Sagen i det Rene. Saasnart det er lykkedes mig, faaer De uopholdeligen nærmere Efterretning fra mig. See ikke med saa vantro Mine mod Jorden! Naar det roligere Overlæg efter Lidenskabens Storm vender tilbage, da vil tillige ogsaa Modtageligheden for en velmenende Vens mæglende Forestillinger følge efter. O, hvilken Glæde for mig, om jeg snart, ret snart var istand til at give Dem trøstende Efterretning om mine Bestræbelsers gunstige Udfald!"

Han tog herpaa, med Tegn paa den dybeste Veemod og Rørelse, Afsked fra mig, og bortfjernede sig. Saasnart han var borte, overlod jeg Verten i Huset, under Foregivende af, at en Landreise kaldte mig herfra paa

ubestemt Tid, min Reisevogn tilligemed alle mine Pakker og Sager til Forvaring, stak de ovenomtalte vigtige Papirer til mig, og vandrede med den frembrydende Aftendæmring med raske Skridt ud af Byen. — —

Saaledes lyder min Ulykkes Historie, som jeg, hvad Du vel desuden ved Gjennemlæsningen af samme ikke vil tvivle paa, saavidt det stod i mine Kræfter, har forsøgt at skildre Dig med den strengeste Troskab og Nøiagtighed. Jeg vil ikke driste mig til, at kalde de mig tilføiede Ydmygelser grundløse og uretfærdige, ei stivsindet paastaae, at mig er skeet formeget. Men haard er min Lod, og blød maa den menneskelige Følelse ved Forestillingen om, hvorledes Skjebnen lader den Brødebetyngede roligen beruse sig i Glædens Bæger, for at martre ham med Dødens Gysen, naar hans Runs er forbi; hvorledes den omgjøgler hans Sjæl med Billeder af den sødeste Vinding, for pludseligen at gjøre ham det bittreste Tab følelig; hvorledes den Skridt for Skridt leder ham op til Lykkens Solhøide, for paa en des rædselfuldere Maade at styrte ham hovedkuls tilbage igjen i Jammerens Afgrund! Eller kunde Du maaskee troe, at det havde været afhængig af min egen Vilkaarlighed at afværge den Ulykke, der var trukket op over mit Hoved, og at det, under fortsat Jagttagelse af en forsigtig Taushed, skulde være bleven anderledes med mig? Aldrig! Jeg var med mine Forhaabninger og Planer kommen til det Punkt, hvor det smigrende Sandsebedrag ei længer formaaede at forsvare sig mod en mere barsk Magt, der kæmpede imod det. Havde jeg drevet min Opsætsighed mod Samvittighedens Maninger til det Yderste, og ført Alvine for

Alteret: Orgelets Klang skulde da have rystet mit Øre som et Tordenskrald, Præstens Velsignelse som en Banlysning, og Forfærdelsen skulde da voldsomt have afvristet mig en Tilstaaelse, som jeg vægrede mig ved at aflægge frivilligen; thi saaledes er det netop, det med Forbrydelsen betyngede Bryst maa tillige tjene Hevnen til et Kar, hvori den bereder en med ødelæggende Virkning om sig gribende ædsende Gift, der træder skummende og brusende ud over Randen, naar dets Stund er kommen. — Hvorhen jeg nu, efterat Livets meest fortryllende Haab har vendt sig bort fra mig, agter at henvende mig? — Til et Sted, min Ven, hvor de bedre og skjønnere Forhaabninger vinke, som Livet ei formaaer at give, og Døden ei at røve!

Fra nu af ere de skriftlige Dokumenter, der indeholde noget om mine Formuesomstændigheder, ikke længer sikkre i min Haand. Jeg sender Dig dem i medfølgende forseglede Couvert, og meddeler Dig tillige Myndighed til at bryde Seglet, for af det indlagte Papiir nærmere at underrettes om de Dispositioner, Du har at iværksætte, saafremt Du, hvad jeg dog alligevel haaber ikke vil blive Tilfældet, ei skulde erholde nærmere Efterretning fra mig, inden fire Maaneder, regnet fra idag af. At opfylde Præstens Ønske har jeg ikke ifinde; thi lykkedes det ham end, at naae sine til Fred og Forsoning sigtende Øiemed, saa kunde jeg dog aldrig mere vise mig for hende, der har seet Blændværket opløse sig, uden at retfærdiggjøre det skændselfulde og fornedrende Navn, hendes Broder tillagde mig, da vi sidstegang vare sammen. Alvine er tabt for mig! — Mit Hjerte truer med at briste, Blodet stivner i mine Aarer, med

Fortvivlelsens Krampe vrider og reiser sig min Sjæl mod denne skrækkelige Tanke. Men fast og urokket staaer i det følgende Oprør af stridførende Kræfter den Overbeviisning, at Alvine er tabt for mig! —

Fra Feltlazarethet, den 20de Juni.

Glæd Dig med mig, min Sjæls fortroligste Ven! Livets Sol begynder at oprinde for mig! Jeg har fundet, hvad en ugunstig Skjebne for to Aar siden forgjeves lod mig søge paa en lignende Vei! Men fat Dig, og lad Dig ikke lede vild i Gjenkjendelsen af Din Ven, om Du end seer Skrifttegn, der ere udflydte af en fremmed Pen! Endnu før de komme for Dine Øine, dækker den stille Grav mig med sin skjermende Fred. Legemet begynder allerede at nægte sin indre Hersker de vanlige Tjenstbeviisninger; det vil gaae til Hvile, og nyde en uforstyrret Slummer. O, Wallner! et ret herligt og ærefuldt Endeligt bliver mig til Deel! Jeg er faldet berømmeligen i seierrigt Slag. Allerede var Dagens Arbeid næsten fuldbragt, da bortrev, idet vi forfulgte den flygtende Fjende, en Stykkugle den høire Hofte, og jeg blev baaren bevidstløs herhid. Paa Redning er der ikke at tænke; men naadeviig har min Skjebnes Styrer endnu forundt mig denne korte Frist, og med den tillige Nydelsen af et Sjæls-Velbefindende, som selv i Alvines Arme aldrig i den Grad blev mig til Deel. Min Brøde er sonet! det siger mig det rolig-tilfredse Sind, med hvilket jeg er i Begreb med at vandre herfra og træde frem for den høieste Dommer. Hvad hverken min egen klogtige Forstand, eller Kirkens fromme

Trøstesprog var istand til at forskaffe mig, har Blikket mod Gravens aabnede Port ydet mig, efter at jeg frivilligen havde fraſagt mig al jordiſk Binding, og offret mit Liv og mit Blod.

Sørg ei over mig! Giv ingen uværdig Klage Rum ved Mindet om en Ven, der har endt ſin tornefulde Bane, og naaet den evige Glædes Palmer! Kun endnu et Skridt, og de modtage mig i deres qvægende Skygger. Jeg tilhører allerede en anden Verden; jeg ſeer den ſkarpe Grændſe trukket bag ved mig, og ſeer med den Forklaredes rolige Ligegyldighed tilbage paa det afſluttede Livs Billeder. Selv det lyſeſte Punkt, der møder mit Øie, mægter ei længer at vække noget misundeligt Ønſke, nogen misundelig Attraa hos mig. Vel viſer den ſkjønne Adelsgaard ſig for mig, omringet af grønt Løvværk og gyldne Kornmarker! Aftenſolen kaſter ſit ſvindende Lys paa det røde Tag; Veſtenvinden ſuſer gjennem de gamle Elmetræer, Bækken risler, og Haven vinker med ſine ſvale Gange og Løvhytter. Vel var det en fortryllende Tanke, at beſætte mig der med den Elſkede, at dele Beſiddelſen af den venlige Eiendom med hende, at være uadſkilleligen forenet med hende. Men ikkun endnu klarere er det blevet mig, at Nydelſen af en ſmilende Skjebne ei vilde have ydet mig nogen Erſtatning for den martrende Erindrings Nag, og jeg havde derfor ikke Lyſt til at bytte hiin under de givne Omſtændigheder ſaa tvivlſomme Lykke mod den mig nu foreſtaaende og allerede med alle ſine velgjørende Følelſer mig gjennemtrængende Befrielſe fra den ſørgelige Skjebne, der fremgik for mig af en døende Nattergals blødende Bryſt.

Allerede i et af mine tidligere Breve, førend endnu den skjønneste jordiske Drøm, hvori Mennesket kan blive deelagtig, udfoldede mig sine Tryllebilleder, kaldte jeg mig en Døende, der er betænkt paa at efterlade sig et veloverveiet Testamente. Du finder dette i det forseglede Couvert, der ledsagede min sidste Skrivelse. Uden tvivl vil Du allerede af Dig selv gjette, at det er Alvine, jeg har indsat til min Formues Arving. Iværksættelsen af en Beslutning, hvilken jeg allerede havde fattet førend vi havde knyttet nærmere Bekjendtskab, bliver mig til en dobbelt Pligt, siden jeg nu ogsaa maa tænke paa, at give hende den Erstatning, der efter den Tingenes Omskiftning, som er paafulgt, er den eneste der endnu staaer i min Magt at give hende, for hendes skuffede Hjertes bittre Krænkelser. Jeg veed vel, at Dine Timer ere deelte mellem vedholdende og nødvendige Forretninger; desuagtet overdrager jeg ingen Anden end netop Dig Besørgelsen af dette Anliggende. Nei, Du vil ikke vredes. Det er den sidste og vigtigste blandt de mange Tjenstbevisninger, hvortil jeg i en Række af Aar benyttede mig af Dit forekommende Venskab!

Jeg takker Dig, min inderligt Elskede, for disse talrige Prøver paa den velvillige Hengivenhed, der selv da endnu blev sig selv urokkelig tro, da jeg havde draget Dit Blik hen paa den Plet, hvormed mit Bryst var besmittet. Meget af det, Verden er vant til at opløfte og forgude med begeistret Henrykkelse, har tabt sin skuffende Glands for mig, medens Mindet om vor Venskabspagt vil ledsage mig til det dybe, dunkle Sovekammer, med en Engels forklarede Smiil. O, hvorledes kunde denne Henrykkelsesfølelse, der forenelig med de

saligste Forhaabninger, bebuder sig saa fremherskende i mit Indre, være knyttet med Betingelserne for sin Vedvaren til de jordiske Phænomeners Verden! — Wallner, vi sees igjen, for atter at elske hinanden! Bær Omhu for, at Alvine faaer min Hilsen! Fred og Glæde med Dig og Dine! —

— — Det Indtryk, disse Breves Indhold havde gjort paa mig, var altfor rystende, til at jeg efter sammes Gjennemlæsning roligen skulde have kunnet overgive mig til Søvnen. Jeg tilbragte derfor ogsaa den øvrige Deel af Natten oven Senge, satte mig ved det aabnede Vindue, og saae med stille Alvor ud i Mørket, medens min Vens Skjebne, hvis Forbrydelse vel Ingen blandt Læserne vil dømme saa strengt som han selv, ydede mig rigeligt Stof til Eftertanke. Morgenen brød omsider frem, og neppe begyndte den opgaaende Sols første Straale at oplyse Nabohusenes Gavlmure, førend Wallner allerede, ifølge det Løfte han igaar havde givet mig, indfandt sig hos mig.

„Han skulde altsaa være død? virkelig død?" raabte jeg den Indtrædende imøde med en Utaalmodighed, der lagde ham det klart for Dagen, hvor ivrigen jeg havde søgt at fastholde Tanken om Muligheden af det Modsatte.

„Desværre sætte de af Vedkommende udfærdigede, med Segl og Navnunderskrift forsynede Attester, der ere blevne mig tilsendte, det udenfor al Tvivl! var hans Svar: Allerede Dagen efterat hans sidste Brev var bortsendt har han naaet sit Maal, og er hensluttet blidt og roligen. Fred med hans Støv! Han var et ædel-

sindet Menneske, og havde fortjent en bedre Skjebne. Hvo skulde troe, at den fjendtlige Skjebne, der forfulgte ham i Livet, endog strækker sig til de af ham efterladte testamentariske Bestemmelser!"

„Jeg kan let tænke mig, svarede jeg: at Alvines Broder nu i lige saa høi Grad, som han med vild Heftighed har sønderrevet de Elskendes Pagt, ogsaa med Stolthed og Trods har modsat sig den Henfarnes sidste Villiebestemmelse."

„Alt, vedblev Wallner, har jeg opbudt, for at bevæge ham til en mildere og mere eftergivende Tænkemaade, men forgjeves. Han vedbliver den Paastand, at under de nærværende Omstændigheder er Modtagelsen af en saadan Arv aldeles uovereensstemmende med Ærens og Velanstændighedens Fordringer. „Dersom min Søster — saaledes lyder hans Svar — lader sig overtale til, at tilegne sig, om det saa kun var en Halvskillings Værdi af Felsecks Efterladenskaber, saa betragter jeg hende som en uværdig, pligtforglemmende Skabning, og hun har seet mit Ansigt for sidste Gang!" — Alvine, der siden Adskillelsen fra sin Elskede synes at være bleven ligegyldig mod Alt, hvad Skjebnen endnu fremdeles kan røve eller skjenke hende, underkaster sig sin Broders jernhaarde Villie med hiin sløve og mørke Hengivelse, af hvilken man hverken er istand til at slutte sig det egne indre Gemyts bifaldende eller misbilligende Dom. Præsten, der i Begyndelsen gjorde fælleds Sag med mig, har for nærværende Tid, efterat han er bleven træt af den frugtesløse Tvisten og Striden, trukken sig gandske ud af Underhandlingerne, og for mig bliver, da Tingene staae saaledes, desværre intet andet at gjøre,

end endnu at fortsætte min Reise til M*, for at opsøge nogle der levende, formuende Personer, der langt ude ere beslægtede med vor forevigede Ven, og at overlevere dem hele Beløbet af Arven, at de efter egen Overeenskomst kunne dele den med hverandre."

Vi forlode herpaa Vertshuset, og begyndte, omstraalede af den muntre Morgens Glands, Arm i Arm at vandre om i Egnen. Ei den mindste Plet, Felseck havde omtalt i sine Breve, blev ubesøgt. Levende forestillede vi os Alt, hvad den Fuldendte havde erfaret af Glæde og Qval i de tre Maaneder, han havde levet her, hans Billede stod i rolig Klarhed for vore Blikke, og mangen Taare blev helliget hans Erindring. — Men henimod Middag, da jeg beredte mig til at fortsætte min Vandring, ledsagede Wallner mig til en nærliggende Høi, som min Vei førte over. Da vi havde naaet Toppen, viste Byen med sine Omgivelser sig endnu engang for de tilbageskuende Øine. Til Venstre den vildt forvoxede Slotshave, Til Høire Kirkegaarden, og i Nærheden af samme Præsteboligen med den til samme stødende Have, i hvis mellemste Gang en qvindelig Gestalt eensomt vankede op og ned med langsomme, uvisse Skridt, og Hovedet dybt nedsænket til Brystet. „Det er Alvine! sagde Wallner: den villielose Slavinde af den barskttrodsige Broder, paa hvem man maa vredes, og hvem man dog derhos ei formaaer at nægte sin Agtelse." Vi betragtede endnu en Tidlang den Sørgende med stum Opmærksomhed; da aabnede vi Læberne til det sidste Levvel, trykkede hinandens Hænder, og skiltes veemodigen fra hinanden.

(Prätzel.)

Vallisneria.

Under mit korte Ophold i Venedig pleiede jeg at vandre om fra Morgen til Aften for at beſee den navnkundige Stads talrige Mærkværdigheder. En Dag beſøgte jeg Kanalen. Min gamle Gondolier ſagde mig, at en anden Perſon allerede havde taget Plads i hans Baad. For træt til derover at yttre nogen Betænkelighed, krøb jeg ned i det ſorte Huus, lagde mig paa min Pude, og vilde nu hilſe min ubekjendte Nabo. Men han agtede hverken Hilſen eller Tiltale — han var nemlig falden i dyb Søvn, eller lod idetmindſte ſaa. Jeg betragtede ham opmærkſomt. Det var en ſmuk, rank Mand, neppe tredive Aar, efter Dragt og Anſigtstræk at ſlutte, en Græker. Hans korte Vams af violet Fløiel, der, ligeſom Beltet, var rigt ſmykket med Guld og Perler, den funklende Demantsnaal, ſom ſammenholdt den blændende hvide Battiſts Skjorte under den olivenbrune Hals, betegnede en Formuende. Men endnu mere overbeviſte hans Anſigtstræks yderſt henrivende Form mig om, at han ikke kunde være noget almindeligt Menneſke. Jeg mindes aldrig at have ſeet ſaa deilig en Mand.

Da jeg havde ſluttet mine phyſiognomiſke Jagttagelſer, opſlog jeg til Tidsfordriv min gamle venetianſke Krønike, og begyndte at læſe den mærkelige Hiſtorie om Republikens Feltherre, Antonio Bragaderi. Han var falden i tyrkiſk Fangenſkab. Ve-

netianerne forlangte ham tilbage, imod at udlevere adskillige ædle Osmaner, thi man behøvede det fortræffelige Hoved i Spidsen for Hæren. Tyrkerne indgik Byttet, men sendte — i djævelsk Haan — kun hans Hud, som de havde flaaet af den levende Olding! „Saaledes have vi, tilføier Krønikeskriveren, ved Fortællingens Slutning, saaledes have vi ogsaa i vore Dage (1612) maattet opleve et grueligt Exempel paa de vantro tyrkiske Handes blodige Had mod de Christne, og især mod Venedigs Vasaller. En anseelig Ungersvend, Søn af et navnkundigt Huus, pleiede nemlig nu og da at seile om paa Havet i Aftenskumringen for at nyde den svale Luft. Sligt fik Tyrken at vide ved sine Spioner, af hvilke En, forklædt som en Slavehandler, lovede Gondolieren Guld og grønne Skove, hvis han vilde føre den unge Mand til ham. I Begyndelsen gruede Gondolieren for saadan Gjerning, men efter adskillige Dages Forløb havde den lede Guldtørst saaledes vundet Plads i hans Sjel, at han paany gjorde Aftale med Slavehandleren, og, skjændigt forraadende den uskyldige Yngling, førte ham ud paa rum Søe i sin egen Gondol. Her roede nogle tyrkiske Chalupper imod ham, og efter en kort fingeret Kamp, have de Vantro grebet deres Offer, der, som man siden har erfaret, ynkeligen lemlæstet, er bragt som Slave i Storherrens Serail."

Jeg følte mig forunderligen bevæget af denne Fortælling, og de eventyrligste Forestillinger indtoge min Sjel. Dog varede det ikke længe inden jeg faldt i dyb Søvn, hvoraf den kolde Natluft omsider

vakte mig. En tung Drøm havde forurolliget mig, og jeg var glad, da jeg overbeviste mig om, kun at have drømt. Jeg lukkede et lille Vindue op, og saae med Forundring, at Solen alt var gaaet ned — jeg maatte altsaa vel have sovet et Par Timer. Venedig laae temmelig langt bag os, ja Gondolen syntes mig at styre mod Triest, eller ad Dalmatiens Kyster. Ubegribeligt! Min Nabo var forsvunden, Gardinerne tættiltrukne, Dørene fast tillukte. Stedse gaadefuldere! Hvorhen gik Reisen, paa denne Tid, i denne Retning? En sagte Hvisken naaede mit Øre — nu — sandelig, det var intet Bedrag — nu hørte jeg gandske grant en Klirren som af Lænker, men, saa sagte som muligt, flyttet fra Sted til andet. Som et Lyn gjennemfoer mig den Tanke, at disse Lænker vare bestemte for mig, at Gondolieren var en underkjøbt Skurk, og Grækeren en forklædt tyrkisk Slavehandler. Det gjaldt en rask Beslutning, inden Gondolen var kommen i rum Søe. Kamp vilde have været Raserie, da jeg kun havde en Penneknif og et Spanskrør hos mig, og der desuden vare To mod Een. Tillykke var jeg en dygtig Svømmer; for at lette mig dette, mit eneste Redningsmiddel, kastede jeg i en Hast min Kjole, mit Halstørklæde og min Vest, trak gandske sagte mine Støvler af, og løb, idet jeg gjorde Regning paa en mægtig Modstand, med al Kraft imod Gardinerne og mod den bagved sikkert lukkede Dør. Men man havde — formodentligen fordi man var vis nok paa Fangsten — anseet

denne Forsigtighed for unødvendig, og saaledes foer jeg gjennem den paa Klem staaende Dør, sprang op paa Dækket og udøste her en Strøm af Forbandelser over den troløse Skipper. I Begyndelsen hørte han paa mig med stille Forundring, men den Affekt, hvormed jeg talte, min Paaklædning og den gjentagne Forsikkring, at jeg, en dygtig Svømmer, ingenlunde tvivlte om, at naae en Baad, og at jeg da skulde angive ham som en nederdrægtig forræderisk Skurk — alt dette tilsammen, maatte vel bringe ham paa sælsomme Tanker. Uden at sige et Ord, slap han Roret, greb mig ved Foden saa fast, at jeg ikke kunde røre mig af Stedet, og tilraabte Grækeren: „Hjelp mig, Doctor! Manden er bleven gal.“ Den smukke Mand sprang op, og hjalp at holde mig. Ved denne Larm kom Gondolierens Hund farende imod mig med en lang klirrende Kjæde efter sig. Hvad Mennesker ikke havde formaaet, det lykkedes et Dyr! Hunden med sin raslende Lænke bragte mig til mig selv. Nu saae jeg ogsaa, at Gondolieren sad paa sin Plads bag i Skibet, og at Grækeren laae foran deri, med opsmøgede Ærmer og nedhængende Arme. Skipperen forsikkrede mig, hvor kjært det var ham, at jeg atter var kommen til mig selv; han havde jo sagt mig, der var nok en Person i Gondolen. Det var, lagde han til, en græsk Læge, som han hver Aften maatte bringe ud paa et vist Sted i Havet, hvor han et Qvarteerstid stirrede ned i Bølgerne med nedhængende Arme.

Jeg nærmede mig den unge Mand og talte til ham, men han svarte mig ikke. Maanen var staaet op, og ved dens Skin troede jeg, at see Taarer blinke i hans Øine. „Til Land!" tilraabte han Gondolieren, reiste sig op, tørrede sine Hænder, bragte sine Klæder i Orden, og sukkede derpaa: „Det er forgjeves! Hun kommer ikke idag!" — „Hvem?" spurgte jeg deeltagende. — „Hvem! svarte han forundret: Hvem Anden end Den, for hvis Skyld jeg er her!" — „Ah, en Kjæreste altsaa!" smiilte jeg. — „Nei, nei! raabte han heftigt: et bly Væsen, som kun viser sig for mig om Aftenen, som en Lysstraale vilde dræbe." — „En Venetianerinde?" spurgte jeg endvidere. — „Oprindeligen en Vestindianerinde! var Svaret: men nu nationaliseret her." — „Hun har altsaa Slægtninge her?" — „Aldeles ikke! dog jo, om De saa vil, en fyrgetyvetusinde omtrent." — Jeg mærkede, at jeg havde med et sindssvagt Menneske at gjøre. Stille Vanvid har altid en besynderlig Interesse. Vi stege iland, men jeg kunde ikke skilles fra Grækeren. Jeg greb hans Haand, trykkede den venligt og yttrede, hvor inderligt jeg ønskede at høre hans Livs Historie. „Historie? spurgte han mildt; Nu, den er hver Mand bekjendt, men jeg fortæller den gjerne. Giv mig Deres Arm."

Nu fortalte han mig gandske sindigt: Hans Navn var Zachar, hans Fader var en riig Kjøbmand paa Scios. Tidligt havde han lagt sig efter Lægekonsten, og var, efter sine Forældres Død, reist til Venedig, hvor han havde en Farbroder, der lige-

ledes var en riig Handelsmand, men foragtede ham, fordi han ikke var Kjøbmand. Derfore omgikkes han ham heller ikke meget. En Aften, vedblev han med stigende Varme, blev jeg kaldet til en Fremmed. Jeg kom, og fandt en Mand, som med Taarer besvor mig, at frelse en elsket Datters Liv. Man førte mig til den Lidende — Himmel! hvad saae jeg for en deilig Skabning. En Pige — nei, jeg vil ikke forsynde mig, ved at give en usel Beskrivelse af hendes Ynde! Nok, den Syge led af en Plantegift, hun havde faaet i en Spise. Endnu var Hjelp mulig, det lykkedes mig at frelse hende. Men den heftige Gift havde angrebet hendes Konstitution saa stærk, at hun behøvede nogle Maaneder, inden hun følte sig fuldkommen helbredet. Hver Dag saae jeg hende, og da hun fandt en ubeskrivelig Kjærlighed til Planteverdenen, bad hun mig om Undervisning i Botaniken — — Har De Begreb om Botaniken? raabte han med utaalmodig Heftighed, som om han forud ærgrede sig over mit benægtende Svar. „O ja, svarte jeg rask: jeg har drevet den med megen — „Godt, godt! afbrød han mig mildere: De veed altsaa, at man ikke kan studere denne første af alle Videnskaber, uden at hengive sig den med gandske Sjæl. Mine Fjender raste, da de hørte min Lykke. Jeg flyede, man efterstræbte mig. Vi flyede Begge! Lykkelige Maaneder, himmelske Aftener, da vi paa Havet, som glødede af den synkende Sol, fandt vort Samfunds Symbol. Vi helligede det som et Mindesmærke for alle Tider. Men ogsaa her naaede os vore Fjenders Had. De udru-

stede en Flaade mod os To!" — „Hvorledes! afbrød jeg den Forvirrede: en Flaade mod To?" — „Ja, ja! svarte han meget levende: o de vidste vel med hvem de havde at gjøre, og at jeg aldrig vilde give efter. Vi stødte sammen. Frygtelige Dag, dig glemmer jeg aldrig. Hult suste Vinden i de spændte Seil, formørket var Himmel og Hav, Bølgerne høie og sorte! Vildt vaklede mit Skib. Da lyner, da knager det; gloende Kugler flyve hid og did, Seilene komme i Brand, Masterne knuses; de Saaredes Skrig, de Døendes Rallen, Skytsets Torden lyder trindt omkring mig. Den Elskede fægter heltemodig ved min Side. Da kaster den lumske Farbroder en gloenderød Kugle imod mig, i et Nu hvisler, lyner, brager det, Bølgerne vige under mig, Firmamentet brister; fastomslyngede kastes vi høit op i Luften — omsider lande vi i Maanen! O, jeg veed ret godt, det var deiligt køligt deroppe, Alting omgivet af Sølverlys, Jorden klingede under hvert et Fjed. Ak — han standsede, slog Haanden for Øinene, og syntes at fatte sig. Derpaa vedblev han smerteligt: Nu, da jeg kom tilbage, forargedes mine Slægtninge over mig, stødte mig ud af deres Huse og — mangen Dag har jeg dog ikke en Bid Brød!" — Da han havde sagt dette, skjød han som en Piil igjennem et morkt og snevert Stræde, og lod mig staae. Med Møie orienterede jeg mig, og kom temmelig silde til et Kaffehuus paa Markuspladsen. Jeg var saa fuld af min Begivenhed, at jeg fortalte den her, og drog dygtig tilfelts mod hans Slægtninge. — „Den

Karl er en Nar! raabte en gammel fortskjægget Græker: og en Nar har holdt Dem for Nar, min Herre!" Dermed sprang han op, og skred ud af Stuen. Jeg spurgte hvo han var? Den gamle rige Zacchar! svarte man mig. Jeg gik efter ham, men han var ikke mere at finde. Mismodig gik jeg hjem. At opsøge ham i hans Contoir, var mig en let Sag, men de to næste Dage afholdt Forretninger mig derfra. Da jeg tredie Dag havde begivet mig paa Veien, kom min unge Græker mig imøde, med det Udraab: „Jeg har fundet hende!" — „Hvem? Elskerinden?" — „Ja vel! svarte han: jeg har hende hos mig." — „O, saa hurtigt hjem med hende! Og derpaa følges vi Tre ad til Deres Onkel, som jeg talte med i Forgaars. Han vil ikke være uforsonlig." — „Hjem til mig? til min Onkel? spurgte Zacchar langsomt: Her, her — han slog paa sit Bryst — her har jeg hende!" — „Det troer jeg vel, en Elskerinde bær man i sit Hjerte." — „Nei, nei! Her i min Lomme er hun!"

„I Deres Lomme?„

„Ja, i Gaaraftes, i Lagunerne —

„Fandt De —

„I det dybeste Dynd —

„Deres Elskede?"

De har truffen det!

Med aaben Mund stod jeg for den unge Mand, som jeg vel havde anseet for vanvittig, men ikke for komplet gal. Imidlertid havde han af Brystlommen fremtaget et Blad Papir; forsigtigt aabnede han det, holdt det hen for mig, og sagde med funklende Øine:

„Der, der seer De Valisneria!" — Jeg betragtede hvad han viste mig — det var en liden tørret Plante med smaae, neppe kjendelige Blomster *). „De kan nu sige, begyndte han i selvbehagelig Tone: at De har seet hende!" Rask dreiede han sig om og var forsvundet, inden jeg kunde fatte mig af min Forundring.

Da traadte en velklædt Mand hen imod mig. „Tager jeg ikke feil af Deres Ansigtstræk, er De en Tydsker? spurgte han: og slutter jeg ret, af Deres Underholdning med hiin Vanvittige, er De ogsaa Fremmed her?" Jeg bekræftede begge Dele, og bad ham løse mig Gaaden.

„Det kan jeg med faa Ord! svarte han: Det var ogsaa strax mit Forsæt, da jeg allerede langtfra erkjendte Dem for en Landsmand, og saae Dem i Samtale med den Forrykte, som intet Menneske her indlader sig i Samtale med. Jeg har selv i nogle Aar været Bogholder i det zaccharske Huus, og kan indestaae for Sandheden af hvad jeg nu fortæller. Visnok er Lægen Zacchar en Neveu af hiin rige Bankor af samme Navn, han

*) Valisneria spiralis (Linn.), en ved sin tilsyneladende Vilkaarlighed mærkværdig Plante. Den voxer under Vandet, men vorder i Blomstertiden drevet over Vandfladen af en lang spiralformet Stængel, blomstrer her ved Aftenstid, skjuler sig derpaa igjen. Sit Navn har den faaet af Anton Valisneri, Keiser Carl VI Livlæge.

gjorde Bekjendtskab med den spanske Kaperkapitain Vallisneris Datter. Hun var meget smuk, men om han har helbredt hende for nogen Sygdom, veed Ingen. Onkelen hørte, at Zacchar omsatte sin Formue i Papirer, og tillige, at han havde forelsket sig i denne Pige. Da han var myndig og sin Faders eneste Arving, lod sig paa retlig Maade intet indvende derimod. Onkelen derimod harmedes over, at en saa betydelig Formue skulde komme ud af Familien. Han bød Ynglingen komme til sig, men da han nægtede at indfinde sig, lod han ham med Magt bringe i sit Huus. Her forestillede han ham det Urigtige i hans Fremfærd, og foreslog ham, at ægte Zoe, en ung Slægtning, af deilig Skabning. Zacchar raste derimod, og overøste Onkelen med Bebreidelser. Nogle Dage efter skjenkede han, ved et juridisk Dokument, Valisneris Datter, Alt hvad han eiede, og gik med hende under Seil paa Faderens Skib, for at nedsætte sig i Spanien. Paa denne Reise bleve de ikke langt fra Neapel angreben af en Tuneser. Ulykken vilde, at en gloende Kugle faldt i Krudtkammeret, Skibet sløi op, og af hele Mandskabet blev Ingen reddet uden Zacchar, som af Fiskere bragtes halvdød iland. Længe har han ligget syg i Neapel. Da han efter Aar og Dag kom tilbage, bemærkede man en fuldkommen Forstandsforvirring hos ham. At han ofte maa lide Hunger, er aldeles ugrundet. Han har vægret sig ved at modtage Onklens Understøttelse, og behøver den ikke heller, da han, som hans Paaklædning viser, har reddet

Ting af Værdie. Nu lever han meget simpelt i et lille Huus med en gammel Sømand, der sørger for ham. Han gjør intet Ondt. Man har bemærket, at hans Forvirring er størst paa den Tid af Aaret, Ulykken ramte ham. Mod Aften lader han sig da roe ud paa Havet, og fisker her efter en Vandplante, som bærer hans Elskedes Familienavn, og om hvilken han fortæller, at han har opdaget og opkaldt den efter sin Elskede."

Saaledes lød min Landsmands Fortælling. Den Vanvittige saae jeg ikke mere, da jeg kort efter forlod Venedig. Maaskee maa han endnu mangen Sommeraften med graadomtaaget Blik søge sin Valisneria's Erindringsblomst, indtil han engang finder hende selv igjen.

(B. von Miltitz.)

Maler Raphael og Pottemagerdatteren.

Raphael, Italiens navnkundigste Maler, fortæller selv følgende høist underholdende Optrin af sit Ungdomsliv:

I Huset, som laae ved Siden af hans Faders, boede to Ildarbeidere af forskjellig Art: en Pottemager og en Bager, fjernt beslægtede med hinanden. Hver af dem havde en opvoxende Datter,

som forrettede Svendetjeneste hos Fædrene, der just ingen Formue eiede. Benedetta, Pottemagerens Datter, var, skjøndt stint bygget, utrættelig i sit svære Arbeid: at træde Leret, forarbeide og danne det til Kar og Tallerkener, hvilke hun derpaa ogsaa bemalede. Ghita, Bagerens Datter, stod i den jomfruelige Udviklings rige Fylde, var stor og stærk, men ikke saa villig til sit Arbeid: at ælte Deigen i de store Truge, slaae den op, og hjelpe Faderen at hede Ovnen. Han maatte altid skjænde og drive paa hende, og altid ærgrede hun ved sine Modsigelser den skikkelige Mand. Alt dette saae Raphael ud af sit lille Kammervindue, der gik ud til Naboernes Gaarde; han fattede Forkjærlighed til Benedetta, og havde gjerne hjulpet hende i hendes Arbeid, hvis det havde staaet til ham. En Middag tabte han med Villie sin Tallerken paa Gulvet, blot for at faae Lov til at kjøbe en anden hos Naboen. Han ilte ind til Pottemageren, men fandt til sin Ærgrelse Ghita i Stuen. Hun tog venlig imod ham, saa venligt, at han, da han havde kjøbt sin Tallerken, gandske forlegen spurgte, hvo der havde malet den Fugl, som stod derpaa. Ghita loe høit og sagde: det skulde jo forestille et Menneske, men Benedetta maatte som oftest male Karrene i Skumringen, for de sattes i Ovnen, og var da mangengang saa træt, at hun faldt i Søvn derved. „See kun, sagde hun: hist staaer igjen hele Gaarden fuld af Tallerkener, som hun skal male til næste Morgen!" Ved disse Ord foer en Straale gjennem Raphaels Sjel. Han hastede

hjem, og spurgte sin Fader gandske troskyldig: hvad Farver Pottemagerne malte med, at de kunne bestaae i Ilden? Faderen var hjerteglad over hans Videbegjærlighed, og gav ham den bedste Underretning. Nu tænkte han kun paa, hvorledes han, naar han fra sit Kammer var kommen op paa den høie Skillemuur imellem Husene, skulde komme ned i Gaarden paa den anden Side. Da faldt hans Tanke paa en stor Herkules, der for kort siden var hensat paa andre Marmorstykker *) ved Naboens Muur. Om Aftenen, efter at hans Forældre vare gangne tilsengs, pakkede han sine Farver og nogle Pensler sammen, samt Paletten i sin Lomme, og besteg Muren i Fuldmaanens Skin. Herkules's Kolle fandt han ligesom gjort til at klattre ned ad. Men hvilket Syn fængslede ham nu! Han troede at see Benedetta, hvidklædt staae midt i Gaarden, dog dækket af Baghusets Skygge, saa at han ikke var gandske vis i sin Sag. Da steeg Fuldmaanen høiere, og han saae, at det var en qvindelig Statue. Han svang sig nu fra Muren paa Kollen, fra Kollen p Skulderen, fra Skulderen paa

*) De italienske Pottemagere pleiede fordum at kjøbe gamle romerske Marmorreliqvier, som de, til en Afverling i deres Sysel, søndersloge og brændte til Kalk. Paa Raphaels Tid fandtes i Italien en stor Mængde af slige skjønne Ruiner, der kjøbtes for en Bagatel. I en eneste Byes Pottemagerovne brændtes vel flere, end der nu findes i hele Italien.

Hoften, fra Hoften paa Herkules's store Taa. Da han var kommen lykkelig og vel ned, fandt han Karrene og Tallerkenerne beqvemt udstillede, og lagde sine Farver paa Paletten. Den qvindelige Figur var det første han søgte at afcopiere paa Tallerkenerne, derpaa fulgte Herkules og andre omstaaende Statuer, samt Heltehistorier, som hans Fader ofte havde fortalt ham. Alt dette gik fra Haanden i guddommelig Raskhed og Lyst, indtil han hørte Larm inde i Huset, og igjen klattrede opad Herkules tilbage til sit Kammer. Søvndrukken kom Benedetta, vaskede ved Brønden sit Ansigt og sine Hænder, og malede derpaa, uden at betragte det, som allerede var malet, sine Udyr og Umennesker paa hans herlige Omrids. Men da nu Solen var oprunden, saae hun Raphaels Arbeid, undrede sig over at finde alle Statuerne trindtomkring afcopierede i Migniatur, og meente ikke andet, end at Englene havde staaet hende bi. Men om denne hemmelige Bistand talte hun ikke til Nogen; da hendes Fader spurgte, hvorfor hun havde malet dennegang anderledes end ellers, svarte hun: at Folk gjerne vilde have noget Nyt, og at hun derfor havde prøvet paa, at efterteqne de gamle Billeder. Sin første Malertriumph havde Raphael næste Morgen, da han selv paa Torvet var Vidne til, med hvilken Begjerlighed Folk kjøbte hans malede Tallerkener. Han tilstod, aldrig at have havt saa salige Følelser. Snart maatte Pottemageren foretage en ny Brænding. Da Karrene vare udsatte for at males, bar Raphael sig ad ligesom

sidst, medens Benedetta sov. Da hun vaagnede, fandt hun, til sin Glæde, Arbeidet halvgjort, og efterlignede paa de øvrige Kar disse Monstre med saadan Troskab og Færdighed, at Raphael, da han saae Arbeiderne staae sammen paa Torvet, neppe selv kunde skjelne imellem Sine og Hendes.

Ghita forstyrrede Malerens Himmel. Hun opdagede Hemmeligheden, og forskrækkede, at ingen Engel var med i Spillet her, men vel en Djævel, maaskee En af de pavelige Nepoter, som gjorde Jagt efter alle Piger. Hun foreslog, at Benedetta tilligemed hende, bevæbnede skulde vaage næste Nat, naar Karrene vare udstilte. Natten kom, stille og maanelys. Neppe havde Raphael begyndt sit Arbeid, før begge Pigerne kom styrtende ud af Huset, hver bevæbnet med en gammel rusten Kaarde, og med en Lampe, for at tilfredsstille deres Nysgjerrighed. „Det er bekjendt, siger Raphael selv: at jeg aldrig har givet mig synderlig af med Vaaben, men foretrukket at fremstille Vaabenførd, hvisaarsag ogsaa disse Amazoner indjoge mig en heftig Skræk. Jeg tænkte hverken paa Benedetta eller Ghita, men paa et Par vanvittige Piger, som boede paa den anden Side af Huset, og muligen kunde været undvegne deres Bevogtere. Hellige Christopher, frels mig! skreg jeg, og løb mod Herkulesstotten; men Pigerne skrege endnu høiere: „En Tyv, en Tyv!" forfulgte mig og løftede Lampen imod mig, for at see hvem jeg var, just som jeg vilde besteget Herkules's Skulder. Men nu fik ogsaa jeg nogen Aandsnærværelse; med Paletten

dækkede jeg den ene Side mod Ghita, og med Penslen slukte jeg Benedetta's Lampe — saaledes troede jeg, at være kommen ukjendt over Muren tilbage til mit Kammer. Men her ventede mig en værre Skjebne. Min Fader var vaagnet ved Pigernes Skrig, havde grebet en Bøsse og havde skudt mig ned af Muren som en Spurv, hvis den havde været ladt. Jeg sprang ind i Kammeret, saae ham og kastede mig for hans Fødder; Glæden over, ikke at have skudt mig, formildede hans Vrede, og han foldede sine Hænder istedetfor at straffe. Min Moder kom kort efter ind, og nu bekjendte jeg Alt, idet jeg beraabte mig paa min Faders Roes, at disse Tegneøvelser ikke havde været uden Nytte for mig, da han i den sidste Tid havde bemærket et synligt Fremskridt i mine Arbeider. Begge tilgave mig, men det blev besluttet, at jeg skulde sættes i Lære hos Pietro Vanucci i Perugia."

Morgenen efter, just som Raphael vaagnede, bankede det stærkt paa hans Dør, og ind kom Benedetta's Fader, som, næsten med Magt, trak Datteren ind med sig ved Armen. Raphael vilde springe op, men ihukom at han ikke var paaklædt; neppe vovede han at see op, dog bemærkede han, at Benedetta nys havde grædt, at hun bar en Tallerken med Bagværk, og at hans Forældre stode behageligtsmilende udenfor Døren. Pigens Fader skreg: „Hør Detta, Du maa bede ham om Forladelse for Din Uartighed, paa Dine Knæe maa Du bede den gode unge Herre, at han frem-

deles vil vise os den Ære, at male vore Tallerkener.Ræk ham Bagværket, som en ringe Tak for den Afsætning, hans Malerkonst har skaffet vore Vare." Benedetta vægrede sig, og den Gamle løftede Haanden for at tvinge hende, da sprang Raphael, indhyllet i sit Lagen, saa godt som muligt op af Sengen, og faldt Pottemageren i den opløftede Arm. „Giv ham nuet Kys, Detta!" raabte Denne: Nu strax, eller jeg — Med disse Ord trykte han Raphael mod det skjønne Barns Kind, saa at hendes Taarer vædede hans Læber. Faderen tog derpaa Bagværket fra hende, rakte Raphael det, skamrød løb Pigen sin Vei, og halværgerlig raabte den Gamle efter hende: „Hun vedbliver at være ligesaa dum, som hendes salig Moder vel endnu er i sin Grav!" Da Pigen var forsvunden, aandede Raphael friere, lovede Pottemageren, at han, saalænge han endnu blev i Urbino, vilde vedblive at male hans Tallerkener. „Unge Herre! sagde den Gamle: Bliv her, og anvend Eders Konst gandske paa min Sysel; et Haandværk føder sin Mand, især naar det er forbunden med en ædel Konst. I skal fortjene mere hos mig, end Eders Fader fortjener ved de Malerier, han forfærdiger med saa stor Anstrængelse. Naar I er bleven nogle Aar ældre, og min Datter noget klogere, hvo veed da, om vi ikke kunde faae eet Huus og een Kasse." Raphael tang rødmende, og Pottemageren tog Afsked.

Dagen, hvorpaa Raphael skulde reise til Perugia var kommen, uden at han havde seet Benedetta. Gjerne havde han foræret hende en liden Gave, han

hidtil havde bevaret, som det Kjæreste blandt sine Sager. Det var en sælsom Ring, af et Metal, som Ingen kjendte, med en Indskrivt, som Ingen kunde læse; den var ham given af en ubekjendt Kone, der engang havde redet forbi Raphael, da han som Barn sad bedende paa sin Moders Skjød. Denne Ring, meente han, at maatte give Benedetta til et Minde om sig. Aarle om Morgenen lurede han paa hende, da hun gik ud at træde Leret. Han saae, hvorledes hun trak sin mørkeblaa, med et rødt Belte sammenbundne Overkjole af, og hang den paa den smukke qvindelige Statue i Gaarden. Derpaa opkiltrede hun sit Skjørt, trak Skoe og Strømper af, og begyndte nu at træde Leret, først langsommere, siden hurtigere, altsom det blev smidigere, og det efter Tacten af en Vuggevise. Ved hendes Sang vaagnede Ghita, hun gik ogsaa til sit Arbeide, kastede sin Kjole af, og begyndte at bearbeide Deigen i Trugene, som stode paa den anden Side af Statuen. Sagte iilte Raphael afsted, gjennem Naboens Huus ud i Gaarden, og blev først bemærket af Benedetta, da han stod tæt hos hende, greb hendes Haand med uforstaaelige Ord, og strøbte at stikke Ringen derpaa. Leret og Skrækken holdt hendes Fødder fast, men Haanden fravristede hun ham, inden han fik stukken Ringen paa, holdt begge Hænder for Øinene og rystede med Hovedet, til et Tegn, at hun Intet vilde modtage. Ghita udloe hende, og sagde: hun vilde ikke saalænge betænke sig paa at modtage en Foræring af saadant smukt ungt Menneske, hvorhos hun udstrakte sine med Deig belagte Fingre efter Ringen. „Det gaaer ikke an, sagde Raphael forlegen: den

passer ikke, Eders Fingre ere for store og fulde af Deig." Men Ghita vilde med Magt have Ringen, og torrede Haanden i sit Forklæde. Da veeg Raphael endnu forlegnere tilbage, og kom i Armene paa den smukke Statue, hvorpaa Detta nys havde hængt sit Belte. Marmorbilledets ene Arm var opløftet, Pegefingeren udstrakt. Paa denne faldt Ringen, som han tabte i sin Betuttelse, og gled ned over de to Led deraf. „Ringen er alt bortgivet! sagde Raphael lunefuld til Ghita: Min Steenbrud skal bære den, og naar I seer den paa hendes Finger, gode Benedetta, saa tænk stundom paa mig; imorgen reiser jeg med min Fader til Perugia, og I vil ogsaa nok bede for mig engang imellem, skjøndt I idag ei engang vilde unde mig et Blik af Eders Øine, ikke sandt?" Benedetta blev i sin Stilling, dog tittede hun gjennem Fingrene; men Ghita paastod, Raphael maatte ikke gaae inden hun havde faaet Ringen og et Kys til. Men ingen af Delene fik hun, forunderligt nok! Da hun nemlig vilde tage Ringen af Billedet, fandt hun Fingeren krummet, saa det var hende umuligt, at faae den tilbage over det andet Leed. Hun meente, det gik aldrig naturligt til. Studsende hjalp Raphael hende, men al deres Møie var forgjeves. Nu sprang Benedetta op af Leret, nærmede sig Statuen, greb efter Ringen og trak den uden Møie af Fingeren. Greben af en forunderlig, næsten grufuld Følelse, flyede Raphael uden videre Afsked bort, og Dagen efter var han med sin Fader paa Veien til Perugia.

(Ludv. von Arnim.)

Scene af Lord Byrons Privatliv.

Den engelske Tidende: The Glare and Ennis Advertiser indeholder følgende Beretning om den egentlige Anledning til Skilsmissen imellem den afdøde berømte Digter Lord Byron og hans første Gemalinde Lady Byron: En forhenværende Hovmesterinde hos Lady Byron, søgte længe at bringe Uenighed imellem begge de unge Ægtefolk; men det lykkedes hende ikke, førend hendes Ønsker endeligen kronedes ved følgende Tildragelse: I den Tid var Lord Byron Medlem af Administrations-Committeen ved Drury-lane-Theatret, og af den Aarsag fik han ofte Besøg af de til dette Theater henhørende Skuespillere og Skuespillerinder, der ønskede at tale med ham om deres Anliggender. Saaledes traf det sig engang, at Madame Mardyn, en skjøn, ung Kone og en meget agtet Skuespillerinde, aflagde Besøg hos ham, og han modtog hende i sine Bibliotheks-Værelser. Under deres Samtale begyndte det stærkt at regne. Lorden sendte strax Bud efter en Leievogn, men da der ingen Kareth var at faae, tilbød han Konstnerinden sin egen Equipage; men Lady Byron, der imidlertid havde erfaret Md. Mardyns Ankomst, lod ved en af sine Domestiqver sige, at Lordens Vogn var laant ud og endnu ikke sendt tilbage. Lord Byron, der gjættede hendes Hensigt, gav strax Befaling til at spænde for sin Gemalindes Vogn; men Mylady lod ved den samme Tjener, der tilkjendegav hende denne Ordre fra Lorden, svare, at Madame Mardyn aldrig skulde stige ind i nogen Vogn, der tilhørte hende. Den kræn-

kede Actrice maatte forblive indtil Regnen ophørte, og Lorden indbød hende til at spise til Middag. Han førte hende derpaa ind i Spisesalen, hvor den strænge Lady allerede befandt sig; men efter nogle høist stødende og uartige Bitterheder imod Skuespillerinden, bortfjernede hun sig. Endnu førend hun var kommet ud af Døren, yttrede Lord Byron, der havde en god Samvittighed, i temmelig utvetydige Udtryk, sin Misfornøielse med sin Gemalindes saa yderst inhumane Opførsel. Dette kunde den stolte Mylady ikke taale, vendte i den høieste Forbittrelse om og sagde i en opbragt bestemt Tone: „Jeg forlader Dem for stedse; aldrig vil jeg leve med en Mand af Deres Lige!" — Fra dette Øieblik af saae de hinanden ikke mere. Lady Byron besteg ufortøvet den paa Lordens Befaling forspændte Kareth, og kjørte til sin Fader, hvor hun søgte og fandt et Tilflugtssted. Sagen blev strax bekjendt, og denne Skilsmisse, der kun havde sin Grund i en overdreven og ubillig Skinsyge hos Lady Byron, blev i Begyndelsen tilskreven en hemmelig Kjærlighedsforstaaelse imellem Lorden og den ovennævnte Actrice. Publikum, der deelte denne Mening, besluttede derfor at compromittere Mad. Mardyn, og den første Aften, hun, efterat denne Historie var bleven bekjendt, fremtraadte, blev hun udpeben; men uden at tabe sin Fatning gik hun frem paa Prosc enium, og da hun omsider kom til Orde, forsvarede hun sig med saa megen Veltalenhed, at hun aldeles seirede over Kabalen. De siden anstillede Undersøgelser angaaende hendes Forhold med Lord Byron, beviste ogsaa paa det fuldkommeste hendes Uskyldighed.

Hvorlænge har der levet Mennesker paa Jorden?

I de fleste europæiske Lande finde vi Spor af en saare tidlig menneskelig Kultur. I Italien ere store Stæder, som Pompeji, Herkulanum, o. a. blevne begravne i vulkansk Aske, og høit over deres Huse voxer nu Korn og Viin. Ved Modena finder man ti Fod dybe Lovninger af brolagte Gader og af Bygninger; fire til fem Fod dybere finder man igjen Spor af en gammel Stad, der gaaer tolv Fod dybt. Derpaa følger et 24 Fod dybt Lag af feigt Leer, og derpaa igjen et Jordlag, som Indbyggerne kalde Dalen. Her finder man velbevarede Kornax, Qviste, Grene, Blade, Dyrbeen, Jernstumper, Bræder, tilhugget Marmor, altsammen blandet med Muslinger. Af Plinius vide vi, at Jordbunden ved Modena havde forandret sig meget, omtrent hundrede Aar før Christi Fødsel. Mellem tvende Bjerge opstege, nemlig en heel Dag igjennem, Ildflammer og Røg; i Bjergene selv larmede og bragede det, og alle Landsbyer trindtomkring bleve begravne. I Østfriesland gives der Moser, som ligge 30 til 40 Fod høiere end Nordsøen gaaer, og indeholde et Fladerum af over 250,000 Tønder Land. Den Tørv, som findes der, bestaaer af Siv og Moos, lagviis forenet. Hvert Aar fremkommer et nyt Lag, der stedse bliver kjendeligt, og derefter har man beregnet disse Mosers Alder til 3000 Aar. Disse Moser hvile paa en Sandgrund, hvorpaa der endnu ligger mange Træstammer og afbrudte Træstumper, gandske velbe-

varede. Som bekjendt forraadner intet Træ i Vand eller Morads, da den athmosphæriske Luft ikke kan komme dertil; meget mere tiltager dets Fasthed med hvert Aar, og mange Træarter, Eege især, vorde tilsidst saa haarde som Jern. Paa Sandbunden har man fundet gamle Plougfurer og mangehaande Agerdyrkningsredskaber, hvoraf man med rette har sluttet, at disse Egne, der nu ere skjulte med Sumpe, i tidligere Aarhundreder, og maaskee alt for tretusinde Aar siden have bæret beboede af dannede Landbrugere. Ja, man har endogsaa i denne Egn fundet en Mand i fuldstændig Dragt af Filt, og med et Stykke ugarvet Skind om Fødderne. Men disse Beviser for en tidligere menneskelig Kultur naae ikke op til Urverdenen. Sæt ogsaa, at disse Moser ere 3000 Aar gamle, saa kom vi ikke engang op til Syndfloden's Dage. Drager man nemlig fra de 5773 Aar, som Jorden efter vor sædvanlige Regning skal være gammel, 1656 Aar for Tidsrummet før Syndfloden, saa er det allerede 4117 Aar siden den fandt Sted; altsaa kunde de friesiske Agerdyrkningsredskaber og den gamle Friese ikke have hørt til Urverdenen. Betænke vi imidlertid, hvorlænge der maa have levet Mennesker her, inden de kunde være komne til den Grad af Kultur, som udfordres til Agerdyrkning, saa paasøger sig den Tanke os, at vor almindelige Beregning af Menneskeslægtens Alder, ikke kan være rigtig.

Ogsaa i andre Egne af Europa har man fundet Spor af en tidligere, men undergangen menneskelig Kultur. I det svenske Bjergværk Falun, har man opdaget en Havn. Ved Tongern, i det forrige Bispe-

domme Lüttich, 25 Mile fra Havet, findes ligeledes Spor af en Havn, nemlig store Jernringe, som man har bundet Skibene ved. Slige Ringe sidde ogsaa paa en høi Klippe i den wasgauiske Bjergstrækning. I Søen paa Bjergkjæden Estralla i Portugal, har man fundet mange Levninger af forulykkede Skibe, saa som Seilstænger, Master, Ankere, o. s. v. Da denne Søe nu ligger tretten Miil fra Havet, saa maa den i fordums Tider, enten have havt en langt større Udstrækning, eller staaet i Forbindelse med det store Ocean. I et Bjergværk i Canton Bern har man i Aaret 1460 fundet et Skib, hundrede Favne dybt under Jorden; hos det laae et Jernanker og et Seil af Hamp.

Paa det ældgamle Fastland findes mange Spor af menneskelig Virksomhed som have tilhørt en undergangen Verden, hvortil hidhøre: det i Klipper udhugne Tempel paa Øen Elefanta i Ostindien; det mærkværdige Tempel i Ellora, som med sine Grotter og kæmpestore Billedstøtter, vækker alle Reisendes Forundring, og, efter Braminernes Aarbøger, skal have staaet henved 8000 Aar; de mange Ruiner af Templer og Stæder, man finder paa Øen Ceylon. Ogsaa i Amerika findes slige fra Urverden til vore Tider vedligeholdte Gjenstande. I Sydamerika, i en næsten mennesketom Egn, har Humboldt fundet Grundmure af store Bygninger og Templer. I det Indre af Sydamerika har man fundet kolossalske Figurer af Krokodiller, Tigere, Huusgeraad, Sol og Maane, Hieroglypher, o. s. v. indhugne i Granitklipperne. Mange have fundet det uforklarligt, hvor-

fra Amerikanerne have faaet de til saadanne Arbeiders Udførelse fornødne Færdigheder og Kundskaber, hvoraf de, da de først opdagede denne Verdensdeel, ingen Spor opdagede hos Indbyggerne, ei engang i de dannede-Stater: Peru og Mexiko, men det Gaadefulde forsvinder, saasnart man antager, at disse Konstværker bleve udførte i en saare tidlig Periode.

Forstenede Menneskebeen maa naturligviis være endnu sjeldnere end menneskelige Konstproducter fra Urverdenen; de maae neppe søges i Europa, Nordasien og Nordamerika, men længere hen mod Ækvator. Men ulykkeligviis boe her vankundige Folkefærd, der ikke kjende det Værd, slige opdagede Levninger fra Fortiden vilde have, og saaledes er det da let forklarligt, hvorfor vi indtil denne Dag ikke have seet nogen virkelig menneskelig Forstenelse fra Verdens ældste Tider. I det brittiske Museum i London findes et Skelet fra Øen Guadeloupe, hvor man mere end engang har fundet Menneskebeen, ja hele Legemer i en kalkagtig Sandsteen. I Almindelighed bleve slige Steenblokke sønderslagne og brugte, derved havde Insulanerne erhvervet sig en vis Færdighed i, fra Stenens Udvortes at slutte, om den indeholdt Been eller ikke. Det brittiske Museum lod sig sende en saadan Blok, som, efter Affenderens høitidelige Forsikkring, skulde indeholde et fuldstændigt Skelet. I London vilde man lade dette udhugge med al Forsigtighed, men da de, til hvem dette Arbeide blev betroet, meente, at Benene vare haarde og faste, blev Stenen borthugget paa begge Ender. Adskillige Uger henrandt, og man havde allerede borttaget to Fod af

Stenen paa hver Side, og endnu var intet Been at see. Endeligen sprang tilfældigviis en større Steenstump ved Afhugningen, og den ene Fodankel kom tilsyne. Til sin største Forundring bemærkede man, at Benene ikke vare haarde og forstenede, men ligesom gandske friske, ja endogsaa bløde. Først efter at de nogen Tid havde været udsatte i Luften, hærdedes de. Nu blev det lettere at forfølge det opdagede Spor, og begge Sider af Skelettet kom temmelig fuldstændigt frem af Stenen. Men Fødderne indtil Anklerne, Hovedet indtil Skuldrene, vare og bleve borte. Skelettet har tilhørt et qvindeligt Legeme; det er nu fire engelske Fod høit. Efter Hændernes Stilling at slutte, er Liget kommen meget roligt i sin Grav. Men vist er det med alt dette, at dette Skelet ikke er meget gammelt.

Imidlertid berettiger dette os ingenlunde til den Slutning, at Urverdenen ikke har været beboet af Mennesker. Hvad vi ikke have fundet, kunne vore Forfædre have opdaget, uden at agte derpaa, og hvad vi ikke have seet, kunne vore Efterkommere faae at see. Der gives gamle Sagn, som hentyde paa, at der har været en Tid, da Mennesker, hvis Skikkelser vare saare afvigende fra vore Former, maa have levet paa Jorden.

Der bliver altsaa intet andet tilbage, end at efterse, om der ikke hos forskjellige Folkestammer har vedligeholdt sig Efterretninger, fra hvilke man med nogen Sikkerhed kan slutte til Tidens Forløb. Af de skriftlige Mindesmærker, der ere komne til os fra Menneskehedens tidligere Alder, have de jødiske For-

tællinger udmærket Værd, da de ere tagne af et gammelt Folks Sagnhistorie, som boede paa Høilandet i Overægypten og Nubien, og havde staaet i umiddelbar Berørelse med Urverdens Folkestammer. Efter de jødiske Slægtregistre, har Calvicius beregnet den Alder vi i Almindelighed tillægge Verden. Derfor give ogsaa Jøderne og de occidentalske Christne Menneskeslægten en næsten lige høi Alder af henved 5800 Aar. Men hos alle ældre Folkeslag antages en langt høiere Verdensalder. Efter den julianske Periode vilde næsten 8000 Aar være forløbne siden Verdens Skabelse. De som optegnede de jødiske Slægtregistre, havde ingen andre Kilder end de fra Ægypten medbragte Sagn i Hieroglyphskrift. Da Moses havde nydt en reen ægyptisk Opdragelse, vare hans Skrifter udentvivl opsatte i slige Hieroglypher. Først efter det babyloniske Fangenskab bleve de af Esra omskrevne med Bogstaver. Derved kunne nu mangfoldige Misforstaaelser og Misgreb være indløbne. Saaledes er det høist rimeligt, at Patriarkernes Navne og Leveaar før Syndfloden betegner hele Folkestammer. De mythiske Aar i de tidligste jødiskægyptiske Slægtregistre, kunne altsaa ingenlunde gjøres til Grundlag for en stræng Tidsregning. Saavel Jøder som Ægypter vare Ætlinge af ældre Nationer, altsaa ere deres Sagn ikke nationale, men grundede paa ældre Folkesagn. I Østasien finde vi Hinduerne, Thibetanerne, Birmanerne, Chineserne og Japanerne, Folkefærd, der have megen Lighed med hinanden indbyrdes, saavelsom med de gamle Ægypter. I denne Egn levede i Urverdenen et Folk, der meget tidlig havde

naaet et høit Trin af Dannelse, som det rimeligviis havde arvet efter et andet Folk. Af Syd-Indiens i Syndflodsperioden undergangne Fastland, ere tusinder store og smaae Øer blevne tilbage som Mindesmærker om et tidligere Old, omkrandsende det asiatiske Fastland. Fremfor alle er Ceylon mærkværdig. Hvad det forjættede Land er for de Christne og for Jøderne, hvad Mekka og Medina er for Mahomedanerne, det er Ceylon for de indiske Folkestammer paa begge Sider af Ganges. Malabarerne kalde den: det hellige Land. Paa Ceylons høieste Bjergtop er, ifølge Hinduernes Sagn, det første Menneskepar blevet skabt, og det paa et Sted, hvor tre Strømme udspringe. Her er ogsaa det første Menneske igjen begravet af sin Skaber. Paa Ceylon har Budda's Religion taget sin første Begyndelse, og til den bekjende sig Birmanerne, Thibetanerne, Chineserne, Japanerne, Beboerne af Cochchinchina, Tunkin og Ceylon, altsaa næsten hele Øst- og Sydasien. Og saaledes have vi fundet et Land, hvori alle de ældste Folkefærds Sagn, Myther og Troeslærdomme forenes.

Jordoverfladens Forvandling ved Vandfloden, hvorom alle gamle Folkefærd i det sydøstligste Asien eenstemmigen tale, danner et stort Afsnit i Menneskehedens som i Jordklodens Historie. Men længe før den fandt Sted, havde Menneskene opnaaet en ikke ringe Grad af Cultur. Allerede i de mosaiske Skrifter finde vi, at man forstod den Konst at smelte og bearbeide Metaller; at man ikke har været uerfaren i de skjønne Konster, i Bygningskonst og Musik; at Menneskene allerede dengang havde afdeelt sig i forskjellige

Stænder eller Kaster. Flodtidens Varighed angives forskjellig i de gamle Efterretninger. Efter den mosaiske Fortælling varede den kun 150 Dage, Chinesserne lade den vare i tre Keiseres Regjeringstid, og Hinduerne endnu længere. Ligesaa forskjellige ere Angivelserne, hvornaar, fra vor Tid at regne, denne Flodtid har begyndt, og denne Afvigelse er et sikkert Bevis for dens lange Varighed.

Hvad nu i Særdeleshed Menneskenes første Oprindelse angaaer, da er det af alle Sagn gandske klart, at vor almindelige Tidsregning af omtrent 6000 Aar, er meget for liden, og at man med al Føie kan antage det Firedobbelte, uden at træde Sandsynligheden for nær. Med dette Tidsrum stemme ogsaa de i Jorden opbevarede Mindesmærker overeens. Nøiagtig at angive Tiden, formaae vi ei med vore ringe Hjelpemidler. Maaskee er det forbeholden kommende Aarhundreder, at decifrere Ægyptens Hieroglypher, og da kan man vente de vigtigste Opdagelser. Allerede af den ved Napoleons Tog, i Denderah fundne Dyrekreds, have franske Lærde beregnet, at den maa have en Alder af 16,000 Aar, og denne Beregning er vel bleven modsagt, men aldrig gjendreven.

(J. F. Krüger, Prof.)

Toni.

Det var Midnat. Gjennem Wiens tause Gader skred Frantz Seyfried, en udmærket Tonekonstner. Han kom tilbage fra en Concert, hvori han henrykte Publikum ved sit mesterlige Spil. Den store Catalani havde understøttet ham med sit Talent, for at forøge Aftenens Nydelse og Indtægt. Med fyldte Lommer og gyldne Forhaabninger gik han hjemad, ligesom baaren paa Armene af den Konst han elskede overalt. Han vendte sig til Tjeneren, som ledsagede ham, aabnede Instrumentkassen, som Denne bar, tog Violinen ud, og gjentog, idet han fortsatte sin Gang, de meest henrykkende Passager. Langsomt nærmede han sig sin Bolig. Hans unge Kone havde for nogle Uger siden givet ham en Datter. Idag for førstegang havde han overtalt hende til, at gaae ud og høre Concerten; nu randt det ham i Tanke, at hun, just som han havde begyndt at spille, pludseligen havde forladt Salen. Det har været Omhu for Barnet, tænkte han: o, at huuslige Sorger saa ofte maa forstyrre den rene Konstnydelse! Han lagde Instrumentet i Kassen igjen, og steg, mærkeligen forstemt, opad Trappen til sine Værelser. Barnets Graad lød ham skurrende imøde. Han aabner Døren. Hans Blik falder paa Laura, hans Hustru, som grædende og jamrende laae paa Sengen. Hun klagede over heftige Smerter i Brystet og yttrede, at han var Skyld deri. Han havde overtalt hende til at gaae ud idag, og selv anordnet hendes Paaklæd-

ning. Denne havde været altfor let og tynd; hun besvor ham at kalde en Læge. I sin Angst kastede han Kappen om sig og skjøi afsted for at hente ham. Med Møie bankede han ham op; det varede en Evighed inden han fik ham med sig. Sygdommen var farlig og blev langvarig. Af Seyfrieds Kasse vandrede betydelige Summer ud til Doctor og Apotheker. En Amme maatte antages. Laura leed taalmodig som en Helgeninde. Hun var nu ikke stort mere end Barn, da Seyfried fandt hende i en Landsbypræsts Huus. Hun var opvoxen i landlig Enfoldighed, skjøn og stille som Naturen. Den første Kjærlighed greb hendes dybe Sjel med al sin Styrke, han var hende Alt, hun fulgte ham gjerne ud i den stormende Verden. Hun var endnu neppe sytten Aar. Taalmodig pleiede Seyfried hende i de første Dage. Ligesom alt Nyt, det være Fryd eller Sorg, strax griber et fyrigt Hjerte, saaledes kjendte han ingen anden Trang, end at lindre hendes Smerte. Men den spændte Streng slappes i Almindelighed snart. Nødvendigheden bød ham at arbeide. Han skyldte ogsaa Catalani, som havde forherliget hans Concert, at deeltage i dem hun gav. Han maatte forlade Laura. Med hvilken Ømhed tog han Afsked; hvorofte kyssede han hendes blege Kinder og skjælvende Hænder! Tonernes Magt henrev ham. Beundrende, som hele Mængden, fulgte han Sangerindens Stemme gjennem det underfulde Rige den gjennemvandrede. Men det lydelige Bifald hun med Rette nød, stødte en Braad i hans Bryst, som han selv trykte dybere og dybere. Ikke Misundelse var det, men en smertelig Sammenligning mel-

lem den Beundrede og hans arme lidende Hustru. Aldrig! sagde han til sig selv: aldrig skulde Konstneren forbinde sig uden med et Væsen, der kan holde lige Flugt med ham. Kun ved sin Skjønheds Tryllerі kan Laura interessere, ak, og denne Skjønhed trues med Forstyrrelse. Med denne Fjende i Brystet kom han hjem og nærmede sig hendes Leie. Hun slumrede, men Smerten drog i Søvnen nogle Furer paa den Pande, der ellers var Udtrykket af den saligste Fred. Læbernes Purpur var henblegnet, om de lukkede Øine var der morke Skyggeringe. Ak, og en forestaaende Operation truede at tilintetgjøre de skjønneste Former! Selv næsten tilintetgjort kastede han sig paa sit Leie. I lette Gemytter svømmer Harmen som Glæden strax ovenpaa. Allerede de første Dage yttrede han for Laura: „Det er Skade, at Du ingen Stemme, intet Talent har! Konstnerens Viv skulde i hver Henseende staae ved hans Side. Ørnen, som stiger mod Solen, lader ugjerne det Elskede tilbage — han taber det let af Sigte!" — „Hans Viv seer efter ham, indtil han vender tilbage!" svarte den Ydmyge. — „Ikke altid kan han vende tilbage, ikke altid vil han det!" tog han Ordet. — „Han vil ikke?" gjentog hun langsomt, og hendes Kinder bleve blegere; men i det Inderste af hendes skjønne Sjel dannede sig dette Øieblik en Plan, hvis Udførelse han i sin Utaalmodighed desværre ikke oppebiede.

Det er sandt, hans Kasses Tilstand nødte ham til at reise, for at søge et Engagement. Laura var nu altfor svag til at følge ham. Han foreslog hende, saasnart muligt at vende tilbage til sine Forældre, og

blive hos dem til hun følte sig fuldkommen helbredet. Til hans Ære være det sagt, at han afreiste med den bedste Villie: altid at sende hende og Barnet sin halve Fortjeneste. Men — hvilken Konstner bruger ikke hvad han erhverver? Hans Breve bleve jo længere jo sjeldnere. Det var ikke Stolthed, ikke Trods, men Laura lod dem omsider ubesvarede, og Tiden udstrakte sig haard og kold som en Muur imellem Begge.

Hvor er Konstens og dens Dyrkeres forjættede Land? Hist, hvor Citronerne blomstre! Did var han dragen. Der forædlede han sit Spil. Om ogsaa sit Hjerte og sit Liv? Nu, mangt et Eventyr mødte den muntre, behagelige Mand, og han troede paa Øieblikkets Gunst. Han nød, til han var mæt, og gik derpaa til Frankrigs Hovedstad, nye Eventyr imøde. For Den, der lever og nyder som han, flyve Aar som Timer. Han opholdt sig dernæst nogle Aar i Rusland og Engelland, og vendte langt om længe tilbage igjen til Tydskland. Han begyndte dog endelig at føle Længsel efter et Hjem, efter Eiendom og efter Væsener, som kunde dele den med ham. Han tænkte, dog ikke uden lønlig Angst, paa Laura. Hun levede, efter hans Mening, hos sine Forældre. I landlig Eensomhed, ved landlige Arbeider var hendes Skjønhed aldeles forsvunden; og Barnet? ogsaa var det jo, ifølge Laura's første Breve, sygeligt, maaskee var det død. Hvad bandt ham endnu, uden hans Confessions Love?

Han kom til en tydsk Fyrstes Residents. For at gjøre Kapellets Bekjendtskab, besøgte han strax Theatret. Man gav: Toni. Dækket rullede op. Den gulfarvede Moder og hendes hvide Datter betraadte Scenen. Hvilken Pige! Saadan, halv Jomfrue, var Laura kommet ham imøde første gang. Der lagde sig ligesom et Flor over hans Øine, jo mere han anstrængte sig for at fatte Alt med et Blik. Denne Toni blev maaskee aldrig skjønnere fremstillet. Han vaklede mellem Veemod og Henrykkelse, og Moderen? Det var aabenbart, at hun tog denne Rolle meget for ømt. Hendes Væsen var mere gjennemtrængt af Smerte end af Bitterhed. Han havde seet dette Stykke før, men aldrig havde nogen Forestilling saaledes grebet hans Inderste. Dækket faldt, og han iilte til Theatret, for at gjøre de to Skuespillerinders Bekjendtskab. Man viste ham tilbage. Han iilte hjem, fløi op paa sit Værelse, aabnede alle Vinduer, og badede sine hede Kinder i den kølige Natluft. Lidt efter lidt blev han roligere. Han tog sit Instrument og aflokkede det rørende Toner. I smaae Pauser kom det ham fore, som om han fra et Vindue i Nabohuset hørte en qvindelig Stemmes stille Graad. Han fordoblede det Rørende i sit Spil, og hiin Graad blev lydelig Hulken. See kunde han Intet. Vinduet lukkedes omsider. Han kastede sig paa sit Leie, og hans Phantasie foregjoglede ham de bizarreste Drømme.

Madam Arendon var den ældre Skuespillerindes Navn, og Toni var virkeligen hendes Datter.

Hun levede meget eensomt; paa intet offentligt Sted, i intet Selskab saae man hende. Hun var endnu ung og indtagende nok for ogsaa at kunne vise sig i andre Roller end Mødres, men aldrig gjorde hun det. Datteren var hendes livagtige Billede i Et og Alt, men besjelet af en Munterhed, som aldrig syntes at have boet i Moderens alvorlige Sind. De boede ved Siden af hans Vert. Dette var Resultatet af Seyfrieds, næste Morgen, anstillede Undersøgelser.

Det varede længe, inden hans Heltinder igjen betraadte Scenen. Han saae dem ingensteds. Naar han i den stille Nat betroede sit Instrument sine Længsler, kom det ham vel fore, som om Nabovinduet stundom aabnedes, men ingen Lyd røbede, af hvem. Hans Attraae efter at see de Ubekjendte, især den henrivende Pige igjen, voxte med hver Dag. „Hvad kan der ikke blive af et saa tidligt udviklet Talent? sagde han til sig selv: Hvor lykkelig vorder ikke Den, som det forundes, at dele Livet med hende!" Velbehagelig monstrede han sin Skikkelse for Speilet. Han frydedes ved sine Kinders friske Farve og sine Øines Glands. Det syntes ham let, i et protestantisk Land, at sønderrive de Lænker, som trykkede ham, og knytte et nyt Baand, der svarte til de Ønsker, han saalænge havde næret.

En Maaned var henrunden, og de havde endnu ikke betraadt Scenen igjen. Moderen var upasselig. Nabovinduet aabnedes heller ikke mere, naar

han om Aftenen phantaserede. Hans Sind blev tungt og mørkt, det Stykke, han foredrog i nogle Concerter, vare alle i Mol Dur. Men det Bifald han høstede, nød han ikke, thi hun var ikke i den Cirkel, som omgav ham. Han vilde ikke forlade denne Egn, uden at have seet hende igjen.

En Uge hengik efter en anden, og endnu var Toni's Moder syg. Man sagde, hun var reist paa Landet. „Saa skal jeg da vandre videre, uden at have seet hende igjen!" sagde han en Morgen, idet han lystvandrede udenfor Staden. Han satte sig ved Floden, som strømmede forbi ham. Det var endnu meget aarle. Bag ham slyngede sig, mellem Bøge og Ege, en steil Sti op til et Tempel, som forgyldtes af Solens første Straaler. Tusinde Sangere hilste Dagen. Men Seyfried saae ikke Morgenrøden, hørte ikke Fuglenes Sang. Han bukkede sig dybt ned mod Strømmen, og var ret bedrøvet. Forgjeves havde han søgt at vorde ansat her. Da rullede et Nøgle fint hvidt Garn ned fra Bjerget for hans Fødder. Han greb det, sprang op, stillede sig bag en Eeg, og ventede paa, hvo der skulde løse dette Pant af ham. Det lod, som Nogen gandske forsigtigt trak i den afrullede Traad. Bevægelserne fordobledes og kom nærmere. En hvid Kjole bøiede sig om Eegen, og en Pige stod for ham. Var det Toni? Var det Laura forynget? Var det Begge i een Person? Stum og studsende stirrede han paa hende. Ogsaa hun syntes forunderlig bevæget. Hun havde viklet det afrullede Garn om sin lille Haand, han holdt

Nøglet, og den løse Traad svævede mellem Begge, idet den ligesom forbandt dem med hinanden.

Langt om længe sagde hun, idet hun neiende tog Nøglet af hans Haand, med et ironisk Smiil: „Det er virkelig ret rørende! Jeg takker Dem." Da hun vendte sig, for at gaae bort, treen en bleg Kone frem bag Egen, og faldt, da hun øinede Seyfried, høitskrigende i Pigens Arme.

Efter en lang Pause spurgte hun sagte, idet hun omhyggeligen skjulte sit Ansigt ved Pigens Bryst: „Er han borte?" — „For den evige Barmhjertigheds Skyld, lad mig see Deres Ansigt!" bad Seyfried. Hun vinkede med Haanden, at han skulde gaae. „Liv og Død beroer paa dette Øieblik!" bad han indstændigt og traadte et Skridt nærmere. — „Liv og Død?" gjentog hun, idet hun oploftede sit Hoved: Seyfried, vil Du andengang sønderrive et Hjerte, som — „Laura!" skreg han, og laae for hendes Fødder.

„Det er Skade, at Du ingen Stemme har, intet Talent! sagde den haarde, letsindige Mand for femten Aar siden til sin arme Hustru, men hendes Hjerte følte ikke den Braad, som laae i hans ubesindige Tale. Han har vel Ret, sagde hun til sig selv, men skulde det ikke være muligt endnu, jeg er jo ung. Saa ofte han lod hende allene, og det skete ofte, øvede hun sig i, med høi Røst at foredrage Talekonstens udmærkede Værker. Snart havde hun lært et yndet Sørgespils Hovedrolle udenad. Paa sin Helbredelsesfest vilde hun overraske ham dermed, og, hvis hun vandt hans Bi-

fald, fremtræde offentligen. Men den Utaalmodige saae ikke den Blomst udfolde sig, som hendes Kjærlighed i Londom opelskede for ham. Vi vide, at han forlod hende. Skal jeg ikke forsøge, tænkte hun, da hans Breve bleve sjeldnere: at bestaae uden ham? Hun meldte sig hos en Theaterdirection og debuterede med udeelt Bifald. Med barnlig Glæde ventede hun paa hans Tilbagekomst. Han kommer vist snart og seer hvorfor jeg ikke skriver! sagde hendes Tro og hendes Kjærlighed. Men da han ikke kom, skrev hun igjen og meldte, hvad hun havde gjort. Men forlængst havde han forladt det Sted, hvor hun meente, at han var endnu. Hun fik sine Breve tilbage. Da opsteg en rædsom Anelse i hende, og rakte hende Enkesløret. Samme Aften hun havde spilt i Toni, hørte hun hans Spil, og gjenkjendte ham strax deri. Hun saae ham gjennem sit tilhyllede Vindue. Qval og Kjærlighed kæmpede i hende. Hun besluttede fast, ikke at see ham. Men de heftige Sindsbevægelser havde angrebet hendes Sundhed. Hun reiste paa Landet, gik stundom silde om Aftenen til Staden, og aarle om Morgenen tilbage.

Noglet, som skulde løse en indviklet Skjebne, var nu faldet af Datterens Haand i Faderens. „Moder, hvad er det? spurgte den forfærdede Pige: Er det Din Mand? min Fader? Er han ikke død?" — „Hvorledes! raabte Seyfried, idet han sprang op: Hun? hun er vor Datter?" — „Hun er det!" sagde den huldе, endnu smukke Kone, og sank til hans Bryst.

„O, Laura! Min eneste, eneste Laura! Hvad er Du vorden? Til hvilken Høide har Du opsvunget Dig?"

„Ørnen vil herefter ikke stige ene mod Solen!" sagde hun blidt, og slyngede sine Arme om Fader og Datter.

(Caroline Pichler.)

Mærkværdige Idiosynkrasier.

Ved Idiosynkrasie forstaaer man en overordentlig Pirrelighed, der lader enkelte Mennesker føle et besynderligt, som oftest ubehageligt Indtryk af en Gjenstand. Da vi overhovedet ere heel uvidende om Maaden hvorpaa de udvortes Ting virke paa vore Nerver, er det ikke underligt, at vi ikke kunne forklare, ofte neppe begribe slige Idiosynkrasier. Stundom ere de arvede; men som oftest bevirkes de ved stærke Affecter, ved Skræk, Frygt eller Glæde. Tonerne udøve i denne Henseende en besynderlig Magt, thi der gives faa Mennesker, hvis Nerver ikke pirres paa en høist ubehagelig Maade ved en eller anden længe vedholdende Tone.

Et mærkværdigt Exempel af dette Slags finder man i det kjøbenhavnske Videnskabsacademies Forhandlinger fra Aaret 1676. Lægen Georg Han-

næus fortæller om en fattig Mand, som var meget karsk, men blev angreben af en epileptisk Krampe, saasnart Nogen kaldte ham ved hans Navn: Olaf. Førstegang dette skete, overlob ham en Gysen; gjentoges Navnet, skjalv han paa alle Lemmer, og vedblev man at kalde, overfaldt ham en virkelig Epilepsie, som han ellers aldrig var underkastet. Længe meente man, at det var et Bedrag, hvorved han vilde vække Opsigt og Medynk; men det Modsatte viste sig ved de nøieste Jagttagelser. — En lignende Idiosynkrasie viste sig hos en ung Kone, som faldt i Afmagt hvergang hun saae en konstig eller naturlig hvid Rose, men derimod holdt meget af alle Roser af anden Farve. Engang havde hun efter lang Skilsmisse villet overraske en Veninde, og ret levende forestillet sig Gjensynets Glæde. Umeldt træder hun ind i en Sal, hvori Veninden pleiede at opholde sig, men Denne var for faa Dage siden pludseligen død, og den Indtrædendes første Blik faldt paa hendes Liig, som, efter Landets Skik, laae ubedækket i Kisten, smykket med hvide Roser. Denne skrækkelige Overraskelse bevirkede strax en heftig Afmagt, der siden vendte tilbage, saa ofte hun saae en Rose af denne Farve. — En Japaneserinde i Batavia kunde aldrig svede, hvor stærkt hun end bevægede sig, men saasnart hun holdt et Sømm eller andet Stykke Jern i Haanden, brød en stærk Sved frem over hele hendes Legeme, og det samme var Tilfældet, naar man, medens hun sov, laae en Jernstump i hendes Haand. Den berømte danske Læge Ole Borch forsikrede, at have kjendt en Ølbrygger i Kjøbenhavn,

som, saa ofte Bygmeel blev timset, hvor han var tilstæde, følte meget heftige Smerter i sit Ansigt. Iligemaade fortæller han om en ung Pige, som, naar hun saae en Fjer stige tilveirs, skreg høit af Angst, indtil hun havde tabt den af Sigte.

(Sterwill.)

Et Natstykke.

Emilie, Rudolphs Søster, havde nys ægtet Dennes bedste Ven, en af Hovedstadens fortrinligste Læger. Da nu en herskende Feber kaldte Manden fra en Sygeseng til en anden, saa lang Dagen var, indfandt Rudolph sig i Almindelighed først om Aftenen, for, træt af sit eget Dagværk at opmuntre sit Sind i Parrets og andre ligesindede Sjeles Selskab. Snart samtalte de om Dagens Nyheder, snart om det Alvorsfulde og Evige.

Sildigere end sædvanligt, og greben af synligt Vemod, traadte Rudolph en Dag ind i Selskabsværelset. Han kom fra Kirkegaarden, hvor han havde besøgt en yngre, for et Aar siden afdød Søsters Grav, og rakte Emilie nogle Violer, som han der havde plukket. Med vaade Øine takkede hun, og bad ham ogsaa besøge hendes Grav, naar hun ikke var mere; men Volkmar, hans Svoger, skjændte

paa Rudolph, der først for nylig var bleven helbredt af hiin Feber, og forbød ham, indtil videre at besøge Kirkegaarden. Han derimod følte sig stærk og loe af Lægens utidige Omhu.

Volkmar blev bortkaldt til en Syg. „Det er mig kjært, sagde Rudolph til Damerne: at han er borte; thi neppe vilde han have tilladt mig at meddele Dem en Spøgelsehistorie, som jeg ønsker at bringe for Deres Domstol, for at erfare min Digtnings Kraft til at virke paa Sjelene." Alle flokkedes om ham, han tog nogle Blade op af Lommen, og begyndte ligesom at besværge det hele Aanderige, thi neppe havde han læst et Qvarteer, før Emilie, bleg som et Liig, bad: „Hør op, eller Du forstyrrer mig denne Nats Hvile!" De Fleste istemte hendes Bøn, og Selskabet lavede sig til at gaae, Hver til Sit. Det var en lummer Aften og Tordenluft. Liig frygtsomme Børn tiltraadte Gjæsterne Hjemvandringen; kun Rudolph blev tilbage hos sin Søster, som ikke torde blive allene til hendes Mand kom hjem. Omsider gik han. Da han var kommen ned paa Gaden, brød en Plaskregn løs. Som han nu standsede for at slaae Paraplyen op, skred en høi, hvidklædt Qvindeskikkelse, hulkende som det lød, forbi ham. Hvad fører vel, spurgte han sig selv, denne Jilsomme i denne afsides Gade? Han hensank i Eftertanke, da følte han sig pludseligen greben ved den venstre Arm, og Skikkelsen, han nys havde seet, smuttede under hans Paraply. Han følte sin Arm krampagtigt omklamret, Haaret reiste sig paa hans Hoved. Men Forfærdelsen veeg allerede næste Øieblik, for Vreden.

„Hvad er det? spurgte han: Bort foragtelige Skabning!" Han vilde støde hende bort, men hun hang sig endnu fastere ved ham, og raabte i hjertegribende Klagetoner: „Nei, ved den Allerhelligste, det er jeg ikke og jeg slipper Dem ikke!" Denne Stemme gjennemtrængte hans Inderste, han spurgte, idet han iilte bort med hende; „Hvo er Du, Ulykkelige? Hvad Skjebne fører Dig hid i denne mørke Uveirsnat?" — „De skal vide Alt, Alt! hviskede hun med bævende Læber, saae sig gysende tilbage og stammede: Men, den Sorte — den Onde! der sniger hun sig frem! O Gud, forbarm Dig!" — „Den Onde! Den Sorte, siger Du? Hvem? Hvor?" spurgte Rudolph. — „Hvad der forfølger mig, sukkede hun: er intet Menneskeligt. En Forloren er det, en Fordømt!" Han gruede ved disse Ord. „Hun er vanvittig!" sagde han til sig selv, men saa høit, at hun hørte det og svarte derpaa: „Maaskee vorder jeg det paa Veien!"

„Hvorhen skal jeg bringe Dig?" spurgte han. Hun pegede til Venstre, langt ud i Natten. „Qvinde eller Pige! raabte han: Besind Dig dog: denne Vei fører os ned til Mosen, til Heden." — „Og hjem! svarte hun: hist boer jeg, hist, hurtig nu!" Rudolph fulgte, skjøndt nølende og mistroisk; de tumlede over Stok og Steen henad den ubanede Vei. „Hvem er Du dog?" spurgte Rudolph igjen. Men istedet for at svare, sagde hun: „Nu seer jeg Huset." Hun havde ret, men det lignede en Hytte. „Gud være lovet!" sagde Rudolph, idet han torrede Sveden af sin Pande, men Døren var lukket og al Banken forgjæves. „Kun tusind Skridt endnu! bad hun ham:

Kom, o kom!" Han modsatte sig, hun sank paa sine Knæe, omfavnede hans, og raabte: „Gud, jeg maa fortvivle!" Et mat Lyn oplyste for nogle Øieblikke det blege Jammersbillede. Han syntes at have seet hende etsteds før. Mildt løftede han hende op, hun drog ham afsted med sig og sagde, idet hun aandede friere, efter en Tids Forløb: „Nu viger den Onde, lovet, være Jesus Christus!" Et endelig stode de pludselig gen for en Jerngitterport. Da trykte Pigen ham til sit hvidbølgende Bryst, hendes brændende Læber kyssede hans med Inderlighed. Berørt af hendes Haand sløi Gitteret op, hun ilte ind, det lukkedes efter hende, og Rudolph tabte snart den Ubegribelige af Sigte. Han saae op; ved Lynets Glimt saae han en sort Indskrift over den høie Portal; han læste Ordene:

„Jeg er Opstandelsen og Livet!"

og gjennem Gitterets Stave saae han den sneehvide Alabastes Taarekrukke paa den henfarne Søsters Mindesteen.

Emilie slumrede alt ved sin Mands Side, da Denne hørte det ringe stærkt, og ilte til Vinduet for at spørge, hvo der forlangte hans Hjelp? Ingen svarte, men Lynet viste ham Rudolphs Skikkelse. Han aabnede bestyrtet, bleg og forstyrret stormede Denne ind, og fortalte, hvad ham var hændet. Volkmar fik ham bragt til Hvile, og næste Dag, da han vendte tilbage fra sine Sygebesøg, medbragte

han Opløsningen af denne Gaade, hvilken han meddeelte Emilie og Rudolph i følgende Ord: „Graverens Datter, Christine, blev iaftes af sin Fader sendt til en gammel Faster, en ondskabsfuld Qvinde, som ligger meget syg, og er bleven forladt af sin Opvarterske. Christine skulde vaage hos hende om Natten. Ved Dennes Indbrud vorder den Syge stedse uroligere, hun taler vildt, seer i Christine en ond Aand, som vil rive hende ned i Mørkets Rige, raser og hyler — vorder pludseligen stille og døer. I sin Forfærdelse løber den arme Pige, der nys har været haardt angreben af Feberen, halvaffjelet ud af Huset. Hun seer Rudolph, kommer med ham til sin Faders Bolig og finder den lukket, fordi han om Natten maa arbeide paa Kirkegaarden for at kaste Grave til de mange Døde. Vil hun til ham, maa hun søge ham paa Kirkegaarden; ogsaa did maa Rudolph bringe hende."

Da Rudolph næstegang besøgte sin elskede Søsters Hvilested, vare Blomsterne paa Graven henvisnede, thi Christine, som skulde passe dem, slumrede selv i Graven.

(G. Schilling.)

Servietkrigen.

Man læste i det forrige Hefte om den Forlegenhed, som Dronningen af Frankrig sattes i, da hun en Dag skiftede Chemise, og en Dame efter den anden gjorde Fordring paa den Rettighed, at række Hendes Majestæt den nye. Men denne Forlegenhed var intet mod de Ubehageligheder, som engang opstode af den Strid om: hvo der havde Rettigheden til at overrække Servietten. Ludvig XIII satte sig en Dag til Taffels. Prindsen af Condé paastod, som første Prinds af Blodet, at han allene tilkom det. Greven af Soissons gjorde Paastand derpaa som Stor- og Hussmarskalk. Striden blev saa heftig, at den imidlertid hungrende Konge hurtig lod hente sin Broder, Hertugen af Anjou, for at modtage Servietten af hans Hænder. Begge de første Medbeilere vare nu rigtignok tilbagetrængte, men deres Strid meddeelte sig til hele Hoffet og den hele franske Adel, og Enhver iilte, at byde sin Arm dertil. Kongens Moder, Marie af Medicis, der voldsomt var berøvet Herredømmet, benyttede sig heraf til at oppuste Gloden, saa det blev en blodig Borgerkrig, der begyndte 1620, og kostede utallige Mennesker Livet.

(K. Müchler.)

Barnemorderſken.

En ſand Kriminalhiſtorie.

Det var i Aaret 1812, da jeg en Aften i Septbr. kom paa en Forretningsreiſe til Frankrige, i Beſøg til en gammel Univerſitetsven, Juſtitskommisſair Vollmer. Hans Kone, en deilig Blondine paa nogle og tyve Aar, modtog mig, da jeg nævnte mit Navn, med forekommende Godhed, og ſagde mig, at hendes Mand var gaaet ud, men ſnart vilde komme tilbage. Imidlertid nødte hun mig til at ſidde ned og drikke en Kop Thee med hende. „Aldrig kunde De komme beleiligere, Hr. Baron! tiltalte hun mig: Deres Nærværelſe vil udentvivl virke ret velgjørende paa min ſtakkels Vilhelm, der ikke har et Øiebliks Hvile for en Criminalſag, ſom han fører med megen Intereſſe."

Paa mit Spørgsmaal vedblev hun: „En nærboende Godseiers eneſte Datter er anklaget for Barnemord og overbeviiſt ved ſin egen Tilſtaaelſe. Træter det Dem ikke, vil jeg i Korthed fortælle Dem en Begivenhed, der har vakt hele Egnens levende Deeltagelſe. Agnes von Lindau anſaaes ſom et Mønſter for ſit Kjøn. Hun var ſin ſtrænge og ſtolte Faders Glæde, ſin blide Moders Lykke. Hendes blændende Skjønhed, hendes Forſtand, og Rygtet om hendes Rigdom, lokkede mange Beilere hid, men hun viſte dem alle tilbage, med den faſte Erklæring, at hun ikke vilde gifte ſig ſaalænge hendes Moder levede, thi hun vidſte kun altfor vel, at hendes Nær-

værelse i Fædrenehjemmet var nødvendig, hvis ikke hendes Moder skulde vorde aldeles ulykkelig. Hun var min Veninde. Det Gods, mine Forældre beboede, grændsede til hendes Faders, og vi saae hinanden daglig, indtil jeg blev gift. Kort efter rykkede franske Tropper ind i Landet, og Enhver maatte indskrænke sig til sin huuslige Kreds. Nu saae jeg hende yderst sjelden, men af Andre hørte jeg, at hun stedse blev stillere og alvorligere, at hun var meget bleg, og syntes at være syg, hvilket hun dog benægtede. En Aften, det er vel nu snart et Aar siden, træder min Vilhelm, bleg som et Liig, ind i Stuen. „Jeg maa, tiltalte han mig: Jeg maa nødvendigen berette Dig noget, jeg gjerne fortaug Dig. Agnes von Lindau er anklaget for Barnemord." Med Forfærdelse hørte jeg, at en Slagterhund, tæt ved Hr. v. Lindaus Have, havde oprodet et nyfødt Barn, indsvøbt i et Klæde, som var betegnet med Navnet: Lindau, og kjendtes, at være Agnes's. Slagteren begav sig til Heimberg, von Lindaus Gods, med det døde Barn; han traf Familien ved Bordet, og fortalte, hvad der var mødt ham. Tilfældigviis fæstede han sine Øine paa Agnes, som stedse blev blegere og blegere, og neppe kunde holde sig paa Stolen. Pludseligen treen han rask hen imod hende, og raabte med høi Røst: „Min Følelse siger mig: Her staaer dette Barns Morderske!" Hvorpaa Agnes styrtede til Jorden med det Udraab: „O, min Jesus!" Alt dette skete i flere Vidners Nærværelse; Præsten og adskillige Officerer vare tilstæde. Rasende sprang von Lindau op, og greb Slagteren i Brystet. „Skurk!

skreg han, ude af sig selv: Hvad tillader Du Dig at sige!" — „Hun er Barnets Morder! Derved bliver jeg! sagde Manden fuldkommen rolig: man kan arrestere mig til Sagen er undersøgt, men undersøges skal den!" Da Agnes langt om længe slog sine Øine op, forlangte hun at tale med Præsten under fire Øine. Neppe havde hun yttret dette Ønske, før Faderen skreg: „Skjændige! Du! Du har? Du er? Bolerske! Bort fra mine Øine! Jeg forbander Dig!" Han kastede hende mod Døren, hvor hun blev liggende som uden Liv. For at beskjerme hende mod større Mishandlinger, hjalp Præsten at bære den Bevidstløse hjem i sit Huus, lod Slagteren indelukke i en afsides Stue, og sætte Vagt saavel udenfor den, som for det Værelse, hvori Agnes blev bragt. Da Præsten nu i Eenrum talte med Agnes, og forelagde hende det Spørgsmaal: „Har De holdt, hvad De med Haand og Mund lovede mig paa Deres Confirmationsdag?" bedækkede hun Ansigtet med begge Hænder og svarte med hulkende Stemme: „Nei, o Gud! nei, det har jeg ikke!" Præsten taug nogle Øieblikke, thi han gruede for at høre Svaret paa det andet Spørgsmaal. Endeligen fattede han sig, og begyndte igjen: „Er De Moder til det Barn, man har fundet idag?" Hvor forfærdedes Oldingen, da Agnes svarte: „Ja!" — „Er De — Har De myr — „Ordet døde paa hans Tunge. Da raabte Agnes, dybtrystet: „Nei! for Himlens Skyld, nei! Jeg er en Synderinde, det bekjender jeg, men Barnemorderske — o Barmhjertige! Lad mig ikke

miste min Forstand! Tanken allene — ". Hun taug halv afmægtig. Efter nogle Øieblikkes Forløb fortalte hun: „Jeg elskede en Mand, om hvem jeg vidste, at min Fader aldrig vilde samtykke i hans Forbindelse med mig. Vi maatte adskilles; han besvor mig, at jeg skulle vorde hans Hustru uden mine Forældres Villie. Jeg lod mig overtale. Hiin Side den nærliggende Grændse kjendte han en Præst, der, som han haabede, nok viede os. En mørk Nat blev bestemt til Udførelsen af denne Plan. Den lykkedes. Vi kom tilbage, og, ved min Stuepiges Hjelp, saae jeg ham hver Dag paa mit Kammer, indtil Skilsmissens Time slog. Pligten kaldte ham bort; han lovede at komme tilbage, men han er ikke kommen. Med Skræk opdagede jeg, at jeg skulde vorde Moder. Jeg skjalv for min Faders Vrede, og elskede min Moder for høit til at bedrøve hende, ved min Tilstaaelse. Rosette, min Pige, hjalp mig at skjule min Tilstand for Verdens Øine, og lovede, at lade Barnet bringe til en Kone i næste By. Men jeg nedkom tidligere end jeg havde ventet, og bragte en død Søn til Verden. Jeg sank i en Bedøvelse, som ikke lod mig høre, hvad der foregik omkring mig. Da jeg kom til mig selv, fortalte Rosette mig, at hun havde svøbt Barnet i et Klæde og begravet det. Nogle Dage henrandt, og Ingen fattede mindste Mistanke. Pludseligen forsvandt Rosette af vort Huus, uden at vi kunde erfare, hvor hun var bleven af. En Seddel, som hun havde lagt paa mit Toilette, sagde mig blot, at hun ikke hvorhen Kjærligheden kaldte hende, men at hun aldrig skulde glemme mig. Længe havde jeg in-

tet hørt fra min Mand; den første Efterretning, jeg omsider fik, var den: at han var død."

Fru Vollmer tang, thi Mandstrin nærmede sig, Døren gik op, og Vollmer laae i mine Arme. Det varede et Par Timer, inden Fortællingens afbrudte Traad igjen blev knyttet, og den elskværdige Fortællerinde vedblev: „Agnes blev bragt hertil Staden, og Undersøgelserne begyndte. Min Mand tilbød strax at føre hendes Sag; jeg fik med megen Møie Frihed til, stundom at tale med hende, og disse Besøg var den eneste Glæde, som forundtes den Ulykkelige. Min Mand opbød Alt for at redde hende; Rosette blev opfordret i alle offentlige Blade til at indfinde sig, men man hørte ikke et Ord fra hende. Fru von Lindau blev imidlertid med hver Dag svagere, og Lægerne opgave hende. Denne Efterretning bragte Datteren paa Fortvivlelsens Bred. Hendes Sag tog en bedre Vending, end man i Begyndelsen kunde formode, og min Mand haabede allerede, at han skulde frelse Agnes, idet ringeste fra Døden, da Frue Lindau foer heden, og Efterretningen derom, ved Fangevogterens Uforsigtighed, kom Agnes for Øren. Hun forlangte nu øieblikkeligen at tale med sin Dommer. Han kom. „Min Moder, tiltalte hun ham: er død, som jeg hører; jeg behøver nu ikke mere at frygte for at forøge hendes Kummer, og saa bekjender jeg da: jeg har virkeligen myrdet mit Barn!" Med Forfærdelse, Smerte og Medynk, nedskrev Dommeren hendes Udsagn, og ilte hid, for at meddele min Mand det.

Hans Følelser kan De let tænke Dem. Vi Begge gik til hende, vi bade og besvore hende, at kalde tilbage, hvad hun havde sagt, men hun agtede ikke derpaa. Hun blev ved den Erklæring: Jeg er en Morderske, og forlanger Døden, thi jeg har fortjent den!" Med største Nøiagtighed fortalte hun, at hun havde givet Rosette det, og at denne havde været i Sideværelset, da hun fødte. Efter denne Tilstaaelse, som Agnes, uden mindste Afvigelse, gjentog i hvert Forhør, blev hun dømt til Døden, og imorgen erfarer hun sin skrækkelige Lod. Mig, saaledes sluttede min Vens Hustru sin Fortælling: har hun ikke villet see i den sidste Tid; hun læser meget i aandelige Skrifter, og er temmeligen rolig. Hendes Fader er bortreist, men har givet Retten et Brev til Agnes, hvori han forsikrer hende om sin Tilgivelse!"

„Kan jeg see den Ulykkelige imorgen?" spurgte jeg min Ven. — „Hvorfor ikke? lød hans Svar: Enhver har Adgang til Retssalen." — Næste Morgen fulgte jeg min Ven til Raadhuset; vi tøvede ved Døren, at han kunde være ved Haanden, naar Vognen kjørte frem med hans Clientinde. En stor Mængde Mennesker vare forsamlede. Endelig kom Vognen. Min Ven aabnede Døren og hjalp Agnes ud. Jeg saae en høi, rank Skikkelse, med et, vel meget blegt, men dog høist interessant Ansigt. Jeg fulgte hende ind i Retssalen, og kunde nu først betragte hele hendes Ansigt. Hun fæstede sit store mørke Øie paa sin Dommer. I hendes Aasyn laae et Udtryk af hiin Resigna-

tion, som Intet haaber, Intet frygter mere. Hænderne holdt hun foldede paa Brystet. Den sorte Dragt forhøiede hendes Hals's blændende Hvidhed. Nu udfoldede Dommeren det Papiir, som indeholdt hendes Dom. Da han kom til det Sted, som beskyldte hende for Barnemord, foer et krampagtigt Træk over hendes Mund, et dybt Suk lød fra hendes Bryst, hun bævede, og maatte holde sig ved en Stol. Men snart blev hun rolig igjen. Da nu Dommeren forelæste hende, hvorlunde hun var dømt til at dø ved Sværdet, og spurgte, om hun vilde protestere mod denne Dom, svarte hun med blid, melodisk Stemme: „Jeg er aldeles tilfreds dermed; at appellere, agter jeg ikke; Gud beder jeg, han vilde tilgive mig mine Synder, men Dem, De ville fremskynde min Doms Fuldbyrdelse." Ved min Vens Arm forlod hun Retssalen. Lig en Drømmende kom jeg hjem. „Nei! raabte jeg: Her udholder jeg det ikke! Jeg hører, at Dommen allerede skal fuldbyrdes imorgen; inden en Time maa jeg herfra!"

Jeg blev bestormet med Bønner om at blive, idetmindste Natten over, og maatte give efter. Ingen af os gik til Hvile; hvo havde kunnet sove i denne Sindsstemning. Dagen gryer. Min Vogn kommer, jeg stiger i, byder Kudsken kjøre rask til, og møder, ikke langt fra den Plads, hvor Skafottet var rejst, Vognen, med den ulykkelige Forbryderske. Jeg tilhyllede mit Ansigt, og vovede først at see op, da Byen laae langt bag mig.

(Slutningen følger i det næste Hefte.)

Konstnere i Danmark.

Nogle Konstdommere have gjort den Bemærkning, at de skjønne Konster ikke trives i Danmark. Maaskee kan denne Bemærkning have været passende for et Aarhundrede siden. Nu kan ingen Reisende komme til Kjøbenhavn, uden at føle, at der gives skjønne Konster i Danmark. Intet Skue kan være ædlere eller af større theatralsk Virkning, end den Gade fra Havnen af, som ender med en Ottekant, der prydes af fire hinanden lige Palladser. Midt imellem dem staaer et Mindesmærke, der overgaaer alle nyere af denne Art: Frederik den Femtes Billedstøtte tilhest. Naar man kommer til Kjøbenhavn fra Landsiden, seer man det skjønne Mindesmærke om den Frihed, som blev Bønderne forundt. Southey kalder Kjøbenhavn den bedste Stad i Norden og en af de skjønneste Hovedstæder i Europa. Naar en Reisende vil dømme om de skjønne Konster i Danmark, saa besee han Kongens, Prinds Christians, Grev Moltkes, Prof. Klingbergs, Dhrr. Spenglers, Nathansons, Thomsens og Andres Samlinger. I Fyen besøge han Geheimeraad Bülow til Sanderumgaard, og i Sjelland Grev Danneskjold, fremdeles de offentlige Samlinger i Kjøbenhavn og Konstneres Værksteder — da dømme han upartisk, og de Danske ville være tilfredse med hans Dom. Den afdøde Prof. Juul var En af de første Portraitmalere i Europa. Han arbeidede

meget for engelske Reisende, og adskillige af hans Arbeider ere endnu i Engelland. Hertugen af Gloucester eier et skjønt Malerie af Prindsesse Louisa Augusta, Caroline Mathildes Datter, som er malet af ham. Hans værdige Efterfølger er Professor Eckersberg, der ogsaa indtager den første Rang som Maler af historiske og Søestykker. Hans Fremstillinger af Israeliternes Vandring gjennem det røde Hav, og af Balders Død, vilde gjøre enhver Skole Ære. En ung Landskabsmaler Harder, har allerede vundet et hæderligt Navn ved Fremstillinger af de yndige Egne i det sydlige Sjelland. Den kongl. Academiker og Landskabsmaler Mollers Værksted, er et yderst interessant Opholdssted for Konstvenner. I Aaret 1820 indeholdt det mangfoldige Arbeider af hans egen Pensel. I høi Grad besidder han ogsaa den Konst, at restaurere Malerier. Dyrmaleren Gebauer kan jeg ikke rose nok. En Konstven fra Skotland sagde, ved Synet af en Hestegruppe, som han havde malet: „Hvilken Lykke vilde denne Konstner gjøre i Engelland!" Blomstermaleriet har altid været fortrinligen yndet i Danmark. For adskillige Aar siden har Frue Bærens udstillet nogle af sine Arbeider i det kongl. Academie i London. Nu besidder Kjøbenhavn i Hr. Fritsch en Blomstermaler af første Rang; hans Tegning og hans Kolorit vise fuldkommen Sandhed, Kompositionen er simpel, Udførelsen naturlig. Hans Frugtstykker kunne skuffe Fuglene. Ogsaa Dhrr. Camradt og Martens ere duelige Blomstermalere. Blandt Migniaturmalerne staaer Hornemann øverst. Han har opholdt sig

adskillige Aar i Tydskland og Italien, og levet gandske af eget Arbeide. Professor Lorentzens Værksted og Samling ere udmærkede. Han har, med Undtagelse af tvende Scener som ere af Eckersberg, malet hele det holbergske Gallerie. Den tidligen afdøde Stubs Arbeider have sikret ham et hæderligt Eftermæle. Hr. Høyers og Professor Lunds Arbeider, høre til de bedste historiske Malerier. Disse Konstnere ere nu sysselsatte med Fremstillinger af Historien, der ere bestemte for Christiansborg Slot. Det forstaaer sig af sig selv, at en Stad som Kjøbenhavn, ogsaa besidder dygtige Architecter. Den nuværende Stadsarchitect, Professor Malling, har i sine Tegninger klassisk Ziirlighed og Reenhed. Mange gode Kobberstikkere har Danmark ikke. Blandt dem staaer Clemens øverst. I Billedhuggerkonsten har her til forskjellige Tider levet udmærkede Mænd. Blandt dem vakte Wiedewelt ved sine Talenter og sin ulykkelige Skjebne, megen Deeltagelse. Han var Thorwaldsens første Lærer. Hvad hele Europa eier i denne Nutidens ypperste Billedhugger, derom vidne hans Værker.

(Feldborg.)

Johanna Shore.

William Shore, en riig Guldsmed i London, giftede sig i sit 56de Aar. En ung og smuk Pige, Johanna, fængslede hans Hjerte. Hun var endnu ikke 16 Aar gammel, da hun blev hans Kone. Snart vakte hendes Skjønhed almindelig Opmærksomhed; Kong Edvard saae hende, forelskede sig i hende, og bortførte hende. Den arme Williams ansaae det raadeligst, frivillig at forsvinde, og det gjorde han. Johanna herskede i et prægtigt Pallads, og Edvard følte sig lykkelig, at adlyde den Skjønhed, som han tilbad. Hun havde ingen større Lyst end den, at uddele Velgjerninger, beskytte de Undertrykte og staae de Ulykkelige bi. Men snart fik denne glimrende Tilværelse Ende. Edvard blev forgiven af sin egen Broder, Hertugen af Glocester. Johanna kastede man i Fængsel, og hun maatte gjøre offentlig Kirkebod. Udenfor Cathedralkirken hørte Kongens Elskerinde, hun som havde beherskt ham og hans Rige, den Skjønneste blandt Landets Skjønne, barfodet, med flydende Haar og en brændende Fakkel i Haanden, sin Dom, efter hvilken hun, indtil sin Død, skulde føre et omstrakkende Liv, og det blev endogsaa under Dødsstraf forbuden alle Rigets Indvaanere, at give hende Huusly, Vand og Brød. I den frygteligste Elendighed tilbragte hun fyrgetyve Aar.

(Dr. J. A. Bergk.)

De tre Hvilesteder.

Med Klagetoner og med Smertesgraab
Den Dødelige gaaer i Livets Baad;
Hvor klynker ei den arme Patteglut!
Hvor finder Hvile han blot eet Minut?
Ak, ubevidst han drikker Liv og Lyst
Af Moders Bryst.

Og Ungersvenden gaaer i Verden ud —
Et Maal ham vinker, glimrende og prud.
Ud for ham breder sig et Trylleland,
Frem ad den vilde Bane stormer han —
Hvor kommer Freden i hans hede Barm?
I Elskovs Arm.

Han vorder Mand. Tidt truer Skjebnen gram,
Her kalder Pligt, hist kalder Kampen ham;
Hans Liv fortæres, som en Gubbe graa
Han sage sig ved Staven liste maa —
Hvor finder han en Seng ret luun og blød?
I Gravens Skjød.

(Richard Roos.)

†

Lord Byron.

„Han er død! Ja, han er død!“ gjentoner
Lydt fra Hella's Bred til Bretlands Kyst;
„Han er død, den Ædle! og hvo kroner
Nu vor Friheds-Færd i blodig Dyst:
Som naar han begeistret Harpen stemte
Og tyrtæisk Slagsang til den lød,
Saa at Hellas Trældoms-Aaget glemte
Og det gamle Mod paany frembrød!“

„Han er død!“ Ja saa de Alle klage,
Fælde Taarer for den ædle Skjald;
Og mens Hellas ønsker ham tilbage
Jubler Christenfjenden ved hans Fald:
Haver dog ei Sanger-Helten fældet —
Standset ei paa Veien mod hans Maal;
Heller ei ved List ham overvældet, —
Gud ham fælded', men ei Fjendens Staal!

En for ædel Stjerne til at blegne,
Stolte Mahom, for Din Maanes Glands,
Skulde han i saadan Færd ei segne,
Men dog fuldtvel vinde Laurens Krands.
Høiere er ikkun Stjernen steget
Mod Udødeligheds Melkevei;
Og dens Straaleglands er ei bortveget:
Bedre Himmeltegn har Hellas ei!

Korsets Tegn og denne lyse Stjerne
(Mindet om den ædle Frihedsven)
Være, Troesbrødre i det Fjerne,
Tanken, naar i Kamp I drage hen.
Gud og Frihed! Eders Løsen være;
Eders Styrke: Broderenighed;
Skjaldens Sange Eders Mod skal nære,
Eders Fasthed: Mindet hvad I leed!

Og et stort, et lysende Exempel
Være Eder hver en Oldtids-Helt,
Nu da Veien til et Fredens Tempel
Gaaer kun gjennem Allahs Maanetelt.
Mod og Enighed mod Vold betrygger,
Tyrannie er tidt Tyrannens Fald;
Mindes Byron, og et Tempel bygger
For den tabte Frihedsven og Skjald.

Grækenland! o sørg, ja sørg kun saare:
Thi Tyrtæus andengang er død!
Henter Kraft af hver en Vemodstaare:
Tidt af Smerten blev jo Kraften fød!
Bryder kjækt Usurpatorens Lænker:
Gamle Grækenland var engang frie!
Smiler ikkun af Europas Ænker:
Troer ei, at det derfor er forbi!

Solimans af Fædre rante Throne
Styrter den, ja styrter den i Gruus!
Lad i Allahs Tempel Sangen tone,
Planter Korset op paa Herrens Huus!

For at varig Fred I kunne nyde,
Giver Kronen til en Constantin;
Da skal Ploven atter Jorden bryde,
Atter plantes ædel Cyperviin.

End blandt Eder gaaer usynlig Skjalden,
Høre I end ikke meer hans Røst;
Og skjøndt Mangen er blandt Eder falden:
Søger dog i bedre Fremtid Trøst.
Og den komme vil — den vist vil komme!
Hvad formaaer mod Frihedssindet Vold?
Stolte Mahom, snart Din Tid er omme:
Maanen blegne hen for Troens Skjold!

Hvil da sødt, Du sande Frihedssanger!
Din Skyld er det ei om Hellas faldt;
O, fra Slægt til Slægt dit Minde ganger:
Thi Du gav det arme Hellas Alt.
Næk hverandre over Liget Haanden
Grækerfyrster — hylder Enighed!
Væk ved Skjaldens Sange Mod i Aanden,
Da I ville naae det store Meed!

(S. C. Fohrmann.)

Endnu en Mindeblomst paa Wormskjolds Grav.

Tør sørgmodig Ynglings svage Stemme
Lyde i den store Sangens Hal?
Tør han tolke hvad hans Barm mon gjemme
Liig den ældre, Gud indvi'de Skjald?
Tør hans floromvundne Strenge bæve
Til hans Stemmes Sørgemelodie?
Tør hans Aand, ved Lyras Harmonie,
Sig til Lysets Evighøie hæve?

Ja, naar Lyras matte Streng han rører
Til de ædle Hedengangnes Priis,
Da man blidt hans svage Stemme hører,
Skjøndt han sjunger ei paa Skjaldeviis.
Kjærligt skal hans Sørgeqvad sig hæve,
Kjærligt skal det Brødres Øre naae,
Kjærligt skal, i Himlens Ætherblaae,
Det, den hedenfarne Sjel omsvæve.

Wormskjold! Danmarks evig, evig Kjære!
Stegen op til Lysets Himmelfred,
Dig til Priis jeg tør mit Qvad frembære,
Mens jeg ved Din Baare knæler ned.
Ei Dit Minde skal med Dig bortile;
Nei, i Læe af trofast Egegreen,
Der saa fast omsnoer Din Bautasteen,
Glemmigei skal blidtvemodigt smile.

Du udtømte hele Levekraften
For Dit elskte Danmarks Vel og Vee,
Derfor Almagt, i Dit Livets Aften,
Smykked' skjønt Dit Haar med Sølversnee.

Danmark gjemmer tabte Wormskjolds Minde,
Danske Bondes evig kjære Ven,
Du uddeelte her Velsignelsen,
Hist hos Retfærds Gud Du Gjengjeld finde.

Wormskjold! skue fra hvalte Himmelhøie
Til Dit sørgeklædte Danmark ned,
See, hvor Taaren fra vemodigt Øie
Falder paa Din stille Gravhøi ned.
Saadan Taare aldrig Guld betaler;
Kun naar kjærligt rørte Hjerte bær
Tunge uforstilte Følelser,
Slig en Taare Gud i Øiet maler.

(Christian Groos.)

Cimbria til Kongen,
ved Hans Hjemkomst.

Hil, gjæve Skud af Danakongers Stamme,
Hil bydes Dig i Dine Fædres Slot
Af Dine Sønner, fra hvis Bryst en Flamme,
Igjennem Secler evigen den samme,
— Troskab og Kjerlighed til deres Drot —
Mod Nordens stjerneblanke Ætherbue
Paa Medgangs Dag, i Fredens Rosenskjær,
I Modgangs Nat, i Hilburs haarde Færd,
Af Verden saaes med lige Styrke lue.

Hil Dig, vor Frederik, fredsæle Konge!
Din Hæder vandt Du ei ved blodig Daad.
Om Sværdeslag skal ei Din Barde sjunge,
Men høit det fra hans Harpes Streng skal runge,
Hvorledes Du udsletted' Jammers Graad,
Og tændte Lys i Kummers Nat; hvorlunde
Du, ikke svigtende Dit Kongenavn,
Det hele Danmark trykte i Din Favn
Og ikke slog Din mindste Søn en Vunde.

Hil Dig! den Stemme lød Dig nys imøde,
Som Kjerligheds usvigelige Tolk,
Da Du, for Hvem de danske Hjerter gløde
Paa Seirens Dag, og froe paa Kampens bløde,
besøgte faderhuld Dit jydske Folk!
Gud lagde i Din Haand dets Skjæbnes Traade,
Du kjender det heel vel, Du selv har seet
Det høie sig, ei for Din Majestæt,
Men for Din høie Kjerlighed og Naade.

Hil længe Dig i Hertha's Bøgeskove!
Følg, Konge, freidigen Din Nornes Vink!
Du, som maa vaage, mens vi Andre sove,
Styr freidigen Dit Skib henover Tidens Vove
Igjennem Stormens Brag og Lynets Blink.
Dit Eftermæle skal Din Daad ei svige —
Naar Du er løst fra Kronens svare Vægt,
Du Frederige, skal en anden Slægt
Dit Dråpa sjunge trindt i Danmarks Rige.

(A. F. Elmquist.)

Dødningbruden.

Et neapolitansk Sagn.

Marchesen af C..ika nedstammede fra en af de ældste Familier i Neapel. Ung, skjøn, riig, aandfuld, var han i Besiddelse af alt det, der kan sikre Menneskets jordiske Lykke, og hæve det fra den ubemærkede Hob af dets Medborgere til en glimrende Tilværelse. Sig selv disse Fortrin vel bevidst, forstod Marchesen dog i den selskabelige Omgang at skjule dem under Sløret af en elskværdig Beskedenhed, hvorigjennem de dog skinnede med forhøiet Ynde og lode ham desto visere haabe Opnaaelsen af sine hemmelige Ønsker og de Udmærkelser, efter hvilke han stræbte, da man ikke følte sig tilbagestødt af nogen synlig Anmasselse.

Vant fra Barndommen af at see alle sine Ønsker opfyldte, og som Yngling, særdeles hos Damerne, ligesaa lykkelig som dristig, som foranderlig, fandt han sig blot i en eneste Punkt — og det netop i en, der havde den største Indflydelse paa hele hans Livs Lykke — indskrænket ved et svært og uopløseligt Baand.

Hans Fader havde nemlig, førend den unge Geronimo — thi saaledes hed den unge Marchese — endnu kunde fatte noget Begreb om Ægtebaandets Hellighed, forlovet ham med Datteren af Grev B..zi i Florenz, hvis Familie nedstammede fra Neapel og var en Greve af det fyrstelige S..naske

Huus. En Proces mellem dette Huus og Marcheſens, betræffende ſtore Summer, og ſom bedſt lod ſig afgjøre paa venſkabelig Maade, var den første Aarſag til denne Forbindelſe. Da den gamle Marcheſe engang maatte gjøre en Reiſe til Florenz i Processens Anledning, lærte han ſin Modſtander, Grev B..zi, at kjende. Dennes aabne Redelighed og billige Anſkuelſer indtoge Marcheſen for ham, og hvad først var beſluttet af Politik, blev ſenere Ønſket af den inderlige Agtelſe og det Venſkab, der bandt Marcheſen til Greven. Processen blev afgjort og begge Familiehovedernes Venſkab vedblev. Signora Vittoria var dengang tre, Geronimo ſex Aar gammel. Der kunde altſaa ikke være Talen om at ſpørge om Børnenes Samtykke, man vilde ogſaa neppe have gjort det — jfølge Italiens Sæder, hvor Ægteſkaberne i de høiere Stænder ſjelden ere et Værk af Kjærlighed eller Tilbøielighed — hvis disſe havde været voxne og været iſtand til at føle Kjærlighed eller Modbydelighed for hinanden. Det var en Familieoverenskomſt, og man ventede fra de Forlovedes Side, der Begge bleve opdragne med ſtadig Hensyn paa denne Plan, al mulig Føielighed.

Geronimo opvoxte ſtolt og ſkjøn, alle hans Færdigheder udviklede ſig paa den meeſt glimrende Maade. Hele Neapel ſaae paa den ædle Yngling. Damerne opbøde Alt, for at fængſle denne glimrende Stjerne til deres Seiersvogn, mangt bedre Hjerte ſlog for ham i Stilhed, og i Følelſen af ſit Værd gik denne livsmodige Yngling med ſikkre

Skridt alle de Fristelser og Tillokkelser imøde, der viste sig for ham i fortryllende Rosenskjær. Alle mulige Fornøielser stode aabne for ham, af tusinde Ynder lokkedes han, og han drak med stærke Drag af det Tryllebæger, man bød ham, uden derfor at tabe Bevidstheden af sin Skjebne, thi Erindringen om den uopløselige Kjæde, ved hvilken han var lænket, nedtrykte straxt ethvert høit Opsving af hans Phantasie, som af hans Handlemaade. Han var jo bunden, evig uopløseligt bunden til et Fruentimmer han ikke kjendte, og som han netop hadede, fordi han skulde elske det. Man sagde vel: Grevinde Vittoria var smuk, forstandig, ædel, og at en dyb glødende Følelse skjulte sig hos hende under et koldt Udvortes. Disse Egenskaber, der vilde have været tilstrækkelige for enhver Anden til at vove et Forsøg paa om han ikke kunde oppuste den ulmende Gnist, rørte Geronimo kun ikke. Han gyste ved Tanken at maatte tilhøre hende hele sit Liv, og ved tusinde Udflugter vidste han at undgaae sin Faders Anmodninger, der intet hellere ønskede, end jo før jo kjærere at see ham forenet med denne, som fortræffelig berømte Datter af sin Ven.

Geronimo havde paa denne Maade naaet sit to og tyvende Aar. Nu vilde Faderen ikke mere lade nogen Undskyldning gjelde, og forlangte bestemt: at Sønnen skulde ledsage ham til Florenz, der at lære sin Forlovede personlig at kjende, og da med Alvor at tænke paa Fuldbyrdelsen af en Forening,

af hvilken han lovede sig lige saamegen Lykke for Geronimo som for sit hele Huus. Men Denne var paa ingen Maade at overtale. Han vægrede sig bestemt, og der opstod ubehagelige Optrin imellem Faderen og Sønnen. Da udbrød den franske Krig. Ogsaa i Neapel samledes Tropper for at drage imod den almindelige Fjende af al Orden og Rolighed.

Geronimo greb hastig denne velkomne Leilighed. Han saae deri ikke allene en glimrende Mark for sin Ærgjerrighed, men han fandt ogsaa deri Opsættelse og Forlængelse mod en forhadt Fremtid, der stod ham saa nær og stedse svævede ham for Øine. Tid vunden, Alt vunden, tænkte han, og Faderen saae sig endelig nødtvungen til at føie sin Søn og at tillade ham, at tage virksom Andeel i en Krig, hvis Hensigt dengang var: at forsvare Adelens Rettigheder, Thronernes Uantastelighed og Religionens Helligheb.

Geronimo ansattes som Officeer ved et neapolitansk Regiment. Hans rigtige Følelser og bedre Indsigter væmmedes snart ved den Mangel paa krigersk Aand, der efter en lang sløvende Rolighed var indbrudt iblandt de italienske Tropper. Han havde snart Leilighed til at kjende en gandske anden Aand hos de tydske Tropper, der stode i Øvre-Italien, og trængte ind paa Faderen, indtil denne endelig tillod ham at ombytte den neapolitanske Tjeneste med den østerrigske. Ærgjerrighed og Daadskraft angav han som Aarsag til dette Ønske, men det var tildeels kun Paaskud, thi han haabede

ved Dislokation, at komme gandske bort fra Italien med sit Regiment, og derved ogsaa fra Gjenstanden for sin Modbydelighed: den ham bestemte Brud. Saaledes forenede alle Omstændigheder sig, for at komme hans Ønsker, hvor dristige og uklare de end vare, imøde, og retfærdiggjorde ham endog i Verdens og hans Faders Øine. Den Aandsmunterhed, personlige Mod og hurtige Fatteevne, der stedse i fredeligere Forhold havde udmærket ham blandt sine Jevnaldrende, gjorde ham nu ogsaa yndet hos sine Foresatte og tjente som Mønster for hans Medkammerater, dem han lige saameget overstraalede ved Legemsanstand som ved aandige Fortrin, og han forfremmedes desaarsag snart til Capitain.

Som saadan fik han engang det Hverv, at fordrive Fjenden ud af en fordeelagtig Stilling ved den florentinske Grændse. De vare forskandsede bag en Flod. Geronimo angreb dem modig. Kampen var lang og haardnakket. Endelig veeg Fjenden. Tydskerne trængte frem og kastede Franskmændene tilbage, der flygtede i den største Uorden, men, for at dække deres Tilbagetog, antændte de endnu en Landsby og et Nonnekloster, der laae paa Veien.

Geronimo satte efter dem, saavidt hans Ordre lød, og ilte derpaa skyndsomst tilbage for at hjelpe de Ulykkelige. Landsbyen, der for størstedelen bestod af usle Hytter, blev snart et Rov for Flammerne, imedens Klosterets stærkere Mure endnu modstode Luernes Rasenhed. Man reddede hvad

der var muligt. Nonnerne og Pensionairerne flygtede til en Havepavillon, hvis Vindens Afstand samt Retning gav dem Sikkerhed.

Geronimo saae her mangt et nydeligt Ansigt, som vel i roligere Øieblikke vilde have spændt hans Opmærksomhed. Nu veeg enhver saadan utidig Betragtning for Pligtens og Menneskelighedens Stemme. Han gjorde hvad han kunde, indgjød de Forsagte Mod og hjalp den Nødtrængende. Hans Krigere besjeledes med hans Exempel, ved hans Strænghed holdtes ethvert vildt Udbrud i Tømme, og ved hans Besindighed erstattedes, hvad Nonnerne havde forglemt eller forvirret i deres Angst.

Da raabte paa engang flere Stemmer: „Ak Jesus! Søster Klara!" — „Og hendes Niece!" raabte en Pensionair, bortslængte den Bylt hun bar, og iilte tilbage til det brændende Kloster. „O, Hr. Capitain! red! red! raabte nu en aldrende Nonne, idet hun hændervridende gik hen til Marchesen: der! der!" Hun pegede hen til et Hjørne af Klosteret, der endnu ikke var angrebet af Flammerne, men som nu begyndte at nærme sig. „Men hvad skal jeg da gjøre?" spurgte Marchesen. „Ak! var Svaret: I første Etage ligger en syg Søster, og hendes Niece, der pleier hende, er hos hende. Vi bede Dem, iil! flyv!" — C..ika vendte hurtig tilbage og naaede snart den Pensionair, der bortkastede Bylten. Hun viste ham Veien til den Syges Celle over en ved disse Omstændigheder meget farlig Vindeltrappe. Marchesen trængte

sig igjennem Røg og de tætflyvende Gnister og traadte ind i Værelset, hvor en aldrende Nonne, hvis blege Ansigt endnu forraadte Spor af forbums Skjønhed, med foldede Hænder og i from Hengivenhed knælende for Krucifixet, syntes at oppebie Flammedøden, den hun ikke formaaede at undløbe, imedens hun formanede Niecen til at tænke paa sin egen Redning.

I dette Øieblik indtraadte Marchesen. Den unge Dame vendte sig om og raabte, idet hun sprang ham imøde: „O, Dem sender en Engel fra Himlen!" Ved disse Ord standsede hun som lynslagen. „Engel! Engel! raabte hun: O red, her! her!" — Ved disse Ord pegede hun paa Tanten. Marchesen nærmede sig. Han og endnu nogle af hans Folk, der vare komne til, greb den Syge, og ved Hjelp af nogle Reb, heisede de hende igjennem Vinduet ned i Haven, hvor de øvrige Søstre modtoge hende. Nu tog Marchesen den sittrende, endnu maalløse Niece, og sprang med hende, saa godt han kunde, ned af den brændende Trappe. Her laae han den Halvafsjælede i Græsset, og med svedne Haar og halv forbrændt Uniform iilte han nu at redde, hvor det videre gjortes Behov. Hans Soldaters Iver havde alt udrettet meget. Ved at nedbryde Noget, var den øvrige Deel af Klosterbygningen reddet. Hvad der var Umagen værd, udflyttedes; Resten sank i Gruus og Aske. Tropperne havde opfyldt deres Pligt med Mod og Uforsagthed. De ordnede sig nu, og beredte sig paa Tilbagemarschen. Da sendte de gode Nonner Vine,

Spise og nogle Gaver til Mandskabet samt en kostbar Foræring til den Officeer, hvis Mod og Aandsnærværelse de havde at takke for deres Liv og størstedelen af deres Formues Redning. C..ika forbød ikke sine Soldater at modtage disse dem saa venlig sendte Forfriskninger, og nød selv noget deraf; men for den ham bestemte Foræring lod han takke og bad: man vilde sende den til Indvaanerne af den opbrændte Landsby. Ved Aftenskumringen tiltraadte de nu deres Tilbagemarsch, og henad Midnat naaede de allerede igjen deres Station.

I Geronimo's Hjerte var det roligt, ja Følelsen af en menneskekjærlig Handling, Bevidstheden, ikke uden egen Fare at have været virksom for Andre, gjød en stille Fred, den han ikke ofte havde nydt saa sød, i hans Hjerte. Men ikke saa godt var det gaaet den stakkels Vittoria. Hun var nemlig den Pige, der for at pleie en syg Tante, hendes salig Moders Søster, i en lang smertelig Sygdom, for nogle Uger siden var ankommen fra det Kloster i Florenz, hvor hun hidtil havde opholdt sig, til denne Stiftelse paa Landet. Dengang troede man ikke at de militaire Operationer vilde tage sin Retning ad denne Egn, og da dette dog senere skeete, vilde Grev B..zi gjerne have sin Datter tilbage til det sikkre Florenz, men nu kunde Denne ikke beslutte sig til at forlade sin kjære, lidende Tante, der nu saameget trængte til hendes Pleie. Hun havde fast besluttet, at vilde lide og dele Alt, hvad Skjebnen maatte have besluttet over dem. Saaledes var hun ogsaa i disse Sorgens

Dage ikke veget fra hendes Leie, og efter at flere Forsøg at raabe om Hjelp, eller med egne svage Kræfter at redde den Syge, vare glippede, var hun ikke ved nogen Overtalelse af Tanten at bevæge til at flygte, medens det endnu var Tid, og at lade hende blive tilbage.

Under denne Strid imellem Ædelmod og Kjærlighed hørte de bange Fruentimmer Nogen storme opad Trappen med raske Trin. Døren sprang op. Vittoria styrtede den Indtrædende imøde og — blev maallos staaende efterat have fremført de første Ord, thi hun syntes at see en virkelig Engel i Ædelmodighed og Skjønhed. Denne Engel skyldte hun ikke allene sin egen Redning, men ogsaa, hvad der var hende dyrebarere, sin Tantes. Paa hans Arme, ved hans Bryst laae hun, da hun bares ned af Trapperne, og hendes Sandser svandt for Magten af saa stærke og saa afvexlende Indtryk, som dette sidste Qvarteerstid indeholdt for hende.

Da hun kom til sig selv igjen, var dette himmelske Sendebud forsvunden. Hendes Selskaberinder, Klosterfrøkenerne, stode omkring hende. Man fortalte, gjorde sig hinanden forstaaelig og — med et Skrig fuldt af den gladeste Henrykkelse erfoer Vittoria, at den, der var forekommet hende saa fortryllende, hvem hun havde saameget at takke, var: den unge Marchese C..ika, hendes Forlovede, hendes tilkommende Gemal.

Et nyt Liv frembrød ved denne Efterretning i den stille, eensomme Piges Bryst. Denne ædle,

skjønne, tapre Yngling skulde være hendes! Med ham og i hans Arme skulde hun tilbringe sit Liv og fremfor alle Italiens Skjønheder opnaae det misundelsesværdige Lod! Hun tvivlede intet Øieblik paa, at den unge Marchese, saasnart han fik at vide, hvem det var, han med sit eget Livs Fare havde reddet ud af Flammerne, heri synligen vilde kjende Forsynets Finger og dobbelt glæde sig over, at den vigtige Tjeneste, han troede at have bevist en Fremmed, var bevist hans, ved de helligste Forpligtelser tilhørende Forlovede. Saasnart altsaa Klosteret igjen var i nogenlunde Orden, skrev hun til sin Fader, meddeelte ham det Forefaldne, og bad ham, igjennem den gamle Marchese at underrette sin Forlovede derom.

Grev B..zi skrev til sin Ven. Den konstløse Fortælling, skildret med de reneste Farver, saaledes som de fremstillede sig for denne Piges rene Sjel, virkede sælsomt paa den gamle Marchese, og og lod ham ikkun ane lidet Godt for hende ved hans Søns hurtige Bortfjernelse fra Skuepladsen for denne Begivenhed, ved hans liden Nysgjerrighed efter at faae Navnet paa den Reddede at vide, eller ved hans Ligegyldighed, da han endelig fik dette at vide. Men for Vittoria maatte denne Ligegyldighed blive en Hemmelighed, og man søgte at henholde hende ved allehaande Foreſtillinger. Imidlertid fik C..ika's Regiment Befaling at marschere til Rhinen, og Ingen var gladere end Marchesen, da han havde Alperne og med dem det Land, hvor intet ved en ubehagelig Fremtid

syntes at vente ham, i Ryggen, og han saae i det vide Rum, der nu udbredte sig for ham, ikkun en ny Skueplads for sine Ønsker og Talenter.

Det gamle Spil begyndte her igjen med ny Kraft. Den unge Krigers Hjerte deeltes imellem Ære og Kjærlighed. Med raske Skridt steeg han op til Stabsofficeer; en Orden glimrede paa hans Bryst, og han, hvem intet Batterie, ingen Fæstningsvold kunde modstaae, fandt ogsaa kun liden Modstand i de Damers Hjerter, der med Længsel ventede den med Hæder kronede Helt, for enten at seire over ham, eller vorde beseiret af ham.

Men af alt dette maatte Vittoria intet ane. Det var ogsaa meget let ved hendes Klosters Eensomhed, og ved hendes ringe Lyst at underrette sig om Verdensbegivenhedernes Gang, at holde slige Efterretninger fjern fra hende. Men at Geronimo aldeles intet skrev om Eventyret i Klosteret, og at han, da hans Fader i et af sine Breve berørte det, temmelig udelikat yttrede: „han havde meget lidet betragtet Pigen, og at det i det Hele var ham ligegyldigt, om han havde bevist denne Menneskekjærlighedstjeneste til en gandsk Fremmed eller til denne, dog for ham evig fremmed blivende Person.“ Dette lod Faderen gjøre et dybt Blik i Sønnens Hjerte, og udslukte næsten ethvert Glimt af Haab om at hans Plan vilde lykkes. Imidlertid maatte der dog siges noget til Vittoria. Man lod Breve tabes, Geronimo saares i Haanden, hans Regiment siedse være i Bevægelse, o. s. v. Vittoria troede alt dette i nogen Tid. —

Hvad troer ikke Kjærlighed og et heftigt Ønske! — Scenen fra hiin Ildsvaade gjenkaldte hun sig stedse; hun forestillede sig endnu ethvert af hans Træk, syntes endnu at høre ethvert af hans Ord, og suede Gift af alle disse søde Erindringer. Med bankende Hjerte fornam hun hvert Brevbuds Ankomst til Klosterporten, ja hun kjendte endog det Træk paa Klokken, der forkyndte dets Komme, og med bankende Hjerte brød hun ethvert af hendes Faders Breve, fordi hun stedse ventede Efterretninger fra den Elskede. Der kom ingen! — Endelig vilde ogsaa den godmodigste Lettroenhed ikke længere have ladet sig berolige; thi meer end et Aar var nu forløbet siden det lunefulde Tilfælde igjen havde bortrykket hendes Elsker fra hende. — Han vidste af denne Begivenhed; han maatte jo ogsaa have hørt, hvem det var han havde reddet, og derved forpligtet sig hende ved evig uoploselige Baand, og — han gav intet Livstegn, ja hun syntes ikke engang at være til for ham her i Verden! Denne Tanke gjennemborede hendes Bryst med rasende Smerte, og kun med Anstrengelse og efter mangen bitter Kamp bragte hun det til den Overbeviisning og Tro, at være forladt. Imidlertid fornyede den ængstelige Kjærlighed endnu ofte hine Haab, og da den kolde Fornuft altid gav det samme Svar, forstyrrede denne evindelige Spænding endelig aldeles den Ulykkeliges indre Fred.

Hendes Sundhed aftog siensynligen, hendes fyrige Øie fordunkledes af de mange Taarer, og hendes Kinders Rodme svandt. Men da Freden til Campo-Formio efter mange Storme endelig forkyndte den urolige Verden Fred, og Regimenterne indrykkede i deres Stand-

qvarterer, da kom paa eengang den Efterretning i Vittorias Eensomhed: at den gamle Marchese var falden i en dødelig Sygdom, at han havde ønsket at see og tale sin Søn, og at Freden ikke alene nu gav den unge Mand sin Frihed, men at han ogsaa nu for bestandig kunde forlade Krigstjenesten og tiltræde sine Godser i det Neapolitanske; det var altsaa nu udenfor al Tvivl, at han med det første vilde komme til Italien, og at da Vittorias Skjebne endelig vilde vorde bestemt.

Denne Efterretning, der satte alle hendes Nerver i en stormende Bevægelse, virkede ikke fordeelagtigt paa hendes Væsens allerede forhen forstyrrede Ligevægt. I urolig Spænding saae hun nu igjen hver Efterretning imøde, udtydende hvert Ord hun hørte, skabte sig af enhver Begivenhed Grund til Haab eller Angest, ja hendes af Kjærlighed og Sværmerie gjennemtrængte Gemyt søgte endog at lægge prophetiske Udtydninger i enhver Ubetydelighed, saae i enhver tilfældig Begivenhed, i ethvert Blomsterblad, i ethvert Træk af Skyerne hendes Fremtids Lykke eller Ulykke.

Endelig hørte hun, at Geronimo var ankommen til Neapel, og det endnu til rette Tid for at modtage sin døende Faders Velsignelse. Nu saae hun hvert Øieblik Afgjørelsen af sin Skjebne, af sit Livs Lykke eller Ulykke imøde. Med den største Urolighed oppebiede hun hver Postdag, men der hengik to — tre Maaneder, og ingen Efterretning, intet Brev indløb til hende. Stolthed og Hensyn til sin Datters Værdighed forbød Grev B..zi at gjøre det mindste Skridt. Ikkun fjerne Forespørgseler vare mulige, og Resultatet af disse ikke meget trøstelige. Marchesen af C..ika var, saasnart Afstanden

tillod det, igjen allevegne at see, hvor den elegante Verden samledes, og var nu igjen, som før, det skjønne Kjøns Yndling. Paa hans Brud, og de Pligter han havde mod hende, syntes han ikke at tænke.

Endelig faldt det ham dog ind, og han tilskrev Vittorias Fader. I en meget zirlig Stiil, og med Forsikkring om den store Høiagtelse han bar for det grevelige Huus, yttrede han, hvor ondt det gjorde ham, og hvor umuligt det var for hans Hjerte, at opfylde den Forpligtelse, hans Fader havde indgaaet for ham, og det i en Alder, da han — Geronimo — endnu intet kjendte til Verden, og altsaa ikke kunde gjøre sig nogen Foreſtilling om Vigtigheden af et saadant Forbund, at han, saalænge hans Fader levede, med Hensyn til barnlig Pligt, ikke havde vovet at løse dette Baand, der dog ikke vilde kunne lykſaliggjøre nogen af de Forlovede, der ikke elskede, ja ikke engang kjendte hinanden, men at han nu troede at erhverve sig en Fortjeneste hos Greven og selv hos den unge Grevinde, hvis Skjønhed og Dyd sikkrede hende hele Verdens Agtelse, ved frivillig at opløse dette Baand, og ved at give hende sin Frihed tilbage, vilde hun med sin Haand, sine Yndigheder og Rigdomme snart lykſaliggjøre en Værdigere, o. s. v.

Brevet var konſtigt affattet. Dog formaaede ikke dets Blomſter at skjule de Torne det indeholdt, og formaaede altsaa ikke at skuffe den bedrøvede Fader. Han saae i Alt ikkun Tilintetgjørelsen af sine Ønsker, og med dette — thi han kjendte hendes Sindstilstand nøie — sin Datters Dødsdom. Kjærlighed til sit Barn, og Ønsket, muligt derved at kunne opnaae det hun ansaae for sit Livs høieſte Lykke, overmandede hans retfærdige

og fornærmede Stolthed, og han nedlod sig til at svare Marchesen meget lemfældigere, end han i første Øieblik af sin saa dybt saarede Æresfølelse havde besluttet. Han holdt sig kun til Ordene, og lod som han ikke forstod Brevets egentlige Hensigt. Han forsikkrede Marchesen, at ifølge den vigtige Tjeneste han havde beviist hans Datter, kunde de ikke mere være fremmede for hinanden, og at det ikke vilde være vanskeligt for Vittoria, i Tilfælde af deres ægteskabelige Forbindelse, at ombytte de Taknemmelighedsfølelser, hun nu bar for sit Livs Frelser, med ømmere.

Geronimo bandte, da han havde læst dette Brev, og i sin opbrusende Vrede svarede han saa tørt og bestemt paa Grevens skaansomme Yttringer, at Denne ikkun med Hensyn paa sin Alder og Vittorias dobbelte Ulykke fraholdtes at udfordre ham til Tvekamp, for at afvaske sin og Datterens fornærmede Ære i Nidingens Blod. Et Svar værdigede han ham ikke, og tænkte kun paa, hvorledes han skaansomst kunde bibringe Vittoria denne Efterretning. Hans fromme Svigerinde, den samme Søster Klara, ved hvis Sygeseng Vittoria for første Gang saae sin Roligheds og Lykkes Morder, maatte staae ham bi, at forberede, trøste og styrke hende. Hun talte med hende desangaaende, og dette svære Hverv udførtes med største Skaansel og Forsigtighed. Men al denne Omsorg tilintetgjordes ved den lidenskabelige Heftighed, hvormed Vittoria optog denne Efterretning. Forgjeves gjorde Faderen og Tanten sig al Umage at forestille Tabet af denne Uværdige som en Gevinst for hendes tilkommende Lykke, forgjeves søgte de at overtyde hende om, at hun ved en ligegyldig eller endog til-

tvungen Gemals Side aldrig vilde nyde en, hendes Dyder værdig Ro. Det første Øieblik, da Marchesen havde viist sig for hende i Klosteret som i en Engels Skikkelse, hans Mod, hans Menneskekjærlighed, var afgjørende for hendes Livs Lykke. Hvad man fortalte om hans uordentlige Levemaade troede hun ikke; hun saae ikkun Ulykke og Forblindelse i hans Vægring; hun vilde hverken høre Forestillinger eller modtage nogen Trost; ikkun Taarer, Fortvivlelse og en følesløs Henstirren afvexlede i hendes Sind. Endnu samme Aften blev hun angrebet af en hidsig Feber, og, efter tre Dages Forløb, som hun tilbragte enten i stærk Bedøvelse eller i skrækkelige Phantasier, stedse med hans Navn paa Læberne, endte et konvulsivisk Tilfælde hendes Liv, dog ikke uden at hun vel hundrede Gange forud havde forsikkret og svoret paa, at den hende af Gud bestemte Forlovede skulde vorde hendes, og at hun endog i Graven ikke vilde aflade fra ham.

Den trøstesløse Fader lod sin afsjælede Datters jordiske Levninger med al Pragt og Høitidelighed bisætte i den fyrstelige S..nvske Familiebegravelse i det Neapolitanske, og fulgte hende efter et Aars Forløb. Søster Klara, allerede vant til mangt et Afsavn, overvandt ogsaa snart dette med stille Hengivenhed. Marchesen fik alt dette ikkun at vide af de offentlige Blade. Vittorias Død, der saa hastig var paafulgt hans sidste Brev til Greven, saa at han ikke let kunde miskjende Sammenhængen deri, rystede dog denne letfærdige Synder lidet, og han var nogle Dage alvorligere end sædvanligt, dog bortreves han snart igjen i Adspredelsernes Hvirvel, og den lykkelige Følelse af den nu erhvervede Frihed

overdøvede snart Bebreidelserne af hans, desuden ikke meget ømme Samvittighed.

Hvad han havde ventet, blev ham dog ikke til Deel. Thi netop Befrielsen fra det Aag, der forhen saa tungt havde nedtrykt ham, gav ham nu, idet den tilbød ham Muligheden at knytte ethvert hvilketsomhelst Baand, en Ubestemthed og Vægelsindighed, han forhen aldrig havde kjendt, og aldrig troet at komme til at kjende. Overmættet ved letsindige Kjærlighedsaffairer, for Størstedelen ikkun bekjendt med det Slags Fruentimmer, hvis Opførsel gjorde ham tvivlsom paa hver qvindelig Dyd, betragtede han det hele Kjøn ikke som andet end et Spil for sine Luner, og troede sig derfor fritaget for ethvert Hensyn, for enhver øm Følelse imod dette, da dets Stræben jo ikke gjaldt hans Person, men hans Navn og Rigdomme.

Disse Anskuelser afkjølede end mere den desuden forud, ved Overdrivelse af enhver Nydelse, kolde Marchese. Aldrig vant til strenge Selvbetragtninger, var han langt fra at opsøge Grunden til denne Overmættelse i sit eget Bryst, og væltede derfor alene Skylden paa sine Landsmændinder, haabede desaarsag i fremmede Lande at finde flere Nydelser og Adspredelser for sit udmattede Hjerte. I denne Hensigt tiltraadte han, to Aar efter Vittorias Død, en stor Reise igjennem Europa, besøgte Wien, Berlin, Paris, London og hine Egne i Tydskland, hvor han havde opholdt sig som munter Yngling, ærekjær Kriger, og fundet Alting bedre og skjønnere dengang end nu. Han bortødslede Penge, jagede efter enhver Glæde, greb efter ethvert Glimt af

Lykken, og sank efter kort Tid afmattet og utilfreds tilbage i sin forrige ubehagelige Tilstand.

Tre Aar vandrede han saaledes omkring, og kom endelig, flere tusinde Rigsdaler fattigere, men riig paa ubehagelige Erindringer, tilbage til Neapel. Her fandt hans Venner ham meget forandret, og tilskrev det Mismod og den Ufølsomhed, de bemærkede hos ham, et Anfald af Spleen, han havde hentet sig i Engelland. Han jagede endnu efter enhver Glæde og Nydelse, uden at finde den, og fik ofte de besynderligste Indfald, faldt tidt paa de kostbareste og urimeligste Ting, for ved det Usædvanlige at pirre sine afsløvede Sjeleevner, og for i kort Tid at kunne skuffe sig selv med den Indbildning, at være fornøiet.

Midt under alle disse frugtesløse Bestræbelser sørgede imidlertid Tilfældet venligere for ham, end han hidtil selv kunde have gjort med hele sin Indbildningskraft. Det var nemlig en skjøn Foraarseftermiddag, da han, ved at spadsere omkring paa Neapels Gader, hændelsesviis traadte ind i en aaben Kirke, hvor en Mængde Mennesker vare forsamlede for at bivaane Gudstjenesten. Ved Høialteret flammede klare Voxlys, og Sang og Klokkeklang tonede, men i Sidegangene var Tusmørke og Stilhed, og i en af Fordybningerne blev han en qvindelig Gestalt i dyb Sorg vaer, der med foldede Hænder laae nedsjunken for et Alter. Hendes Anstand og Paaklædning lod ikke formode noget Sædvanligt, og adskilte hende paafaldende fra den Klasse,

der til denne Tid paa Dagen sædvanligst besøge Kirkerne. Marchesen betragtede hende opmærksomt. Det sorte Slør, der netop bedækkede hendes Ansigt ved den Side, hvor Geronimo stod, hindrede ham vel i at see hendes Træk, dog kunde han see hendes skjønne Figur, see, at hun var klædt med saadan Smag og et saadant Valg, der lod slutte til hendes høie Stand og fine Dannelse. Ogsaa bemærkede han snart to Tjenere i elegante Livreer, der stode noget bagved hende og sandsynligviis hørte til hendes Følge, da der rundtomkring Ingen viste sig, hvem disse ellers kunde tilhøre. Han tog heller ikke feil. Tjenesten var nu tilende. Menigheden kom i Bevægelse, og rørte den ogsaa den skjønne Dame. En skjøn, høi Skikkelse reiste sig nu op fra de Trin, hvorpaa den havde knælet. Tjenerne ilede til for at modtage, den ene hendes Bønnebog, den anden hendes Slæb. Hun vendte sig nu om, og Marchesen saae et Ansigt af saa udmærket Skjønhed og saadant himmelsk Udtryk, at han, den fine Kjender af qvindelige Yndigheder, maatte tilstaae sig selv med Overraskelse: aldrig forhen at have seet noget Lignende. Den paafaldende Bleghed, der gjød sig ud over disse skjønne Former, gav, idet den hævede det sværmerske Blik i hendes skjønne, store Øine, hele denne Engleskikkelse et saadant rørende Udtryk, og lænkede Marchesens Opmærksomhed med saadan Magt, som han selv ikke mere havde troet sig istand til at føle. Han fulgte efter hende, og blev staaende i Kirkedøren, hvor ogsaa hun, formedelst den stærke Trængsel, maatte opholde sig lidet. Her kunde han gandske nøie betragte hende, og fandt nu det bekræftet ved Dagens Lys, hvad

der i Kirkens Tusmørke ikkun anende havde frem-stillet sig for ham. Nu kjørte en elegant Equipage frem; Tjenerne aabnede den, Damen steg ind, og Marchesen stod gandske hensjunken i Betragtninger over den Anstand og Ynde, hvormed dette skete. Vognen rullede derpaa nedad Gaden. Geronimo havde nu intet hurtigere at gjøre, end at stige i en af de Leievogne, der til hans Lykke holdt ved Kirken. Han befalede Kudsken at følge Equipagen, hvorhen den endog kjørte, og ikke tabe den af Syne. Det skete. Den elegante Vogn kjørte igjennem nogle Gader og endelig ud af Staden over eensomme Marker, hvor hist og her ikkun enkelte Huse stode. Geronimo saae nu en, vel prægtig, men som det lod til, ubeboet Villa, hvis Bygninger og Udseende lod slutte til fordums Glands, men vare nu gandske forfaldne. Her holdt Equipagen. Porten aabnedes raslende paa de svære Hængsler. Vognen rullede ind, og den lukkedes igjen. Marchesen sprang ud af sin Vogn, bad Kudsken vente og trak i Klokkestrengen. Ingen kom. Endelig blev han utaalmodig. Han ringede anden, sjette, tiende Gang. Nu aabnedes Laagen, og en gammel simpelklædt Kone kigede ud af den halvaabne Dør og spurgte: hvad der behagede! Marchesen spurgte: hvem der beboede denne Villa? Den Gamle lod fremmed, sagde intet, og vægrede sig længe at svare den nysgjerrige Spørger. Endelig fik han ved Smigrerier og Penge saameget at vide, at en fremmed, fornem Dame, der var utrøstelig over Tabet af hendes Gemal, havde leiet denne, ellers ubeboede,

Villa, for her i største Eensomhed at begræde hans Tab. Damens Navn var det paa ingen Maade muligt at fralokke den Gamle, og han fandt det tilsidst sandsynligt, at det ikke saameget var samvittighedsfuld Hemmelighed, som virkelig Uvidenhed, da Damen vel ikke maatte have fundet det nødvendigt, at give sit Navn til Priis for denne Gamle, der lod til, enten at være Portner eller Hushovmesterske. Han havde vel ikke faaet meget at vide, men det var dog nok til at antænde den Gnist, der ulmede i hans Hjerte. Den Ubekjendtes Skjønhed havde været nok til at opflamme hans Nysgjerrighed og Deeltagelse. Dette Eventyrs Besynderlighed anspændte hans Indbildningskraft; Vanskelighederne fordoblede hans Iver, og han saae det høist ugjerne, at den Gamle stedse med den bestemteste Kulde betog ham ethvert Haab om nogensinde at faae Damen i Tale, og at hun ikke engang torde vove at underrette hende om dette hans Ønske.

Mismodig, men dog ikke modløs, forlod han Stedet og vendte tilbage til Neapel, for her, i den store Verdens Circler selv, og i de nedre Regioner ved sine Fortrolige, at indhente Efterretninger om denne Artimesia, men ogsaa disse Bestræbelser bleve frugtesløse, særdeles da han, af Frygt for at skaffe sig Medbeilere paa Halsen, maatte bruge den største Forsigtighed, for ikke at give sin Hemmelighed til Priis.

Imidlertid indfandt han sig den følgende Dag til selv samme Time i den Kirke, hvor han igaar

saae den skjønne Ubekjendte. Hun var ikke der. Han søgte efter hende paa andre Andagtssteder, kjørte ud af Staden, gik rundt omkring den veltilslukkede Villa, intet Menneske viste sig. Han ringede; Ingen kom, end ikke den Gamle, og han maatte igjen vende tilbage med uforrettet Sag, men i det faste Forsæt, tilsidst dog at opnaae Maalet, som han alt hundrede Gange tilforn ved Smigrerier, Penge og Elskværdighed havde opnaaet det.

Afkjølet ved frugtesløse Bestræbelser i flere paafølgende Dage, indsaae han endelig: at saa stormende Forsøg vilde være uhensigtsmæssige, og Taalmodighed, forbunden med List, vilde være en sikrere Fører. Han fandt sig da i Taalmodighed, sneg sig hver Dag omkring Villaen, og saae endelig efter flere Dages Forløb, den Gamle med en Kurv gaae ad næste Landsby til. Han fulgte hende og begyndte en Samtale. Han spurgte, hvem der tilhørte det Sted, hvorfra hun kom, og hørte hende nævne Navnet af en udenlandsk Familie, der for flere Aar siden havde kjøbt det, da Lægerne havde tilraadt et Medlem af denne Familie den milde Luft i Neapel. Sidenefter stod det for det meste ledigt, naar ikke tilfældigviis nogen af Familien ankom dertil, eller man af Fjelighed havde tilladt en Reisende at beboe det. Paa denne Maade var det blevet en Vaaning for den sørgende Dame, der nu beboede det, og som ellers var fremmed her.

Marchesen ønskede at kunne besee Villaen, uden at genere Damen, han bad derfor den Gamle: at opgive ham de Timer, naar denne ikke var hjemme, eller naar hun var til Besøg i Neapel, i Kirke o. s. v. Den Gamle blev snakkesommere; hendes Dame havde ingen Bekjendtskaber i Neapel, hendes Andagt forrettede hun for størstedelen i Slotskapellet; dog vilde hun søge at formaae hende til at gaae ned i Haven, imedens en Fremmed besaae Værelserne. Marchesen var tilfreds dermed, gav den Gamle en stor Gave, og lovede at komme igjen om to Dage, for ikke at synes paatrængende.

Disse to Dage vare ham utaalelig lange, thi paa den tredie haabede han ufeilbarlig at faae den Ubekjendte at see. Han havde gjort sin Plan. Ved List eller Kjækhed maatte den lykkes. Han tog ud til Villaen. Den Gamle aabnede Porten, og han traadte ind i Gaarden. Buegange i ædel Stiil omsluttede dette Rum, i hvis Midte stod et Springvand. I et Hjørne var en Steenbænk, der omskyggedes af ranke Pinier; høit Græs groede paa denne sjeldent betraadte Plads; alt var stille, øde, og vidnede om, at her ingen havde været i lang Tid, ja selv om stort Forfald. Marchesen saae sig rundt omkring; en sælsom Følelse, et Slags Vemod han forhen ikke havde kjendt, bemægtigede sig ham. Den Gamle pegede gjennem en, med Marmorsøiler understøttet Hvælving, paa en bag Villaen liggende Have, hvor store Taxus-Pyramider, stivtstudsede Alleer og Statuer i dunkle Nischer, vidnede saavel om dets forrige Besidderes Pragt,

som om den Tids Smag, hvori alt dette var anlagt. Nu førte hun Marchesen opad en skjøn, bred Trappe, gjennem prægtige, men gammeldags indrettede og meublerede Gemakker, roste Bygningsmaaden og Husets Bequemmeligheder og sagde, i det hun sagte aabnede endnu et Værelse: „Min Signora er hjemme, og har intet imod, at De beseer Villaen, meget mere vilde det være hende kjært, hvis hun ved et fordeelagtigt Salg kunde være de Venner nyttige, der have tilladt hende, at beboe den i nogen Tid." — C..ika hørte disse Ord med stor Fornøielse, dog vogtede han sig vel for at yttre den. Han gjennemgik ret magelig med den Gamle alle Værelser og Afdelinger i Slottet, og bad hende tilsidst at takke Signora i hans Navn, men tillige at udbede ham den Tilladelse, hvis det kunde skee uden for megen Uleilighed, at torde besee de Værelser Signora selv beboede. — Den Gamle gik. Marchesen blev allene, overladt til sine Tanker; men disse vare alle hos den Ubekjendte, og derfor havde han ikke Tid at iagttage, hvad der dog vist ellers havde været ham paafaldende: at der i denne vidtloftige Bygning Ingen var at see undtagen Damen og Portnerfken. Den Gamle kom nu tilbage med Damens Indvilligelse. En levende Glædesrødme viste sig paa Geronimo's Ansigt. De gik igjennem nogle simpelt meublerede Værelser, og nu aabnede den Gamle et høit hvælvet Kabinet, der, da det kun oplystes af et eneste Vindue, var temmelig dunkelt. Udsigten gik ud over Haven hen til Vesuv. En Alkove, dannet af høie Marmorsøiler, imellem

hvilke mørke Silkegardiner hang ned til Gulvet, indtog den indre Deel af Gemakket. Marchesen troede at være allene. Han betragtede Indretningerne, Ameublementet, Alt bar Præget af et mørkt, fra dette Liv bortvendt Syn. Da mærkede han, at Noget rørte sig bag ved ham, han vendte sig om, den Ubekjendte stod for ham, og maaskee for førstegang siden hiin gyldne Tid af den første Kjærlighed i hans nu udtørede Bryst, betog Synet af saa store og underfulde Skjønheder ham Evnen, at nedværdige det første Øieblik af dette Bekjendtskab ved kold Galanterie.

Et Par Sekunder stod han maalløs. Nu talte Damen, med en Sølverstemme, der trængte ubeskrivelig dybt ind i hans Hjerte, nogle Ord om de Forretninger, der havde ført ham hid, og gav ham derved til sig selv igjen. Han fattede sig, bebreidede sig selv indvortes sin Frygt, og var nu atter, hvad han altid havde været: den snilde og paa et godt Udfald sikkert stolende Seiervinder af det smukke Kjøn.

Dog lod det imidlertid, som om de allerede tidt forhen med Held prøvede Konster, her ikke vilde lykkes. Paa disse ædle, men meget alvorlige Træk var det ikke muligt ved de udsøgteste og og fineste Smigrerier at fremlokke noget Smiil, disse blege Læber aabnedes ikkun til gehaltrige men kolde Ord, og disse nedslagne, dunkle Øine hævede sig kun sjelden op til Marchesens. Alle Ønsker, al Deeltagelse for Jordens Glæder, syntes hos denne sørgende Dame at være flygtede hinsides til den

afdøde Gemal, og at det ikkun var et tomt Skyggebillede af hende, der var blevet her tilbage.

Dog selv denne Unddragelse fra alt Jordiskt, forenet med saa megen Aand og Hjerte, der umiskjendeligen viste sig i denne Dames Yttringer, frembød et saa tiltrækkende Syn for Marchesen, at han følte sig meget alvorligere bevæget ved dette Eventyr, end han i Begyndelsen havde troet. Klogskab og en vis Tilbageholdenhed, som denne Dames Væsen indgjød ham, var Aarsag i, at han snart afbrød dette første Besøg, dog vovede han ved Bortgangen saa lyselig at slaae paa: om han ikke torde gjentage dette, for da at aftale det videre angaaende Kjøbet af Villaen? Hun svarte hverken Nei eller Ja, men saae taus og sukkende hen for sig, saa at Marchesen endog var nødsaget til at gjentage Spørgsmaalet, og at bede hende at bestemme Tiden, naar det var beleiligt. Nu, ligesom opvaagnende af en Drøm, saae hun paa ham med fælsomme Udtryk og sagde: „Idag otte Dage. Klokken ti Formiddag." Hun nikkede med Hovedet; Marchesen gjorde et dybt Buk og gik.

Saadan havde han aldrig været tilmode. Saa nær, og dog i saadan Afstand, havde han aldrig følt sig. Han var sig selv en Gaade. Nedsjunken i Drømme, dog veltilfreds med sit nye Bekjendtskab, tog han tilbage til Neapel, og gjorde sig længe forgjæves Umage at udfinde, paa hvem denne Ubekjendte mindede ham, hvor han forhen havde seet disse Træk, og særdeles hvor han før havde hørt denne Stemme? Thi jo længere han hørte hende tale, desto sandsynligere forekom det ham, at det i Kirken ikke var første-

gang i hans Liv han saae og hørte hende, men at han allerede engang tilforn havde nydt dette Syn. Dog var det ham ikke muligt, ved al Anstrængelse af sin Hukommelse, at finde nogen Oplysning, saa at han endelig opgav denne frugtesløse Eftertænken.

I Løbet af de otte Dage, den Ubekjendte saa strengt havde sat imellem det første og andet Besøg, havde Marchesens gamle Natur igjen vundet Tid til at hæve sig i hele sin Vanartighed. Han kaldte sig selv en Daare, at han endnu i sin modnere Alder og med saamegen Kjendskab til Kjønnet kunde lade sig bedrage af et blot nyt og konstigere Koketterie, til at forlade den allerede ofte forsøgte og ved Kjekhed og Smigrerie stedse hensigtsmæssig befundne Bane. Nu saae han Tingene i et heelt andet Lys. Signoraen paa Villaen var hverken mere eller mindre end alle øvrige Eva's Døttre; hendes Indgetogenhed var en vel udtænkt Plan; Sorgen over hendes Gemal, et vel overlagt Spil, for at gjøre sig destomere tiltrækkende for levende Elskere; hendes Kulde endelig: blot Maske for at gjøre sig kostbar. Han troede endog at være meget høimodig, naar han ingen videre Tvivl nærede om hendes Fødsel, Familie og Enkestand, men antog hende for det hun udgav sig for at være.

Ualmindelig afmattet ved Betragtninger af denne Art og fast bestemt, ved næste Besøg bedre at benytte sig af hendes Tilladelse, og at prøve paa at gjøre betydelige Fremskridt i denne Dames Gunst, oppebiede

han rolig, men med Glæde, den bestemte Dag, og ved det fastsatte Klokkeslet stod han ved Porten af Villaen. Den Gamle aabnede og ledsagede ham, som forstegang, gjennem en lang Række af Værelser. Dennegang var det ham paafaldende, at han, foruden den Gamle, ingen Andre saae, der kunde høre til denne, som det dog lod til, fornemme Dames Tjenerskab. Det opvakte hans Nysgjerrighed og gjorde hans Forhold til hende end mere tillokkende, og med behagelige Forventninger treen han nu ind i det Kabinet, den Gamle aabnede.

Den Ubekjendte stod for ham. Et galant Ord, der svævede paa hans Læber, tilbageholdtes af den morke Alvorsmine, hvormed hun modtog ham. Han hilste dybt og ærbødigt. Stiltiende gik Damen hen til en Sopha, der stod i Baggrunden af Kabinettet, stiltiende betydede hun Marchesen at tage Sæde paa en Stol. Hun fandt ikke for godt at begynde en Samtale, og for førstegang i sit Liv manglede Marchesen Mod til at knytte en saadan. Der laae et saadant Udtryk af Alvor og Kulde i hendes blege Træk, at hans Hjerte gandske sammensnerpedes, og dog syntes der af disse dunkle Øine alligevel at fremstraale en saadan Livs- og Kjærlighedsild, at, hvad hiin Kulde troede at tilintetgjøre, her igjen opløstes i dyb, anende Varme.

Lidt efter lidt indfandt sig dog hans forrige Uforfagthed igjen, og han begyndte en ligegyldig Samtale, hvori den Fremmede i Begyndelsen kun blandede enkelte Ord, men dette skete med et saa lidenskabeligt, med alle Livets Smerter og høiere Glæder fortroligt

Gemyt, at Samtalen snart steg til en saadan Fyrighed, at Marchesen, da Afskedsklokken slog, maatte tilstaae sig selv, at han i lang Tid ikke havde følt sig saa levende tiltrukket af noget qvindeligt Væsen, og dog tilbageholdt i en saa ærbødig og streng Afstand, over hvilken hverken Galanterie, Kjekhed eller hans mange Erfaringer kunde hjelpe ham. Ogsaa Damen havde, ved Besøgets Ende, tabt noget af sin sædvanlige Kulde; det lod, som ogsaa hun fandt Velbehag i denne fleersidig dannede, verdenskloge Mands Underholdning, og hun tillod ham endelig paa hans vedholdende, men beskedne Bøn, at maatte gjentage sit Besøg om fire Dage, imellem Klokken sex og otte om Aftenen.

Dennegang anstillede Marchesen ikke saa kolde, ikke saa haanende Betragtninger over sit nye Bekjendtskab, og hans Forstand herskede nu ikke meer uindskrænket over hans indvortes Væsen. Et Puft af varm Tilbøielighed, en Slags Medlidenhed, Agtelse og inderlig Velvillie optsede snart hine iiskolde Stiklerier, og en sælsom Blyhed, han ikke vidste at forklare, holdt denne begyndende Tilbøielighed, idet den hindrede enhver hastig Nærmelse, i en behagelig Spænding. Saaledes oppebiede han, i levende Forsentning, den fjerde Dag. Den kom endelig. Marchesen maa have forglemt at stille sit Uhr, thi Klokken var langtfra endnu ikke sex, da hans Kabriolet holdt udenfor Villaen. Den Gamle lod ham vente temmelig længe, og da hun endelig kom, betydede hun ham: at han for det første maatte opholde sig i Haven, da Signora ikke var at faae i Tale, førend med Slaget sex.

Det syntes ham underligt; han saae efter Uhret paa Slotstaarnet, der manglede netop endnu tretten Minuter. Hvor kunde man dog være saa nøiagtig! Dog hans Forundring, hans Utaalmodighed, hjalp til intet, han maatte bequemme sig til at gjøre en Tour igjennem Haven. Den Stilhed, der her herskede, de gammeldags stive Alleer, de udtørrede, halvt forfaldne Springvande, disse ikke vedligeholdte Rabatter, hvor hist og her ikkun en enkelt Blomst, som Levning fra bedre Tider, fremspirede; alt dette stemte Marchesen til vemodige Betragtninger. Hans egen tidlig bortsvundne Ungdom, for størstedelen hensværmet i utilfredsstillende Nydelser, hvis Minde hverken glædede ham eller gav ham nogen Ro, de stolte Fordringer paa Lykke, med hvilke han var fremtraadt i Verden, og hvorledes han nu stod saa ene, saa mæt af Livet og saa ækel for det, hvormed Andre berusede sig; alt dette fremstillede sig nu i denne døde, kolde Omgivelse med saadan pinlig Smerte for hans indvortes Blik, at for førstegang den Tanke opstod hos ham: hvorledes dog alt dette kunde have været anderledes og muligt bedre, hvis han havde fulgt sin Fader og givet den uskyldige, af Kjærlighed til ham hentærede Pige, sin Haand, og med hende ført et lykkeligt Liv som Mand og Fader. Sammenligninger af denne Art havde utallige Gange efter Vittoria's Død paatrængt sig ham, men han havde altid tilbageviist disse. Nu paa eengang hjalp Billedet af al denne forsvundne Herlighed rundt omkring ham, der høit prædikede Forgængeligheden af alle menneskelige Ting, at give

disse Tanker Rum i hans Hjerte. „Arme Vittoria!“ sukkede han, og i dette Øieblik slog Klokken sex. — Han afrystede den ængstelige uvante Banghed, og iilte til sin Skjønne.

Hun kom ham imøde, da han aabnede Døren til hendes Kabinet. Der var foregaaet en Forandring med hende, hendes Træk syntes urolige, hendes Øine udtrykte en heftig, inderlig Bevægelse. Det forekom Marchesen sandsynligt, at hun fornylig maatte have holdt Bøn for, eller været i en meget levende Beskjeftigelse med sin afdøde Gemal, og at man desaarsag ikke før havde tilladt ham Indtrædelsen i Kabinettet. I den Stemning, hvori Opholdet i Haven havde sat ham, var det ham kjært, at finde hende mindre kold, og det syntes, som hendes Sjel ved en om Sympathie, havde beskjeftiget sig med lignende Tanker som hans, og at hun derfor modtog Vennen med varmere Hengivenhed. Hendes Blik og Ord gjøde en sød Fortryllelse i hans Hjerte. Alting var idag saa blidt, saa inderligt, og han selv var saa aldeles stemt til at opfatte alle disse Indtryk. Denne Time bragte ham hende meget nærmere, og han tog langt fra ikke bort i saadan Stemning, som han var kommen. Hans bedre Følelser, hans stille Længsler, forbleve hos hende, og tillige glad og forundret over endnu at besidde disse Følelser, dem han ikke mere troede sig istand til, tog han tilbage til Neapel, indsluttede sig, for at undflye enhver Berørelse, der kunde forstyrre denne Stemning, indtil den bestemte Dag igjen tillod ham at see

sin Veninde, og paany at vorde fortryllet af hendes Nærværelse.

Saaledes trak det Baand, der bandt dem, sig stedse fastere og fastere sammen. Den Ubekjendtes Skjønhed, hendes uddannede Aand, hendes udvortes Kulde ved saa megen indvortes Varme, den dybe Følelse for ham, som trods al hendes Tilbageholdenhed, dog ofte uvilkaarligt frembrød, endelig selv det Gaadeagtige og Underfulde i hele hendes Forhold, der stedse syntes at lægge Hindringer iveien for hans Hengivenhed, alt dette bidrog til at hæve hans Kjærlighed til saadan lidenskabelig Høide, at han, sin Fornuft, sin Stolthed, ja hele sin Natur til Trods, alvorlig tænkte paa at tilbyde denne gaadefulde Ubekjendte Haand og Hjerte. Længe kæmpede han med det heftige Ønske, at komme i Besiddelse af et Gode, der syntes ham at være Jordens høieste Lykke. Endelig seirede Ønsket, Kjærligheden triumpherede, og i en af de Timer E..ka tilbragte hos hende, kastede han sig for hendes Fødder og erklærede: at han uden hendes Besiddelse hverken kunde leve eller blive lykkelig. En heftig Gysen syntes at gjennembæve hende ved disse Ord. „Altsaa alligevel Min!" raabte hun med den heftigste Lidenskab. Dog betænkte hun sig nogen Tid, ja hun lod endog sin Elsker gaae og komme togange, førend hun indvilligede hans heftige Bøn, og lovede ham tilsidst, dog ikkun under Be-

tingelser han maatte besværge med en høitidelig Eed, at række ham Haanden for Altaret.

Disse Betingelser vare, den første: At han aldrig, hverken hos hende selv eller Andre maatte spørge om hendes Navn eller Herkomst. Anden: At han aldrig maatte komme førend den bestemte Time, og aldrig opholde sig noget Øieblik længere end bestemt var. Tredie: Han maatte love hende ubrødelig Troskab, da det i modsat Tilfælde — her betragtede hun ham med et frygteligt Blik, og en krampagtig Rystelse syntes at gjennembæve hende — vilde være baade hans og hendes Medbeilerindes største Ulykke. Formælingen skulde først holdes om tre Maaneder, hvilken Tid hun bestemte som Prøvetid for hans Troskab. Marchesen fandt vel Betingelserne haarde, men da disse vare den eneste Vei ad hvilken han kunde naae Maalet, saa havde han vel i sit Lidenskabs Raserie forpligtet sig til endnu mere, uden at tænke paa, om han ogsaa kunde, ogsaa vilde holde det. Han aflagde Eden meget høitidelig for et Krucifix, omgivet af brændende Voxlys, og var meget glad over, nu at have en uomtvistelig Ret til dette dyrebare Væsen, over hvilket ogsaa fra dette Øieblik af en stillere Tilfredshed, en varmere Følelse syntes at udbrede sig.

Nu kom han hver Dag til den bestemte Tid, sad ved den Elskedes Side, talte med hende om sine Længsler, sine Ønsker, og hun besvarede dette med lignende, ja ømmere indvortes Følelser, der søgte at give hans opflammede Phantasie en be-

stemtere Retning, og for alting stræbte at bringe denne Verdensmand til alvorligere Anskuelser om Troen, Livet og Evigheden. Kort, det var et himmelsk Liv.

Men Geronimo var endnu ingen Himlens Borger, og Jorden begyndte lidt efter lidt igjen at udøve sine gamle Rettigheder over ham. Den Regelmæssighed, hvormed han nu maatte indrette sin Tid, forekom ham, da de tre første Uger efter hans Forlovelse vare forløbne, noget eensformig. Hans Venner i Neapel bebreidede ham denne spidsborgerlige Indgetogenhed, han fandt det besynderligt, at hans Brud netop holdt saa fast ved de bestemte Tider, han dadlede, da hun dog nu ikke mere tilhørte den afdøde Gemal, men den levende Brudgom, at hun endnu fandt for godt at vedligeholde en saa ængstelig Hemmelighed og Indgetogenhed, da han dog havde smigret sig med, at hendes Kulde lidt efter lidt vilde forsvinde for Kjærlighedens Ild, og han da vilde faae Sandheden at vide, med flere lignende Betragtninger, som hans afkølede Lidenskab nu, da han var sikker paa hendes Besiddelse, fandt for godt at anstille.

Neppe havde disse Tanker faaet Indpas hos ham, saa forandrede sig ogsaa umærkelig hans Opførsel mod denne gaadefulde Brud. Der indtraf nu af og til Omstændigheder, der hindrede ham fra at indtræffe til det bestemte Klokkeslet

paa Villaen, eller Forretninger, med Hensyn paa hans nærforestaaende Formæling, der tvang ham til at forlade denne tidligere. Alt dette syntes imidlertid Bruden ikke at bemærke. Hun omgikkedes ham stedse med samme Ømhed; han fandt stedse hos hende kjærlig Deeltagelse for sine Glæder, Beroligelse og Opmuntring ved sine Fortrædeligheder. Ingen Bebreidelse kom over hendes Læber; ikkun engang imellem erindrede hun ham paa den tredie Punkt af hans høitidelig beedigede Løfter, og den Angst og Rystelse, der gjennemfoer hende, hvergang hun gjorde dette, angreb Marchesen stedse voldsomt, men ikke venligt. Fornyede Eder, varme Forsikringer fulgte paa hver saadan Mindelse, og Freden var igjen paa nogen Tid tilveiebragt.

Endnu et Par Uger varede dette Liv, da et Familieanliggende fik Krav paa Geronimo's Tid og Opmærksomhed. En af hans Fættere vilde nemlig formæle sig. Bruden var af et fornemt Huus og endnu i Klosteret, af hvilket hun skulde udgaae i Brudgommens Arme. Denne Fætter havde endnu nogle Fordringer paa Arven efter Geronimo's Fader, hvilke, tildeels af Efterladenhed, tildeels ved Tiltroe paa Geronimo's Redelighed, endnu ikke vare ordnede. Nu maatte dette skee. Geronimo kom ved denne Leilighed i mangeslags Berørelser med denne Fætter, hvem han tilforn ikkun sjelden havde seet. Disse Forretninger bleve tilendebragte med en Høimodighed og Tiltroe, der stedse ere de

bedste Mennesker egne, og Felicio trængte alvorlig ind paa sin Cousin, at bivaane Bryllupsfesten, der skulde høitideligholdes paa hans Svigerfaders Villa.

Geronimo lovede dette ikke ubetinget. Han vilde først tale med sin Brud og forberede hende paa nogle Dages Udebliven. Hun hørte dette i Begyndelsen med nogle Tegn paa Utaalmodighed, dog fattede hun sig snart, og gav den Elskede fuldkommen Frihed at benytte sig af Indbydelsen. Hun stolede — sagde hun, og saae ham derved stivt i Øinene — paa hans Hjerte, paa hans Eed. Med let Mod og med glad Følelse af sin Frihed, tiltraadte han Reisen, og efter et Par Timers Kjørsel ankom han til Villaen, der havde en meget romantisk Beliggenhed. Ved Haanden af den lykkelige Brudgom steg han op af Marmortrapperne og traadte ind i den høie, luftige, med de skjønneste Konstværker prydede Sal. Hertuginden, en skjøn Matrone, kom dem imøde. Ved hendes Side stod Bruden, en frisk opblomstrende Rosenknop, dannet af Kjærlighed og Ungdom, fuld af Liv og Glæde, neppe femten Aar gammel, ubekjendt med Livet, ubekjendt med sig selv. Denne huldе Skabning gjorde det første Indtryk paa Geronimos Kjenderblik, og han følte en uimodstaaelig Lyst til at være hendes Læremester, til at lære hende at kjende Verden og sig selv.

Dog Festens Hensigt, Forældrenes og Brudgommens Nærværelse, og fremfor alt Erindringen om det Baand, der fængslede ham, gjorde, at han maatte qvæle enhver saadan Tanke i Fødselen, og

han foresatte sig altsaa: at opføre sig ret klog, at være sin Brud ret tro. Dog var dette Forsæt vanskeligt at udføre, thi alt den første Dag faldt han flereganger ud af sin Rolle, særdeles da den unge, skjønne Brud syntes at finde mere Behag i hans aandfulde Spøg, end i de stive Former, hvori Brudgommen bevægede sig.

Imidlertid gik alting godt denne og følgende Dag, da Vielsen fandt Sted, og et brillant Bal paa Slottet, Illumination og Fyrværkerie i Haven, gjorde nu Ende paa Festlighederne. Ballet varede til langt ud paa Morgenen. Geronimo kastede sig nu i sin Kabriolet, og kjørte halv søvnig og forfrossen af den kolde Morgendug, tilbage til Neapel. Der vare endnu fulde fire Miil til Staden, her maatte han først klæde sig om, og strax igjen tilvogns, for til den bestemte Tid at kunne besøge sin Brud paa den eensomme Villa. Sin Brud! Uvilkaarligt fremstillede sig ved denne Tanke hiin unge Brud for hans Indbildning, hvem han nylig havde forladt, med al sin Ungdom, Skjønhed og Ynde. — Hvilken Forskjel! Han gyste ved denne Tanke, og kunde dog ikke løsrive sig fra den ubehagelige Forestilling. Saaledes stemt ankom han til Villaen. Her var Alting som ellers: stille, eensomt og koldt. Vel modtog den Elskede ham med stor Venlighed, dog var hendes Adfærd ikke gladere, ikke inderligere end sædvanligt. Geronimo maatte fortælle om Reisen. Han var klog nok, at fortie det Indtryk, Cousinen havde gjort paa ham, for ikke ved en altfor levende Skildring at

opvække Mistanke. Derfor var Fortællingen kold og mat. Begge følte sig ikke vel stemte, og Geronimo havde ved sin Tilbagekomst endnu forefunden saamange Forretninger i Anledning af Arven, at han var nødsaget til, tidligere end han havde ønsket, at forlade Villaen og tage tilbage til Staden.

Det nye Ægtepar var ogsaa indtruffet her, og Marchesen fandt ved Ankomsten i sit Pallads en Invitation fra sin Fætter til Soupee og Spil. En Glædesstraale afmalte sig paa hans Ansigt, han klædte sig paa med Smag og kjørte derhen. Som Frænde, som agtet Ven af Huset, modtoges han af Alle med Udmærkelse, og var her snart ligesom hjemme. Den lille Cousine forekom ham idag smukkere end igaar og iforgaars. Den mindre prægtige, men idealske Paaklædning, stod hende gandske fortræffelig, og ud af den rige Blomsterkrands i de skjønne Lokker, af Blomsterne i hendes Barm, fremkigede et skalkagtigt Amorshoved. Geronimo var idag gandske fortryllet i hende, dog vogtede han sig vel for, at lade sig mærke med noget, for ikke at opvække Felicio's Skinsyge, der var meget forelsket i sin Kone, og han havde jo desuden en svær Eed at holde.

Saaledes gik det hen i nogen Tid. Marchesen aflagde sit sædvanlige daglige Besøg paa Villaen, talte med Henrykkelse om den Tid, da Gjenstanden for hans Ønsker gandske skulde vorde hans, men havde netop i denne Tid saamange og saa fortrædelige Forretninger, at han næsten altid ankom tildigere og maatte tage tidligere bort fra Villaen, end bestemt var, og selv i den korte Tid af hans Nær-

værelse var han forstemt og adspredt. Hans Brud blev uforandret. Hun syntes at troe alt dette, og at finde det meget naturligt; kun naar hun af og til troede sig ubemærket, kastede hun saadanne gjennemborende Blik paa den afkølede Elsker, at det iisnede den letfærdige Synder dybt ind i Sjelen.

I Neapel gik det behageligere til. Marchesen havde snart vist at bedaare Cousinens uforstandige unge Hjerte. Fiorilla hang ved ham med al Magt af denne ny, hende hidtil ubekjendte Følelse. Felicio nærede ingen Mistanke til sin Fætter, da han kjendte noget til hans Forhold, og havde stedse i ham fundet en ædel Ven. Geronimo var imidlertid klog nok til at anbefale Fiorilla den største Forsigtighed. Der var altsaa intet, som forstyrrede denne hemmelige Elskovshandel, hvis Nyhed og Fare paa begge Sider desuden gav den dobbelt Ynde. Men hans Besøg paa Villaen bleve stedse kortere. Han fandt nu meget besynderligt, ja endog uhyggeligt ved sin Brud og hendes Omgivelser. Han talte nu aldrig uden med indvortes Gysen om sin nærforestaaende Forening, og der forefaldt nu mangen besynderlig Samtale imellem dem. I en af disse, da han igjen talte om sin retfærdige Nysgjerrighed og sine Forventninger, stod hun op og sagde med høitidelig Stemme: „Deres Eed er aflagt og modtaget. Deri kan hverken De eller jeg, og selv ikke Almagten, forandre noget. Den maa nu ogsaa holdes!" Ved disse Ord vendte hun sig bort, med Udtryk af den dybeste Smerte, og forlod Værelset.

Denne Advarsel var desværre spildt paa hans letsindige Hjerte. Et Par Minuter sad han eftertænkende, da angav Klokken den Time, han skulde være tilbage i Neapel. Han stod op og sagde til den Gamle: Da han nu ikke mere kunde tale med Signora idag, vilde han komme igjen imorgen, og — skyi til Fiorilla. Hun var paa Bal hos en af sine Bekjendtere og skjønnere end nogensinde. Geronimo tabte alle Hensyn af Sigte, han bad hende om en hemmelig Sammenkomst, og hun var svag nok til at love ham en saadan. Tiden blev bestemt til næste Aften, da hendes Gemal skulde spise hos sin Fader, og hun altsaa kunde være et Par Timer allene. Den følgende Dag, Sammenkomstens, aflagte han det sædvanlige Besøg hos sin Brud. Dette Besøg havde alt i nogen Tid kjedet ham, idag, da et saa skjønt Perspectiv aabnedes for ham, fandt han det utaaleligt, og var aldeles ikke oplagt til de Samtaler, man pleiede at føre. Dog var der idag endnu noget, der afskrækkede ham fra sin Brud. Der laae noget iiskoldt, noget frygteligt i hendes Miner og hele hendes Adfærd, der fjernede Marchesen længere end nogensinde fra hende, og betog ham gandske Muligheden af enhver venskabelig Meddelelse. Saaledes havde han endnu aldrig fundet denne gaadefulde Brud, og en hemmelig Gysen overfaldt ham. Han tog bort forend den bestemte Tid, og forundredes ikke lidet, da han steeg i sin Vogn, ved at see: at en stærk Taage var falden, der paa denne Tid af Aaret var noget usædvanligt. Veien var jevn og god, det faldt hverken Marchesen eller Kudsken ind, at man kunde forfeile

denne, og drev raſk paa de muntre Heſte. Men Solen dalede, Tusmørket begyndte, Taagen blev ſtedſe tættere, Vognen kjørte og kjørte, og man naaede dog aldrig Neapel. De havde allerede kjørt to Timer, da ſaae de endelig Glimtet af nogle Lys. Kudſken kjørte henimod diſſe, og nu ſaae man, at man var kjørt feil og kommet til en Landsby, to Mile fra Neapel. Marcheſen, høiſt ærgerlig over dette Ophold, antog her en Landmand til Veiviſer; Taagen fortrak ſig nu, Maanen ſkinnede frem, og Marcheſen ankom over meer end en Time ſildigere end beſtemt var, og meget utaalmodig og ilde ſtemt, til Fiorilla's Hotel. Til ſin ſtore Forundring ſaae han Lys i flere Værelſer, der var en urolig Bevægelſe i Huſet. Nede i Porten mødte han ſin Fætters Løber i ſtørſte Jil. Denne raabte, idet han vendte ſig om, til Nogen, der ſtod paa Trapperne: „Og naar jeg nu ikke finder Doctor Usberti?“ — „Naa, ſaa bring den førſte, den bedſte, thi Faren er ſtor!“ raabte en Stemme ned fra Trapperne, hvori Geronimo øieblikkelig kjendte ſin Fætters. Som en tung Byrde faldt dette ham paa Hjertet, og han ilede op til ham. „Ak, er det Dig!“ raabte Felicio, bleg og bekymret, ham imøde: „Det er ſmukt, at Du kommer; men hvorledes har Du faaet at vide?“ — „Hvad ſkulde jeg have faaet at vide? ſvarte Denne: Jeg kommer ind fra Landet, kjører forbi Dit Hotel, hvor jeg ikke troede at finde Nogen hjemme i Aften. Jeg ſeer Lys og gaaer ind. Men hvad er der da paa Færde?“ — „O Gud! Du veed ikke? ſtammede Felicio: Fiorilla!“ — „Hvad er der med hende?“ raabte Marcheſen forſkrækket. — „Hun er ſyg, meget ſyg! og det Skrækkeligſte er den ubegribe-

lige Maade og Hurtighed, hvormed hendes Tilstand forværres fra Minut til Minut. For to Timer siden var hun endnu gandske vel, da indfandt sig først en stærk Svimmelhed, siden Hovedpine, endelig en krampagtig Rystelse i alle Lemmer. Man sendte Bud efter mig, jeg var hos min Fader. Jeg ilte hjem, finder hende dødbleg med forvirrede Træk, Øinene stedse fæstede paa eet Punkt. Hun seer mig ikke, taler stedse i forvirrede Ord om en Kone, der staaer for hende med truende Gebærder, derved er hun gandske iiskold, og raaber stedse: at hvis man ei skaffer denne Kone bort, maa hun døe!" Marchesen blegnede, han mindedes sin Eed og betoges af en frygtelig Gysen. — „Men kjendte Fiorilla ikke denne Kone? Beskriver hun hende ikke?" — „Hun er smuk, siger hun, men bleg som Døden, og klædt i dyb Sorg. Vi søgte at forestille hende Sagen som den var, nemlig: et Skyggebillede af hendes ophidsede Phantasie, men hun paastod, at Konen stod livagtig for hende og stirrede paa hende med de store mørke, men brustne Øine, liig en Død, truede hende med udstrakt Pegefinger, og at en iiskold Gravluft vifted hende imøde. Denne Idee er det ikke paa nogen Maade muligt at betage hende. Vel er den kun en Virkning af hendes Sygdom, men den piner hende dog som noget virkeligt. Jeg sendte strax efter min Læge, men han var kaldt til Portici. Nu sendte jeg netop Bud til min Faders Læge, og jeg venter med dødelig Angest paa hans Ankomst."

Marchesen havde sat sig ned. En Febergysen gjennemfoer ham, han anede et frygteligt Sammenhæng. — „Min Gud, hvad feiler Dig? raabte Fætteren:

Du bliver gandske bleg!" — „Mig feiler intet, svarte han: jeg er kun forskrækket over denne Efterretning. Denne unge, blomstrende Kone —" Han gjorde sig Umage at synes mere fattet end han virkelig var. Imidlertid kom Doctoren. Felicio førte ham ind til sin Kone. Marchesen fulgte med til Døren af Sygeværelset. Her oppebiede han under heftig Hjertebanken Begges Tilbagekomst. Hvilke Følelser og Tanker bevægede sig imidlertid i hans Bryst!

Det varede længe, inden Døren aabnedes igjen. Marchesen var som paa Pinebænken. Endelig traadte Doctor Usberti ud, ham fulgte Felicio. „Og hvad siger De, hvad troer De da?" spurgte den bekymrede Gemal. — „Der lader sig kun lidet bestemt sige, svarte Lægen: Sygdommen, saa heftig den end synes, er først i Begyndelsen, og mig ere saadanne Tilfælde aldrig forekommet. Iøvrigt maa jeg bede Dem, at lade de Midler anvendes, jeg har ordineret, og imorgen tidlig vil jeg komme igjen." — „Først imorgen! raabte Geronimo, hvem Angst og Samvittighedsnag hidtil havde fraholdt at tale: Nei Hr. Doctor, forlad os ikke! Bliv endnu her i Nat. Deres Godhed skal taknemmelighedsfuld vorde anerkjendt. O, til imorgen! hvad kan der ikke alt være skeet!" — Felicio forenede sine Bønner med Marchesens; Lægen lovede at blive, og gik igjen med Felicio tilbage i Sygeværelset.

Geronimo tilbragte Natten, den frygteligste i sit Liv, i Fiorilla's Forgemak. Hvergang Døren gik, sprang han op, for i den Udtrædendes Miner eller Ord at finde Svar paa sine angstfulde Spørgsmaale. De vare aldrig efter hans stærktbeklemte Hjertes Ønsker.

Lægen var utilfreds, han havde ikke meget Haab, og Fiorilla's Tilstand forværredes i samme Forhold som Marchesens Smerte og Angest tiltog. Hvad hun phantaserede om hiin blege Kones Nærværelse, blev stedse frygteligere; Krampen og Trækningerne stedse voldsommere. Henad Morgenstunden kaldtes en Geistlig. Hun var neppe istand til at modtage Sacramenterne. Imedens der bades for den Syge, kastede Geronimo sig fortvivlende paa sine Knæe i Forgemakket, og han kunde gjennem den halvaabne Dør høre hendes Klagetoner. Da den hellige Handling var forbi, der syntes noget at have beroliget hende, blev hun stillere og faldt i en blid Søvn. Alle fik godt Haab derved, kun Lægen rystede betænkeligt med Hovedet. Geronimo vinkede ham til sig. „Det er forbi! sagde han: Den udmattede Natur bukker under. Menneskelig og guddommelig Hjelp har dog idetmindste beredt hende en blid Død.“ — „Hun dør! skreg Geronimo: Og jeg! Jeg er —“ Han fuldendte ikke den skrækkelige Tilstaaelse, som Bevidstheden at være Aarsag til hendes Død vilde fravirke ham, thi i samme Øieblik traadte Felicio dødbleg og skjælvende i Døren. Geronimo saae paa ham, han læste Dødsdommen i hans Ansigt. Hun havde fuldendt, rolig og blid var hendes Sjel tilbagevendt til Himlen. Døden havde befriet hende fra Jordens Sorger og Plager.

Felicio kastede sig til Geronimo's Bryst. I den med ham beslægtede Vens Arme vilde han give sit Hjerte Luft, lade sine Taarer rinde over den

neppe modtagne, nu allerede bortrykkede, dyrebare, unge Kone. Marchesens Tilstand var ikke saadan, at han kunde være en Andens Trøster. Hans Samvittighed bebreidede ham uophørligt hans Eed og Meened, han betragtede sig som Fiorilla's Morder. Hans Brud stod for ham som et gyseligt Spøgelse, som en Hævnens Aand, og selv Bevidstheden om sit Forræderie mod Felicio, der var langt fra at ane Tingenes Sammenhæng, gjorde ham Dennes Nærværelse i dette Øieblik end pinagtigere. Med Foregivendet, at trænge til Hvile, undskyldte han sin Bortgang. Han var fast besluttet at ile til Villaen, for at tiltale den gruelige Hex, og lade hende føle sin Hævn. Tilfods ilte han gjennem de nærmeste Gader ud af Staden, og naaede Villaen i den skrækkeligste Sindsbevægelse. Han ringede, han bankede, han stødte med al Magt imod Porten. Ingen kom, Ingen aabnede. Han ventede noget og gjentog Forsøget. Alt var og blev dødsstille. — Nu faldt det ham ind, at gaae hen til en af de Hytter, som laae i Nærheden af Villaen, og erkyndige sig, samt at faae Nogen med, der kunde opbryde Porten og hjelpe ham at tilfredsstille sin Hævn. Det vare Bønderfolk, som boede i disse Hytter; en Kone sad i en aaben Dør og spandt. Marchesen spurgte hende, hvem der boede i Villaen. „Hvilken? svarte Konen og pegede med Haanden: Den der, det store Huus bag Pinierne?" — „Ja!" sagde Marchesen, — „Der boer Ingen." — „Idag — muligt! Men igaar og omtrent i fire Maaneder boede der en Dame—"

„Jh, Gud bevare's! sagde Konen: Dette Huus tilhører Fyrsten af S...no, og staaer i flere Aar ubeboet." — „Fyrsten af S...no!" skreg Geronimo, og en frygtelig Anelse opsteg hos ham. — „Der er Fyrstens Arvebegravelse, og der gider inteet Menneske boe, thi — føiede hun sagte og hemmelighedsfuld til: man siger, det skal spøge der!"

Marchesen blev iiskold. Men, for Manden af den store Verden sømmede det sig ei, at tvivle der, hvor Pøbelen forsagede, og det var ham mere om at gjøre, her at troe Bedragerie, end paa usynlige Magters Indvirkning. Derfor paastod han, at vilde have sin Villie.

Konen kaldte paa sin Svigerfader, der arbeidede i Haven. Denne stadfæstede hvad hun havde sagt og vægrede sig, at følge med Marchesen og aabne Porten. Men Dennes Guld og Løfte: at ville tage al Fortræd, al Formastelse paa sig, gav ham endelig Mod. Den Gamle aabnede lettelig Laasen med sin Øxe, der kun var rusten fast.

Dyb Stilhed herskede overalt. Gaard, Have, Huus, kort Alt, forekom idag Marchesen meget meer forfalden end igaar, dog nedtrykte han en Gysen, der stedse mere levende angreb ham, og gik igjennem flere Værelser. Intetsteds mindste Spoer af Beboelse! Nu stod han ved Døren af det saa ofte betraadte Kabinet. Han rev den op med bævende Haand og — befandt sig i et Gravkapel! Der hvor hans Øie ellers uhindret havde seet ud over Havens høie Trætoppe hen til Vesuv, stod nu et Altar med et høit Krucifix, og bag ved Al-

koven, ud af hvilken den forhen saa elskede Skikkelse var fremtraadt, var en Trappe, der førte ned til Familiebegravelsen. Geronimo bævede tilbage. En fugtig, kold Gravluft viftede ham imøde. Dødelig Gysen angreb ham, han flygtede gjennem de øde Værelser, dreven af Forfærdelse og Samvittighedsnag. „Togange meenedig!" lød en indvortes Røst, og det var, som om Nogen fulgte ham i Hælene, som følte han en kold Aande i Nakken. Der var Ingen! — Hans Fornuft gjorde vel hans Frygtsomhed til Løgner, dog formaaede han ikke, at blive Herre over sin Indbildning, og kom saaledes, jaget af Skræk og Rædsler, ud i det Frie, og endelig til Neapel. Ogsaa her var dette ubekjendte Noget stedse bag ved ham, og han, der aldrig før havde besøgt nogen Kirke uden for at mønstre Damerne eller for at høre en god Musik, flygtede nu i den første den bedste han fandt aaben, thi han troede, paa saadant helligt Sted at finde et Fristed, hvor hine dunkle Magter ei formaaede at trænge ind. Han traadte ind i Hvælvingen. Alt var behængt med Sort. I Midten stod en Liigkiste, overtrukken med sort Fløiel og prydet med et prægtigt Vaaben, rundt omkring stode høie brændende Voxlys. De Geistlige bade andægtige Bønner for den Afsjelede og bestænkede Liigkisten med Vievand, imedens en Sørgesang istemtes fra Choret. — C..ika studsede. Det var ikke den sædvanlige Tid at holde nogen Liigbegængelse paa; han saae sig nu omkring og gjenkjendte den samme Kirke, hvor han for nogle Maaneder

siden førstegang saae hiin Ubekjendte. Ny Gysen betog ham, han traadte nærmere, saae paa Vaabnet, det var hans egen Families! — Fiorilla! gjentonede det anende i hans Sjel. Men det var intet qvindeligt Vaaben. „Hvem begraves her? høiærværdige Herre!" spurgte han En af de nærmeste Geistlige. — „Marchesen Geronimo C..ika!" lød Svaret, og han sank bevidstløs til Jorden.

Da han kom til sig selv igjen, laae han paa en Seng i sit Pallads. Hans Folk, hans Læge stode omkring ham, Sorg og Bestyrtelse i Minerne, thi der vare flere Timer henrundne, inden han var kommet til sig selv igjen, og meer end eengang troede man hvert Haab forsvundet, og at den sidste Livsgnist vilde udslukkes. Han saae rundt omkring sig, betænkte sig noget, en heel Verden fuld af mørke Erindringer syntes at gaae ned for ham, men hans Kraft var brudt, hans Maal var sat. Han fotlangte en Geistlig for at skrifte, en Notarius, for at opsætte sin sidste Villie. Felicio var, ifølge gamle Familievedtægter, desuden Arving til de fleste Godser, hvis Geronimo døde uden Livsarvinger. Ved Testamente fik han dem alle. Han havde jo saa meget at gjøre godt igjen, som han dog ikke var istand til med alle Jordens Skatte. Hans Folk betænktes høimodigen. En Punkt i Testamentet forordnede: at med det fyrstelige Huus S...no's Tilladelse skulde Grevinde Vittorias Liig, der for nogle Aar siden var bleven bisat i den fyrstelige Familiebegravelse, udtages derfra, og for Fremtiden hvile i Marchesens Familiebegravelse og ved hans Side, som havde hun været

hans ægteviede Gemalinde. Saalunde blev i Døden hiin Forpligtelse opfyldt, som han i Livet tvendegange havde brudt. Henimod Aften døde han. I sin Skriftefaders Barm skal han have nedlagt Oplysninger om disse gruefulde Begivenheders Sammenhæng, der havde aabenbaret sig for ham i hiin lange Besvimelse. Felicio fulgte utrøstelig hans Liigbegængelse, der fandt Sted tre Dage efter Fiorilla's. Geronimo's Godser kunde dog aldrig erstatte ham dette dobbelte Tab.

(Caroline Pichler.)

Den sorte Uriel.

Ved mangehaande Moerskab forlystede Indvaanerne i en lille Grændsestad sig paa den store Eng i de sidste Timer af en skjøn Efteraarsdag. Brogede Rækker af Mennesker trængte sig frem gjennem de oppudsede Boder. Andre leirede sig rundtomkring den muntre Ild, hvorved de kogte deres Drikke. De Yngre morede sig med Dands og Boldtspil, medens endeel af de Ældre, deels selv active, deels som Tilskuere, klyngede sig om Fuglestangen, og et Udbrud af Forbauselse løb gjennem Kredsen, naar et Skud havde afbrudt Forventningens piinlige Stilhed. Hele Folkefesten syntes at være et Fredens Billede. Paa Ingens Ansigt saaes der mindste

Spoer af Tidens Tryk. En gammelagtig Mand, med Ar i Ansigtet, førte sine to blomstrende Døttre gjennem Kramboderne. Han sukkede hvergang de bleve staaende og handlede om en eller anden Bagatel, ikke fordi han misundte dem denne Glæde, men fordi han var fortrædt over, at han ei kunde give dem mere. Naboerne hilste ham ærefrygtsfuldt, skjøndt han kun bar en simpel, gammelpreussisk Overkjole, og Jomfruerne vege beskedent tilside for hans Døttre, skjøndt disse kun vare klædte som Landsbypiger.

Jo dybere Solen sank, desskjønnere blev Aftenen. Munterheden tog snarere til end af mellem den glade Mængde. Men pludseligen stimlede Grupperne sammen om eet Punkt. En Mumlen løb igjennem Hoben, der snart adspredte sig. Man saae ængstlige Ansigter. Der syntes at være vigtige Ting paafærde. Omsider hørtes fra forskjellige Sider: „Uriel er flygtet! Vi ere Alle forlorne, thi han har truet med at stikke Byen i Brand paa alle fire Hjørner. Han holder Ord, naar han kommer til sin Bande, thi sætter efter ham!" — „Han er forlængst i Skoven; redde sig, hvo kan!" Saaledes greb en panisk Skræk dem Alle, og istedetfor at sætte efter den Undslbne, styrtede en stor Deel hurtigen ind til Byen, som om Fjenden allerede var dem i Hælene. Men de mere Drisige raabte: „Vi ville sætte efter ham!" og fordeelte sig i flere Hobe, og styrtede ad Skoven til. „Fanger ham! fanger ham!" var Løsenet. Den gammelagtige Mand var ikke bleven leddig, han havde inddeelt Hobene og givet dem Anviisning; men nu greb han begge sine Døttre fast ved Armene, og sagde: „Mine kjære Børn! Nu tør vi ikke

dvæle her. Forsthuset ligger dybt inde i Skoven, og allerede farver Solens sidste Straaler Lynget rødt. Naar Stimanden overfalder os, saa taber jeg min sidste Skat i Eder. Kommer Piger, og løber engang af Nødvendighed, thi jeg er bange, da Frantz allene vogter Huset."

Pigerne sprang ved Faderens Side ad den høstlige Skov til. Da de vare ved Kanten af den, stode de endnu engang stille, og saae tilbage til Byen, hvis gamle Taarne stode venligt bestraalede i Aftenrøden. Varsomme gik de gjennem det høie Lyng, ret som Fjenden overalt kunde springe frem. De andre Forfølgeres Stemmer havde allerede tabt sig. Pludseligt stod Adelheid stille, Emma udstødte et høit Skrig, og Faderen saae en stærk, væbnet Mand springe ned paa Jorden fra Stammen af et Egetræe. Et Øieblik foer ogsaa han tilbage, men styrtede nu frem, greb Menneskets i Brystet med det Raab; „I er min Fange! Til Hjelp!" Men Ingen svarte. Her stod nu i den mørke Skov de tvende Kæmper ene med begge de skjælvende Piger; den Fremmede bar Hirschfænger og Pistoler, men den Gamle var uvæbnet gaaet hen til Folkefesten. „Capitain Hallwyn! slip mig, eller — raabte Hiin, og vilde gribe til Pistolen, da Emma kastede sig for Faderens Fødder. „For Guds Skyld, slip ham, Fader! Du er forloren, vi ere Alle forlorne! Intet Øre hører os! O, slip ham!" — Den Gamles Kræfter bleve svagere og svagere ved den jernstærke Modstand. Om det kom heraf eller af Datterens Bønner, vidste han ikke selv, men han foer tilbage, Men-

nesket holdt Pistolen frit i Haanden, og saaledes stode Begge ligefor hinanden i den natlige Skov, da Adelheid sneg sig bagomkring og pludseligen rev Pistolen fra Vagabonden. Hun sprang nogle Skridt tilbage, holdt den spændte Pistol mod Fjendens Aasyn og raabte med næsten mandig Røst: „Fly, eller jeg trykker løs!" Den forbausede Vagabond syntes tvivlraadig, om han skulde frygte for den heltemodige Piges Trudsel, eller fornye Kampen, men da hørtes nogle Skytter raabe: „Smughandleren! Smughandleren! Hist henne hos Capitainen! Skyd paa ham!" Da holdt den Forfulgte det raadeligst at fly, og smuttede ind i Skovens Tykning. Gruppen stod endnu ubevægelig, da Borgerne indtraf.

„Men, Capitain Hallwyn! raabte En af disse: gjorde Satan Jer til en Vovehals, da I ene torde angribe en Karl, som er mere Djævel end Menneske?"

„Den der har staaet rolig i Ilden ved Torgau, han behøver ikke at være bange for en Smugler; selv min Datter er en Heltinde. Giv mig et Kys, Adelheid, Du har frelst Din Faders Liv!"

Stærkere og hurtigere trak i Aften Faderen i Klokkestrengen paa Forsthusets høie, graa Muur. Da Døren aabnedes og Frantz lyste dem imøde, trykte han de to Piger til sit Hjerte, og sagde: „Gud skee Lov! Nu ere I sikkre. Herren bringe Eder aldrig i større Fare!" Hurtigen lukkede de Porten, og den Gamle trykkede endnu ofte paa Laasen og besaae tilligemed Jægeren de nedre Vinduer i den gamle Steenbygning. „Ere

alle Geværer ladte? Frantz, tænk Dig, den sorte Uriel er løs igjen!"

„O gid Borgerne dog havde skudt ham, istedetfor at fange ham! sagde Frantz blegnende: Gud være os naadig, naar han er løs. Saa har det været den sortebrune Landstryger, der for en Time siden var her og spurgte efter min Herre og erkyndigede sig om, hvordan hans Døttre havde det, og om de vare smukke og voxne? Jeg lukkede ikke op for ham, men han bød mig et Guldstykke, dersom jeg vilde lade ham komme ind, til mit Herskab kom hjem."

Capitainen spurgte heftigen: „Hvorledes saae han ud, Frantz? Børn, Adelheid, Emma, gaaer ind i Stuen. Luften skader Eder; Fort, afsted, her er Intet for Eder at gjøre! Hvorledes saae han ud, Frantz? — Ja, om jeg saa aldrig har seet ham for mine Øine, saa kjender jeg ham dog nøiere, end mig selv. Tvvegange har jeg paa retlige Veie taget hans Contrebande fra ham, og det var mig, som drev ham ind til Borgernes Bagholdt, og nu har han svoret mig — og hvad han har svoret, holder han. Børn, gaaer ind i Huset."

Freden havde gjort mange Soldater brødløse, der nu som Landstrygere gjennemstreifede Landet. Især blev Smughandelen, der aldrig havde ophørt imellem Mecklenburg og Markbrandenburg, stedse mere betydelig. Smuglerne droge ved Natteride, ja endog om Dagen, naar der faldt stærk Taage, i store Hobe væbnede omkring, og forsvarede sig ikke blot, men gik endog ofte angrebsviis tilværks

mod Grændsebetjenterne. Disse Mænds Tjeneste blev saameget desbesværligere, jo mere de ved Aarvaagenhed tilintetgjorde de dristige Forbryderes Foretagender, og saaledes æggede disse Menneskers Vrede, for hvilke Underhold og Frihed var sammenknyttet med et heldigt Udfald. I en kort Tid vare adskillige Grændsejægere i dette District blevne et Offer for deres Tienestiver, især fra den Tid af den saakaldte sorte Uriel drev sit Væsen her. Ham lykkedes det ofte, naar hans Folk havde maattet lade Varene i Stikken, paa Hjemveien atter at bemægtige sig dem, og hvad der syntes det Mærkværdigste: endnu havde Faa eller Ingen seet den Dristige fra Ansigt til Ansigt. At ved saadan Dristighed hans Haandtering snart maatte gaae ind i Roverhøvedsmandens Gebeet, kan man let tænke sig, dog brugte han kun Magt, hvor man forstyrrede ham i hans Planer, og forfulgte uafladeligen dem, der havde paadraget sig hans Hævn. Alt ofte havde den gamle Capitain, hvis Aarvaagenhed hverken Nat, Regn eller Kulde kunde svække, forfulgt Smuglerens Spoer. Han kjendte hans Trin i Sneen, men pludselig stod han ved Bækken og saae, at den Forslagne, trodsende Kulden, maatte være løbet videre i Vandet, for ei at efterlade sig Spoer, eller han opdagede, at han havde gaaet med omvendt underbundne Skoe. Større Bekymring endnu voldte ham den Omstændighed, at hans Folk i Aftenskumringen havde seet Forbryderen snige sig omkring Forsthuset og gjøre mistænkelige Tegn. Der syntes ei at være nogen

Tvivl om, at Uriel havde et Angreb isinde til beleilig Tid, og Capitainen takkede de gamle Munke, der havde omgivet dette fordums Kloster med stærke Mure.

Da han nu sad hos sine Døttre og med dem fortærte Aftensmaden i den sparsomt oplyste Stue, reves der heftigen i Portklokken. Alle Tre sprang op, Emma blegnede, den Gamle greb efter sin ladte Pistol. „Fader, bliv her! raabte Emma: saa silde kommer intet Godt." — Faderen snoede sig af hendes Arme, og gik ud. Adelheid vilde følge ham, men Emma slyngede Armene om sin Søster, og bad hende blive. Begge stode forventningsfuldt lyttende, men Alt blev stille, indtil Faderen rolig traadte ind med en Seddel i sin Haand. „Der var Intet at see eller høre, sagde han: kun dette Papiir laae paa Tærskelen, formodentligen en anonym Denunciation fra Mennesker, der elske Ret, men frygte de Onde. Saadanne Sedler have allerede ofte bragt os paa Spoer. Lad see!" Han tog Brillerne frem og læste:

„Imorgen tidlig kommer den sorte Uriel gandske allene i Fyrreskoven ved Sandgrubberne. Han vil udgrave sine Penge af Fyrrenaalene. Han har ingen Vidner med sig.

En Fjende af ham."

„Fader, Du vil dog ikke gaae derhen?" raabte Emma, hang sig ved hans Arm, og søgte med sine Øine ængsteligen Faderens Blik. — „Vistnok gaaer jeg, sagde Faderen, idet han lukkede Papiret

sammen og puttede det i Lommen: og det endnu i Nat, for desikkrere at træffe ham." — „Fader, Fader, vil Du da med Villie gaae Din Undergang imøde? Niddingen overfalder Dig i Nattens Mulm! Det er en falsk Angivelse, kjære Fader!" — „Mit Barn, jeg gaaer med min tolvbede Flint, Pistoler og Hirschfænger, tager Frantz med mig, og vi hente Christopher fra Kulsvierhytten. Slip mig; der vil Intet møde os, thi vi gaae i vort Kald!" Han rev sig løs fra Datteren, men der læstes tydeligen paa den Gamles Pande, at han iaften følte, om just ei Frygt, saa dog Bekymring. Emma græd: „Og os lader Du gandske ene, Fader, ved Nattetide, midt i Skoven? O, Du finder ikke Dine Døttre mere!" — Capitainen satte sin Bøsse ved Væggen og gik urolig omkring i Stuen. Da traadte Adelheid pludseligen hen til ham og sagde: „Fader, vær ikke bange for os, vi ville heller ikke være bange, thi vi ere jo Dine Døttre; Emma og jeg kunne trykke en Bøsse af, og Lænkehunden bliver her. Vi skulle nok forsvare os. Kom, Emma, og bed tilligemed mig Fader om, at han følger sin Pligt." — Søster og Fader vare overvældede. Ved Midnat trykkede den Gamle sine Døttre til sit skjæggede Ansigt og listede sig velbevæbnet, tilligemed Frantz ud af Porten, som Adelheid omhyggeligen laasede efter ham.

De to Søstre laae i det lille Kammer, stille, men uden at sove. Inat brændte Lampen under

Loftet, men Trækvinden bevægede dens svage Lys, saa det i vajende Glands faldt paa Væggene. „Adelheid! sagde omsider Emma, der havde skjult sig dybt under Dynen: Adelheid, det er vel snart Morgen?" — „Ak Søster, det har jo neppe slaaet Ret; skulde man dog troe, at Du havde sovet saa godt, at Du ikke havde hørt Uhret slaae!"

„Søster! sagde Emma efter en kort Taushed: hører Du ikke Tiro tude? Det er ligesom han gjøede — stille, stille! det forekommer mig, som om der gik Nogen nede — der er dog Ingen uden vi i Huset! Men Søster, Du svarer jo ikke — Du er vel sovet ind?"

„Hvo der sover hos Dig, Emma, er vel sikker paa, ei at sove ind. Det er Vinden derude, som piber i Træerne."

„Ak, Adelheid, vor gamle Fader fryser nok dygtig. Jeg vilde ønske, han var tilbage igjen, eller at han slet ikke var taget ud; thi hvad kommer derudaf? Enten rammes han af en Ulykke, og da ere vi Alle ulykkelige, eller han bringer det arme Menneske fangen hjem. Naa, og hvad have vi deraf, naar saadan et stakkels ulykkeligt Menneske bliver henrettet?"

„Stakkels, ulykkeligt Menneske, Søster? Du vil forsvare Niddingen? Jeg er ikke grusom, Emma, men det ønskede jeg dog, at den skjændige Røver, der igaar satte os i en saadan Forskrækkelse, maatte blive straffet!"

„Jeg har for længe siden tilgivet ham det, kjære Adelheid. Du gode Gud, hvad skulde han da gjøre,

naar han angrebes? Han maatte dog forsvare sit Liv. Jeg skjælver ret for ham — han er vist ikke saa ond, som man siger."

„Idetmindste ei saa tapper, thi han lod sig ret godvilligen Pistolen rive ud af Haanden, og jeg ersket ikke bange for Fader, men troer fuldt og vist, at han imorgen bringer ham fangen hertil med bundne Hænder."

„Dersom det skulde skee, saa løber jeg bort, Søster! Fader — saa god han ellers er — bliver til et gandske andet Menneske, naar han har snappet en stakkels Synder op. Saa er han grusom, som dengang —

„Hvad for en dengang, Søster? Du vil dog slet ikke glemme de gamle Tider? De naadige Frøkener maa Du reent slaae Dig af Hovedet."

„Ak, derpaa tænker jeg heller ikke, og vil ikke tænke derpaa, men Præstens muntre Wilhelm glemmer jeg aldrig, da han gav mig Læretime, og kysede mig, og hvorledes Fader tog ham i Brystet og kastede ham ned af Trapperne. Siden den Tid har jeg ikke seet ham mere."

„Tænk dog ikke mere paa de Barnestreger, Emma. Hvo veed, om Han nu saae paa Dig, hvis han mødte os."

Et heftigt Vindstød rystede det hele Huus. Begge Pigerne fore sammen af Skræk, og Emma stak Hovedet hurtigen under Dynen. Saaledes laae de stille, men vaagne, indtil den første Hane galte. Da sprang Begge paa eengang, som efter en taus Overeens-

komst, ud af Sengen, og faldt hinanden heftigen om Halsen.

„Gud skee Lov! Natten er forbi! sagde Emma: Ak, Søster, jeg har været meget bange!" — „Emma, svarte Adelheid: jeg vil tilstaae Dig det, jeg har ogsaa været bange, og jeg har ret maattet tvinge mig, for ei at sige Dig det. Men nu ville vi bede sammen, og bede ret hjerteligen om, at Fader maa komme karsk og vel tilbage."

Da de havde bedet, var Emma den Første, som forlod Stuen. Men pludseligen styrtede hun tilbage, greb i vild Hast sin Søsters Arm, og rev hende fort med sig ind i Storstuen til det aabnede Vindue. „Gud staae os bi, kjære Søster! raabte hun, og kastede sig til hendes Bryst: See der, see! vi ere forlorne!"

Adelheid rev sig ud af hendes Arme. „Hvad er der da paafærde, Emma? Ligger Fader i sit Blod udenfor Porten? Jeg seer intet gjennem Morgendæmringen." — „See dog, Adelheid! opad mod Høien. Saa taaget det end er, seer man dog gandske tydeligt Skikkelsen — den sorte Skikkelse. Nu staaer han ved det gamle Elmetræe — ret ligesom han mødte os igaar — jo det er gandske vist, han kommer henimod os, kjære Adelheid."

Adelheid saae længe henimod det betegnede Sted, derpaa sagde hun: „Ja, Du har Ret!" — „Og hvad gjøre vi nu, kjære Adelheid? Du taler jo slet ikke, og seer i eet væk stivt derhen?" — Uden at lade sine Øine vige bort fra Stedet, greb Adelheid til Flinten. Emma syntes mekanisk at følge Søsteren, idet hun tog et andet Gevær frem af Krogen. „Kjære Adel-

heid, vi ville Begge fyre af i Luften, for at give Fader et Signal om at komme os til Hjelp!" — „Det ville vi ikke gjøre, Emma, svarte Adelheid: ellers lokke vi maaskee Fader i den slemme Uriels Baghold. Ak, maaskee er han allerede falden i det."

Nu hørtes Hestetrampen og nogle stærke Slag paa Porten. „Der ere de! raabte begge Pigerne: Gud være os naadig!" — Men udenfor lød det fra en dyb Stemme: „I Djævelens Navn, lukker da Ingen op? Morgentaagen er kold og giftig!" Og det vedblev at dundre heftig paa.

Da vovede Adelheid at træde til Vinduet og at bøie sig ud, for at see, hvo der bankede. „Ak, Emma, see Du ogsaa ud! Det er vel ikke saa slemt, som vi tænkte." Emma lod sig overtale dertil, og Begge saae en Ryttер holde med sin Rideknegt ved Porten. Herren bar en gammel grøn Kjole med afblegede Tresser, en trekantet Hat, store Støvler, og væbnet med Kaarde og Pistoler. Nu saae han iveiret, og tog, da han blev Søstrene vaer, meget venligen sin Hat af og sagde: „Det er formodentlig de ædle Frøkener von Hallwyn? En gammel Krigskammerat af Capitainen banker paa hans Port, og vil besøge ham." — „Gud være lovet!" raabte begge Søstrene, og aandede frit efter den bange Beklemmelse. Emma maatte endog saa give sin Glæde Luft i Ord, og spurgte ned: „I ere altsaa ingen Rovere?" Den Fremmede sagde med høi Latter: „Seer jeg da ud som en Røver?" — „Men Fader er ikke hjemme!" sagde Adelheid. — „Saa venter jeg til han kommer. Men lad mig komme ind. Jeg fryser ellers fordærvet. Det var ei

Skik og Brug hos Capitain Hallwyn, at lade en gammel Kammerat vente paa sin Frokost udenfor hans Port." — „Vi aabne dog Porten for ham? spurgte Emma med Blik og Ord: og ere nu sikkre for Roverenes Angreb!" — „Det forstaaer sig!" svarte Adelheid, og aabnede, dog kun nølende, Porten, ind ad hvilken Herren nu hurtigen stormede med sin Tjener. Men neppe havde Pigerne i den Første opdaget en Mand, hvis brune, skjæggede Ansigt forraadte en modnet Alder, trods de livligt funklende Øine, før det atter bankede paa Porten, og en mandig Stemme raabte: „Er Capitain Hallwyn hjemme?" — Istedetfor at svare, faldt Pigerne den Fremmede tilfode, og bade ham bønligen: „Ak, forsvar De os mod Roveren!" — „Mod hvem?" spurgte den Fremmede. — „Mod den sorte Uriel, der har svoret os Undergang!" — Den Fremmede syntes i Begyndelsen bestyrtset, derpaa spurgte han ærgerlig: „Og hvor er han da?" — „Udenfor Porten staaer han, sagde Emma: og vi ere forlorne, dersom De ikke skaffer ham bort, thi uden at have sin Bande i Nærheden, drager han ikke ud!"

Den Fremmede syntes ved en stille Ponsen at ville fatte sig, derpaa sagde han: „Værer ubekymrede, og lad mig kun svare for Eder, Smaapiger; jeg forstaaer, hvordan man skal tale Folk til." Han aabnede Portvinduet, og raabte ud: „Heida! Hvad vil I, min gode Ven, saa tidligt paa Dagen?" — „Er Capitain Hallwyn hjemme? Det er mit Spørgsmaal!" sagde den Fremmede udenfor i en næsten bidende Tone. — „Han er gaaet ud, allerede for to

Timer siden, og dersom I har Hast med at faae ham i Tale, maa I gaae efter ham, thi han kommer ei igjen for henad Middag." — „Men hans Døttre ere dog hjemme?" sagde den unge Fremmede udenfor. — Nu reiste Adelheid sig, idet hun raabte ud af Vinduet til den dristige Spørger: „Men Capitain Hallwyn's Døttre tage ei mod nogen Fremmed, naar deres Fader ei er hjemme!" — „Der hører I Eders Besked!" sagde Rytteren, og slog Vinduet leende til. — „Saa beder jeg idetmindste, vedblev Manden udenfor: at sige mig, hvor jeg finder Capitainen?" — „Ved Sandgravene i Fyrreskoven! raabte Adelheid til ham: der træffer Fader Jer sikkert!" — „Ak sig ham det dog ei, faldt Emma hende i Ordet: vi ere jo nu sikkre. Hvad Magt ligger der os paa, at den stakkels Mand bliver fangen? Og han beder saa venligt; det gjør mig ondt i mit Hjerte, om vi styrte ham i Ulykke." — „Der er nok mange, som ere venlige, og som kun mene det destoværre!" sagde Adelheid, og hendes Gjæst gav hende smilende sit Bifald.

Men den Fremmede udenfor syntes endnu stedse ei at ville slaae sig tiltaals; han bankede atter paa Vinduet og spurgte, om de to Søstre ikke havde noget Ærinde til Deres Fader? Da blev den Gamle utaalmodig, han slog Vinduet heftig op og holdt den Fremmede en opspændt Pistol imode med den Trudsel, at fyre den af, hvis han ikke øieblikkelig bortfjernede sig. Denne Trudsel havde den forønskede Virkning.

Den graa Morgendæmring forvandlede sig alt til levende Farver, og de høieste Fyrretræers Toppe vare purpurfarvede, da den sorte Mand, der igaar havde overfaldet Capitainen og hans Døttre, sneg sig langs med Fyrretræerne ad Bjergets Hang til. Ofte saae han sig frygtsom tilbage, naar det raslede i det tørre Løv. Men pludseligen hvirvlede det op foran ham. Fra de visne Blade lynte ham Mundingen af et Bøsseløb imøde, og en kraftig Stemme raabte: „Holdt!" Den Standsede greb til Kaarde og Pistol, medens den gamle Grændsekapitain reiste sig heelt op af sit Skjul, og med bydende Stemme raabte: „Idag undslipper Du os ikke som igaar! Det første Skridt Du gjør fremad, skyder jeg Dig Hagl i Fødderne, thi levende maa jeg have Dig. Et Skridt til Siden, og Du løber mine Jægere i Skuddet. Hurra, Knøse, pas paa!" — I nogen Frastand paa begge Sider raabte de skjulte Jægere: „Holdt!" — „Seer Du, Du maa levende overgive Dig. Kast Dine Vaaben!" — „Det var heller ikke min Hensigt at løbe min Vei, sagde den Fremmede rolig: og om I saa vil, saa aflægger jeg ogsaa her mine Vaaben." Han kastede Pistolerne fra sig, og spændte Hirschfængeren af.

Nu traadte den Gamle frem: „I Kongens Navn tager jeg Dig til Fange, sorte Uriel, eller hvad Du hedder, og beder Gud om Pardon for Din Sjel!" — „Hvad det Sidste angaaer, sagde den Fangne rolig: saa skader det Skurken ligesaa lidet, som den ærlige Mand. Men hvad det Første betræffer, saa hedder jeg ikke Uriel, om jeg ogsaa bærer en sort Kjole, og spørger,

hvorfor I vil tage mig til Fange?" — „At Herren havde en svag Hukommelse, kunde jeg ikke gjætte. Fordi Du er den fordømte Smuglerhøvedsmand, derfor tager jeg Dig til Fange." — „Jeg er hverken Smugler eller Smuglerhøvedsmand!" — „Det kan Inqvisitoren spørge Dig ud om. Men hør! hvorfor sniger Du Dig da saa allene omkring i Skoven med Pistoler og Sabel og saadan et frygteligt Skjæg?" — „Jeg kommer fra en lang Reise, og fører disse Vaaben deels af Vane, deels fordi jeg hørte tale om Egnens Usikkerhed." — „Og hvorfor sprang Du igaar ned fra Træet, da Smughandleren var undsloben?" — „Jeg havde af en særegen Lyst oppe fra Træet af gjort mine Betragtninger og søgt mine Bekjendtere paa Engen." — „Og mig og mine Døttre havde Herren fundet?" — „Ja!" — „Og hvorfor har Du igaar Aftes silde spurgt efter mig?" — „Fordi jeg ønskede at tale med Jer." — „Naa, idag kan Du endnu tale med mig, men imorgen gaaer Du i Lænker til Residentsen." — „Seer jeg da virkeligen ud som en Forbryder, Capitain Hallwyn?" — „Det skulde jeg troe? Hvorfra vidste Herren ellers mit Navn?" — „Fordi jeg er en gammel Bekjendt af Jer, Capitain." — „En gammel? Ja, fra den Tid, jeg her paa Grændsen jager efter Dig. Vi ere Bekjendtere som Hund og Kat!" — Det sidste torde før have været sandt, Hr. Capitain, men vort Bekjendtskab er langt ældre. Da I endnu var en riig Godseier og i Ære og Velstand, med to smukke, smilende Børn, Capitain Hallwyn, da var det ingen god Tid for mig, men for Eder ønskede jeg den gjerne tilbage."

I samme Øieblik traadte en Jæger frem, trak sin Herre tilside og hvidskede: „Dersom mine Øine ikke gandske skuffe mig, saa er det ikke Smugleren. Efter hvad jeg har seet af ham, naar han om Natten stormede forbi mig, saa er der ikke eet eneste Træk, som ligner ham." — „Naa, hvo er Du da — Ven eller Fjende?" spurgte mistænkelig Grændsebetjenten. — „Jeg kommer som Ven. Mit Navn er Vilhelm Erbach."

Længe betragtede den Gamle taus den unge Mand, omsider sagde han langsomt, og, som det syntes, med bevæget Stemme: „Sandelig, jo længere jeg seer paa Dig, desmere bekjendt bliver Du mig. Velkommen, om Du nu vil være det, Vilhelm! Du er meget forandret. Af den melkehvide Knøs, der neppe var løbet af Skolen, er der blevet en solbrændt Mand. Mig vil Du ogsaa finde anderledes. Jeg var en Mand, og er en Olding. Jeg var en stolt Adelsmand, og er ved Naade og Barmhjertighed En, der om Natten lurer paa Tyve. Jeg var en riig Mand, og er nu Betleren beslægtet!" — Men I har dog ikke tabt Alt! udbrød Vilhelm: Af to yndige Børn ere der opvoxne Eder to smukke Døttre." — „Dem har den unge Herre vel observeret fra Træet af? Men tillad nu ogsaa mig at spørge: Hvad er der da blevet af Præstens Vilhelm? Bibel og Bøger synes han ei at bære i Lommen, og Skovveien i Grændseskoven, ere heller ikke Guds Veie. Hvad?"

Den unge Mand rødmede: „Tilgiv, svarte han: jeg maa erindre om en sørgelig Tid. Fra den Tid, Hr. von Hallwyn jog mig af sit Slot, fandt jeg ingen mere Ro ved mine Bøger, og der var Noget, som drev mig ud i Verden. Jeg vilde blive Soldat, lade mig hverve hos Preusserne; da traf jeg en Bekjendt, Sognefogdens Søn fra vor By. Han overtalte mig til at gaae til Amerika. Han laante mig det Halve af sin Arvepart. Forgjeves ventede jeg paa ham i Hamborg, og maatte seile bort allene. Jeg havde Lykke og Mod i Krigen, og vender nu som Oberst bemidlet tilbage til mit Fædreland, for at opsøge, deels min Creditor, deels noget Dyrebart, hvis Minde aldrig i Slagets vildeste Tummel er udslettet hos mig. Jeg gik til Capitain Hallwyns Gods — "

„Og I fandt Slot og Gods i Gruus, og i Gruset Adelsmandens hele Eie!" afbrød den Gamle ham heftig. — „Men hans Døttre, vedblev Oberstien: leve endnu! Jeg har seet dem igjen imorges. Man bortviste mit Besøg." — „Det troer jeg gjerne. Medens hendes Fader er ude, lader Adelheid ingen Mand komme ind ad Porten." — „Desuagtet fandt jeg i den aarle Morgenstund en Fremmed derinde med sin Tjener." — „Hvem fandt I derinde? Hvordan saae han ud?" spurgte hurtigen den Gamle. — „Den Fremmedes Ansigt tyktes mig bekjendt; dog mindes jeg ikke, at have seet ham før. Hans Tjener udmærkede sig ved en brændende rød Næse. Man truede med, at fyre paa mig, hvis jeg ikke gik." — „Hel-

lige Gud! raabte Faderen, og foer med Haanden op i de faa graae Haar: Dersom det var ham — den vilde Christoffer — Jægere! Vilhelm! — afsted, afsted! tag Dine Pistoler — anstrænger Eders sidste Kræfter — afsted til Forsthuset!"

Her sprang den Fremmede, uden at spørge eller sige noget, opad Trappen i Dagligstuen, og lagde sine Vaaben fra sig paa Bordet, som om han alt længe var bekjendt i Huset. Nu gik han, medens han gned sine Hænder, omkring i Værelset, saae urolig ud af Vinduet, og kastede sig pludselig i Bedstefaderstolen. Han bedækkede sit Ansigt med begge Hænder og mumlede uforstaaelige Ord. Søstrene stode bange og tvivlsomme foran ham, og havde god Tid til at betragte den Fremmede. Det var en Mand af den kraftigste Legems- og Muskelbygning. Enhver Form var bestemt udtrykt. Af det brune, med Ar og Furer bedækkede Aasyn, blev en stor Deel skjult af det høit opvoxede kulsorte Skjæg. Efter hans Ansigtstræk og bøiede Stilling at dømme, syntes han at bære over et halvt Aarhundrede paa sine Skuldre, men da han nu sprang op af Stolen og stod som en Kæmpe for de forfærdede Søstre, forekom han disse at staae i den mandige Krafts Blomstertid. Pludseligen greb han med begge Hænder Pigernes Arme, og imedens han med funklende Blikke betragtede

og sammenlignede dem, spurgte han heftig: „Ikke sandt, jeg skulde beskytte Eder mod den sorte Knegt derude? Om Andet bade I jo ikke. Det er skeet, og nu er det afgjort!" Han slog deres Arme tilbage, gik nogle gange heftigen op og ned, og vendte sig derpaa til den ene Søster: „Kom, Adelheid, til Karnapværelset; vi ville see ud, om Din Fader kommer!" — „Kjender De vor Fader saa nøie?" sagde Adelheid. — „O, jeg kjender ham meget nøie. Jeg har ogsaa en Kikkert hos mig. Kom, Adelheid!" Han greb hende ved Armen og førte hende op ad Vindeltrappen. Pigen skjælvede, da den Fremmede stedse fastere trykte hendes Haand, og hans Øine rullede vildt omkring. Da de vare komne ovenpaa, spurgte hun ham: hvor han vilde føre hende hen? — „Til Brudesengen eller til Liigbaaren!" svarte han leende, kastede hendes Haand langt bort fra sig, og betragtede med Armene i Siderne Pigens skjønne Gestalt.

„For Guds Skyld, hvem er I?" raabte hun blegnende. Manden loe, uden at svare. „Jeg skriger om Hjelp, dersom I ikke strax gaaer bort!" — „Saa maatte Din lille Strube være stærkere end min Skovsløite. Dig hører Ingen, Dig kan Ingen staae bi, thi jeg er — den sorte Uriel!"

„Gud være hos mig!" udraabte den Overvældede, og sank paa sine Knæe. Omsider fremstammede hun de Ord: „Hvorfor kommer I hid? Hvad vil I?" — „Hvorfor? — Hvad jeg vil? udbrød han: Hvad gjør da Jægeren, naar Bjørnen har forbidt ham, og han i Hulen finder Bjørnens Un-

ger? Men idag vil jeg først spille Elskeren, min smukke Glut! Glæd Dig til Bryllupsdandsen! Du maa ikke troe, at jeg er kraftløs, fordi jeg seer saa gammel ud. Mine Haar blegedes og mit Ansigt rynkedes, fordi jeg i Nattefrosten maatte vade gjennem Bækkene, eller sove i dem, naar Din Fader hidsede Hundene paa mig. Her gik Din Faders Kugle mig gjennem Øret. See, for at gjengjelde ham det, har jeg sparet al min Kraft. Heisa, glæd Dig, smukke Barn!"

„Er der ingen Redning? Har I ingen Forbarmelse?" —

„For at glemme saadan noget, gik jeg i Skole hos Din Fader, og jeg har lært godt. Mit Barn, jeg har svoret Din Fader, at jeg vil lægge ham Alting øde, Alting, hvoraf han har sin Glæde, og ligesom et Barn fryder sig til Julen, saaledes har jeg glædet mig til denne Time. Heisa, vakkre Glut!" — Vanviddet syntes at fare over Mandens Pande.

Adelheid raabte: „Saa tag alt vort Gods. Ødelæg, hvad Du ei gider slæbe med Dig. Brænd Huset af, og lad os vandre barfødde ud og opsøge den ulykkelige Fader." — Roveren loe, uden at tale. Adelheid vedblev: „Er det Dig ikke nok, Du forfærdelige Menneske, saa skyd mig ihjel, men lad min Søster i Fred gaae til min Fader."

Da svarte han: „Adelheid! For fem Aar siden kom jeg til denne Egn. Den bød mig kun Lidet, om Du vil, Intet, thi jeg forlod mere, end Smughandelen her gav af sig, men jeg saae Dit

Fader, saae Dig og Din Søster som halvvoxne Piger hoppe ved Armene af ham, og Hævnen blomstrede op for mig. Troer Du ikke, at jeg i fem Aar tusindegange havde Leilighed til at plyndre Eder ud? Men hvad havde Eders Smule Fattigdom kunnet hjelpe mit Raserie? Tusindgange gik Din Fader forbi Mundingen af min Bøsse. Et Tryk fra Buskadset af, og han havde aldrig mælet mere, men hvad Smerte havde det vel forvoldt ham? O, jeg havde ogsaa kunnet myrde Eder, men det var mig heller ikke nok. Dig og Din Søster saae jeg blomstre frem, og i Eder vil jeg tilintetgjøre Eders Fader, og berede ham langsommelige Smerter."

„Umenneske! Hvor kan Du tale saa frygtelig overlagt. Saaledes kan jo ei den forteste Ridding handle. Du vil kun forfærde mig! Et flygtigt Blik af Dit Øie siger mig, at Medlidenhed ei er Dig ubekjendt. Du er ikke saa gammel som Du seer ud, Du er ikke saa ond som Du synes — af, Du er heller ikke den frygtelige Uriel. Ei sandt, Du er et langt ædlere Menneske? Undsee Dig ikke, siig det reent ud. Du har ei altid været saaledes; Du ønsker gjerne at vende tilbage. Dit Øie bliver mildere og mildere, Du kan ei længer dølge det. Siig: ja! Paa mine Knæe vil jeg bønfalde min Fader, at tilgive Dig og gjøre Dig vel."

Her stampede Manden utaalmodig i Gulvet. „Staae op, Pige! Jeg kan ogsaa blive rasende." Men Adelheid lod sig ikke skræmme; med stedse klarere Røst sagde hun til Roveren: „Hvad mere

kan Du gjøre, end hvad Du har truet med? Jeg frygter Dig ei længer. Jeg staaer som En, hvem Bølgerne bortrev Alt, paa en nøgen Klippe, og skjælver ei for Døden. Men jeg anraaber Dig: Tænk paa, Du har maaskee ogsaa havt en Søster eller en Datter, uskyldig og smuk, og en Fjende af hendes Uskyld stod for hende. Hvad have vi gjort Dig? Hvi maa Du hævne paa os, hvad vor Fader har tilføiet Dig. Vi ville bede for Dig."

„Staae op, Pige! Røre mig kunne Dine Taarer, men ei blødgjøre mig. Ei Du skal bære Følgerne af min Hævn, men kun Din Fader. Jeg er kjed af min Haandtering. Jeg har samlet meget, og mine Heste staae rede, at bære mig langt bort til fremmede Lande, saasnart Hævnens Værk er fuldbragt. Du behager mig. Jeg vil ei lade Dig blive tilbage til evig Skjændsel. Du skal med mig til fremmede Lande. Staae op!"

Adelheid skjulte sit Aasyn med begge Hænder, dvælede et Øieblik eftertænkende, og sprang derpaa pludseligen op. Undseelsens Rødme glødede paa hendes Ansigt. „Bliver der ingen Udvei, saa vælger jeg denne. Jeg gaaer med Dig!" Hun gik tøvende den graa Synder imøde. Han trak hende til sig og bedækkede den Villige med fyrige Kys. Pludseligen hævede hun sig iveiret, slyngede heftigen sine Arme om Røverens Hals, og rev ham, istedetfor til Omfavnelse, tilligemed sig til Randen af Karnapaabningen, der uden Rækværk naaede ned til den dybeste Kjelder i den gamle Bygning. Han værgede sig, men fandt ingen Gjenstand,

hvorved han kunde holde sig. Lig en Kobberjom-frue omslyngede Pigen Smughandlerens Hals, kastede sig ud fra Aabningen, og draget fort med, styrtede hun ud over Randen ned i det bundløse Svælg.

Aandsnærværelsen forlod den dristige Forbryder end ei i Dødens Stund. Omslynget af den deilige Heltinde at styrte ned, indtil den første Steen sønderknuste hans Hoved, maatte være en skjøn Død for ham, men endnu skulde han ikke finde den. Hvor Aabningen gik igjennem den nederste Etage, omsluttedes den af et Trægitter. I Faldet nærmede Begge sig den ene Side, og den Nedrevne greb med den høire Haand, som han havde fri, en Sparre. Han gjorde sig los med den venstre, greb en anden Sparre, og svævede nu med den skjønne, fast til ham klyngede Byrde over Afgrunden. Længe kunde han, trods hans uhyre Legemskraft, ei holde sig i denne Stilling.

„Red Dig, Adelheid! sagde han hende i Øret; Slip, grib hurtigen Stolpen der — jeg hjelper Dig, og sving Dig saa iveiret!"

Hun greb en Sparre, idet hun trak den ene Arm fra Mandens Hals. Lettet herved gav Hiin nu ogsaa den venstre Haand fri, og hjalp Pigen med den, kun baaren af den Høire, medens hun gjorde sig Umage for at naae Rækværkets Rand med sit Legeme. Det lykkedes. Hun svang sig

over Rækværket, og saae nu reddet, men bleg som et Liig, paa Forbryderen, der svævede under hende.

Et Fodtrin havde nu blot været nok til at støde ham ned, men stiv som en Billedstøtte stod Pigen og saae paa, hvorledes hendes Fjende efter lang Anstrængelse, med Fødderne naaede Rækværket, og pludseligen springende over Gitteret, laae for hende; thi han styrtede ned for hendes Fødder.

I denne Tilstand bleve Begge en rum Tid, uden at tale. Kun deres Blikke mødtes, men ei fjendtligen. Smughandleren kom først til sig selv. „Skulle vi slutte Fred?" udbrød han. Pludselig gjennembævet, blegnede hun og sank i Afmagt. Han greb den Hensynkende i sine Arme. Idet han trykkede et Kys paa hendes Læber, sagde han i en alvorlig Tone: „Vær ikke bange. Hvo som tilføier en saadan Heltepige noget Ondt, fortjener mere end Galgen!" Hun rakte ham sin Haand og sagde med svag Røst: „Fly!" — „Ikke uden Dig!" gav han til Svar. — „Jeg hører Stemmer! hviskede hun ængstelig: Fly, før man fanger Dig!"

Stemmerne bleve tydeligere. Det var en Piges Angstskrig, blandet med en barsk Mandsstemmes Eeder. „Det er min Søster!" foer Adelheid iveiret, greb Uriels Haand, og rev ham fort med sig til den Kant, hvorfra Skriget kom. „Red min Søster!" bønfaldt Pigen underveis sin Ledsager. „Det er Christoffer! hviskede Denne: jeg vil ikke haabe, at han har været altfor hurtig."

Adelheid rev et Vindue op, der førte ind til et Værelse i det Nedre af Huset. Her brødes Emma fuld af Fortvivlelse med Rideknegten. Neppe mægtede hun endnu at raabe: „Hjelp! Hjelp!" — „Hallunk! hold op!" skreg Herren til sin Tjener. Men den vilde Begjær gjorde den plumpe Nidding døv mod en Befaling, der ellers gjaldt ham for den høieste. „Det er min Deel, I har Eders!" grinede han, uden at kaste Øiet fra sit Bytte. Røveren greb til en Pistol. „For Guds Skyld! Du rammer min Søster!" skreg Adelheid, og vilde falde ham i Armen, men allerede faldt Skuddet, og Herren sagde koldt, idet han lagde Pistolen fra sig: „Det var Din Deel!"

Kuglen var gaaet Rideknegten gjennem Halsen. Blodet strømmede ned paa Pigens hvide Kjole. Han blev svagere og svagere, og sank omsider døende ned for Emma's Fødder.

Længe laae de tvende Søstre tause i hinandens Arme. Smughandleren betragtede dem i nogen Frastand med korslagte Arme. Omsider rev Adelheid sig løs, gik ham rolig imøde og rakte ham Haanden: „Du har frelst mit Liv, min Søster noget endnu Høiere. Modtag min Tak, og fly!" — „Pige! sagde Røveren rolig, idet han støttede sig paa sin Bøsse: tiltroer Du mig da saalidet af Mennesket, at jeg gandske uden Følelse kunde see en Engel og en Helteqvinde for mig? Skovens

Kulde har vel levnet liden Varme i mig, men at see Dig uden at røres, saa fordærvet er jeg ikke. Jeg gaaer ei herfra, hvis Du ei følger med!"

„Menneske! Hvad forlanger Du?" stammede hun, men Røveren vedblev: „Kom med mig, Adelheid! Maaskee er der endnu noget Bedre i mig, der behøver en om Pleie, for at forædle mit hele Væsen. Jeg var ei altid saaledes som jeg nu synes. Kom med mig til Indien — til Amerika — hvorhen Du vil! Om jeg endnu kan elske, veed jeg ikke, men jeg kan være troe i Kjærlighed, ligesom jeg er det i Hævnen!" — „Rasende! udbrød atter Pigen: jeg skal forlade min Fader, for at flygte bort med en Forbryder?" — Han blev rolig staaende, og sagde kun: „Forlad mig ikke, Adelheid!"

Nu hørtes Stemmer udenfor. Et Jagthorn tonede. „For Guds Skyld, flyv! flyv!" besvor Pigen ham grædende. Men han veeg ikke, og hans Blikke hvilte paa hendes Aasyn. „Min Fader kommer. Han kan og vil ikke tilgive!"

Da omfavnede Røveren den skjønne Bedende, trykte et Kys paa hendes Læber, og sagde: „Tilgiv mig — jeg bærer Dig bort — gjennem deres Rækker — thi kun med Dig vil jeg leve, eller aldrig mere!" Men fra Vinduet af saae han Umuligheden af at kunne redde sig. Grændsebetjente, Jægere og Bønder havde omringet Gaarden.

Blandt disse trængte den gamle Hallwyn sig frem, og ruskede med Kæmpekraft i Porten, men forgjeves. Derpaa sprang han tilbage, kastede

Hatten af, udrev sit Sølverhaar og raabte: „Nedrige Skurk, har Du allerede fuldbragt det? Traf Dit Skud min Diesteen, saa skyd endnu engang, og knus det gamle Hoved her! Nidding, luk Døren op, giv mig mine Børn igjen! Jeg vil knæle for Dig! Jeg vil ogsaa blive Smugler! — men giv mig Adelheid og Emma tilbage! Kun engang vil jeg see dem! saa vil jeg skyde Dig ihjel — eller lade Dig hænge, ligesom Du vil — eller ogsaa jeg! Hør mig dog, thi jeg kan ikke tale høiere og ikke tale alle Sprog, men jeg forstaaer alle, naar Børn tale — og de gamle Fædre høre derpaa!" —

Oberſten trak den Gamle, over hvem Vanvidet begyndte at seire, tilside, og søgte at indgyde ham Trost. Men den ulykkelige Fader jamrede ved det unge Menneskes Bryst: „Lammene have ladet Ulven komme ind i Stalden, og Moderen finder ikke Lammene igjen. Skulde jeg derfor blive saa gammel, og aldrig tabe Modet, for kun at tabe mine Børn?"

I dette Øieblik saae man i et af de øverste Vinduer den berygtede Uriel med den blege Adelheid i sine Arme. Han spurgte ned, om man vilde tilstaae ham fri Bortgang? Allerede var Oberſten i Begreb med at svare, da en Jæger, der stod bag et Træ, fyrede sin Bøsse af; Kuglen foer kun gjennem Vinduesruderne, men Roveren veeg tilbage.

„Besætter Skoven rundtom, at han intetsteds kan undslippe!" befoel Oberſten, og opsendte nu de frygteligste Trudsler, dersom Roveren ei øieblik-

kelig aabnede Porten. — „Frygt dem ikke! sagde Adelheid indenfor til Uriel: Jeg vil redde Dig, eller doe med Dig. Søster, kjære Emma, ogsaa Dig har han frelst. Staae mig bi. Du tør ei forraade og ei forlade den Mand, som Du skylder mere end Alt!" Emma lovede at lyde sin Søster. „Følg mig!" sagde Adelheid bestemt til den Fangne, og førte ham opad Trapperne til det forhenværende Klosters lille Taarn.

Nundtom saae de Jægerne og Bønderne postered, og den unge Fremmede ordne Angrebet. Men som Alt var beredt til at bestige Muren og opbryde Porten, hørte man et Skud fra Taarnet, og kort derefter blev Porten godvillig aabnet. Adelheid og Emma traadte skjælvende, med Bøsser i Haanden, de Indtrængende imøde. Den Gamle trykkede dem Begge heftigen til sit Bryst: „Børn! Gud! har jeg Eder igjen — levende? gandske levende?" — „Levende og uskadte!" svarte Adelheid, idet hun kyste Faderens Haand.

„Børn, det var en haard Stund — en tung Prøvelse, den tungeste maaskee! Men nu er det Altsammen forbi — jeg vil være saa lystig, som jeg aldrig har været før. — Græd ei længer, Adelheid! Her bringer jeg en gammel Ven — Emma, kjender Du Vilhelm Erbach endnu? Du behøver ei at rødme — Alt vil give sig! — Men for Djævelen, hvor er Skurken? Hvorledes har I holdt Jer ham fra Livet?"

Uden at see op fra Jorden, svarte Adelheid: „Vi stode i Kammeret med ladte Geværer og lod

Ingen komme os nær. Rideknegten ligger der ihjelskudt!"

„Men hvor er Spidsbuben?" raabte Faderen. — Idet samme kom Oberſten til, der i Hurtighed havde gjennemsøgt hele Huſet. „For ham ere vi ſikkre, og han for os! raabte han til Hoben: Formodentlig lagde han, da han ſaae, der ei var paa nogen Flugt at tænke, ſelv Haand paa ſig. Al videre Omſorg er overflødig!"

Fra alle Kanter ſtyrtede de poſterede Jægere ind i Huſet. Man iilte opad Trapperne til Taarnet, og ſaae overſt oppe under Taget Smughandleren hængende, knyttet til en Bjelke. „Henter den nedkaſtede Stige og binder ham løs!" ſagde Oberſten. Alle jublede, kun Søſtrene vare forlegne. Oberſten ſyntes at være den Eneſte, ſom bemærkede det. Idet han førte den høitblussende Emma ud i det Frie, hviskede han til hende: „Her ſynes at være mere ſkjult under. Din Søſter, kjære Emma — Din Fader har tilladt mig, at kalde Dig ſom i gamle Dage — Din Søſter ſniger ſig omkring med nedſlagne Øine og dog med talende Blikke. Vil I have Tillid til mig? Kan jeg hjelpe?"

Emma vovede ei at ſee iveiret. En almindelig Tummel kom hendes Angſt til Hjelp, „Vi ere forraadte! lød det: Hans Klæder hænge, udſtoppede med Straa, deroppe, Gavtyven ſelv er borte!" Emma rev ſig løs fra ſin Ledſager og fløi Søſteren imøde. Adelheid glødede og ſkjælvede paa eengang. „Søſter!" var det eneſte, hun kunde ſige, idet hun ſkjulte ſin hede Pande ved Emmas Bryſt.

I samme Øieblik sagde en forbigaaende Grændsebetjent til sin Nabo: „Jnat drager jeg ud. Jeg har en Formodning om hans Smuthul. Faaer jeg Fingre paa den Hund, saa reder jeg ham saaledes til, at hans Lemmer ikke forvinde det, før han kommer op paa Galgebakken!"

„Emma, lad os fly for de haarde Mennesker!" sagde Adelheid, og drog Søsteren bort med sig.

De yndigste Drømme omgjoglede Emma i denne Nat. Hun saae brogede Enge, Blomster og Krandse svævede om hendes Pande. Pyntet hoppede hun omkring med en kraftig Ungersvend paa sin Barndoms Legepladse. Han sagde hende tusinde smukke Ting. Hende var saa vel tilmode, at hun loe høit i Drømme. Men paa engang blev det mørkt. Det forekom hende, ligesom en kold Dug faldt paa den brændende Pande. En Skikkelse, bleg med flagrende Haar, og brustne Øine, traadte hen til hendes Seng, kysfede hende tregange og hviskede: „Lev vel!" Det var hendes Søster. Hun lod Noget falde ned paa hendes Bryst og forsvandt. — Den skjønne Slumrende dreiede sig uvilkaarlig over den slemme Drøm, om i Sengen, og sov nu rolig til den næste Morgen.

Da hun vaagnede, var Søsterens Seng tom, men paa hendes egen laae en Seddel af følgende Jndhold: „Hvad jeg gjør, veed jeg selv ikke, men at jeg maa gjøre det, siger mig lydeligt en Stemme.

Om det er Medlidenhed eller Kjærlighed, veed jeg heller ikke. Taknemlighed er jo den stærkeste Kjæde for ædle Sjæle, og intet Menneske skal blive givet til Priis for Undergang. Bed for mig hos min Fader. Hos Eder vil Lykken atter drage ind, hvad skal en Ulykkelig der? — Jeg skjælver for atter at see ham — men jeg maa see ham! trøste ham! Der er Noget, som drager mig afsted — Afsked kan jeg ikke tage. Levvel!

Din Adelheid."

Efter at Faderen med Skjælven, Græden og Banden af Emma's Mund havde hørt den forrige Dags Begivenheder, greb han krampagtigen efter sin Geværtaske, Flint og Pistoler, og vilde ud. Obersten førte ham tilbage: „Hvorhen, Fader?"

„Søge ham op — skyde ham ned, og min Datter med — og mig med, thi mig er Alt ligemeget i Verden, og naar Børn forlade deres gamle Fader, saa er der vendt op og ned paa Alt — og Verden ruller afsted som en Kugle, uden at standse, og vi rulle Alle med, til alle Nie ere trufne. — Det bliver mig saa underligt for Øinene. Det er dog altfor meget og altfor sælsomt! Fra mig løbe de bort — fra deres kjæreste Fader — med Røveren — eller er det ikke saaledes? Er jeg maaskee Røveren, og hiin deres Fader? Kan man vel være en Forbryder, uden at vide det?" — Emma og Obersten bragte den snart skjælvende, snart grædende Fader til Ro.

Efter nogle Timers Forløb reiste han sig dog alvorlig og høitidelig fra Sengen, og rustede sig

paany til Opbrud. Oberſten vilde berolige ham, men den Gamle ſagde gandſke fattet: „Vilhelm, jeg er friſk. Idag ſøger ikke Grændſebetjenten Smughandleren, men Faderen ſin Datters Røver. Vil Du følge med? Ei paa lovlige Veie. Idag gjelder Næveretten. Hvor jeg træffer ham, er han min Mand! Jeg agter ingen Grændſe. Jacob viſer Vei." — Oberſten lovede at følge med, mindre i Haab om et lykkeligt Udfald, end fordi han frygtede for den ulykkelige Gamles vanvittige Iver.

Bekymret ſaae Emma Faderen drage ud ad Grændſeheden med hendes Ungdomsven, under den gamle Forſtmands Anførſel. Hun ſelv blev tilbage under Beſkyttelſe af de øvrige Jægere, ſom Faderen forbød at følge med. Hun vidſte ei hvad hun havde at ønſke, kun hvad hun maatte frygte for.

„Her er Grændſegrøften! ſagde den gamle Jacob, efterat de Tre havde gaaet tauſe en Time ved Siden af hverandre: Men Hundene gaae videre ad Venſtre til! Han ſtikker i det Mecklenborgſke, og tager jeg ikke feil, ei langt herfra." — „Heiſa! jublede Capitainen, og ſpændte Hanen paa ſin Flint: Jeg træffer, naar det gaaer for ſig. Over Grændſen!" Han ſprang over Grøften, og fulgte Hundene ind i det Tykke af Skoven.

Denne trak ſig langt ind i Landet paa ujevn Leerbund. Bjerg og Dal afvexlede ved Siden af den dybe og brede Flod, og ofte ragede de høieſte Leervægge, liig Klippemure, ud i Vandet. Ved en ſaadan Høi, der kronedes med en ældgammel

Eeg, hvis Grene, beskyggende Floden, næsten strakte sig over til den anden Bred, begyndte Hundene at gjøe.

„Der stikker han i det hule Træ! skreg Capitainen: skyd ham ned den Hund!" — Man sigtede, og den gamle Jacob sneg sig paa Siden opad Høien, for at overfalde Fjenden bagfra, dersom han kom tilsyne. Men neppe var han kommen op paa Høien, før et Skud fra Egestammen strakte ham til Jorden. Hans blødende Legeme rullede nedad Skraaningen. Hundene tudede frygteligt. Da traadte pludseligt Smugleren frem af Træets Huulning, uden Vaaben, men holdende den blegnede Adelheid. „Skyder! raabte han: og I træffe Capitainens Barn. Skyder — og jeg styrter mig i Vandet med den Elskede. Os kunne I ei mere skille ad, hverken i Døden eller i Livet!"

De to Mænd sænkede deres Bøsser, og kaldte Hundene tilbage. Men den gamle Capitain udraabte: „Skrækkelige Barbar! Hvad har jeg gjort Dig, at Du ængster mig mere, end Frygt har Magt over Menneskene? Er Du en Troldmand, er Du den Onde selv, at Du blot ved Synet af Dig, kan røve mig det Kjæreste, min Datters Hjerte? Giv mig hende tilbage, eller tag ogsaa mit Liv!" — Roveren loe, og sagde intet. Den Gamle vedblev, idet han vendte sig til sin Datter: „Adelheid! riv Dig løs, kom atter til Din Fader! Alt, Alt er Dig tilgivet. Nidding, giv min Datter fri, hold hende ikke med Dine Arme og heller ikke med Dine Ord. Du kan fly — jeg vil give

Dig Guld — hvad jeg har — Kom, min Adelheid, til mig!"

„Hoho! raabte Uriel deroppe: saaledes have vi ikke vædded! Jeg er en Skibbrudden, der holder sig tilligemed Dig ved samme Planke. En af os maa ned, dersom Planken ei kan bære os Begge. Jeg lader Adelheid ikke fri, og om saa en endnu værre Synder end Du, Capitain Hallwyn, stod dernede. Hun springer i Vandet med mig, thi uden hende kan jeg ikke leve!"

„Og om Du ogsaa springer i Vandet, raabte Oberſten: saa kunne vi trække Dig op, for at Du kan døe paa det Tørre, som det er Dig bestemt!" — „Vil Du ogsaa snakke med, Vilhelm Erbach? gjenraabte Uriel: Du skulde ogsaa til at aflægge mig Regnskab! Men idag har jeg kun at gjøre med den graahærdede Synder dernede!"

„Umenneske! Hvad vil Du?" — „Jeg har svoret ham Hævn og Død. Nu, jeg havde ogsaa holdt det, hvis der ei gaves Engle paa Jorden. Seer I, der staaer En af dem. Nu forlanger jeg intet Andet, end at den gamle Synder skal erklære, at han er en langt værre Synder, end jeg. Capitain Hallwyn, vil Du gjøre det? Jeg er bleven billig og god at handle med." — „Er Du afsindig!" raabte Capitainen."

„Nei! skreg Uriel ned til ham: Men jeg er den Jørgen Grätz, Lehnsfogdens Søn, som Du stak ind i Compagniet, fordi han ei tog Hatten af for Godsherren; som Du spyttede paa, fordi han stod

krum i Linien, som Du lod tolv Gange løbe Spidsrod, fordi han ei vilde vedblive at være Soldat, som Du strøede Salt i Saarene og loe derved. O Du store, naadige Adelsmand! Dengang kunde jeg endnu græde, og bed min Tunge itu af Smerte, men derfor har jeg siden altid leet, naar Dit Qvæg døde, da Dit Slot brændte; og da Du selv blev til en Betler, da sprang jeg høit i Sky, og svoer Dig endnu Hævn — Hævn til mit Livs Ende, thi min Fader og min Moder døde, da de befølte Arrene af Spidsrødderne paa mit Legeme. Nu veed Du, hvo jeg er, og vil ei spørge længer, hvi jeg er saa umenneskelig."

„Hellige Gud! sagde den tilbagesjunkne Gamle: Lever Du endnu, Jørgen Grätz? Jeg troede, Du var længst under Jorden, og saa var Alting glemt. Du har tilføiet mig meget Ondt, men jeg tilføiede Dig mere. Mere end Du veed, har jeg krænket Dig, thi i min Daarskabs Dage svoer jeg den rige Lehnsfoged, som vilde opdrage sin Søn fornemmere end Adelsmanden, Undergang. Tungt har jeg bødet derfor, men endnu ikke nok, dersom Du blev til en Forbryder ved mig. Jørgen Grätz! Vi staae som et Par dødelige Fjender for hinanden — hvad forlanger Du endnu af mig? Skal jeg bede for Dig? Det vil falde mig tungt."

„Det behøver Du ikke, svarte Hiin: thi for mig skal Ingen bede, uden Adelheid. Min Hævn er forbi — thi Du har frit tilstaaet Din Brøde. Men med min Hævn er ogsaa mit Liv tilende.

Adelheid, Du er fri. Gaae til Din Fader, eller kom med mig, Du har Din Frihed til at vælge!"

Han slap hende løs. Pigen vilde ile ned til sin Fader, men et Blik paa Forbryderens vaade Øine standsede hendes Skridt. Hun faldt ham om Halsen, løb derpaa ned til sin Fader og sank ham tilfode. „Fader! Fader! Vi ere alle Syndere, og vi maa Alle tilgive. Forsoning! Vil Du ei gandske offre ham til Fordærvelsen, vil Du ei drage hans Forbandelse over Dig, saa skjenk ham Haabet, saa lad mig tage med ham, indtil Freden, som Du har forjaget, atter drager ind hos ham."

Faderen saae længe med blandede Følelser paa sin Datter. Imidlertid traadte Obersten hen til Smughandleren, og sagde til ham: „Menneske, ved Alt hvad der var os helligt: vore Børneaar, vort fordums Venskab, sig mig, er der endnu en bedre Spire i Dig, er Du ei saa aldeles fordærvet, at vor Omhu vilde være odslet, ligesom en Vanddraabe, kastet ind i et brændende Huus, at en Perle, som denne Pige, ei vilde være skjændigen offret?"

Smughandleren saae et Øieblik til Jorden, derpaa sagde han i en fast Tone: „Min Hævn er mættet, den skrækkelige Tørst er stillet, jeg føler atter en Trang, og jeg troer at have Kraft til at ville det Gode. Giver mig Midlerne dertil, vær-rer barmhjertige!"

Capitainen lagde her sine Hænder velsignende paa Datterens Hoved: „Min Adelheid! drag hen i Fred. Jeg skylder ham mere, end jeg kan give

ham. Mine Børn maa betale min Gjeld. Jørgen Grätz, tag min Datter. Jeg tør ikke bede Dig, at ære mit Klenod, men jeg vil bede Himlen derom." — Og Oberſten ſagde: „Grätz, jeg er i Din Gjeld. Dine Forbrydelſer tillade ikke, at Du bliver her. Gaae over Hamborg til Amerika. Her ere Papirer, til Hamborg ſender jeg Dig andre, de ſætte Dig i Penſylvanien i Beſiddelſe af et indbringende Landgods. Men iil, før Lovene indhente Dig!"

Adelheid lod ſig kun med Møie drage bort fra Faderens Bryſt, hun greb Oberſtens Haand, og ſagde høitideligen til ham: „Du træder i mit Sted. Vær en Støtte, en Troſt, en Glæde for min Fader i hans Alderdom, og vær min Søſter mere end jeg!" Derpaa greb hun Roverens Haand og drog ham fort med ſig. Men Denne vendte ſig endnu engang om, trykkede Oberſtens Haand, og greb alvorligen Oldingens: „Lev vel, Fader! Forſoning for Alle! I denne høitidelige Time lover jeg her: Adelheid ſkal være mig hellig! I Hamborg, førend vi indſkibe os, bliver hun min Kone."

Begge iilte ind i det Tykke af Skoven. Den Gamle vendte hjem til Forſthuſet, ſtøttet paa Oberſtens Skulder. Eftet et Aars Forløb viſte, ved Vilhelms og Emmas Bryllupsfeſt, et Brev fra den fjerne Søſter, at med Forſoningen var ogſaa Freden og Haabet vendt tilbage i hendes Ægtefælles Sjel.

(Wilibald Alexis.)

Den keiserlige Fredsmægler.

Kulturens Morgenrøde oprandt i Tydskland vel omtrent under Carl den Store. Gjerne dvæler helst vort Blik, naar det vender sig mod de fremfarne Dage, paa disse Overgangsperioder; deels maaskee fordi de fra et hemmelighedsfuldt Skjød fremmane den nye Tid og dens nye Farver, deels vel især fordi de betegnes ved ualmindelige Mænd og ualmindelige Handlinger, som enten ere den fremstræbende Periodes Aarsager eller Virkninger. Nedskriveren af disse Linier tæller Carl den Stores og hans Tids Historie blandt de Sagas Blade, som han langsomt vender, og for et Træk af denne Fyrstes sjeldne Aand bortgiver han gjerne et Decennium af en Nations Krigshistorie. Læseren vente sig ikke formeget efter denne Indledning; den bebuder kun, at vi indbyde ham til at sætte sig med os tilbage i Aarene 780 og følge os til Aachen, hvorfra vi ved et heldigt Træf ere blevne istand til at meddele en Anecdot, som hidtil neppe nogen Historiker har anført.

For det første krybe vi ind i en lav, mørk Stue i en af Aachens snevre Gader. Der sidder i gammeltydsk stiv Pynt en aldrende Matrone, Stadens anseeligste Gjordemoder, Anna Höckinn, Enke efter den agtbare Smedemester Martin Höcke. Over den sorte Stoffes Trøie strammer sig et fint Linned-Halsklæde, og i de langspidsede Plydses Skoe ere brede Solvspænder fæstede. Omkring

Livet er et bredt Livbaand af lyserødt Silke, hvori hænger en stor sølvlaaset Pung. Om Hovedet hænger et hvidt fiint, med Kniplinger besat Linklæde, og om Skuldrene en Saloppe af sort Silke, foret med lyserød Damask. Faa Skridt fra Madam Höckinn sad den smukke Regina, med Tenen i den slittige Haand. Imellem Begge førtes følgende Samtale, hvorunder Regina snart pudsede den sparsomt glimtende Lampe, der stod midt paa et steenlagt og med underlige Figurer prydet Bord, snart kastede Veed i Kaminen, medens Moderen aandede paa de frosne Blyruder og stirrede urolig ud paa Gaden, trak i sit Tørklæde og ordnede Fløielshætten, som om hun hvert Øieblik skulde afsted.

Regina: Men, kjære Moder, den Ene af dem har jo ligesaa megen Ret til Eders Hjelp som den Anden. — Anna: Ja, dersom jeg kunde hjelpe begge To paa eengang, men jeg har kun to Hænder. Ogsaa maa jeg sige Dig, det var mig kjært, at jeg først fik Bud fra Wolfgangs Kone. Det er en ærlig Slægt, om ikke saa velbyrdig og gammel som Henrik af Schwabens. — R. Forfærdelige Had imellem to saa ædle Familier! Hvor vidt kan dog Ærgjerrighed og Hovmod føre! — A. Hm, hm, Barn! derom var meget at sige. Men har Du aldrig hørt, at Frue Margrethe af Schwaben var forlovet med Wolfgang? — R. Nei, det har jeg ikke vidst! — A. Jovist, og det som mere er, Birgithe von Wahlenberg var Henriks Brud, førend hun tænkte paa, at Wolfgang

v. Ruderglimm skulde blive hendes Husbonde. — R. Og saa byttede Ridderne deres Brude? — A. Ja, dermed gik det underligt til. Imedens Wolfgang tjente i Keiser Carls Hær, laae Ridder Henrik hjemme et heelt Aar af et farligt Saar. Der omgiktes han nu daglig med den skjønne Margrethe, Wolfgangs Kjæreste. Hans gode Birgithe var langt borte, og det lod ikke som han længtes efter hende. Nu, tørt Straa brænder let, og hvad for Øiet staaer, til Hjerte gaaer. Uden at bryde sig om Skam og Eftertale, forlovede de sig sammen, og alting var offentligt, før endnu enten Wolfgang eller Birgithe vidste noget derom. Nu kan Du tænke, hvorledes Ruderglimm foer frem, og med ham Birgithes Frænder. Wolfgang fordrede Henrik paa Liv og Død, og tregange bar man dem forblødte og halvdøde fra Kampladsen. Endelig lagde Carl sig derimellem og satte Æresfortabelse over dem, dersom de ikke holdt op at staae hinanden efter Livet. — R. Hvorledes gik det til, at Wolfgang tog Birgithe? — A. Keiseren bragte det dertil. Han haabede, at saaledes skulde Hadet bilægges. Men det aad sig ind efter, som en Skade under Plaster. Ruderglimms leve baade kjærligen og ærligen, det var Synd at sige andet; men Du veed nok, det andet Par har ikke med det bedste Rygte. Og vist er det, at de hver paa sin Kant i flere Aar boede fra hinanden, og som nu gammel Kjærlighed ei ruster, anglede nok baade Henrik og Frue Margrethe efter det Stykke de havde sluppet. — R. De have længe været

gifte? — A. Paa sjette Aar Ridder Schwaben, og Ruderglimm siden St. Michelsdag i fire. — R. Underligt, og nu faae de første Barn maaskee paa een Dag!

Her blev Samtalen afbrudt ved en heftig Banken. „Der er Bud fra Frue Birgithe!" raabte Anna Höckinn, og samlede i Hast sit Tøi. En rank, høi Mand traadte høiet ind igjennem den lave Dør. Han var tæt indhyllet i en Kappe; en bred lavpullet Hat sank ham dybt ned over Øinene, og i Haanden havde han en Hornlygte. Han hilste med et hurtigt Nik Regina, og vendte sig til Anna. „Er I Madam Höckinn?" — Anna: Ja, I kommer vel for at hente mig?" — Manden: Jeg kommer for at tale med Eder, gode Moer! — A. Hvad er Eders Begjæring. I maa være kort, for jeg har ikke noget Øieblik at spilde. Jeg har ingen Ro førend jeg kommer afsted. — M. Hvorhen? — A. Til Wolfgang von Ruderglimm, hans Hustru er i Barnsnød. — M. Ja saa! Skal I ikke ogsaa til Margrethe af Schwaben? Hun er jo i samme Forfatning, netop nu. — A. Just derfor kan jeg kun være eet Sted! — M. Men I skal gaae til Margrethe! — A. Skal jeg? Hvad er det for Snak? Hvad kommer det Eder ved? — M. I maa hen til dem begge To! — A. Maa jeg det? Hvem er I, med Forlov? — M. Gaae strax til Margrethe! Hun behøver først Hjelp. — A. Gaae strax Eders Vei! — R. For Guds og alle Helgenes Skyld, Moder! giv ham gode Ord! Ak Herre! Hvor kan I tage Eder

saadan Myndighed til imod en ærværdig og hæderlig Matrone? — M. Vær kun rolig, min vakkre Datter! Din Moder og jeg blive snart gode Venner. Derpaa hviskede han et Par Ord i Øret paa den Gamle, der syntes som truffen af en Lynstraale. — M. Kun rolig, rolig kjære Moder. Nu, ikke sandt, I under mig et Øieblik Samtale under fire Øine? Gaae ud mit vakkre Barn: gaae ud til vi kalde paa Dig.

Regina stirrede paa den underlige Fremmede; men da hendes Moder gav hende et Vink, bortfjernede hun sig, skjøndt langsomt og mistroisk. Ængstlig slog det lille Hjerte i Nattens øde Stilhed, og med ethvert eensomt Minut voxte hendes Angst. Allerede drev den hende, tvertimod Forbudet, til Stuedøren, da et knagende Fodtrin lød ilende opad den snevre Trappe. Regine traadte ud, og med inderlig Glæde modtog hun Budets Begjering, at Madam Höckinn maatte strax komme til Frue Margrethe. Nu kunde hun da afbryde den besynderlige Samtale imellem Moderen og den Fremmede. Da kom Anna selv iilfærdig og svarte Budet Ja, samt hviskede til Regine, idet hun trippede afsted: „Gaae ind til den Fremmede, og giv ham hvad han forlanger!"

„Er det hendes Alvor, at jeg skal gaae allene ind til en fremmed Mand?" spurgte Regine sig selv, og trykte, ei uden indvortes Kamp, Dørklinken op. — „Er Du der, gode Barn! sagde venlig den Fremmede, og klappede Pigens Kind: Vær ikke bange! Din Moder veed nok, i hvis

Hænder hun betroer Dig. Skynd Dig nu at bringe mig Din salig Faders Kisteklæder: der har Du Nøglen, Din Moder gav mig den."

Regina vidste ikke hvad hun skulde troe, men maatte stiltiende adlyde. „Nu kan Du gaae ind i Kammeret et Øieblik og kaste Din Kaabe over Dig, Du skal følge mig, naar jeg er omklædt." Regina saae forbauset paa ham, men deels havde hun sin Moders Befaling, deels var den Fremmedes Tone ligesaa bestemt og bydende som mild og høflig, saa hun torde kun svare med et Nik, og smuttede ud, for, halv drømmende, at berede sig til en Vandring med den Ubekjendte i den mørke Nat.

Blandt de anseeligste og største Palladser i Aachen var Ruderglimms og von Schwabens Vaaninger. Bygningernes brede Facader vendte ud imod to forskjellige Gader, men stødte ved en Baggaard sammen. Selv den blotte Nærhed af hinanden vilde været de uforsonlige Fjender utaaleligt, hvis de ellers havde holdt Dug og Disk i Staden. Men de vare næsten altid paa deres Godser, og kun den foresaaende Barsel havde bragt Begges Hustruer til Staden paa een og samme Tid.

Det store Taarnuhr rungede Midnatsslagene fra den høie Münster, da Margrethe von Schwaben med svag Røst spurgte Madam Höckinn, der sad i det

næste Gemak med den Nyfødte paa sit Skjød: „Er Barnet velskabt?" — „Ja vist!" svarede halv høit og uvillig den erfarne Matrone, og pegede, rystende paa Hovedet, for de Tilstedeværende paa Uhret, som hang ligeover for. „Er det en Søn?" vedblev Moderen, og de Øvrige gjentoge nysgjerrige Spørgsmaalet. Da blev Anna Höckinn vred. „Frue Margrethe! I tænker kun lidt paa Barnets Vel, siden I paa denne Tid af Natten gjør mig det andet Spørgsmaal om det. Veed I da ikke, at saadant kan skade og intet baade?" Dermed svøbte hun den grædende Glut tættere sammen, kaldte paa sin Datter, og overlod til hende og den lærde Doctor Eugenius at sørge for Barnet, og at forsyne det med Staal, Vievand og andre Præservativer mod al Indflydelse af Nattens Aander, imedens hun selv iilsomt iførte sig sin Kaabe, og endnu engang anbefalende den Svage Ro og Stilhed, begav sig afsted med et betydningsfuldt Vink til Eugenius.

Denne Eugenius var netop den Fremmede, der saa paatrængende havde gjort Bekjendtskab med Anna Höckinn, og som dengang kom fra en fjern Reise i saadan Antræk, at han, for i Hast at see ud som andre Borgerfolk, maatte laane Klæder hos Anna. Over disse bar han dog sin egen Kappe; dennes øverste Deel, der var dannet som et Slag, slog han omkring Hovedet, og syntes altfor hensjunken i sine medicinske Betragtninger til at indlade sig med de Tilstedeværende. Han foretog en hemmelighedsfuld Operation med Barnets Arm, satte sine Instrumenter i Vinduet, betragtede de matte Stjerner, der glimtede gjennem

Nattens Taageslør, og nedskrev underlige Ziffre paa en liden Pergamentstavle.

Efter et Par Timers Forløb kom Madam Höckinn tilbage med sagte Skridt, og da Eugenius endnu engang havde betegnet Barnets Arm med en hemmelighedsfuld Characteer, forlod han i al Stilhed Palladset.

Kort efter kom med prægtigt Følge Hr. Henrik af Schwaben. Han steg af og gik med skaansomme Trin, men fuld af glad Uro, ind i Hallen, hvor Margrethe med et stolt Smiil rakte ham en Søn imøde. Hans ødsle Gavmildhed mod Anna Höckinn røbede, hvor høit hans Hjerte slog af Glæde over endelig at besidde en Arving til hans Navn og Rigdomme. I sin Henrykkelse iførte han sig sin prægtigste Rustning, og forlangte Audients hos Keiseren, for selv at melde Sønnens Fødsel, udbede sig Carls Raade for ham, samt bede ham til Fadder.

Han fandt Keiseren beskjeftiget ved Arbeidsbordet. Men aldrig saasnart var Henrik indtraadt, førend Carl med nedladende Mildhed iilte ham imøde, og besvarte paa det naadigste Ridderens triumpherende Budskab. Til Anmodningen om Fadderskabet rystede Herskeren smilende paa Hovedet. Endnu inden han havde udladt sig derover, traadte en Page ind og meldte, at Birgithe von Ruderglimm lod hilse og formelde for hendes høie Herre, at hun var lykkelig bleven Moder til en velskabt Pige. En Glædesrødme steeg op i Henriks Kinder. „Altsaa kun en Pige!“ hviskede han for sig selv.

Saasnart Carl i naadige Udtryk havde afgivet sit Lykønskningssvar til Pagen, vendte han sig atter mod Ridderen: „See, Hr. Henrik, jeg ventede just paa Bud fra Fru Ruderglimm. Hvor underligt har det føiet sig, at I to gamle Uvenner paa een Nat er beskjæret saa kjære Gaver. Skulle I ikke række hinanden Hænderne over den hellige Dåbefond? paa det Vilkaar vil jeg være Fadder."

Henrik (træder et Skridt tilbage). Naadige Herre! Eders Retfærdighed kan ikke forlange — —

Carl. Nei, nei! Jeg forlanger Intet. Vel betænkt ville vi heller ikke have, at dette Faddersskab skal gaae for sig paa een Dag. Hør, min kjære Henrik, vi forbeholde os at sende Faddergave, og udnævne Eders Søn, som vi ønske skal bære vort Navn, til vor Staldmester.

Henrik. Denne Naade, min høie Herre, haaber jeg, han skal blive værdig.

Under Taknemlighedsyttringer tog Ridderen Afsked, og Keiseren hensank i dybe Tanker, og foregreb med Phantasiens mægtige Vinge Tidens Flugt.

Vi følge et gammelt Manuscript, kjære Læser, og vove ikke med Gisninger at udfylde den Rad af Aar, der ligger imellem de nedskrevne Scener og den Tidspunkt, hvori Ruderglimms Datter fremtræder som en glimrende Sol paa Tydsklands Himmel ved Keiserdatteren Emma's Side. Vidt bredte sig Rygtet om Sidonia's Skjønhed, og de

stolte Forældre forynges i den herlige Pige, der var Keiserens Afgud og Emma's uadskillige Veninde. Mange havde allerede beilet til hendes Haand, adskillige Gange havde den gamle Ruderglimm været paa Veie til at formæle sin Datter, men stedse lagde Keiseren sig imellem og forhindrede Partiet. Selv ønskede Sidonia endnu intet høiere, end at nyde sin skyfrie Ungdom ved Emma's Side. Da indtraf den mærkelige Tildragelse, som Historien har opbevaret os, og som Baggesen og flere Digtere have besjunget paa mere end een Viis, nemlig Eginhards og Emma's Kjærlighed. Fra først af bemærkede Sidonia med Uro den fremspirende Elskov, snart blev hun sin Venindes Fortrolige, og ved denne Tid hændte det sig, at og Sidonia længtes efter den søde Smerte, der opfylder det unge Bryst med tusinde Gaader, som det vexelviis løser og knytter. Nu kastede Sidonia spørgende sit Blik om i Kredsen af sine Tilbedere, men Ingen kunde maale sig med Emma's Eginhard, og hendes Hjerte tilsluttedes for dem Alle.

Den høimodige Monark holdt sin Datters Bryllup. Prægtige Feste afvexlede, og Aachen var Samlingspladsen for alle Tydsklands Ædle. Deriblandt vare naturligviis ogsaa Ruderglimm og Henrik af Schwaben. Til Manges store Forundring saae man begge disse Dødsfjender gaae fortrolig op og ned ad den brede Sal, og endelig forsvinde gjennem en Sidedør. Vort Manuscript

underretter os om endeel af den Samtale, der forefaldt imellem dem.

Henrik. For skal jeg kradse min Søns Navn ud af Stamtræet!

Wolfgang. Spar Eders Frygt; for sætter jeg Sidonia i Kloster!

Henrik. Imidlertid, vi kjende begge To Kejseren; det gjelder, at være paa sin Post.

Wolfgang. Jeg veed dog, at han ei kan bruge Vold.

Henrik. Men vel maaskee List. Min Søn kommer imorgen førstegang hertil efter fire Aar; han er vorden en herlig Ungersvend.

Wolfgang. Ridder! Jeg vil ikke haabe I troer, at Ruderglimms Datter skulde fornedre sig —

Henrik. Fornedre sig? I betjener Eder af et synderligt Ord! Men Sagens Vigtighed fordrer Kulde. — Sæt nu, at min Søn forlieber sig i Eders Datters runde Ansigt —

Wolfgang. Runde Ansigt, Hr. Ridder! Nu — javist er det et rundt Ansigt, og det skal glæde mig, om Eders Søn kommer til at sætte et langt Ansigt op for hendes Skyld.

Henrik. Lad mig tale ud. Kjender jeg min Søn ret, sukker han ikke længe forgjeves, naar han just vil sukke. I veed nok selv, hvor let det gik hans Fader i sin Tid!

Wolfgang bed Læberne sammen og kastede et lynende Blik paa Henrik. Denne vedblev uden at lade som han mærkede det: „Hvad troer I da

vi med vor Myndighed udrette, naar Keiseren, som er alle forliebte Daarers Formynder, tager Haand i med?

Wolfgang. Det gjør han ikke, det kan han ikke gjøre, og det Heie er et Hjernespind i Eders hede Hoved, som ei kan glemme sine gamle forliebte Eventyr.

Henrik. Jeg vil da sige Eder saa klart, at selv Jer egen tørre Hjerne kan begribe det: Keiseren har selv sagt mig —

Idet samme traadte en Mand hurtig frem imellem en Søilerad; det var den store Carl selv. Begge Ridderne bøiede sig forlegne. „Javist har Keiseren selv sagt, udbrød han: og siger endnu, at Eders Børn skulle elske hinanden til Trods for baade den hede og den tørre Hjerne. Han er jo alle forliebte Daarers Formynder, Hr. Henrik, og han skal nok bringe Eders Børn til at elske hinanden!" Dermed gik han. „Det er formeget! ved Gud formeget!" raabte Henrik og Wolfgang, idet de Begge trak Veiret og reiste sig igjen. „Der er min Haand, Ridder!" sagde den Ene. „Og der er min!" svarede den Anden. „Imod Tyrannen ere vi Eet!" Nu overlagde de, hvad der var at gjøre. Sidonia maatte bort. Faderen vaklede imellem at sende hende ud paa hans Godser eller i et Kloster. „Hør! sagde Henrik pludselig rask: send hende ud paa mine Godser. Der drømmer Ingen om at finde hende. Min Søn kan ikke længe blive her. Naar Festlighedeene ere endte, maa han jo igjen til Hæren. Imidlertid har Keiseren

glemt sit Indfald, eller indseer det Umulige deri." Wolfgang rystede paa Hovedet. „Han glemme? Ridder, det vil meget til at troe. Dog har I Ret deri, at hun maa bort, var det saa i denne Nat. Sagtens vil det gjøre Opsigt. Forresten takker jeg for Eders Tilbud. Men jeg mener dog, at hun er sikkrest hjemme." — „Som I vil! gjensvarte Henrik: men naar I havde Tillid til mit Ridderord, saa — — Wolfgang: Hvorledes, Ridder? Jeg veed at agte selv min Fjende. Min Datter var vistnok sikker i Eders Hænder, men I glemmer — — vore Koner —

Henrik. Hør, Wolfgang! Vi lade dem og hele Verden i Uvidenhed. Send Pigen inat med sikkert Geleide til min Borg ved * *. Hun tager ind under et fremmed Navn, jeg giver hende Brev med til Borgfogden og Capellanen, og lover ved min Ære, at hun skal leve som Herskerinde der saa kort og længe I selv vil. Imorgen gjør I Allarm, og anstiller saa alvorlige Efterforskninger, at det maaskee lykkes at blinde Keiseren selv.

Wolfgang. Det bliver dog Galgenfrist, og hendes Rygte —

Henrik. Ei, ei! Derpaa tænkte jeg ikke; ja dermed maa fares varligt, for en Pige og et Glas — ɔc. (Her er en Aabning i Manuscriptet, og saaledes mangler Enden paa den lange Samtale, som vi have afskrevet ordret, fordi den viser, hvorledes disse to Mænd, uden selv at vide det, nærmede

sig til en Fortrolighed, som de en Time før havde troet umulig imellem dem.

Tourneringerne vare begyndte. Den unge herlige Carl v. Schwaben udmærkede sig fremfor de fleste Riddere ikke mindre ved sin Færdighed og Kraft, end ved sin stolte Skjønhed og fine belevne Anstand. Alt var Glæde og Lystighed, kun Een deeltog ikke med sædvanlig Munterhed i Festen. Det var netop dens Dronning, den skjønne Emma. Hun viskede en hemmelig Taare af det blaa Øie, eller Eginhard kyssede den bort. Hun savnede sin gode, smukke Sidonia, der under Paaskud af Sygdom havde forladt Aachen med sin Moder. Keiseren lod vel tilfreds dermed, men talte ikke videre derom. Derimod behandlede han Wolfgang og den Ruderglimske Familie med en Naade og Agtelse, der høiligen smigrede dem.

Saasnart Leiligheden tilbød sig, toge begge Fædrene Carl for sig, og gjorde ham bekjendt med Keiserens Hensigter. Den unge Mands Svar og hele Opførsel indtog saaledes Wolfgang for ham, at han en Aften i en lille Ruus greb Henriks Haand og hviskede: „Veed Du hvad, Gamle! Dersom vi ikke vare saa uforsonlige Fjender, saa bad jeg om Din Dreng til min Sidonia!" Henrik kunde ikke bare sig for at smile, og det uden al Bitterhed.

Pludseligt indløb et Rygte, som vakte den største Bestyrtelse ved Hoffet, og som frembragte en Mistanke og Uvillie, der truede med at forstyrre hele Fe-

sten. Birgithe Ruderglimms Vogn var bleven anholdt i en Skov af en Trop bevæbnede Ryttere, Sidonia var slæbt ud og sat paa en Hest, og i et Øieblik var det Hele forsvundet; kun stod en Ridder med nedslaget Visir foran den halvdøde Birgithe, og forsikkrede hende ved sine gyldne Sporer, at hendes Datter var i gode Hænder, og at hun rolig skulde kjøre videre. Faa Dage derpaa fik Birgithe et Brev, som Capellanen forelæste hende, med den Forsikkring, at det virkelig var skrevet af Sidonia, som han selv havde lært at skrive. Det indeholdt kun, at hun befandt sig i et ærbart Huus, og vilde med det første uskadt vende hjem igjen i sine Forældres Arme.

Wolfgang rasede som en blodig Løve. At det Hele var efter Keiserens Foranstaltning, derom lod sig ikke tvivle. Imidlertid viste Denne saamegen Deeltagelse, at det var umuligt for den forbittrede Fader at lade sig mærke med noget, Muligt var det jo, at han tog Feil, thi hvad skulde vel Keiseren have vundet derved, saalænge Carl von Schwaben blev ved Hoffet.

„Vi faae Fremmede, Regine! fornemme Fremmede!" sagde Forpagteren Rudolph til sin Kone, da Pater Ambrosius havde forladt ham. „Den høire Fløi af Slottet skal sættes istand, og Keiserens egen Seng skal flyttes ned i den arabiske Sal. Kald saa Moder herind, saa skal I faae høre." — Den gamle Anna Höckinn rokkede ind ved sin Stok, og Rudolph

raabte hende i Øret, at Keiseren havde givet Befaling til, paa det allerbedste at modtage Frøken von Weitenburg. Endnu vare ikke alle Tilberedelserne endte, da en Trop Ryttere kom sprængende, i Spidsen en gammel Ridder og en ung Dame. Frøkenen traadte ind og hilsede venligt, skjøndt en paafaldende Bleghed og Spor af Taarer røbede, at hun ikke var saa gandske vel tilmode. Da Regine havde anviist hende de bestemte Værelser og Ridderen blev allene, tog han hendes Haand: „Endnu engang, skjønne Dame, vær ubekymret, og foi Eder blot i vor naadigste Herres Villie. Inden faa Dage vil han lade Eder afhente ved Fyrsten af Lothringen, der med sommelig Pragt ledsager Eder tilbage til Aachen, hvor det hele Spøg vil ende sig meget ærefuldt for Eder og Eders Familie." — „Et grusomt Spøg!" svarede Sidonia og rystede paa Hovedet. — „Carl er stor og god, vedblev den gamle Ridder, og en Taare perlede i hans Øie: han kan ikke ville Andet end sine Børns Lykke, hav Tillid til ham." — „Ja, jeg vil, ædle Ridder, jeg vil. Det er mig altsaa tilladt, at skrive nogle Ord til min Moder?" — „Som jeg ufortøvet skal tilstille hende. Men glem nu ikke Eders Rolle, Frøken Elisa von Weitenburg. I er opdragen i Frankfurt hos en Møster, Eders Forældre ere komne til Aachen, efter at have formedelst Formuesomstændigheder opholdt sig flere Aar i en fjernt liggende Krog af Tydskland; Keiseren vil belønne Eders Faders Fortjeneste og tillige skaffe sig en Fest, ved at være Vidne til Eders

Møde med de kjære Forældre." — „Ak, men jeg er ikke vant til at sige Usandhed!" — „Veed I da, hvormeget deraf Keiseren gjør til Sandhed, desuden — " — „Er hans Bud mig helligt! Jeg skal stræbe at opfylde hans Villie!" sagde Sidonia, og gik med tvungen Rolighed ned til Forvalterens Familie, der strax i det første Øieblik behagede hende. Den venlige Regine fattede snart Mod til at samtale med den nedladende Dame, for hvem et Par Dage snart hengled i det lille romantiskbeliggende Jagtslot.

En Morgen rullede en prægtig Vogn ind i Slotsgaarden. En ung, anseelig Mand traadte ud i prægtig Dragt. Det var Fyrsten af Lothringen. Sidonia forskrækkedes heftig og gjennemgik endnu engang sin Rolle, indtil Fyrsten lod sig melde. „En skjøn Mand!" — „En deilig Pige!" saaledes udtrykte Begges Tanker sig i det første Blik, de vexlede. Enhver af dem forstod den Andens Øiekast, og deres Blik sænkede sig mod Jorden. Med Fiinhed indledte han Samtalen, idet han priste sig lykkelig, at være udvalgt af Keiseren til at føre en saa elskværdig Datter i sine Forældres Arme. — Denne Mand var den Første, som havde gjort Indtryk paa Sidonia's Hjerte; den tillidsfulde Fasthed, hvormed han stod for hende, det Længselsfulde, der snart udtalte sig i hans Øie, greb Pigens hele Sjel, og inden faa Timer var en saa huld Fortrolighed tilveiebragt imellem dem, at Sidonia endog havde Mod til at spøge derover. Da Regine frembar det smagfulde Maaltid, blev Fyr-

sten alvorlig staaende foran det med to Couverts forsynede Bord, og saae derpaa med et sjelefuldt, spørgende Blik paa Sidonia. „Hvad mener I?" sagde han langsomt. Sidonia slog Øinene ned høitrødmende; thi at han tænkte: Hvad mener I om at sidde daglig ved min Side? Det følte vel den fine Qvinde.

(Nu forlader vort Manuscript os, kjære Læser. Et Par Blade ere udentvivl borte, og vi gjette os kun til, at Fyrsten, endnu inden deres Afreise fra Slottet, havde gjort Sidonia en temmelig tydelig Erklæring, og faaet et gunstigt Svar, med Henvisning til Forældrene.)

Atter bleve Ruderglimm og Schwaben alvorlige, da den Sidstes Son ved Festens Slutning erklærede, at Keiseren havde befalet ham, at drage til Hæren. Dog beroligedes Begge ved hans høitidelige Forsikkring, at hans Fasthed aldrig skulde rokkes. Kun for sin elskværdige Sidonia's Skjebne skjalv den samme Fader, og grædende kastede Birgithe sig i hans Arme, da han atter kom tilbage til Residentsen, uden at have opdaget Spor af Sidonia.

Den sidste høitidelige Festdag var frembrudt. Salene vare fyldte med Ædle. Da traadte Keiseren frem for det bedrøvede Ægtepar, og sagde: „Jeg har en herlig Efterretning at bringe Eder. Eders Datter er fundet! En ung Mand, hvis Navn maa

borge for hans Værd, Fyrsten af Lothringen, har fundet hendes Opholdssted, og vil inden faa Timer bringe hende i vor Midte. Jeg har desuden en Begjering, som J ikke ville afslaae mig. Den unge Mand elsker Eders Datter, og jeg udbeder mig Eders Samtykke." — Man tænke sig Forældrenes Glæde. En Fyrste af Lothringen! Uagtet de ei kjendte denne Fyrste engang af Navn, kunde de dog efter Keiserens Erklæring, at han var en ædel Ridder, ung, smuk, riig og Hs. Majestæts Yndling, ikke andet end bifalde Partiet, hvortil endnu kom, at de saaledes vare i Sikkerhed for Keiser Carls gamle Yndlingsplan. Efter at have til sin Tilfredshed afgjort denne Sag, ilte Carl til sit eensomme Arbeidsværelse, hvor strax efter Fyrsten af Lothringen lod sig melde. Venlig gik Keiseren ham imøde. „Nu Fyrste! Fandt J Frøkenen saa elskværdig, som jeg ønskede J skulde finde hende?" — „Naadige Herre! Min Taknemlighed mangler Ord. Frøken von Weitenburg er et Klenodie, som ingen Priis kan opveie. Ogsaa, naadige Herre, smigrer jeg mig med, at hendes Hjerte ikke er utilbøieligt for mig, hvis ellers Forældrene — ." „Det bliver min Sag, kjære Fyrste. Hvor er Frøkenen?" — „Efter Eders Naades Ordre stegen af, tilligemed Forvalterfamilien, ved den blaa Bagport, hvor Eders Hoffoureer tog imod dem."

Den store Pragtsal var opfyldt med Mennesker. Keiseren stod med betydningsfuldt Alvor i Midten, endnu med Sidonia's Haand i sin. Han havde neppe givet Forældrene og den glade Emma Tid til at favne hende, førend han atter tog hende ved Haanden, og stillede sig midt i Salen. „Denne ædle Pige tilhører paa min Begjering, og efter hendes velbyrdige Forældres Tilladelse, den høiædle Prinds, Fyrsten af Lothringen, der formeligen ved mig haver anholdt om hendes Haand. I er alle Vidner til denne høitidelige Forlovelse, hvorved jeg stiller mig i Brudgommens Plads." — Efter at de angjeldende Personer havde i samme Anledning talt og Adskillige aflagt deres Lykønskninger, og de Øvrige med spændt Opmærksomhed, men Ruderglimm med pludselig Sjeleangst havde spurgt til alle Sider, hvo denne Fyrste egentlig var — — traadte Keiseren til en Gemaksdør, der aabnedes, og Carl von Schwaben, fulgt af en ældgammel Matrone, der støttede sig paa en midaldrende Kone, traadte ind. „Her foreстiller jeg Eder, sagde Keiseren til den gamle von Schwaben og hans Husfælle: Eders ædle Søn, som jeg har optaget i Fyrsteстand og forlenet med Lothringen paa hans og Efterkommeres Tid, saalænge det hellige romerske Rige staaer; og her — han ledte den blegnende Sidonia hen til Ruderglimm og hans Hustrue — her fremstiller jeg Eder Fyrstinden af Lothringen, Eders huldе Datter."

Stilhed og Forbauselse var udbredt over den hele glimrende Forsamling. Fyrst Carl stod som

lynslagen, da han hørte sin Bruds Navn. Henrik von Schwaben var saa forvirret over den overordentlige Naade, hans Huus var vederfaret, at han ikke kunde fremføre et Ord, skjøndt han i sit Hjerte svor en dyr Eed, at dette Ægteskab skulde tilintetgjøres. Endelig traadte Wolfgang frem og erklærede høit, at han ikke gav sin Datter til denne Mand, allermindst siden den Naade hans Keiser lod Schwaben vederfares, maatte vække den Mening, at han gav sin Datter til sin Ovens Søn, fordi han var bleven en Fyrste. Nu fik ogsaa Henrik Tungen paa Gang. Carl lod dem taalmodigen storme, endelig afbrød han dem: „Nu vel, Ruderglimm, saa tager jeg Din Datter fra Dig, og Du, von Schwaben, har ingen Søn mere. Moder Höckinn, træd frem! I skal bevidne, tillige med Eders Datter Regine, at Carl er ikke Ridder Schwabens, men Ruderglimms Søn, og at ei Wolfgang von Ruderglimm er Sidonia's Fader, men Henrik von Schwaben."

Den almindelige Bestyrtelse lader sig ikke beskrive. Keiseren fortalte nu de Tilstedeværende, hvad Læseren maaskee fra først af har gjættet, hvorledes han selv som Doctor Eugenius lod Børnene ombytte ved Anna Höckinns Hjelp, og henviste til et Mærke paa deres Arm. Den blottedes, og ved Albuen befandtes paa Sidonia's et prikket v. S. og paa Carls et v. R.

De ombyttede Forældre og Børn iilte vexelviis hen imod hverandre. Den kloge Carl lod

dem Tid, og inden en Times Forløb var med Alles gode Villie og til den hele Forsamlings Glæde, Sidonia von Schwaben, den høibaarne Fyrste Carl af Lothringens Forlovede.

(M. C. Hansen.)

Barnemorderſken.

(ſluttet.)

Et Aar var henrundet; jeg havde bragt mine Forretninger i Orden, og begav mig paa Hjemreiſen. Faa Mile fra Lyon overraſkede mig et frygteligt Uveir. Jeg maatte tage ind i en uſel Kroe, tog Plads paa en Bænk ved Ovnen, og overlagde juſt, at det vel havde været klogere, om jeg fortſatte min Reiſe i Guds Navn, da en ung Mand traadte ind. „Min Herre, ſaa tiltalte han mig: jeg har hørt, at De vil tilbringe Natten her, og da Kroen er ſlet, beder han Dem tage tiltakke med ſit Huus.“ — „Hvem er Deres Herre?“ ſpurgte jeg. — „Eieren af et Landgods, ſom ligger faa Skridt fra Byen; han hedder Dupré.“ — Hvad var at gjøre? Jeg lod Tjeneren viſe mig did. Huſet, hvori han førte mig, lignede et Pallads. Vi ſtege opad brede Marmortrapper, Herren i Huſet

kom os imøde, og førte mig op i det Værelse, han beboede. Det var prægtigt og smagfuldt meubleret. Foran en Sopha stod Theebordet ser-veret og syntes at vente paa os. „Tag Plads! bad mig Hr. Dupré: Min Kone vil strax være her." Vi satte os, og samtalte om dette og hiint, da gik Døren op, og ind traadte — — det er umuligt at beskrive min Forundring — ind treen Barnemorderske Agnes von Lindau! Jeg var som lynslagen. Hun nærmede sig mig, og bød mig hjertelig velkommen. Med usigelig Møie fattede jeg mig, og begyndte at fortælle om mine Reiser. Efter omtrent en Times Forløb gik hun ud af Stuen, og nu tiltalte mig Hr. Dupré: „Næsten skulde jeg formode, at De har seet min Kone en-gang tilforn." Forlegen fremstammede jeg noget, om en paafaldende Liighed, hans Kone havde med en Dame, som jeg kjendte, men tilføiede strax, at jeg muligen kunde tage feil, at — — kort, jeg veed selv ikke, hvad forvirret Tøi jeg kom med. Hr. Dupré syntes, at gotte sig ved min Forlegenhed, thi det faldt ham slet ikke ind, at forbarme sig over mig, eller svare saameget som et Ord. Saaledes steg min Angst stedse høiere, og jeg snakkede stedse frygteligere i Taaget. Efter en god Tids Forløb begyndte han med et under-trykt Smiil: „Jeg vil komme Deres Hukommelse til Hjelp! Har De ikke seet min Kone i S..?" Som en electrisk Funke traf dette Ord mig. „Seer De, vedblev han: jeg har truffet det. Ja, nærved S. levede min Kone. Hun er en Frøken von

Lindau." — „Jeg — jeg havde den Ære, stammede jeg: at see Deres Frue for et Aarstid siden ved min Reise gjennem S." — „Saa? sagde Du pré uden al Overraskelse: saa har De ogsaa hørt, hvorlunde hun havde mistet sit Liv for Bødlens Haand, hvis ikke et Tilfælde — dog nei, ikke Tilfælde, Guds Gjerning var det, at min arme Hustru blev frelst!" Jeg fortalte nu, hvad jeg vidste, og af hans Mund hørte jeg følgende:

„Agnes kjørte til Retterstedet. Faa Skridt derfra kommer en Postvogn, den holder, et Fruentimmer springer ud, og skriger, som i Dødsangst: „Holder inde! Hun er uskyldig!" Det var Rosette. Dommeren bød, at man skulde kjøre tilbage til Byen. Jublende strømmede Folket efter. I Retssalen bekjendte Agnes: „Med en Løgn var jeg i Begreb med at gaae ud af denne Verden, men Gud har forhindret det, og beskæmmet mig, fordi jeg kunde tvivle om hans faderlige Miskundhed. For ham og for Retten aflægger jeg nu den sande Tilstaaelse, at jeg er uskyldig i mit Barns Mord. Jeg følte mig gandske forladt efter min Moders Død, min Mand havde jeg mistet, jeg var keed af mit Liv, og fortvivlede fordi jeg dog aldrig vilde være istand til at bevise min fuldkomne Uskyldighed. Derfor besluttede jeg, at tilstaae en Brøde, hvortil mit Hjerte intet kjendte."

Efter denne Erklæring blev Agnes ført bort, og Rosette bragt i Forhør. Hendes Udsagn var dette: „Min Frøken elskede en fransk Officeer, som

laae i Qvarteer hos os. Han var ikke af Adel, og denne Omstændighed, saavelsom den, at han var Franskmand, gav hende den visse Overbeviisning, at hendes Fader aldrig vilde samtykke i deres Forbindelse. Hr. Dupré fik Reiseordre, men overtalte Frøkenen til, gandske hemmeligt at lade sig vie til ham. Han reiste, og vi hørte intet til ham siden. Fru Dupré nedkom tidligere end hun havde ventet, og fødte en død Søn, som jeg forgjeves søgte at bringe tillive. Jeg benyttede Moderens Afmagt, svøbte Liget i et Klæde, og begrov det udenfor Havedøren. Ogsaa jeg elskede en fransk Kriger, gav efter for hans Bønner, og flyede til Frankrig med ham. En Arv, som uventet tilfaldt ham, satte ham istand til at opfylde mit Ønske, at besøge mit Fædreland. Gud være lovet! som lod mig komme tidsnok for at redde en Uskyldig!"
— Dette Udsagn blev sammenlignet med et Brev, Agnes havde tilskrevet sin Fader, og Begge bleve fundne aldeles overeensstemmende. Rosettes Mand bevidnede for Retten, at hans Kone ofte havde fortalt ham Alt, Ord til ar et, som hun nu havde vidnet. Men hvad der blev erkjendt for det vigtigste Vidnesbyrd, var dette: at en fransk Geistlig, som Rosette, kort efter sin Ankomst til Frankrig, i Skriftestolen havde aabenbaret Alt, paa hendes Opfordring fremkom med sit edelige Udsagn. Agnes blev frikjendt for Mordet, og kun idømt den Straf, som er fastsat for Fødsel i Dølgsmaal. Hr. von Lindau, til hvem man havde indberettet Sagens lykkelige Vending, ilte til Residentsen,

kastede sig for Landsfaderens Fødder, bad om Tilgivelse for sit Barn, og erholdt den."

„Jeg var imidlertid, vedblev Hr. Dupré i sin Fortælling: bragt som Fange til Siberien, hvor jeg tilbragte mine Dage i Kummer og Fortvivlelse. Jeg skrev til Tydskland, men mine Breve kom, som jeg siden hørte, ikke til deres Bestemmelsessted. Langt om længe fik jeg min Frihed, og iilte til min Agnes. Min Vei førte mig forbi det Kloster, hvori den Geistlige levede, som havde viet os. Han var død. Nu spurgte jeg efter Familien von Lindau. Tænk Dem min Skræk, da Prioren svarte: „Lindau? Det Navn er mig ikke ubekjendt. Ah, nu husker jeg, saaledes hed den Pige, som for nogen Tid siden blev halshugget i S. som Barnemorderske." Som en Vanvittig kastede jeg mig paa Hesten, og foer i Galop til von Lindaus Landgods. Sildig om Aftenen kommer jeg hid, stiger af og iler til Dagligstuen. Jeg hører adskillige Stemmer tale indenfor, river Døren op, og ligger i min Agnes's Arme!"

(Satori.)

Digteren Petrarca's Kroning.

Aar 1341 paa Christi Himmelfartsdag, vare alle Roms Lærde indbudne af Paven til at bivaane en høist sjelden Høitidelighed, da Italiens store Digter Petrarca skulde hædres med den skjønneste Triumph som nogen Skribent i de nyere Tider har opnaaet. Efter en høitidelig Messe bleve Digterens Værker frembaarne paa rigtbroderede Hynder, og de Lærde lod udraabe den Beslutning, at han erkjendtes værdig at modtage Laurbærkronen, og at man skulde berede Seierstoget. Strax rev man Klæderne af ham, for at føre ham den festlige Dragt. Paa den høire Fod drog man en rød Snørestøvle, Tragediens Sindbillede, og paa den venstre en violet Skoe med blaae Baand, Comediens Emblem. Man førte ham en carmoisinfarvet Fløiels Kjortel, der skulde betegne hans Digtningers Høihed; dens gyldne Borter, at hans Vers vare luttrede og rene som Guld. En Kjæde af Diamanter udgjorde hans Livbelte, for at udtrykke hans Ideers Glands. Over alt dette hang en Kappe af hvidt Atlask, forkyndende den digteriske Uskyldighed. Paa Hovedet fik han en høi, den østerlandske Kongehat lignende Hue, rede til at modtage Digterkronen. Pullen, opreist i en Spidse, skulde betyde hans Aandsophøielse. Halskjæden var sammensat af smaae sammenflettede Guldslanger, som for at betegne den Sjels Snild

hed og Klogt, der havde vidst at sammenkjæde Harmonien og Tanken, under de poetiske Fald og Vendinger. Ved denne hang den himmelske Lyra. Den høire Haand var prydet med en Handske af Odderskind, thi ligesom Odderen lever af Rov, saa bør Digteren nytte Fortidens Sange; den venstre var iført Huden af den muntre Væsel, for at tilkjendegive Digterens oprømte Lune. Hans Slæb bares af en ung Pige, med udslaget Haar, blottede Fødder og indsvøbt i en Tigerhud. Det skulde betyde Enthusiasmen, thi hun bar ved høilys Dag en brændende Fakkel i sin Haand. Saaledes traadte Petrarca ud af Palladset Colonna, for hvis Portal holdt en Triumphvogn, i Skikkelse af Parnasset, med Apollo og de ni Muser. De græske Guddommes Symboler vare malede rundtom paa Vognen, thi Mythologien er endnu Poesiens Sjel. Digterens Sæde, under en prægtig Himmel, bares af en Løve, en Tiger, en Panther og en Leopard, for at tilkjendegive, at Digterne, ligesom Orpheus, have Magt til at betvinge og tæmme Uhyrerne. De tre Gratier, halvnøgne, med sammenslyngede Arme, fulgte paa Vognen, som hans troe Ledsagerinder. Phantasien, under Skikkelse af en ung, smuk Pige, kronet med Stjerner, laae ved hans Fødder. Paa hans høire Side stod en Pult med Bøger, Blæk og Pen, Digterens Vaaben. Hestene førtes af Drømmen, klædt i Garverbark. To store Chor af Sangere gik ved Siderne, medens Satyrer og Fauner dandsede rundtom Vognen. Der blev sjunget latinske og italienske Sange til Trium-

phators Ære. Man strøede Blomster og grønne Qviste foran ham paa Veien; Fruentimmerne bestænkede ham fra Vinduer og Altaner med vellugtende Vande.

Digteren naaede saaledes Kapitolet, Borgen i Rom. Her holdt han en latinsk Tale, hvorpaa han atter blev erklæret værdig Digterkronen. Nu paasatte man ham først en Krone af Vedbende for den dithyrambiske, dernæst en af Laurbær for den episke, og en af Myrther for den lyriske Poesie. En Senator greb hans Haand og stak paa Fingeren en Rubin af femhundrede Dukaters Værdie. Alt skete paa offentlig Bekostning. De tre fornemste Piger i Rom bragte ham Broderier af deres eget Arbeide til et Erkjendtlighedstegn for alt det Laura's Elsker havde skrevet til Kjønnets Ære. — Fra Capitolium gik Toget igjennem Staden hen til Vatikanet. I St. Pederskirken takkede han Gud for sin Triumph, og ophængte sine tre Kroner ved Sanct Peders Grav. Under lydelige Bifaldsraab, og omgivet af de fornemste Damer, vendte han tilbage til Colonnaslottet, hvor der gaves et glimrende Bal, bivaanet af alle Roms hædrede Mænd og skjønne Qvinder.

(Mercier.)

Hjemreisen fra Lystleiren.

Længe havde jeg valgt blandt Landets Skjønne. Min Onkel vilde have, jeg skulde ægte En, som havde Penge, men imellem os sagt, Pigerne skjøttede ikke om mig. Min Tante, en forstandig gammel Kone, sagde ofte: „Giv Du kun Tid! Du finder Dig en Kone, hvor Du mindst søger hende." Men der gik et Aar efter et andet, og jeg havde endnu ingen Kone.

Fyrsten foranstaltede en Lystleir. Fra alle Kanter reiste man, for at bivaane den, og jeg med. Vi levede lystigt, spiste og drak hjertelig flet, betalte Alting uhyre dyrt, lode os gjennemblode af Regnen og forbrænde af Solen, saae for lutter Støv og Krudtdamp ikke det mindste af Evolutioner og Manoeuvrer, og forsikkrede dog Alle eenstemmigen, at Intet i Verden overgik en Lystleirs Glæder.

Efter fjorten Dages Forløb havde den Spog en Ende; Regimenterne marscherede fra hverandre, og Hver ilte til Sit. Jeg vilde bestille Extrapost, og gik i denne Hensigt til Posthuset. „En Lykke, sagde Postmesteren: at De ei kom nogle Minuter senere; De faaer just de sidste Heste og den eneste Vogn, vi har tilbage." — Samme Øieblik kom en Dame med en ung, deilig Pige, og bad ligeledes om en Vogn. Den lovedes hende først imorgen. Saalænge kunde Damen ikke bie, hun maatte afsted idag. „Og om De vilde betale mig Be-

fordringen firedobbelt, svarte Postmesteren: jeg kan ikke; De maa bie." Med denne Besked gik han ind i sin Stue, og lod Damen staae.

Jeg spurgte de Forlegne, hvorhen de agtede at reise. „O, mig gaaer det fatalt, gandske fatalt! svarte Damen: Jeg kom hid og havde sat nogle Slægtninge fra Sporenberg Stævne her; de havde lovet, at tage min Niece tilbage med sig. Men de ere ikke komne. Jeg boede her hos min Broder, Cancellieraad Reimann; han tiltræder idag en Forretningsreise og lukker sit Huus, følgelig maa jeg bort idag; jeg vilde kjøre hjem med min Broder, hvis Reise gaaer igjennem den By, hvori jeg boer. Derfor sendte jeg min Vogn tilbage; men nu maa jeg selv ledsage min Niece, og kan hverken faae Vogn eller Heste, jeg maa —

„Slet Intet maa De, min — jeg veed ikke, hvem jeg har den Ære — — „Jeg er Forstraadinde Riedel." — „Ærbødige Tjener! Det glæder mig, at jeg kan have den Ære — slet Intet — vilde jeg sige, slet Intet behøver De at forandre i Deres Plan. Jeg reiser i dette Øieblik og kjører gjennem Sporenberg. Det vilde være mig en Fornøielse, om De tillader, at Deres Niece —

Pigen blev rød. Tanten neiede. „Meget forbunden for Deres Artighed, svarte hun: Men jeg veed ikke, hvem —

„Jeg hedder von Osten, svarte jeg med drisstig Stemme, og lagde til, for at gjøre hende desto sikkrere: Jeg er forlovet. De risikerer altsaa Intet." — „Hr. Baron von Osten? Vor Hr. Over-

forstmesters tilkommende Svigersøn? Det glæder mig, det glæder mig usigeligt, personligen at kunne bevidne Dem min synderlige Høiagtelse og frembære min ærbødige Lykønskning til Deres Formæling." — „Kjender De min Kjæreste!" spurgte jeg, halvdød af Angst. — „Nei, naadige Herre, jeg har ikke den Ære. Vel er Hr. Overforstmesteren min Mands Foresatte, men vi boe langt ude i Deres Hr. Faders District, over 17 Mile fra hans Bopæl." — „Jeg veed det. Nu, hvad mener De, Fru Forstraadinde? Vil De betroe mig Deres Niece?" — „Ak, kjæreste Hr. Baron, jeg veed ikke, om jeg tør vove at inkommodere Dem." — „Tal dog ikke om at inkommodere; jeg har en Plads ledig i Vognen. De hører til min Svigerfaders Departement; De er i Forlegenhed; den gamle Herre tilgav mig det aldrig, om jeg nægtede hans gode Fru Forstraadinde denne lille Høflighed."

Mit Forslag blev da efter mange Complimenter omsider antaget. Begge iilte til deres Logis, jeg til Mit. Om en halv Time kom Niecen. En Pige bar hendes Smule Tøi. Cancellieraad Reimann, der, som jeg kunde høre paa Pigen, kjendte Hr. von Osten meget nøie, havde fundet mit Tilbud særdeles artigt. Hun bragte tusinde Undskyldninger fra ham; han stod just paa Springet at reise og tog Tanten med, ellers havde Begge personligen aflagt mig deres Taksigelse. At dette ikke var skeet, kunde jeg takke min Skytsaand for.

Endnu havde jeg ikke hørt et Ord af den smukke Niece. Jeg vilde have anseet hende for stum, hvis hun ikke langt om længe, havde bedet Pigen hilse Onkel og Tante mangegange. Hun tog sin Pengepung frem. Den var kun mager; Halvdelen af sine Skillinger gav hun Pigen i Drikkepenge. Pigen kysſede den lille hvide Haand, Niecen trak den haſtig tilbage, og ſteg med ſynlig Forlegenhed tilvogns. Jeg ſkrev i mit Hjertes Tegnebog: barnlig, fattig, erkjendtlig, kydſk, meget ſmuk, ret meget ſmuk, næſten for ſmuk.

Det var en herlig Morgen; Egnen var smilende trindtomkring. Niecens Øie dvælede med Glæde paa de omkring os liggende Marker; faldt hendes Blik paa de fjerne, foran os dæmrende Bjerge, ſlog hun haſtigt Øinene ned. Jeg ſkrev i Tegnebogen: Modtagelig for Naturens Skjønhed, ængſtelig for Fremtiden.

Vi havde kjørt en Miil. Niecen havde ikke talt et Ord. Jeg ikke heller. Jeg havde faſt foreſat mig, at kjøre en Miil, uden at tiltale hende. Jeg holdt dette for det ſikkreſte Middel til at afvæbne hendes Blyhed og vinde hendes Fortrolighed. — I Begyndelſen havde hun ſiddet tæt op i Hjørnet. Jeg ogſaa. Efterhaands havde hun udbredt ſig meer og meer; ogſaa jeg var uformærkt rykket nærmere, og ſaaledes ſadde vi temmelig tæt ved hinanden, uden at hun forargedes derved i mindſte Maade.

Men den første Milepæl voldte mig dog Glæde. Jeg havde længtes efter den. Nu vilde jeg løſe

min Tunges Baand. — Jeg begyndte. Hun svarte kort, men mildt. — Ved den anden Milepæl gik det allerede meget bedre. Hun talte ret godt, hun følte meget rigtigt, hendes Forstand fremskinnede overalt. — Jeg vilde igjen til at indføre noget i min Tegnebog, men jeg havde allerede opdaget saameget Godt hos hende, at jeg Summa Summarum tilstod i mit Inderste, aldrig at have seet en sødere Pige. Denne Tilstaaelse skulde jeg have beholdt hos mig selv. Men, Gud maa vide, hvorledes det gik til, den gled mig over Læberne, og hun var igjen stum som en Fisk lige til den fjerde Milepæl.

Himlen mørknedes, Aftenen faldt paa, det blev bælmørkt. Vognen skumplede af et Hul i et andet; snart fløi hun over paa mig, snart busede jeg over mod hende. Den, der har været i lignende Forfatning, vil kunne tænke sig min Pine. Endelig naaede vi den tredie Station. Postmesteren vilde ikke lade os kjøre videre. Veiene vare, meente han, ufremkommelige i Mørket. Niecen, der alt paa de sidste Timers Reise havde udstaaet Dødsangst, samtykkede gjerne i at blive, og Ingen blev hellere end jeg.

Vi spiste. Niecen var Vertinde. Jeg sad lige overfor den yndige Pige. Hidtil havde jeg kun seet hendes Profil, nu havde jeg hele hendes Ansigts fulde Ynde for Øie. Hun havde lagt Pelts, Hat og Torklæde. Luften havde bragt Rødme i hendes forhen meget blege Kind. I hendes store, skjønne, sorte Øie laae Troen paa min Artighed,

der nu endelig syntes at have fundet Ankergrund. Det mellem os staaende Bord var gandske smalt. Tæt foran mig sad Pigen i al sin ulignelige Skjønhedsfylde, hvorover den hulde Forlegenhed, hun følte ved, at være ene med den fremmede Mand, gjød et eget Tryllerie. Nu kunde ethvert Menneske læse, hvorledes hendes Frygtsomhed efterhaands forsvandt. Maden smagte mig ikke. Da traadte en Pige ind og tog Teppet af den brede, høitoptaarnede Paradeseng. Riecen syntes slet ikke at tænke paa Søvn. Hun talte ikke derom. Jeg ikke heller. Hun tog sin Strikkestrømpe frem, jeg stillede mig ved Kaminen. Hun ledte Samtalen paa min Brud. Jeg vidste ret godt, at Erindringen om hende skulde være den Skandse, bag hvilken hun vilde sikkre sig. Nu tabte hun sig i den fyrigste Tales Strøm, thi hun talte om de Elskendes Lykke, som, om end Verdener ligge imellem dem, dog ene tilhøre hinanden. Hun søgte Grunden til denne himmelske gjensidige Troskab i den sande Kjærligheds ublandede Reenhed, og sluttede med den Paastand, at Kjærlighed uden Rolighed ei lod sig tænke. — „Nu, saa ville vi ogsaa begive os til Rolighed!" sagde jeg tørt, thi hun havde paa engang saaledes aabnet alle sine Veltalenhedskanaler, at hun udentvivl havde ladet Munden løbe til den lyse Morgen, hvis jeg ikke havde sat en Pind derfor. — Min Ytring maa være kommen hende lidt paa tvers, thi hun slog Øinene ned, og talte ikke et Ord videre. Jeg gjorde nu, hvad jeg strax skulde have gjort: jeg

klagede over gruelig Træthed, undskyldte den Frihed, jeg tog mig, med Nødvendighedens Jernlov, lagde mig halvafklædt paa Sengen og ønskede hende Godnat. Hun takkede, uden at lade sig forstyrre i sin Strikning, med et tavst Hovednik.

Jeg kunde ikke sove. Og om jeg end havde gjennemvaaget hele Jødernes lange Nat, jeg havde dog ikke kunnet sove. Det maatte blive anderledes. Saaledes holdt jeg det ikke ud. Jeg lod, som jeg vaagnede. „Min Gud, Demoiselle, endnu ikke i Seng?" — „Troer De da virkelig, Hr. Baron, at jeg vilde lægge mig?" — „Sagde De ikke før, at Kjærlighed uden Rolighed ikke var tænkelig?" — „De har forstaaet mig ret godt, men det er ikke smukt af Dem, at De vil misforstaae mig."

Jeg kastede min Kappe om mig, sprang ud af Sengen, og, det maatte nu gaae som det vilde, jeg fortalte hende, at jeg ikke var Baron Osten, at jeg ikke var forlovet, at min Tante altid havde sagt, jeg vilde finde en Kone, uden at søge hende, og at hun, hun allene, var den, jeg havde fundet, uden at søge. Deres Sætning om Roligheden, raabte jeg, noget stødt ved det Ansigt, hun gjorde til min Bekjendelse: Deres Sætning duer ikke. Jeg elsker Dem saa høit, som noget Menneske formaaer; men jeg har ingen Rolighed. Fra det lykkelige Øieblik af, jeg saae Dem, lige til nu, har al Rolighed flyet mig. En Feber brænder i mit Inderste, som om jeg skulde forgaae. Himmelske Pige, tør jeg haabe?"

„Deres Kjærlighed er ikke Min! svarte Pigen høirød og smækvred: De begyndte Deres Bekjendtskab med en Løgn, af en saadan Mands Diskretion tør jeg Intet vente. Jeg blev betroet Baron von Osten, ikke Dem. Jeg skal nok finde Veien hjem allene!" Hun gjorde en Compliment, tog sin Smule Habengut og et Lys, og gik at vække Postmesterinden. Jeg kom til Døren før hun. Jeg vil ikke hindre Dem i at komme ud, Mademoiselle; De er fri. Men hør mig et Øieblik! Hvad vilde Folkene her tænke om mig, naar De nu, midt om Natten, vakte Postmesterinden? De selv vilde snart vorde Gjenstanden for alle Postkarles Samtaler. Skaan min Ære og mit Rygte. Er jeg end ikke Baron von Osten, en ærlig Mand er jeg dog." Jeg nævnte hende mit Navn og min Stand. Jeg tilstod, at jeg, blot for at ledsage hende, havde gjort denne Reise; at jeg, da hendes Tante havde spurgt mig, hvem jeg var, tilfældigviis havde faaet det Indfald, at nævne En af mine Bekjendte. „Nu har jeg, vedblev jeg med godmodig Aabenhjertighed: tilstaaet alle mine svære Forbrydelser. Tør jeg haabe Tilgivelse? Vil De atter skjenke mig Deres Tillid?"

Niecen smilte halvalvorligt, gik bort fra Døren og lagde sin Pakke fra sig. „De trænger til Søvn! sagde jeg efter en Pause: Læg Dem gandske roligt ned. Jeg sover ikke mere." — „Ikke?" — „Nei!" — „Er det vist?" — „Paa min Ære!" — Stiltiende nærmede Pigen sig Sengen og lagde sig paa den i sine Klæder. Da det dog kunde

vorde hende for kjøligt om Natten, kastede jeg mit Silketeppe over hende. Hun takkede mildt. Jeg satte mig, med Ryggen mod hende, ved Kaminen.

Den lønlige Stilhed! Den sneehvide Seng! Den deilige Pige! — Ja, der gives Forhold i Menneskelivet, hvori man behøver en Kæmpekraft, for at blive Herre over sig selv. Taus stirrede jeg ind i den svage Kaminild. En Gnist sluktes efter en anden. Et sandt Billed af mine Grundsætninger. Men med Magt tog jeg Fornuftens Blæsebælg i Haanden, og pustede atter Aand og Liv i dem, paa det de kunde holde for i denne svære Prøvelsesnat. — Det, der nu smertede mig meest, var, at hun var sovet ind i Vrede. Den lille Trodsigkop var falden i Søvn, uden at sige mig saameget som Godnat.

Efter et godt Qvarteer, da jeg troede hende indslumret for længe siden, spurgte hun sagte: „De er dog ikke vred paa mig?" — Jeg iilte til hende, knælte for Sengen og sagde: „Vred? Hvorfor skulde jeg være vred paa Dem?" — „Jeg troer, jeg har sagt Dem noget Haardt, og De er saa god. De vaager, at jeg kan sove. Vær god igjen, jeg har ikke villet fornærme Dem." — Væk var min Ærgrelse! Saadanne ere vi godhjertige Mænd; et godt Ord, og man kan svøbe os om en Finger. Jeg greb hendes Haand, trykte et Kys derpaa, forsikkrede, aldrig at have været vred paa hende, aldrig i mit Liv at kunne blive vred paa hende, og faldt, jeg veed ikke hvorledes det gik til, atter ind i det forhen afbrudte Thema. Men Nie-

een sværte halvfortrædelig, at hun, hvis jeg ikke øieblikkelig tang med det, maatte staae op og forlade Værelset. — Jeg trykte Godnatkysset paa hendes sneehvide Haand, og satte mig ved den langsomt hendøende Kaminild. Jeg sov ind paa Stolen. Den yndige Pige sov indtil den lyse Morgen.

Vi havde kun een Station til Sporenberg; da saae jeg hende maaskee aldrig mere i mit Liv. Ved Frokosten begyndte jeg altsaa, hvor jeg slap ifaftes. „Nu, hvad mener De? sluttede jeg min Tale, og tog hendes lille Høire i begge mine Hænder: Vil De — vil Du vove det med mig, Du søde, herlige Pige?" — „Jeg mener Intet, jeg kan Intet mene, sagde hun hastigt, men mildt: De kjender mig jo ikke. Jeg ikke heller Dem. Tal ikke derom mere. Jeg bliver angest. Deres Tante har Uret. Søger, saa skulle I finde, siger Skriften." Postillonen blæste. Vi satte os paa Vognen.

„Naar jeg skal søge, maa jeg have Lov til at besøge Dem. Tør jeg det?" — „Nei!" — „Ikke?" — „For Intet i Verden!" — „Hvorfor ikke?" — „For det Første har De reist med mig som Baron von Osten; som Saadan maatte De besøge mig, thi min Familie skriver naturligviis til Forstraadinden, og hvad vilde det ikke blive for en gal Historie, naar De nu traadte frem under Deres virkelige Navn!" — „For det Andet?" — „O lad os afbryde. Jeg er ikke lykkelig, hvor jeg er; jeg vorder — (hun slog Øinene ned og talte sagtere) jeg vorder foragtet, mishandlet; man vilde undres,

naar De kom — for min Skyld, da der ere Døtre i Huset — jeg spiser Naadsensbrød! Mine Forældre ere døde for to Aar siden. De efterlode mig Intet, uden min Opdragelse."

Jeg sluttede den huldе Pige i mine Arme. Jeg forsikkrede hende om mine Hensigters Ærlighed. Inden fjorten Dage vilde jeg indfinde mig og bede om hendes Haand. — Hun smilte forlegen og rev sig ud af min Favn. „De er noget rask!" sagde hun i huld Forvirring. — „Nu, svarte jeg hende, allerede halvtriumpherende: Deres Første havde ikke meget at betyde. Deres Andet har jeg besvaret; er der mere!" — Hendes Jagled neppe hørligt over Læberne. — „Endnu mere? raabte jeg: lad høre!" — „De maa ikke elske mig, jeg — stammede hun: elskes allerede. Men spørg ikke hvem, thi jeg kan ikke nævne ham endnu. De er, foruden ham, det eneste Menneske i Verden, som veed det. Vær min Hemmelighed, jeg beder Dem!"

Jeg maa have gjort et fatalt Ansigt til denne modbydeligt overraskende Efterretning, thi efter en Pause spurgte hun mig atter, med usigelig Godmodighed, om jeg var vred. — Ak, vred var jeg ikke, men ulykkelig, virkelig ret ulykkelig. Vor Underholdning lige til Sporenberg var nu høist sparsom. Nogle Gange forsøgte jeg at løfte det Slør, som skjulte hendes Kjærlighedshemmelighed, men hun holdt det fast sammen og forsikkrede, hun havde meget vigtige Aarsager til at fortie sin Elskers Navn. Jeg tilbød hende min Hjelp til at

bortrydde de Anstødsstene, der maaskee laae i Veien for hendes Lykke, men vemodigt rystede hun med Hovedet og sagde: „Os kan Ingen hjelpe!"

Udenfor Posthuset i Sporenberg steg hun af, takkede mig for nydte Høfligheder og gik til sin Familie. Jeg saae efter Pigen, saalænge jeg kunde øine hende. Som en Gratie svævede hun ned ad Gaden. Nu først traadte den Seier, jeg afvigte Nat havde tilfægtet mig over mig selv, for min Sjel som et Kæmpeværk af Dyd.

Afskeden var ret enfoldig, det ærgrede mig. Pigen havde hele Veien talt saa klogt, saa smukt, og nu takkede hun — for nydte Høfligheder. De Offre, de smertelige Offre, jeg havde bragt hende, kaldte hun Høfligheder slet og ret.

Men nei — i Grunden havde hun dog Ret. Da hun steg af, saae adskillige Personer i Naboslaget ud af deres Vinduer. Havde det da været passende, om hun var traadt hen for mig og havde sagt: Jeg takker Dig for Din ridderlige Varetægt i denne Nat, for Din beskedne Resignation, for den Martyrqval, hvormed Du har korsfæstet Dig selv! — Hendes Afsked var kold, stiv og ceremoniel, og dermed viste hun den hele Christenhed i Nabovinduerne det fjerne Forhold, hvori hun vilde have staaet til mig; hvo havde nu skullet ane, at hun en heel Nat havde sovet i Kammer med mig, under mit Teppe; at jeg havde staaet i Begreb med at lægte hende; at hun i sit Hjertes Angst havde aabenbaret mig sin Kjærlighedslændom!

Den snaksomme Postmesterkone gav mig nærmere Lys. Efter at hun med et skjelmsk Smiil havde lykønsket mig til det behagelige Reiseselskab, og jeg, til Pigens Æresredning havde forsikkret, at hun hele Veien havde været meget stille og tankefuld, vedblev hun deeltagende: „Hvor kan det ogsaa andet være! Det arme Barn har det ondt i Huset. De Gamle lade hende hver Dag høre den Smule Brød hun koster dem, og Døtrene ere færdige at pine Livet af hende. Mere for at undgaae denne Elendighed, end af Kjærlighed, har den stakkels Pige, som der siges, indladt sig med et ungt Menneske her i Egnen; men troe De mig, den Mossjø gjør det smukke Barn ulykkeligt, og lader hende derpaa sidde; det er ikke førstegang, han har baaret sig saaledes ad, den lede Laps!" — Den Snaksommes Tale skjar mig i Hjertet. En Uværdig fik altsaa den himmelskjønne Piges Haand og Kjærlighed, og jeg, jeg som elskede hende med al Oprigtighed, jeg fik slet Intet!

„Kan De da ikke, spurgte jeg ængstelig og mismodig: Kan De da ikke advare den ubesindige Pige for det slette Menneske?" — „For ham? Ak, De kjender ham ikke, kjære Herre. Det er en malitiens Hankat; min Mand har forpagtet den store Eng af ham udenfor Porten, Griseengen mener jeg; vi have en Høslæt derpaa — delikat Græs, siger jeg Dem, som en Salat. Han tog Griseengen igjen ligefor vor Næse, naar han kom efter, at jeg mengelerede mig i hans Elskovsaffairer — nei, derfra skal Gud bevare mig!"

Saaledes gaaer det i Verden! Tusinde dumme Streger bleve ubegangne, naar tredie Mand ei af usle Aarsager lod sig afholde fra, at stille sig i Veien for dem med aabent Raad og ærlig Daad. Den arme Nieces Skjebne var bleven gandske anderledes end den blev, naar ikke Postmesterkonen havde ladet Munden stoppe paa sig med Griseengen. Harmfuld spurgte jeg mig selv: Hvorhen nu? Jeg besluttede allene at kjøre videre. Men det behagede mig ikke.

Paa næste Station afgik just den agende Post. Den var besat med lutter muntre Folk, der ogsaa kom fra Lystleiren. Jeg lod mig indskrive med, og fik, som sidste Passageer, den bageste Plads. Den store jernbeslagne Brevkiste blev mig anviist til Sæde. — En saadan Kiste er et herligt Middel mod Hypocondrie. Allerede inden vi kom ud af Porten, losnedes Kjødet fra mine Been. Tænderne klaprede i min Mund, og inden vi naaede Byens Markskjel, var jeg som overslagen i alle mine Lemmer.

En stor, nysslettet Kurv i det saarede Hjerte, søvnløs Nat i det trætte Øie, ikke en Bid i Maven, og Brevkisten under Siddeorganet — det havde Ingen holdt længe ud. Til al god Lykke kom vi paa sandig Vei; det hjalp noget.

„Herren der bagved sidder vel ikke bequemt?" spurgte en yppig Blondine og bøiede sig om til mig. — „Ikke synderlig bequemt! svarte jeg, og

mærkede ret vel, at mit Vedkeansigt blev en heel Deel muntrere ved den blonde Skjønnes deeltagende Tale: Imidlertid, vedblev jeg: taaler jeg gjerne den Ubeqvemmelighed, da den skienker mig den Fornøielse, at sidde bagved Dem!"

„Vil De, sagde Blondinen til den hos hende siddende Brunette: Vil De gjøre lidt Plads, kunde maaskee den stakkels unge Herre sidde imellem os." — Med et venligt: Ret gjerne! rykkede Brunetten saa langt til Siden, som hun kunde. Jeg steg over Ryggen af Ageſtolen, tog Plads, og sad nu som en Prinds.

Blondinen var et Verdensbarn. Hun talte — Gud maa vide, hvorledes vi kom paa det Kapitel — om Kjærligheden med saadan Fyrighed og Ild, at jeg hvert Øieblik befrygtede, Postvognen skulde gaae op i Flammer. „Det vilde staae langt bedre til paa Jorden, sagde hun med et sagte Suk og et Blik mod Himlen: naar Konerne vare mindre skinsyge, og Lovene om Kirkebod vare afskafede i alle Lande. Naturens Magt er stærkere end Alt. Vesuvs Ild har endnu Ingen slukket, og ligesaalidet vil Nogen formaae at qvæle Kjærlighedsluen i Menneskehjertet!" Ved disse Ord trykte hun Haanden mod Brystet, som om hun her følte en sød Smerte, og bortvendte sit Aasyn.

Saae jeg ret, saa stod min lille Vesuv paa høire Side i en om Forbindelse med en eller anden gift Mand. Jeg slyngede min Arm om hende og tilhviskede hende: „De skjuler en Hemmelighed, som De ei formaaer at bortspøge med Deres for-

stilte Munterhed." En mørk Karmin overfløi Pigens Fløielskind. „Aabenhjertighed kan maaskee redde Dem!" vedblev jeg, bestyrket i min Formodning, dristigere, men anstændig og deeltagende. Taus rystede hun med Hovedet, og hendes skjønne store Øie stod under Vand.

Jeg havde seet ret, det var udenfor al Tvivl. Det gjorde mig ondt for den deilige Pige; paa næste Station vilde hun, som jeg hørte, forlade Postvognen. Vilde jeg altsaa hjelpe, maatte det skee snart. — Med ængstelig Hjertelighed vedblev jeg at hviske: „Er De ikke lykkelig, saa forsmaae ikke mit Raad og min Hjelp." — Men hun bøiede dybt beskjæmmet Ansigtet ned mod Brystet og taug; og da jeg spurgte hende, om hun var bleven vred over mit ifandhed ærligt meente Tilbud, vendte hun sig og saae paa mig, hovedrystende og smilende gjennem stille Taarer. — Vel blev hun kort efter munter igjen og begyndte at spøge som før, men Spøgen var tvungen, og den lønlige Kummer, som trykte hendes Hjerte, glimtede kun alt for tydeligt igjennem.

Min Naboerske paa venstre Side havde hidtil sædeligbesked holdt sig gandske taus og stille. Nu vendte hun sig til mig og indbød mig, samt den faldne Engel ved min høire Side, med godmodig Gjæstmildhed, til at spise Frokost. Hun fremtog en stor Æske og uddeelte sine Gaver med ødsel Rundhed. Vor lille Vertinde tog Handsken af den runde Dunnhaand. To deilige Ringe blinkede paa

de nydelige Fingre; en treradet Perlesnor omslod den skjønne Hals — men hendes ulige rigere Smykke var hendes Tænders Elfenbeen, hendes Læbers Purpur, hendes Kinders ungdommelige Karmin og hendes mørkeblaa Øies Juveelild. Jeg havde, som bekjendt, vaaget hele forrige Nat, men den kostelige Frokost gav mig nye Kræfter, jeg var slet ikke søvnig mere. Hvad dog et Par Draaber Drueblod kan gjøre! Alle Tre bleve vi paa vor Armesynderbænk saa overgivenlystige, som vel tusinde Herrer og Damer neppe vare i dette Øieblik paa deres bløde Staalfjer-Divaner. Men Brunetten syntes at tage det ilde op, at jeg gav vort haarde Postsæde hiint Øgenavn, og jeg sluttede deraf, at hun nedstammede fra Postdepartementet og derfor ikke kunde lide, at jeg opholdt mig over de i Lænker hængende Bræder, hvorpaa vi sad.

Da Blondinen paa næste Station steg af og tog Afsked, kyssede jeg hende paa den sneehvide Hals og henkastede i taabelig Spøg det Spørgsmaal, om det vel vilde være muligt for en Skarpretter, med Sværdet at gjennemhugge en saa deilig Hals. Leende opbandt Blondinen de gyldne Lokker, og meente, naar det engang skulde skee, vilde hun forlange mig dertil, thi af mig haabede hun gandske vist at faae Pardon; men Brunetten holdt Haanden for Øinene, knugede Fingerenderne krampagtigt sammen, og yttrede alvorligen sin Vrgrelse over saadan taabelig Sladder.

Ogsaa det øvrige Reiseselskab forlod os; min lille Brune og jeg blev allene paa Vognen. Hun fortalte mig, at det var førstegang, hun kjørte med Posten; hendes Broder havde villet hente hende, men en af hans Heste var bleven syg; han havde altsaa skrevet til hende, hun skulde see at komme tilbage med en god Leilighed; denne havde hun ei kunnet finde, og saa maatte hun da beslutte sig til, at reise med Posten, thi længere havde hun ei kunnet holde ud i den larmende Stad. — „De boer altsaa paa Landet?" — „Ja, og det ret gjerne; i Byen er det ikke halv saa smukt, som i vort venlige lille Huus." — „Men bliver Tiden Dem ikke stundom lang?" — „Derover har jeg aldrig klaget. Om Sommeren — nu, da er det jo bestemt bedre paa Landet end i Byen. Vor Eiendom ligger paa et lille Bjerg, hvorfra vi have den herligste Udsigt; jeg bestyrer min Broders Huusvæsen, og vor Have er min kjæreste Ven; om Vinteren maa Bøger og Musikalier fordrive mig Tiden." — „Er Deres Broder ogsaa musikalsk?" — „Nei! Hans egentlige Libhaverie er Heste og Hunde."

Hidtil havde jeg kaldt den fine brune Pige Demoiselle. Nu mærkede jeg, det var en Froken fra Landet. Jeg kaldte hende ved næste Tiltale „min Froken", men henkastede Ordet saa let, som om jeg fra Begyndelsen af havde anseet hende for Froken. „Hvor kommer De paa den Idee, at kalde mig Froken?" spurgte hun med et naivt Smiil. — „Tilgiv, om jeg ikke gjorde det strax!

Landsædet — Deres fortræffelige Opdragelse — Hestene og Hundene —

„Saa Hundene adle, mener De? sagde hun noget bidende: Og kunde jeg derfor ikke være mindre eller mere, end Deres formeentlige Frøken fra Landet?"

Mindre var hun ikke; thi i de sidste Ords Betoning laae en Stolthed, som kun Den kunde føle, der saae og hørte den interessante Pige. Hun var bestemt mere. Til „Demoiselle" havde hun tiet, fordi jo selve Prindsesser kunne kaldes Demoiseller. „Frøkenen" havde fornærmet hende. Den yndige Brunette, der gjorde denne ordinaire Postvogn saa extraordinair i enhver Henseende, var en Grevinde. Jeg vidste ikke, hvor jeg havde havt mine Øine; ethvert Menneske, der blot havde en Idee om, hvorledes en ung Grevedatter maa see ud, vilde ved første Øiekast have bemærket, at hun var En. Postvognen gjorde slet Intet til Sagen; jeg havde jo før seet en Fyrstinde komme paa det gale Indfald, at prøve en ordinair Postvogn? Men det, som gav mig fuldkomment Lys i Sagen, var en stegt And. Den var indsvøbt i en Couvert, der sandsynligviis havde været adresseret til Grevindens Broderi: et Stykke af Couverten var afrevet. Jeg læste blot: „Mester Greve."

Altsaa var min Skjønnes Broder enten Rit- Oberhof- eller Overforstmester. Inden i Couverten læste jeg Ordet „Galge." En af mine forbums Universitetsvenner var Grev von Galge,

Naar man saae sig ret om, var han vel hendes Broder.

„Grevinde, sagde jeg devot, og vilde begyndt en ret artig Sermon, men Comtessen loe mig lige i Øinene; hendes Incognito var robet. „Siig mig, sagde hun fnisende: siig mig dog, hvoraf De veed, at jeg er Grevinde?"

Jeg tog Anden op af Æsken og viste hende Adressen. Hun loe, blev rød, forlegen og stille. Nu havde jeg skullet tie; men Stoltheden over mine Opdagelser drev mig videre. „O, sagde jeg triumpherende: Jeg veed endnu mere. Jeg behøver blot at nævne Dem: Galge."

Pludseligt blev Grevinden alvorlig, meget alvorlig. Hun talte ikke et Ord. Efter en Pause traadte en Taare i hendes milde Øie. Jeg forfærdedes. Volde hende Smerte havde jeg ikke villet; von Galge heed hun ikke, det mærkede jeg, thi hvorledes havde hendes Navn kunnet forstumme hende saaledes? Sandsynligviis var Grev von Galge hendes ulykkelige Elsker. Jeg maatte gjøre min dumme Streg god igjen, og tilmed komme hendes Hjertes Hemmelighed nærmere.

Jeg knyttede Underholdningen igjen. Comtessen var nu taus og forstemt. Jeg ledte Talen paa Ungdomstiden, kom saaledes til at berøre mine Universitetsaar og nævne Grev von Galge. — „Hvad vil De med Deres Grev von Galge?" spurgte Grevinden halvleende, halvgrublende. — „Aabenhjertig talt, Comtesse! sagde jeg: inden i Andestegspapiret læste jeg Ordet „Galge." I

Begyndelsen ansaae jeg Dem derfor for en Grevinde von Galge; det er en gammel, meget gammel Familie. Min Formodning kan ikke have fornærmet Dem; men da jeg nævnte Navnet, og De paa eengang bliver gandske omstemt, da formodede jeg, hvad jeg endnu troer, at en Grev von —

„Har De intet videre læst i Bladet?" afbrød hun mig. — „Ikke en Stavelse!" forsikkrede jeg. Hun smilte igjen noget mildere. Hendes Munterhed, hendes forrige Lune, hendes tilbagevendte Venlighed — Alt stod saa talende malet i det fortryllende lille Ansigt. Hun behøvede ikke at tale et Ord, og man forstod hende alligevel.

Det var den Pige, om hvem min Tante havde spaaet, jeg vilde finde hende, uden at søge hende. Niecen var det ikke, thi hende havde jeg dog egentlig søgt. Blondinen var det ikke heller; hun var ikke uskyldig mere. Niecen var meget smuk, Blondinen ogsaa, men Grevinden var en Skjønhed. For Niecen havde jeg kunnet vove en Finger, for Blondinen hele min Formue, for Grevinden mit Liv. Ak, hvorfor var den brunlokkede Pige — Grevinde!

En Tidlang havde vi siddet stille hos hinanden. „Hvad feiler Dem? spurgte hun endelig med godmodig Deeltagelse: De var nylig saa overgiven, og nu — et gandske andet Menneske er De bleven." Mit Hjerte strømmede over. Jeg greb hendes Haand og bedækkede den med Kys. „Ak, var jeg dog et gandske andet Menneske!" udraabte jeg vemodig.

„Et andet Menneske? Hvorledes det?" — „Ak, sukkede jeg: de fordømte Standsfordomme!" — „Et sandt Ord! sagde hun meget betydningsfuldt: de fordømte Standsfordomme!" Jeg saae hende i Øiet. Det svømmede i Graad. Elskede den Gaadefulde en anden Borgerlig, eller tilhørte disse Taarer mig?

„Hvi paalægge Love — vedblev hun sørgmodig og alvorlig: hvi paalægge Love, hvi paalægge gamle Fordomme, der sandelig ikke mere stemme med Tidsaanden, Hjertet Lænker, som ingen Magt i Verden kan knuse, Lænker, der betynge den Følsomme til Døden!"

„Ingen Magt i Verden? afbrød jeg hende: Den Stærke sønderbryder alle Lænker, og — ædle Pige, i Deres Sjel ligger Kræfter, hvis Styrke De maaskee ikke kjender selv. Himmelske Pige!" Jeg sank for hendes Fødder, saa godt det i Vognen lod sig gjøre.

„Staae op! sagde hun bedende og overrasket: jeg er her i Nærheden af mit Hjem; hvor let kunde ikke en Bekjendt møde os, og hvad vilde Verden sige om mig og Dem, hvis man saae Dem for mine Fødder!"

„I Nærheden af Deres Hjem!" spurgte jeg, skjælvende ved Tanken om, snart at skulle skilles fra hende. — „Hist oppe er vor Vaaning!" sagde hun og pegede paa en Bygning, der forekom mit noget korte Syn som et Slot. Den synkende Sol forgyldte Vinduerne paa den grevelige Villa. „Altsaa blot nogle Øieblikke endnu? sukkede jeg:

Ak, lad De Verden være Verden. Kjærlighed kjender ingen Convenients. Kjærlighed er altid sig selv lig, i Galleislavens, som i Verdensbeherskerens Bryst."

Da raabte en Basstemme et drønende „God Aften!" ind i Vognen. Et Par frygtelige Hunde toge paa at gjøe, saa det gjenlød i det grevelige Slot.

Grevinden fattede sig hastigt og sagde venligt: „God Aften, Mathi's!" Jeg troede neppe mine Øine. Det var en kæmpelang Karl med en tohjulet Karre — der ved visse Attributer betegnedes som en Skarpretterkarre.

Grevinden tog sin Æske, ønskede mig en lykkelig Reise, steg af, satte sig paa den skrækkelige Kabriolet, og kjørte hjem.

For nogle Uger siden gjentog jeg hiin mig uforglemmelige Reise.

Paa Niecens Grav blomstrede Violer og Tusindskjøn. Hun var bleven bedraget af sin Elsker; en voldsom Blodstyrtning havde endt hendes Liv.

Den næste By oplivedes af en græsselig Fest. En Barnemorderske blev henrettet. Som Fremmed havde jeg den Ære, at faae en Plads anviist i Blodkredsen. Den arme Synderinde bragtes, det var — Blondinen!

Efter Henrettelsen kom et Fruentimmer hen imod mig; ved hendes Side den frygtelige Mand med Rettersværdet under den røde Kappe. Det var min Brunette. Hun forestillede mig Skarpretter Greve, som sin nuværende Gemal.

Jeg blev ved denne Præsentation iiskold over hele Ansigtet. Uvilkaarligt lukkede jeg Øinene til, thi det bares mig fore, som om Nathuen alt blev trukken mig over Næsen.

Endnu har jeg ingen Kone!

(H. Clauren.)

Rosa Vivier,

en fransk offentlig Piges Historie.

Den i Paris udkommende Moniteur meddeler følgende, ogsaa i psychologisk Henseende, mærkværdige Retssag, der blev paadømt af Assisseretten den 12te Januar 1824.

Rosa Vivier, et offentligt Fruentimmer, 17 Aar gammel, havde i flere Aar levet i et utilladeligt Forhold med en vis René Lamorlette, der var en afskediget Militairperson. Endelig blev han kjed af at have Omgang med dette umoralske Væsen, trak sig tilbage fra hende, og besluttede at ægte en ung Sypige, Marie Sylvestre Charlot. Da

Rosa Vivier erfarede dette, truede hun ham flere gange med en Dolk, dersom han udførte sin Plan. Hun havde allerede engang givet et Beviis paa, hvorvidt hendes Exaltation var istand til at gaae. Hun havde nemlig rakt sin Elsker en af hende saakaldet Elskovsdrik, der bestod af Viin, som hun havde blandet med nogle Draaber af sit eget Blod, for at fængsle ham inderligere til sig, hvilket hun derved troede at bevirke; men Lamorlette fandt, at Vinen havde Afsmag og var mørk, og vilde derfor ikke drikke den.

Den 11te August f. A. kom Rosa ind i Knivsmed Vallons Boutique i Gaden St. Denis og kjøbte her for 3 Sous en spids Bordkniv, hvis Ryg hun ligeledes vilde have sleben, for at faae den tveægget. Hun græd meget og syntes at være gandske ude af sig selv. Da Madame Vallon sagde til hende, at det ikke gik an, svarede hun, at hun saa vilde lade det gjøre paa et andet Sted og bortfjernede sig. Virkeligen mødte hun ogsaa i Gaden Arbresec en Skjærsliber, ved Navn Bos, og spurgte denne, om han vilde slibe Ryggen paa hendes Kniv skarp? Hendes Hensigt, som hun siden tilstod for Dommeren, var, ikke at feile Lamorlette og siden heller ikke sig selv. Skjærsliberen erindrede sig, at flere Haandværkere, f. Ex. Papirarbeiderne betjene sig af slige Knive og opfyldte derfor hendes Ønske. Han hørte ikke, at Rosa, som hun paastaaer, sagde til ham: „Med denne Kniv vil jeg myrde min Elsker, der vil ægte en Anden, og derpaa dræbe mig selv.“ Bevæbnet

med denne Kniv begav hun sig Kl. 7 om Aftenen hen til et Vinhuus, hvor hun haabede at finde Lamorlette. Hun forlangte et Glas Vin, der strax blev hende givet, og lagde det medbragte Mordinstrument paa et Tabouret under det Bord, ved hvilket hun sad. Saaledes forlob fire Timer, i hvilken Tid hun udgjød mange Taarer, uden at Lamorlette kom. Kl. 11 tog hun Kniven og gik, efter at have betalt Vinen, som hun ikke havde rørt. Den følgende Dag, den 12te August, traadte Rosa, der havde faaet Underretning om, at Lamorlette Kl. 6 om Morgenen skulde ud og maatte passere Gaden la Lanterne, tidligt om Morgenen ind i et Kaffehuus i denne Gade og stillede sig hen ved et Vindue, hvor hun med Opmærksomhed betragtede Enhver, der gik forbi. Hendes Kniv var, ligesom Dagen iforveien indsvøbt i Papir. Da hun endeligen blev Lamorlette vaer, iilte hun ud, greb ham ved Armen og sagde til ham, at det var hans sidste Levedag, og den sidste Gang, at hun talte med ham. Lamorlette lod sig trække ind af hende i det Værelse, hvori hun havde ventet paa ham. Hun bød ham, at sætte sig ned og spurgte ham hurtigt, om det endnu stedse var hans Beslutning, at leve med en anden Kone? Da han besvarede dette bejaende, sagde hun: „Du elsker hende altsaa?" — „Ja!" gjentog Lamorlette — „Du vilde da vel gjerne see, at jeg døde?" Lamorlette besvarede ogsaa dette med: Ja! — „Tænk paa, vedblev hun, og greb Lamorlette ved Haanden: at jeg har sagt Dig Sandheden, og at

denne er Din sidste Dag — Du vil altsaa tvinge mig til at begaae en ulykkelig Handling, idet Du ikke giver mig noget forønsket Svar? — — Du veed, hvad jeg stedse har sagt Dig, at jeg ikke kan leve uden Dig! — — Du vil altsaa heller døe?" — „Ja!" svarte Lamorlette. — Da sprang Rosa op, greb rask sin Kniv, og stødte den med al sin Kraft i Lamorlettes Bryst og raabte: „Siden vi engang skulle døe, velan, saa ville vi ogsaa døe!" Med disse Ord trak hun Kniven ud af hans blødende Bryst, og vilde have stødt den i sit eget, dersom ikke Værten og Opvarterne i Kaffehuset, fra det tilstødende Værelse, paa Lamorlettes Skrig, vare ilede til og havde holdt hendes Arm tilbage. Hverken i Handlingens Øieblik eller i Løbet af Forhørene har Rosa viist den mindste Anger. Hun forsikkrer, at hun havde villet døe med sin Elsker og at det vilde smerte hende, dersom Lamorlettes Saar ikke skulde være dødeligt. Dog lykkedes det hende ikke at dræbe ham; thi uagtet det brede og temmelig dybe Saar i det høire Bryst i Begyndelsen var farligt, kom Lamorlette sig dog mere og mere, og efter atten Dages Forløb var han aldeles uden Fare. Rosa forsikkrede Dommeren, at hun først, ikke havde havt til Hensigt, at myrde Lamorlette; men at hun egentlig blot havde kjøbt Kniven for at dræbe sig selv. En Retsbetjent viste hende den blodige Kniv. Ved dette Syn opflammedes Pigens Ansigtstræk, og hun gjorde en Bevægelse til at gribe den, men den blev strax skaffet tilside. Da René Lamorlette var fuldkommen helbredt, blev han tilsagt at møde som Vidne; han

fortalte de Omstændigheder, der havde ledsaget det tilsigtede Mord. Heldigviis var det lykkes ham at afvende Stødet, der var ført imod den venstre Side, og derved trængte Kniven ind i den høire Side og bevirkede et tre Tommer dybt og 14 Linier bredt Saar. Lungen var endog berørt og Lægerne befrygtede derfor en Blodstyrtning. Han erklærede til Slutning, at Rosa ikke vilde have givet ham flere Stik, men at hun havde villet vende Kniven imod sit eget Bryst, hvori han forhindrede hende, indtil de Andre kom ham til Hjelp. Marie Charlot, Lamorlettes Forlovede, blev ogsaa forhørt som Vidne. Da Rosa saae hende, raabte hun: „Det er min Ulykkes Stifterinde!" — Efterat Dommerne havde afgjort, at Rosa Vivier havde begaaet Mordet med Forsæt, men uden Overlæg, blev hun dømt til Fængsel paa Livstid.

Navnene.

At Qvindernes Ansigter ofte bedrage,
Var alt et Sagn udi gamle Dage;
At Navnene gjøre det ligesaa,
Har jeg desværre lært at forstaae.

Min første Kjæreste heed Sophie;
At hun var enfoldig, jeg bør ei fortie;

Hun var kun viis, saalænge hun tav —
Jeg hende ret snarlig sin Afsked gav.
En Helvedes Engel var Coelestine,
Og bitter som Galde var Clementine.
Miss Blanka havde et kulsort Hjerte,
Og spottede kun med min Elskovs Smerte.
Margrethe var en uægte Perle!
Blandine var mig en Tugtens Ferle,
Justine har mig med Falskhed betalt,
Og Rose havde afblomstret alt.
Constance var flygtig som Vind og som Vær,
Og Vita bragte mig Døden nær.
Christine bedrog mig ukristelig;
Ulykkelig gjorde Felicitas mig.
Cæcilia kikked' i alle Ting ind;
For alle Ting derimod Clara var blind.
Og Barbara — mild mod sin egen Svend —
Var ei heller barbarisk mod andre Mænd.

Omsider det lyktes: jeg fandt Regine,
Hun var en Dronning i Anstand og Mine;
Med Tillid jeg kasted' mig i hendes Favn;
Som Viv hun ei heller fornægter sit Navn:
Hun hersker som Dronning, og haver mig kronet;
Thi er jeg med Navne fuldkommen udsonet.

(Charadrius pluvialis.)